

VNÚTORNÝ PREDIKTOR ZSSR

Od korporatívnosti pod rúškom ideí k súbornosti v Božom kráľovstve

*O psychologickom pozadí osobnosti človeka
a jeho cieľavedomej zmene*

Rozšírené a spresnené vydanie: bola doplnená 10. kapitola
(o kultúre jednania) a Príloha 2

Sankt Peterburg
2003

© Publikované materiály sú dedičstvom Ruskej kultúry, a preto nikto vo vzťahu k nim nedisponuje osobnými autorskými právami. V prípade ak si právnická alebo fyzická osoba *prisvojí autorské práva na osnove zákonom stanoveného poriadku*, stretne sa s odplatou za krádež vo forme nepríjemnej „mystiky“, prekračujúcej rámec jurisdikcie. Napriek tomu má každý záujemca plné právo, vychádzajúc z jemu vlastného chápania *spoločenského prospechu*, kopírovať a publikovať (*aj na komerčné účely*) tu prítomné materiály v plnom objeme alebo po častiach jemu dostupnými prostriedkami. Každý, kto používa tieto materiály pri svojej činnosti, prijíma pri ich neúplnom citovaní alebo odkazoch na nich osobnú zodpovednosť, a v prípade vytvorenia zmyslového kontextu prekrúcajúceho zmysel *týchto materiálov ako celku*, má šancu stretnúť sa s „mystickou“ mimoprávnou odplatou.

OBSAH

1. Ako sa zneužíva «veštenie»	4
2. Zákonitosti astrológie a duchovnosť ľudí	14
3. Ľudia našej spoločnosti.....	17
Odbočenie od témy:	22
<i>O nutnosti vypracovania a realizácie Stratégie otriezvenia Ruska</i>	22
4. TRADIČNÉ idey našej spoločnosti	40
5. Možnosti prekonania krízy: iluzórne... i reálne.....	51
6. Voľba: útek zo Zeme? alebo zveľadenie rodného domu?	60
7. Korporatívnosť pod rúškom ideí.....	69
8. PSEUDOsúbornosť biblického „kresťanstva“	110
9. Algoritmika súbornosti: Boh, ľudia, plynutie Života	135
10. O osobnej kultúre jednania	192
10.1. Podstata problému	192
10.2 Informačné toky a scenáre jednania	196
Odbočenie od témy:	209
<i>O tom, ako E. Radzinský nepochopil seba, Stalina a jeho epochu</i>	209
PRÍLOHY	225
1. Úryvky z analytickej správy r. 1999 „Prečo Vnútorň Prediktor, vzývajúci k Božiemu kráľovstvu, neprijme Posledný Zákon?“	225
2. Úryvky z predsmrtného listu N. I. Bucharina J. V. Stalinovi	235

1. Ako sa zneužíva «veštenie»

Ako vieme z astrológie¹, tak priebeh globálneho historického procesu aj regionálnych historických procesov určitým spôsobom závisí od energoinformačných rytmov Vesmíru, a konkrétne: od periodicity slnečnej aktivity. Ak budeme rátať od 01.01.1991, tak 31.12.2002 sa ukončil „úsek sociálneho času“ zahŕňajúci zhruba 11-ročný cyklus slnečnej aktivity². Táto okolnosť tvorí prirodzený základ pre vykonanie analýzy všetkého, čo sa počas týchto rokov udialo doma i vo svete, a tiež pre zhodnotenie možností ďalšieho vývoja situácie a vybratie toho najlepšieho pre následnú realizáciu v živote.

Stalo sa zvykom, že podstatná časť rozhovorov na tému „o vplyve hviezd na osud ľudí a Zeme“ sa v posledných desaťročiach začína zmienkami o Nostradamovi a jeho štvorveršových „Centúriách“. Aby sme neporušili tento už tradičný prístup mnohých ľudí k danej otázke, obrátíme sa najprv k článku „Androgyn už porodil. Čo predpovedal Nostradamus Rusku na rok 2003?“, zverejnenom na stránke Agentúry Ruskej Informácie (ARI)³. Článok sa začína nasledovne:

*«Trop le ciel pleure. Androgyn procee.
Pres de ce ciel sang humain respandu,
Par mort trop tarde grand peuple recree,
Tard & tost vient le secours attendu.
(Nostradamus. Centuries, II, 45)*

Neobyčajné proroctvá Nostradamových „Centúrií“ zamestnávajú umy ľudí po celom svete už nejedno storočie. Veľký stredoveký prorok vytvoril hádanku, ktorú ľudstvo bude riešiť ešte nejedno storočie. Obrazy zvláštnej poémy priťahujú svojou tajomnosťou a zmysel mnohých z týchto obrazov sa ľuďom náhle odhaľuje aj so všetkými detailmi, keď sa to alebo ono proroctvo splní. Vtedy sa ľudia znovu

¹ Tí, ktorí astrológiu považujú za šarlatánstvo, by o tom mali vedieť z referencií žurnalistov na práce A. L. Čiževského (1897 — 1964).

² Aj keď začiatok a koniec spomenutého „úseku sociálneho času“ sa nezhodujú so špičkami slnečnej aktivity, podľa ktorých sledujú tieto cykly astronómovia.

³ Internetová adresa: <https://ari.ru/>.

a znovu ponárajú do riadkov „Centúrií“ v snahe uhádnuť ďalší chod udalostí.

(...) Dnes vám ponúkame výklad ... proroctva, ktoré môže tiež súvisieť s našou dobou. V 45. štvorverší „Centurií II“ čítame:

*Nebo príliš plače (neutíchajúce dažde). Androgýn (hermafrodit) rodí.
Vedľa tohto neba je preliata ľudská krv,
Skrze príliš neskorú smrť sa znovuzrodí veľký národ,
Skôr či neskôr prichádza očakávaná pomoc.*

Čo možno povedať o tomto štvorverší ešte skôr, než detailne preskúmame jeho obrazy? Predovšetkým to, že opisované udalosti sa nemohli odohrať naraz, ale sú zjavne roziahnuté v čase (*hoci z historického hľadiska tento časový interval nemusel byť príliš veľký*). Už samotný obraz „plaúcich nebies“ vytvára dojem určitej pomalosti. A tým skôr, keď ide reč o „neutíchajúcich dažďoch“, tak zvyčajne sa má na myslí určité ročné obdobie alebo dokonca celý rok. Na druhej strane, „znovuzrodenie veľkého národa“, o ktorom sa hovorí v treťom verši, sa tiež nemôže odohrať za jeden deň — je očividné, že takýto historický proces musí nejaký čas trvať. Môžeme teda predpokladať, že v obrazoch 45. štvorveršia je zobrazená určitá postupnosť udalostí, ktoré sa odohrávajú po sebe v určitom časovom úseku. Nám zostáva len určiť, o akú dobu by sa mohlo jednať».

Tu zatiaľ spomienky na Nostradama prerušíme. Skôr, než začneme skúmať výklad jeho veršov na stránke ARI, pripomenieme si chorezmijskeho vedca Al-Bírúního, ktorý už dávno pred narodením M. Nostradama⁴ vyslovil svoj názor o zneužívaní astrológie a rôznych predpovedí v živote spoločnosti — spoločnosti davo-„elitárnej“:

«Sú to len nástrahy a siete, ktoré nastražili znachari, aby ulovili prostých ľudí a podriadili si ich. Dosiahli to, že ľudia nepodnikali nič, čo by bolo v rozpore s ich názorom a do všetkého sa púšťali len podľa ich vytýčených smerov bez toho, aby sa s niekým radili. Akoby nie Boh, ale títo znachari boli pánmi sveta. No Boh sa s nimi poráta...» — citát z knihy I. A. Klimišina „Kalendár a chronológia“ (Moskva, «Nauka»,

⁴ Al-Bírúní žil v rokoch: 973 — 1048.
M. Nostradamus žil v rokoch: 1503 — 1566.

1985, str. 169). V texte sme zamenili slová: „žrec“ na „znachar“ (*mravne zdegenerovaný žrec*), pretože Bírúní vo svojom texte popisuje činnosť znacharov, nie žrectva; a slovo „Alah“ na slovo „Boh“, pretože v arabčine slovo „Alah“ smeruje myšlienky človeka k Tomu istému, ku Komu v ruštine smeruje myšlienky slovo „Boh“».

Pamätajúc na názor Al-Bírúního sa teraz vrátíme k výkladu 45. štvorveršia (Centurií II) v článku na stránke ARI:

«Čo sa týka neutíchajúcich dažďov, tak len sotva môže tento fakt bezchybne poukázať na konkrétne obdobie. Daždivé roky, vedúce k živelným pohromám — záplavám, sa nepochybne vyskytovali vo všetkých storočiach. A to, že minulé leto bola kvôli výdatným zrážkam zatopená polovica Európy, že nevídané záplavy priviedli k mnohým ľudským obetiam a materiálnym škodám, by, pochopiteľne, mohlo byť predmetom Nostradamových prorociev. To však ešte neznamená, že uvedené štvorveršie hovorí práve o pohrome roku 2002. Avšak v prvom verši hneď po zmienke o dažďoch nasleduje jeden veľmi zvláštny obraz: rodiaci „androgyn“ (*v súčasnom francúzskom jazyku: hermafrodit*). Čo sa má na mysli pod touto zvláštnou bytosťou? „Androgenie“, ako vyplýva z dostatočne zreteľnej etymológie tohto slova, znamená pokračovanie ľudského rodu, plodenie človeka. Napriek tomu „androgyn“ nie je iba ten, kto dáva život inej ľudskej bytosti. Ale je to ten, kto to dokáže urobiť *sám*, bez partnera. Je to ten, kto plodí človeka zo seba samého a z nikoho iného... Aké asociácie sa nám núkajú v spojení s dnešným človekom? — Klonovanie... Škandálna metóda vytvárania duplikátov živých bytostí. A v danom prípade duplikátov človeka.

A práve v týchto dňoch, koncom roku 2002 všetky svetové agentúry priniesli správu o bezprecedentnej udalosti — o narodení dievčatka, ktoré je genetickou kópiou svojej 30-ročnej matky, občianky USA. Rodička, ako sa píše v správe, mala byť neplodná a len nebezpečný experiment s klonovaním jej umožnil priviesť na svet dieťa. Mnohí vyjadrujú pochybnosti o tom, že novorodenec je naozaj klonom, no vodcovia náboženskej sekty „Raelijánov“, ktorí uskutočnili zakázaný experiment, sú ochotní predložiť dôkazy — DNA dieťaťa a matky, ktoré by mali byť absolútne identické. Zdá sa, že keď sa preukáže pravosť experimentu, tak fakt narodenia klonu bude pre celé ľudstvo nemenej šokujúcou udalosťou, než živelná pohroma minulého leta v Európe.

Takže sme rozobrali prvý riadok štvorveršia, v ktorom je zjavne vyjadrená postupnosť určitých historických udalostí. A ako vidíme, tak prvý riadok odzrkadľuje už odohrané fakty — udalosti odchádzajúceho roku 2002. Výdatný „plač nebies“ naozaj predchádzal narodeniu klonu „androgýnom“, a to práve v období tehotenstva účastníčky experimentu. Takže vymenovanie týchto udalostí v jednom riadku nie je náhoda».

Ďalej autori výkladu 45. štvorveršia (Centúrií II) od Nostradama začínajú v podstate „kuvikať“⁵, t.j. programovať katastrofy, vykladajúc cez Nostradamove verše svoje vlastné obavy z budúcnosti, svoje strachy (*ktorými sú opantani*) alebo objednané programy strašiace ľudí:

«A čo bude nasledovať ďalej? Práve táto otázka nás, pochopiteľne, zaujíma zo všetkého najviac. Nostradamus hovorí o rozliatej ľudskej krvi vedľa týchto (plačúcich?) nebies. Možno je reč o nejakej veľkej leteckej katastrofe, ktorá sa má udiat. A možno slovami „vedľa neba“ sa v Nostradamovom texte myslia jednoducho hory... Potom sa možno v druhom riadku hovorí ešte o jednej odohratej udalosti — o katastrofickom zosuve ľadovca v horách Inguška, ktorý spôsobil „preliatie ľudskej krvi“⁶.

Mimochodom, výdatné zrážky v Európe aj kataklizma na Kaukaze sú výsledkom jedných a tých istých atmosférických procesov, takže aj zmienka o preliatej krvi „vedľa tohto (*t.j. plačúceho*) neba“ je veľmi logická».

⁵ Česky „sýčkovat“. – pozn. prekl.

⁶ Z globálno-historického hľadiska je táto udalosť tak nepatrná, že nie každý „drobnohľad“ ju odhalí, hoci pre tých, ktorí v nej utrpeli a stratili svojich blízkych a príbuzných, ostane tragédiou, na ktorú nezabudnú po celý život. To je však už druhý rozsah skúmania udalosti.

Kto si presne pamätá kedy a kde bolo v Japonsku v polovici 1990-tych rokov zemetrasenie a koľko ľudí pri ňom zahynulo? — a to bola živelná pohroma, ktorá svojim rozsahom a počtom obetí mnohonásobne prevyšovala zosuv ľadovca v Karmadonskom priesmyku (Severné Osetsko).

To sa týka aj daždivého leta 2002, ktoré vyvolalo povodne po celej Európe za hranicami bývalého ZSSR, ktoré spôsobili veľké materiálne škody a istý počet ľudských obetí. Na tie sa tiež po pár rokoch tiež zabudne. (*Nie však na opakované každoročné tropické záplavy spôsobené klimatickými zmenami, sprevádzané škodami na životoch a majetku. To už sú udalosti globálneho rozsahu – pozn. prekl.*)

Ako vidno z uvedeného textu, tak z *pohľadu autorov článku na stránke ARI* môže každý Nostradamov riadok znamenať jedno, ale môže znamenať aj niečo celkom iné. Avšak pri takejto hádavej metóde interpretovania textov im možno pridať aj celkom iný význam, na ktorý autori článku vôbec nepomysleli alebo ho nepoznajú. Prítom, čo presne je myslené v každom jednom riadku, vie len Nostradamus sám⁷; a čo v skutočnosti znamenajú a nakoľko sa líšia od rôznych subjektívnych interpretácií, vie len Boh.

Tí, ktorí priamo nevnímajú skutočný Život (*a špeciálne Mieru, t.j. matricu možnosti bytia Vesmíru a spôsobov prechodu z jedného stavu do iných*), v dôsledku čoho nedokážu bez opory na Nostradamov text vyjadriť žiadne predpoklady o budúcnosti, by sa mali radšej zdržať, než aby písali a rozširovali rôzne hlúposti, nasilu prispôsobujúc k starobylému textu (*navyše v preklade, ktorý nemusí byť jednoznačný*) známe im fakty.

Napríklad, slovo „androgyn“ pripúšťa aj iný význam, ako dvojpohlavná bytosť z mäsa a krvi (hermafrodit). Také sa v živote stáva, no u dvojpohlavných biologických druhov je hermafroditizmus (*prítomnosť oboch pohlaví v jednom organizme*) príznakom vývojového defektu. Okrem toho, vďaka rozdielnym genetickým programom vývoja mužského a ženského organizmu a vďaka rozdielom hormonálnej regulácie dospelých organizmov nie sú hermafroditi (*u dvojpohlavných druhov*) schopní samostatne počať ani vynosiť plod. Preto tvrdenie, že Nostradamus predpovedal klonovanie človeka, o ktorom médiá informovali na konci roku 2002, je nezmysel; tým skôr, že klonovanie je len umelý „koktail“ technicko-technologických a biologických procesov, a rodička spomenutého „klonu“ je biologická žena, hoc aj zaťažená problémami s reprodukčným zdravím, no v žiadnom prípade nie je hermafrodit — ani v lekárskom, ani v bežnom hovorovom sci-fi zmysle tohto slova.

Avšak Nostradamus skutočne použil slovo „androgyn“ v danom texte. Aby sme teda mohli Nostradamove texty spojiť s reálnym životom, treba

⁷ Aby bolo možné chápať Nostradamove štvorveršia, treba najprv dokonale ovládať francúzsky jazyk a jeho dialekty (*plus latinčinu ako jazyk vedy*) v ich historických formách. Bez tohto sa systém alegórií (*vytvorený na gramatických a logických asociáciách rôznych slov, na používaní jednotlivých slov a slovných obratov v zriedkavom (pre danú dobu) alebo prenesenom zmysle*) nielenže nedá rozšifrovať v mnohoznačnosti jeho pravých i falošných (zavádzajúcich) zmyslov, ale nedá sa dokonca ani uvidieť.

Preto všetky preklady vyjadrujú iba ten význam, ktorý vedome alebo nevedomky vygeneroval prekladateľ, avšak významové spektrum prekladu sa nemusí zhodovať s významovým spektrom originálneho textu.

najprv pochopiť, aký životný jav mohol mať Nostradamus na mysli. Preto musíme nazrieť do histórie a spomenúť si, že v okultnej literatúre sa mnohé termíny vyskytujú vo forme alegórií-metafor⁸. A nie je to len preto, že v ich textoch sa píše o znalostiach a zručnostiach, ktoré boli „zasvätenými“ pred zvyškom spoločnosti utajované, alebo preto, že ľudia v staroveku vraj neboli schopní abstraktného myslenia, ktoré umožňovalo skúmať vlastnosti a kvality samé osebe, teoreticky oddelené od predmetu — ich nositeľa. Metaforickosť má v mnohých prípadoch vynútený charakter.

Metafory sú jedným z najvhodnejších prostriedkov ako dať čitateľovi (poslucháčovi) predstavu o niektorých javoch. Kvôli tomu treba „preniesť“ vlastnosti tých javov, o ktoré sa skutočne jedná a obrazy ktorých nie sú z rôznych dôvodov prístupné čitateľovmu vnímaniu, na iné javy, ktoré čitateľ pozná alebo je schopný priamo vnímať ich obrazy. A hoci tieto javy, ktoré čitateľ pozná, nemajú sami osebe vlastnosti tých javov, o ktorých ide reč vo forme metafory, ale tým že ich čitateľ vďaka metafore naplní inými vlastnosťami, získa tak obraznú predstavu o tých javoch, o ktorých sa skutočne hovorí v texte.

A tak „prenos“ určitých konkrétnych vlastností jedného javu na iný jav, ktorý týmito vlastnosťami nedisponuje, umožňuje čitateľovi vytvoriť si určitú obrazno-symbolickú predstavu o javoch, ktoré priamo nedokáže vnímať. No v takýchto prípadoch vedie priamy výklad zmyslu metafor k omylom. Aj keď v niektorých prípadoch môže mať priamy aj prenesený význam metafory svoj vlastný zmysel, dokonca sa môžu aj dopĺňať.

Jedným z javov, ktorý núti k metaforickému opisu jeho podstaty je *kolektívny duch (biopole)* spoločnosti alebo celého biologického druhu „Človek rozumný“. Rukami sa ohmatať nedá, nie každý ho dokáže vnímať tak, ako baba Jaga⁹, t.j. uvidieť ho vcelku svojim vnútorným alebo iným zrakom, hoci každý je v ňom účastný a je nositeľom jeho fragmentov.

Napriek tomu, duch ľudstva (*kolektívne biopole*) existuje a obsahuje všetku informáciu a algoritmiku jak mužského, tak aj ženského pohlavia. Vďaka tomu je tento kolektívny duch skutočne obojpohlavným, t.j. „androgýnom“. V jeho prípade však ide o prirodzený zdravý jav v živote biosféry Zeme. A on skutočne dokáže splodiť sám zo seba inak

⁸ Z gréckeho „metaphora“: prenesenie.

⁹ Slová, ktoré mnohí poznajú z detstva, často sa vyskytujúce v rozprávkach: „Tu je ruský duch, tu to Rusou vonia“ — sú práve o tom.

organizovaný (v informačno-algoritmickom zmysle) kolektívny duch budúceho ľudstva Zeme, do ktorého sa vleje ako pamäť o minulej etape evolúcie ľudstva, minulej etape dejín.

Ako autori výkladu 45. štvorveršia Nostradamovej druhej centúrie na stránke ARI dospeli k tomu, že sa nejedná o tohto „androgýna“ a porodení zo seba samého *inak organizovaného kolektívneho ducha budúceho (transformovaného) ľudstva*? Tento zrod je nevyhnutný pre vyriešenie súčasnej globálnej biosféricko-ekologickej a sociálnej krízy, predurčený Zhora a vložený do algoritmiky fungovania zemskej biosféry, a preto objektívne možný.

Navyše, od momentu, ako bolo v Koncepcii spoločenskej bezpečnosti oznámené, že každý predstaviteľ druhu „Homo Sapiens“ môže byť nositeľom štyroch rôznych typov organizácie psychiky, a **vysvetlené, aký je to Ľudský režim psychiky, a že práve on je jediným normálnym režimom psychiky pre všetkých ľudí**¹⁰, možno predpokladať, že u vyššie

¹⁰ O typoch režimu psychiky si možno podrobne prečítať v knihách „Voda Mŕtva“, „Od antropoidnosti k Ľudskosti“, „Príd' na pomoc mojej neviere...“, „Princípy kádrovej politiky“, „Dialektika a ateizmus: dve nezlučiteľné podstaty“. Tu len stručne.

Informačné zabezpečenie správania človeka možno rozdeliť do nasledujúcich kategórií:

- vrodene inštinkty a nepodmienené reflexy, a tiež kultúrne obaly týchto inštinktov;
- kultúrne tradície, stojace nad inštinktmí;
- vlastné ohraničené chápanie, vlastný rozum;
- «intuícia celkovo» (to, čo sa vynára z nevedomých úrovní psychiky jednotlivca):
 - informácia prichádzajúca z kolektívnej psychiky (egregorov);
 - sugestívne preludy prichádzajúce zvonka a posadnutosť v inkvizitórskom zmysle slova;
 - vedenie Božím Zámerom.

V psychike každého jednotlivca sa naozaj toto všetko môže diať. No jedna z týchto zložiek môže prevládať nad všetkými ostatnými zložkami správania jedinca.

Ak prevládajú inštinkty, tak jedinec je človeku podobným **zvierat**om (*štatisticky najrozšírenejší typ minulej i dnešnej spoločnosti, t.j. prevláda konzum a pôžitok*);

Ak prevláda kultúra, tak sa jedná o **zombi**, biorobota naprogramovaného kultúrou (*takáto je väčšina Židov, a k tejto úrovni je dnes tlačená väčšina obyvateľov Západu; problém možného preludnenia planéty sa snažia riešiť pomocou programov plánovania rodiny, legalizáciu pohlavných zvrhlostí a nasadením kultúry „bezpečného sexu“*);

Ak prevláda rozum a z intuície je vytláčaná zložka, ktorú tvorí Božie vedenie, tak ide o **démonické** osoby (*k nim patrí tzv. «svetové zákulisie»: vlastníci biblických kultov, lídri mondializmu, eurázijstva, najvyšší hierarchovia scientológov, praví satanisti atď.*).

A len vtedy, ak hierarchicky nad všetkým ostatným prevláda Božie vedenie (*ako súčasť intuície*), tak možno hovoriť o **Človeku**, a tento režim psychiky je aj ľudskou normou (*na uchytenie tejto normy v ľudskej spoločnosti pracovali Mojžiš, Ježiš, Mohamed, Stalin*). Tu

→→→

spomenutého biopol'ového „androgýna“ sa už začal „pôrod“. A ak to máme povedať bez metafor, tak začala sa transformácia ľudstva, t.j. proces, na ktorom sa každý jedinec (*disponujúci slobodou voľby, umom-rozummom a aspoň čiastočne slobodnou vôľou*) môže zmysluplne zúčastniť, alebo ho odmietnuť ako objektívnu danosť a zmysel vlastného života, tvoriaci súčasť dnešnej etapy globálneho historického procesu.

Pritom nič z toho, čo sme tu povedali, nepotrebuje neprirodené spájanie s informáciou o klonovaní človeka, o vynosení klonu neplodnou ženou, ktorá vôbec nie je obojpohlavným „androgynom“. Je potrebná len tá najjednoduchšia vec, ktorá je dostupná všetkým: byť vnímavý k priebehu udalostí Života a premyšľať nad nimi.

Vzhľadom na povedané nám zostáva len skonštatovať, že autori výkladu 45. štvorveršia druhej centúrie (*bez ohľadu na to, či chápu, čo spravili, alebo nie*) vykonali dvojchodovú eticky defektnú kombináciu:

- v prvom kroku uviedli epizódu s „klonovaním“ ako ilustráciu uskutočnenia Nostradamového proroctva bez akejkoľvek opory tohto tvrdenia v reálnom živote, čo implicitne nastavuje psychiku mnohých ľudí na nutnosť automatického vyplnenia všetkých ostatných proroctiev, podávaných v Nostradamovom mene.
- v druhom kroku začali do psychiky čitateľov (*spútanej v prvom kroku presvedčením o nutnosti realizácie „Nostradamových proroctiev“*)¹¹ nahrávať pod rúškom proroctiev rôzne „katastrofické správy“

život jednotlivca už prestáva byť nezmyselnou hrou alebo hrou na získanie uspokojenia a získava zmysel v realizácii Vyššieho Zámery, zachovávajúc si pritom kvalitu ľahkosti detstva žijúceho v radostnej hre.

Takže v ideálnom prípade by človek mal byť slobodný od preludov a posadnutosti (*čo je priamy vpád do cudzej psychiky zvonku, proti vôli jej nositeľa*), a všetko ostatné: inštinky, zvyky, rozum a intuícia (*vzostupne podľa dôležitosti: inštinky počúvajú rozum; rozum počúva intuíciu*) – má byť v jeho psychike vo vzájomnom súlade a jedno druhému pomáhať v organizovaní ľudského správania v živote tak, aby nebolo konfliktov s Vyším Zámerom.

¹¹ 30. mája 2003 na televíznom kanáli „Kultúra“ vystupoval v relácii „Línia života“ vedec a historik Igor Vsevolodovič Možejko, ktorý je na verejnosti známejší ako spisovateľ fantasta pod pseudonymom Kir Bulyčov (*zomrel 05.09.2003*). Ktosi z divákov v štúdiu mu zadal otázku o Nostradamovi a o tom, nakoľko sa plnia jeho „proroctvá“. I. V. Možejko na to odvetil, že jeden z jeho priateľov sa dokonca naučil starofrancúzsky jazyk, aby lepšie prenikol do podstaty problému a dlho sa zaoberal Nostradamom. Okrem toho, I. V. Možejko vo svojej odpovedi zamerl pozornosť poslucháčov aj na to, že Nostradamus takmer nikdy neuvádza presné dátumy. Presných dátumov je v celých centúriách iba šesť. Jedným z nich je predpoveď dátumu smrti vtedajšieho rímskeho pápeža v roku 1605. Pápež bol už starý

→→→

Bez ohľadu na to, či tieto strašidelné interpretácie budúcnosti vyjadrujú len strach samotných autorov výkladu štvorveršia, alebo ide z ich strany o plnenie sociálnej objednávky na egregoriálnu mágiu, tak skúmaný výklad

a celá Európa, akonáhle sa dozvedela o Nostradamovej predpovedi, začala očakávať pápežovu smrť, ale ten zomrel až v roku 1612.

Tieto dva fakty (*absencia u väčšiny Nostradamových predpovedí presných dátumov a nesplnené predpovede*) ponechal I. V. Možeško bez vysvetlenia. Avšak vysvetliť ich v kontexte tejto knihy bude užitočné.

Absencia presných dátumov u väčšiny predpovedí pramení z toho, že čas vo Vesmíre nie je objektívnym javom, ale len prejavom subjektívnych predstáv ľudí o pomere vnútorných proporcií v plynutí rôznych materiálnych procesov. Jeden proces, ktorý má nejakú svoju periódu, je vnímaný ako etalónový proces, s ktorým sa porovnávajú všetky ostatné procesy, prejavujúce sa zmenou stavu svojich objektov.

Historický systém datovania udalostí je založený na astronomickom etalóne času (*perióda opakovania dňa a noci + periodickosť zmeny ročných období pri pohybe Slnka po zverokruhu + postupnosť mesačných fáz*). Avšak sociálny čas je v mnohom nezávislý od astronomického času a citelne sa prejavuje ako postupnosť sociálne podmienených udalostí, z ktorých mnohé sa navzájom ovplyvňujú. Pritom vôľa aj absencia vôle masy ľudí dokážu uskorit' aj spomaliť priebeh sociálneho času vo vzťahu k astronomickému etalónu. V prípade, že Nostradamovi bola daná schopnosť v nejakej forme cítiť *plynutie sociálneho času v uvedenom zmysle (a presnejšie — globálneho historického procesu podľa najpravdepodobnejšieho variantu samorealizácie nejakej udalosti z celého množstva možných, avšak s inou mierou pravdepodobnosti)*, tak v jeho centúriách je málo presných dátumov preto, lebo práve v tom sa prejavovalo jeho vnímanie nezávislosti plynutia globálneho historického procesu (*sociálneho času*) vo vzťahu k astronomickému etalónu, na ktorom sú založené všetky systémy datovania.

Nepresnosť v predpovedi pápežovej smrti je dôsledkom toho, že verejnú ohlásenie prognózy/predpovede v spoločnosti priamo ovplyvňuje a mení hustotu prerozdelenia štatistickej pravdepodobnosti samorealizácie jednotlivých konkrétnych udalostí. Inými slovami, ak kedysi Nostradamus správne vycítil, že udalosti plynú tak, že rímsky pápež zomrie v roku 1605, no svoju predtuchu by verejne neohlásil, tak pápež by skutočne zomrel v roku 1605. No ohlásená predpoveď pritiahla k sebe pozornosť množstva ľudí, ktorým nebol ľahostajný ani pápež, ani presný dátum predpovede jeho smrti, v dôsledku čoho sa matrično-egregoriálna algoritmika spoločnosti zmenila tak, že vtedajší pápež zomrel až v roku 1612.

V prácach autorského kolektívu VP ZSSR je téma „času“ a celá problematika podrobne vysvetlená v knihách: „*Mŕtva voda*“, „*Dialektika a ateizmus: dve nezlúčiteľné podstaty*“. Téma týkajúca sa matric možnosti, prognostiky a jej súvisu s riadením je vysvetlená v knihách „*Mŕtva voda*“ a v osnovných materiáloch predmetu „*Dostatočne všeobecná teória riadenia*“ Petrohradskej štátnej univerzity, a tiež v analytickej správe z roku 2000 „*Matrica a «Matrica» — dva protiklady*“, ktorá je analýzou prvej epizódy amerického filmu Matrix.

Dobré je vedieť aj to, že Hitler v snahe zlomiť vôľu Európanov odporovať rozpútal celú propagandu Nostradamových „prorocietv“. Šlo o komentáre vybraných textov a prekladov centúrií, ktoré vyznievali v prospech nacistickej vrchnosti.

je názorným príkladom programovania kolektívneho nevedomia spoločnosti, aby sa v nej odohrali rôzne katastrofy.

V skutočnosti kľúčom k chápaniu budúcnosti nie je znalosť astrológie, Nostradamových textov, Zjavenia Jána (Apokalypsy), čínskej „Knihy premien“ (I-t'ing) alebo ďalších vecí, ktoré sú v spoločnosti uctievané ako zaručené prostriedky predpovedania budúcnosti či zašifrované proroctvá zdedené z minulosti, ktoré vraj len treba pochopiť a porovnať so súčasnosťou. Koncom 19. storočia ruský historik V. O. Kľučevskij poznamenal: **„Zákonitosť historického javu je nepriamo úmerná jeho duchovnosti“**. A práve pochopenie zmyslu tohto aforizmu je kľúčom k tomu, aby si ľudia mohli spoločne začať tvoriť budúcnosť, akú si naozaj želajú.

2. Zákonitosti astrológie a duchovnosť ľudí

Termín „zákonitosť“ sa vo vede sformoval počas posledných 200 — 300 rokov a myslí sa ním *opakovateľnosť výsledku po umelom alebo prirodzenom nastavení rovnakých podmienok, v akých bol výsledok už pozorovaný*.

Vzhľadom na takéto chápanie termínu „zákonitosť“ je údelom astrológie nanajvýš prognóza prirodzeného energoinformačného pozadia, ovplyvneného:

- konfiguráciou rozpoloženia kozmických telies Slnecnej sústavy vo vzťahu ku „sfére nehybných hviezd“ (*t.j. k súhvezdiam zverokruhu*);
- svojráznym vplyvom každého z telies sústavy v kombinácii s ostatnými telesami na biosféru Zeme a ľudí.

Na tomto pozadí, ktoré je skutočne ovplyvnené rytmikou Vesmíru, sa odvíja historický proces, v ktorom sa bezprostredne prejavuje duchovnosť každého človeka, národa i celého ľudstva.

A hoci je duchovnosť výsledkom minulého historického rozvoja a je prepojená s energetickými rytmiami Vesmíru (*pretože duch (biopole)¹ je s Vesmírom rovnorodý, čo sa týka zloženia a kvality pol'ových zložiek matérie*), tak **informačno-algoritmická zložka duchovnosti je javom, ktorý je charakteristický tým, že je nezávislý od energetiky ako takej** v tom zmysle, že kvalita informácie a algoritmov tejto kolektívnej duchovnosti nezávisia od typu a výkonu jej materiálneho nosiča a energetického toku vonkajších vplyvov². Okrem toho, aj informačno-algoritmická náplň ducha má svoju osobitosť, ktorá ju odlišuje od

¹ Biopole, to sú rôzne PRÍRODNÉ druhy energie, vyžarované živými organizmami.

² Aj keď kvôli presnosti treba dodať, že realizácia jednotlivých konkrétnych informácií a algoritmiky v živote si môže vyžadovať dosiahnutie určitého spektra energetického výkonu, istým spôsobom prerozdeleného medzi špecifické druhy fyzikálnych polí v ľudskom organizme, a tiež náležité načerpanie ducha osoby alebo kolektívu. Napríklad, čakry v ľudskom organizme majú svoju informačno-algoritmickú špecializáciu, t.j. reálne tu existuje biologické prepojenie medzi informačno-algoritmickými a energetickými charakteristikami biopoľa človeka. To je dôvod prečo nerozvitosť alebo vypadnutie niektorých čakier z algoritmiky psychiky znemožňuje prijímať alebo vysielat' určité informačno-algoritmické moduly v reálnom živote. Toto je však funkčné prepojenie polí príslušných čakier (*ako druhov matérie*) a informačno-algoritmickú záťaž každej z nich v ľudskom organizme, a nie nerozlučná jednota informačno-algoritmických modulov a určitých druhov energie.

informačno-algoritmickej náplne astrologického energetického pozadia, a preto aj oddeľuje (*z hľadiska prejavov*) duch ľudí od astrologického energetického pozadia.

Vzhľadom na vyššie uvedené okolnosti neexistuje ani **jednoznačná** podriadenosť informačno-algoritmickej zložky duchovnosti ľudstva a jednotlivých ľudí voči *energetickým rytmom Vesmíru, majúcim svoju vlastnú informačno-algoritmickú zložku, ktorá zároveň tvorí predmetnú oblasť astrológie ako vedy, skúmajúcej objektíve javy Života.*

Vzhľadom na určitú oddelenosť informačno-algoritmických zložiek energetiky Vesmíru a duchovnosti ľudstva platí, že čím dynamickejšie sa (*v jej informačno-algoritmickom aspekte*) rozvíja duchovnosť jednotlivcov tvoriacich spoločnosť, tým menší význam má vplyv astrologických zákonitostí na formovanie budúcnosti ľuďmi. A platí to jak vo vzťahu k budúcnosti jednotlivca, tak aj vo vzťahu k budúcnosti celej spoločnosti.

Ak sa duchovnosť ľudí v spoločnosti nemení, tak astrológia, akonáhle raz získa svoje znalosti o vplyve rytmov Vesmíru na správanie ľudí *pri určitom type ich duchovnosti (čo astrológia nahlas nehovorí)*, prorokuje a programuje zákonitú opakovateľnosť tých istých javov v rôznych kombináciách, ovplyvnených rozpoložením telies Slnecnej sústavy voči súhvezdiami zverokruhu.

Pritom väčšina členov tejto spoločnosti absolútne nevníma rozdiel medzi predpoveďami (*ako prognózami/varovaniami, tvoriacimi základ pre vypracovanie lepšej línie správania, vedúcej k lepšej budúcnosti, než je tá „predpovedaná“*) a programovaním ďalšieho priebehu udalostí na základe prognózy/predpovede, vďaka čomu programovanie začína objektívne dominovať v živote takýchto spoločností. Preto aj mnohé minulé proroctvá o blížiacich sa katastrofách sa častokrát nedajú odlišiť od samotného programovania týchto katastrof.

Preto ak niekoho skutočne zaujíma **NAJLEPŠIA BUDÚCNOSŤ** (*vybraná z množiny variantov³ objektívne možnej budúcnosti*), tak **viacej pozornosti by mal venovať** nie astrologickému pozadiu, ale **analýze stavov a dynamike zmien informačno-algoritmickej zložky duchovnosti** 1) ľudstva, 2) spoločností tvoriacich štáty (*vyčleňovaných podľa sociálnych*

³ Obsahujúcej aj určitú jednoznačnú nevyhnutnosť niektorých variantov, ale aj ten *vôbec nie nutný variant, ku ktorému „postrkujú a tlačia hviezdy“ pri nemennej duchovnosti samotných ľudí.*

skupín, vrátane národných) a 3) jednotlivých ľudí osobitne, s cieľom ovplyvňovať práve ich informačno-algoritmické zložky duchovnosti kvôli tomu, aby duchovnosť danej spoločnosti a ľudí akoby „sama od seba“ uskutočnila žiaduci variant budúcnosti.

3. Ľudia našej spoločnosti

Hlavnou viditeľnou udalosťou uplynulých dvanástich rokov bol veľmi rýchly rozpad Sovietskeho zväzu v čase od 18.08.1991 do 25.12.1991, čo bol výsledok cieľavedomej politiky, realizovanej od polovice 1980-tych rokov režimom M. S. Gorbačova a jeho bábkovodcami: jak domácimi, tak aj zahraničnými.

A hoci rozpad ZSSR odkryl cesty mnohým spoločenským procesom jak na jeho bývalom území, tak aj vo zvyšnom svete, my sa predsa len obmedzíme analýzou prevažne tých javov spoločenského života, ktoré prebiehajú v hraniciach súčasného Ruska.

V prvom rade treba podotknúť, že davo-„elitárny“ charakter štatisticky prevládajúcej spoločenskej etiky (*vzájomných vzťahov ľudí*), vyjadrujúcej istú pánsko-sluhovskú zložku spoločenskej mravnosti, pretrváva a obnovuje sa po celú dobu, počnúc od vyhlásenia takzvanej „perestrojky“ gorbačovskou vnútrostraníckou mafiou v roku 1985.

Podľa definície V. G. Belinského: *«dav/tlupa je skupina ľudí žijúca podľa tradícií a uvažujúca podľa autorít...»*¹. Predstaviteľ davu je **tlupár**.

Jeho hlavnými vlastnosťami je neochota a neschopnosť:

- samostatne myslieť;
- dospievať k jasným názorom, ktoré by zodpovedali skutočnému stavu vecí a smerovaniu priebehu udalostí;
- konať z vlastnej iniciatívy podľa svojho cítenia a chápania Života bez povelu alebo schválenia od nadriadených subjektov, a to dokonca aj v prípadoch, keď tlupár vie a chápe, ako konať treba, a ako sa konať (*alebo nekonať*) nesmie.

Vzhľadom na toto kritérium je „elita“ tiež davom, len v niektorých otázkach oveľa informovanejšia (*a ovládajúca aj určité spoločensky dôležité zručnosti*) než masy prostého ľudu.

V davo-„elitárnej“ spoločnosti čiastočne nie sú davom takzvaní *znachari*², ktorí sú vnímaví k jednotlivým udalostiam života, dokážu

¹ V. V. Odincov, „Lingvistické paradoxy“, Moskva, «Prosveščenie», 1988, str. 33.

² Mravne zdegenerovaní žreci (*v doslovnom preklade: mastičkári, ránhojiči*). – pozn. prekl.

samostatne myslieť a neodbytné vštepovať „všemožnými spôsobmi“ svoje názory do psychiky okolitých ľudí tak, aby mali dojem, že sú to ich vlastné názory, alebo prostredníctvom názorov bezúhonných autorít, ktoré znachari sami vychovali za tým účelom, aby dav od nich ľahšie preberal potrebné názory majúce punc bezúhonnej autority.

Ak bude pretrvávajúť stav, keď medzi ľuďmi bude *štatisticky prevládať nerozmyšľanie, navyše umocnené krátkou pamäťou³ a nerozvinutým sebaovládaním sa*, tak informačno-algoritmická zložka duchovnosti davo-„elitárnej“ spoločnosti sa bude postupne meniť nie až tak vďaka tvorivej činnosti žijúcich ľudí, ako najmä vďaka formovaniu duchovnosti nových pokolení, vyvolanému meniacimi sa životnými okolnosťami a odchodom starých pokolení spočiatku z aktívneho verejného života, a neskôr odchodom na onen svet.

* * *

Pri odchode každého pokolenia na onen svet treba vyčleniť dve spomenuté etapy kvôli tomu, že starí ľudia, ktorí sa prestávajú zúčastňovať spoločenského zjednotenia práce⁴ (*t.j. pracovného procesu*), môžu byť veľmi efektívne činní v egregoriálnych procesoch. Pritom hierarchický status predstaviteľov staršieho pokolenia v egregoroch je vo väčšine prípadov vyšší, než u mladých, pokiaľ jedni ani druhí nie sú nositeľmi Ľudského režimu psychiky⁵. Vďaka tomu sa mnohé egregoriálne riadené procesy v davo-„elitárnej“ spoločnosti nepodriaďujú ambiciózne nezadržateľne aktívnej mládeži, ale starým ľuďom, zdanlivo už nečinným⁶.

³ Udalosti staršie ako dva týždne sú pre tlupára „neaktuálne“. A keďže si nepamätá čo bolo v minulosti, tak ani v prítomnosti nevidí následky minulých udalostí, ani ich možný príchod v budúcnosti. Takým spôsobom nevidí ani následky svojich minulých činov, ani možný dopad svojich činov v prítomnosti či plánovaných v budúcnosti.

⁴ V Marxizme existoval termín „spoločenská deľba práce“. Z pohľadu KSB je tento termín nepresný a nesprávny, a preto bol upravený na „spoločenské **zjednotenie práce**“. – pozn. prekl.

⁵ U nositeľov Ľudského režimu psychiky neexistuje osobná hierarchia bezpodmienečného podriaďovania sa. A každý jedinec, ktorý sa vypracoval do Ľudského režimu psychiky (*hoc aj len dočasne*), počas doby, kým zotrúva v tomto režime, je „nad“ ľubovoľným sociálne podmieneným egregorom davo-„elitárnej“ spoločnosti (*okrem nich existujú aj čisto biologicky podmienené egregory*) a jeho viditeľnými aj zákulisnými hierarchiami.

⁶ Napríklad „perestrojka“ začala prinášať výsledky až potom, čo zomreli štátni činitelia z éry formovania ZSSR pod vedením J. V. Stalina ako «superveľmoci č. 2»: V. M. Molotov (1890 — 1986), M. G. Malenkov (1902 — 1988), L. M. Kaganovič (1893 — 1991).

* *
*

Za posledných 12 rokov úplne vymrelo pokolenie ľudí, ktoré v polovici 1950-tych rokov vybudovalo Sovietsky zväz ako „superveľmoc č. 2“. Toto pokolenie nebolo rovnorodé. Boli v ňom jak *úprimní stúpenci realizácie komunistického ideálu rozvoja ľudstva (bolševici)*, tak aj aktívni odporcovia komunizmu⁷, a tiež oportunisti, ktorých hlavným princípom bolo vychádzať s každou vládou pri akomkoľvek režime (*druhá vec je, nakoľko sa im to darilo v reálnych historických podmienkach*)⁸.

Kým predstavitelia pokolenia bolševikov, narodení v rokoch 1905 — 1914, boli aktívni a početní, tak reštaurátori kapitalizmu nemali v ZSSR kádrovú bázu na uskutočnenie svojich zámerov. Preto nič podobného otvorenej reštaurácii kapitalizmu, ako sa to udialo po r. 1985, počas ich života prebehnúť nemohlo, a to ani napriek tomu, že toto pokolenie bolševikov bolo demoralizované podľm kľamstvom na XX. a XXII. zjazde KSSZ⁹, vďaka čomu dalo mravno-etické egregoriálne (kolektívne) odobrenie pokryteckému „odmäku“ (*za Chruščova*) a nasledovnej „stagnácii“ (*za Brežneva*) aj so všetkými z toho vyplývajúcimi následkami.

V nasledovných pokoleniach sa v živote „elitárnej“ a „prostej ľudovej“ zložky davu začína objavovať určitý svojráz.

⁷ Pseudokomunisti — marxisti-trockisti a otvorení stúpenci kapitalizmu v jeho rôznych modifikáciách od divokého individualistického do *civilizovaného korporatívno-oligarchického kapitalizmu so systémom uvoľňovania a kanalizácie triedneho napätia*.

⁸ Napríklad, Čingischán bol schopný omilostiť nepriateľa s neobyčajnými osobnostnými kvalitami, prijať ho do svojich radov a dôverovať mu, no nemilosrdne likvidoval svojich aj cudzích zradcov a oportunistov, ktorí boli ochotní pristúpiť na čokoľvek, len aby prežili, a ktorí boli ľahostajní ku všetkému, čo sa netýkalo ich osobne.

⁹ Hlavným kľamstvom bol výrok „*Stalin je vinný zo všetkého, čo sa udialo v ZSSR v období, keď riadil krajinu*“. Ide o to, že vety „*udialo sa v období, keď riadil krajinu*“ a „*Stalin je vinný*“ nie sú zďaleka vždy a vo všetkých prípadoch ekvivalentné a navzájom sa dopĺňajúce tvrdenia. Mnohé z toho, čo bolo charakteristické pre obdobie stalinského bolševizmu a je odsudzované, bolo podmienené udalosťami, ktoré sa odohrali ešte dávno predtým, než sa J. V. Stalin narodil.

V historických procesoch sa vyskytujú fázové posuny, t.j. oneskorovanie následkov vo vzťahu k príčinám. Tento jav sa vyskytuje aj vo všetkých prírodných procesoch. Názor „*Stalin je vinný zo všetkého, čo sa udialo v ZSSR v období, keď riadil krajinu*“ ignoruje toto oneskorovanie následkov voči príčinám, a preto sa jedná o hlúposť, ktorá umožňuje klamať na pozadí pravdivých faktov. Avšak na tejto hlúposti je postavené celé „odhaľovanie“ osoby J. V. Stalina v ére Chruščova, perestrojky aj dnes.

Pokolenie, ktoré tvorilo stranícky, štátny a hospodársky „nomenklatúrny“¹⁰ dav v období „stagnácie“, odišlo v 1980-90-tych rokoch z aktívnej verejnej činnosti. No stále ešte egregoriálne panuje nad pokolením verejných politikov a biznismenov — tých, ktorí „sa realizovali“ v období „perestrojky“ a v prvej polovici 1990-tych rokov počas politických a ekonomických reforiem v Rusku. Keďže režim psychiky u väčšiny reformátorov nie je Ľudský, tak v sociálne podmienených egregoroch majú nižší hierarchický status, než ich služobní predchodcovia starci¹¹-stagnátori: takýmto spôsobom egregoriálno-hierarchický status a špecifiká osobnej psychiky starcov-stagnátorov (*tvoriacich v ére Brežneva strednú a vyššiu riadiacu „elitu“*) v mnohom spôsobujú neschopnosť dnešnej proburžoázno-„demokratickej“ „elity“ (*aktívnych „mladoreformátorov“*, tiež *nositeľov neĽudských režimov psychiky*) doviest ich reformy do želaného konca (*vybudovanie stabilnej občianskej kapitalistickej spoločnosti podľa vzoru USA a krajín Západu*), pretože starci-stagnátori nemajú znalosti a zručnosti potrebné pre fungovanie takejto spoločnosti; vypracovať si ich sami nedokážu, nakoľko sú tlupári, a učiť sa v takom veku im už tiež nejde.

Takže tento *pre mnohých vytúžený* výsledok — prekvitajúca občianska spoločnosť — zostáva stále nerealizovaný.

Avšak v neplodných pokusoch o jeho dosiahnutie si mnohí z pokolenia „mladoreformátorov“ dokázali naplniť svoje vrecká peniazmi, ktoré si nezarobili poctivou prácou, ale „*nakombinovali si ich v duchu O. Bendera*“

¹⁰ Nomenklatúra („šľachta“, „aristokracia“ *sovietskeho obdobia*) — to boli ľudia zaradení do personálnych zoznamov a pracujúci prevažne na stredných a vyšších riadiacich pozíciách ale aj kádrová rezerva, t.j. nominanti na povýšenie do týchto funkcií. Za Chruščova a Brežneva mali nomenklatúrne zoznamy takú vlastnosť, že akonáhle tam človeka raz zapísali, stal sa „nepotopiteľným“ v tom zmysle, že predstaviteľom „nomenklatúry“ boli odpustené jak mnohé pracovné prešľapy a zneužitia, tak aj vyložené zločiny; takýchto zločincov iba preložili na iné miesto, takže zbaviť sa nomenklatúrneho blbca alebo zločince bolo možné len povýšením, poslaním na dôchodok, alebo pochovaním.

Bol to všeobecne známy fakt, ktorý podrýval mravno-etickú autoritu strany v spoločnosti, a tvoril súčasť politiky antikomunizmu a likvidácie socializmu, páchanej vedením KSSZ.

¹¹ V hierarchii Ruskej pravoslávnej cirkvi už viac ako tisíc rokov existuje inštitút starcov, ktorí okrem iného majú aj funkciu „uchovávateľov“, t.j. v úlohe egregoriálnych hierarchov zaisťujú nemennosť reprodukovania tradície z pokolenia na pokolenie.

počas reforiem¹². No zatiaľ čo Ostap Bender bol nútený „*ctiť si trestný poriadok*“ robotníckeho štátu¹³, tak „mladoreformátori“ tým obmedzením nijako neboli a zneužívajúc zákonodarnú moc, písali vlastné zákony a prispôbovali si politiku štátu podľa svojich kšeftov pod rúškom *práve týchto, reálne uskutočnených reforiem v RF*¹⁴.

Ne-„elitárna“ časť pokolenia davu, ktorá zažila „perestrojku“ a rozpad ZSSR ako dospelá, zostarla, nabrala životnú skúsenosť (*prevažne negatívnu*), no poväčšine sa mravne a psychologicky nezmenila. Avšak kým „perestrojku“ či dokonca začiatok reforiem r. 1992 väčšina z nich prijala s nadšením a boli nositeľmi svetlých nádejí, čo v mnohom nebolo dané reálnou politikou štátu (*ktorej podstatu riadne nechápali vtedy ani dnes*), ale vyššou energetikou v dôsledku maxima slnečnej aktivity druhej polovice 1980-tych rokov, tak rok 2003 už prijímali (*pováčšine znechutení reformami*) bez nadšenia¹⁵: niekto v smútku (*neistá budúcnosť*

¹² Samotná túžba naplniť si vrecká, oklamaním ostatných počas zdanlivo demokratických reforiem, bola základom podpory (určitou časťou davu) malej skupiny demokratizátorov-idealistov, odrhnutých od života a zmámených vlastnými výmyslami, ktorí sa zmýlili jak vo voľbe cieľov reforiem, tak aj v spôsoboch dosiahnutia týchto cieľov, ktoré boli reálne dosiahnuteľné. Následkom toho boli demokratizátori-idealisti podvedení vo svojich očakávaniach, rovnako ako väčšina prostého ľudu. Ich príklad je ponaučením pre ostatných politických „romantikov-idealistov“ odrhnutých od života.

¹³ Na základe deklarováných ideálov bol ZSSR robotníckym štátom. A jeho legislatíva v mnohom zodpovedala tomuto ideálu. No realita, to je už druhá téma.

¹⁴ Existujú prieskumy, podľa ktorých viac ako 70 % opýtaných hodnotí *tieto reformy* ako zločin; 20 % ich hodnotí ako chybu; a len okolo 10 % ich hodnotí ako vynútenú a nevyhnutnú potrebnosť. Preto sa môže stať, že „vtipná“ otázka v prostredí „reformátorov“: „*Ak si taký múdry, prečo si tak chudobný?*“ — sa časom, so zmenou životných okolností, môže v ich prostredí zmeniť na inú, serióznejšiu otázku: „*Ak si taký múdry, ako si sa ocitol medzi bohatými?*“

¹⁵ Dňa 14.01.2003 televízia uviedla prieskum, podľa ktorého Rusko patrí do päťke krajín s najviac optimistickým obyvateľstvom, deliac si 4. a 5. miesto s USA: 37 % opýtaných Rusov aj Američanov hľadá do budúcnosti s optimizmom. Na prvom mieste je Čína, potom Mexiko a India. Na celosvetovom pozadí je to dobrý ukazovateľ (*v Nemecku je takýchto „optimistov“ len 13 % a „pesimistov“ viac ako 80 %*), no Čína v tomto aspekte predbehla nielen Rusko, ale aj ostatné štáty — tam pesimisti tvoria okolo 10 % obyvateľstva, a 90 % je presvedčených o nevyhnutnom víťazstve Dobra nad Zlom.

A ak si spomenieme, že na začiatku „perestrojky“ bolo týchto optimistov viac než polovica obyvateľstva ZSSR, tak pre Rusko je výsledok 37 % stále iba jeden z ukazovateľov úpadku, hoci koncom prvej polovice 1990-tych rokov bolo takýchto optimistov podstatne menej než teraz.

Treba však chápať, že toto sú ukazovatele vnímania budúcnosti, ovplyvnené kultúrou chápania prebiehajúcich udalostí v každom zo štátov. V podstate je to ukazovateľ mravne
→→→

a staroba, z hľadiska kvality života) a niekto v oportunistickej ľahostajnosti (teraz ako-tak žijem, a neskôr sa znova nejako prispôsobím).

Počas uvedenej doby sa tejto časti obyvateľstva zúžila aj „stupnica záujmov“ — *ich zmysel života*: kým na začiatku „prestavby“ tvorili veľkú časť dospelého obyvateľstva ľudia, ktorých zaujímala politika v rozsahu ZSSR a celej planéty (*aktívne čítali priebežnú publicistiku, historické materiály, sami rozoberali a polemizovali o týchto témach v úprimnej snahe nájsť a pochopiť Pravdu-Istinu*), tak v druhej polovici 1990-tych rokov ich táto téma prestala zaujímať, a ich záujmy sa obmedzili len na osobné a rodinné veci; často v režime televízneho a alkoholového opojenia sa s cieľom navodiť si „pozitívne emócie“. Tu však hrozí, že do budúca bude v spoločnosti rásť podiel ľudí poškodených alkoholizmom a jeho následkami v niekoľkých ďalších pokoleniach¹⁶.

Odbočenie od témy:

O nutnosti vypracovania a realizácie Stratégie otriazvenia Ruska

podmienенých emócií, ktorých zmysel si väčšina ľudí neuvedomuje. Pritom reálna mravnosť spoločností sa odlišuje od Zhora predurčenej objektívnej pravdivosti. Preto existuje mnoho ľudí, ktorí aj keď poznajú úslovie „*všetko, čo sa deje, deje sa k lepšiemu*“ a abstraktne s ním súhlasia, tak stále bývajú rozčarovaní nad tým, *ako konkrétne* všetko, čo sa deje, sa deje k lepšiemu. Zabúdajú na to, že všetko, čo sa deje, je Zhora vždy smerované k lepšiemu (z dlhodobého hľadiska) a prebieha najlepším možným spôsobom *vzhľadom na tú objektívnu mravnosť a etiku, ktorou disponujú ľudia a celá spoločnosť*.

Práve objektívna mravnosť (*tá, ktorá sa prejavuje v ich správaní a chápaní Života*), a nie deklarovaná mravnosť (*tá, ktorá sa prejavuje v ich samochvále o tom, akí sú dobrí a srdeční*) každého z nich určuje algoritmiku všetkých davo-„elitárnych“ egregorov, ktoré spoločne generujú. Pritom, z jednej strany, sami sa stávajú nevoľníkmi egregorov; na druhej strane, znachari všetkých kultových vierouk (*ovládajúci eggregory a cez eggregory aj ľudskú spoločnosť*) môžu tak brániť formovaniu v spoločnosti Zhora predurčenej objektívnej pravdivosti. Taká je podstata zotrvačnosti obnovovania davo-„elitárnej“ pyramídy spoločnosti.

Preto, keď sa v živote deje niečo konkrétne a objektívne to smeruje v duchu Božieho Zámeru k lepšiemu, no nie je to v súlade s defektnou mravnosťou jednotlivých ľudí, tak to títo ľudia vnímajú veľmi emotívne — ako čosi nezmyselné a bolestivé.

¹⁶ Alkohol je genetický jed, ktorý poškodzuje genetiku svojich konzumentov a ich potomkov v niekoľkých pokoleniach a znižuje potenciál ich osobného rozvoja. To isté sa týka aj všetkého svinstva, ktoré preniká do organizmu aktívnych aj pasívnych fajčiarov s tabakovým dymom.

Uvedený problém zaväzuje k neodkladnému vypracovaniu a realizácii (*podľa plnej funkcie riadenia*)¹⁷ **Stratégie otriazvenia Ruska**, v ktorej musí byť priestor pre osobnú iniciatívu ľudí znalých problematiky a štátnu činnosť.

Ďalej, nemožno tolerovať súčasnú situáciu, keď:

- väčšina obyvateľstva pije s rôznou frekvenciou a intenzitou, nezamýšľajúc sa nad priamymi a nepriamymi následkami svojho popíjania pre samých seba, svoje okolie a potomkov;
- pritom nenávidí opilcov a opíjajúcich sa, vytvárajúc im v živote rôzne problémy a nepríjemnosti, a želajúc smrť každému ožranovi;
- a len menšina vie, že tu nejde iba o mravno-psychologické problémy a stratu vôle obetí alkoholovej závislosti (*vrátane ich blízkych*)¹⁸, ale aj o alkoholom spôsobenú zmenu fyziológie látkovej výmeny v tele a fyziológie biopoľa pravidelných konzumentov alkoholu, v dôsledku ktorej u nich vzniká fyzická závislosť na alkohole (*to isté sa týka aj mnohých iných narkotík*);
- a z celej tejto menšiny ľudí (*viac-menej znalých podstaty problému s alkoholizmom na úrovni jednotlivca*) drvivá väčšina z nich nemá žiadny súcit s obeťami alkoholizmu ani znalosti a zručnosti, potrebné:
 - na oslobodenie alkoholikov od ich závislosti;
 - na ochranu budúcnosti pred pokračovaním tohto zla v nových pokoleniach.

Práve preto Rusko nutne potrebuje neodkladné vypracovanie Stratégie otriazvenia. Treba sa na problém alkoholicko-narkotickej genocídy nášho obyvateľstva, realizovanej akoby v automatickom režime, pozrieť cez

¹⁷ Plná funkcia riadenia je podrobne vysvetlená v 10. kapitole DVTR: <http://leva-net.wbnode.cz/products/dostatočne-vseobecna-teoria-riadenia-novy-slovensky-preklad/>

¹⁸ Alkoholizmus je rodinné ochorenie: ak zbavíme pijúceho muža závislosti od alkoholu, tak prax nám ukazuje, že za pomerne krátky čas sa objavia u jeho nepijúcej (*alebo len „málo pijúcej“*) ženy (*alebo družky*) psychické problémy; ak jej muž znova začne piť bez miery, tak psychické problémy ženy (*alebo družky*) sa sami od seba vytratia. Riešenie problému si preto vyžaduje súčasnú prácu jak s mužom-alkoholikom, tak aj s jeho nepijúcou (*alebo „málo pijúcou“*) ženou (*alebo družkou*). Takéto sú fyziologicky podmienené špecifiká vplyvu (*na mužskú a ženskú psychiku*) pohlavných inštinktov a požívania alkoholu vo vzájomných ľudských vzťahoch pri neľudských režimoch psychiky (*o typoch režimov psychiky budeme rozprávať v ďalšom texte tejto knihy*).

optiku *plnej funkcie riadenia* s cieľom dosiahnutia zdravého životného štýlu obyvateľstva v budúcnosti.

T.j. nebudíme sa o vytvorení ďalšej „spoločnosti abstinentov“, ktorej členovia sa uzatvárajú vo svojej sociálnej „ulite“ (*mnohí sa v nej uzatvárajú zo strachu, že znova upadnú do bezuzdného alkoholizmu, ak sa nebudú separovať od života zvyšnej spoločnosti*); ani o zavedení prohibície, ale o reč je o otriaznutí, t.j. mravno-psychologickej zmene života budúcich pokolení a určitej časti dnes žijúceho pokolenia.

Ďalej nasleduje pokračovanie hlavného textu.

* *
*

Ak im štát zaistí ich dosiahnutú úroveň spotreby a sociálne ich zabezpečí, tak môže garantovane rátať s ich tichým, oportunistickým akceptovaním akejkoľvek politiky.

Posledná veta neznamená, že v krajine sa môže realizovať akákoľvek politika. Znamená to, že politický kurz bude aj naďalej určovať (*svojou viac či menej zmysluplnou činnosťou*) menšina obyvateľstva, ku ktorej spomenutá kategória obyvateľstva nepatrí, ale je rukojemníkom tejto menšiny. No ani táto politicky aktívna menšina nie je homogénna jak z hľadiska svojej mravne podmienenej orientácie na jednotlivé ciele transformácie spoločenského života, tak ani mierou svojej politickej spôsobilosti a reálnej moci rôzneho typu. V aktuálnej knihe však túto rôznorodú menšinu analyzovať nebudeme.

Čo sa týka vyššie opísanej väčšiny obyvateľstva, tak pri zachovaní si súčasných mravno-etických kvalít je odsúdená ku konceptuálnej nemohúcnosti a *v politickom živote krajiny* je schopná len toho, aby slúžila ako hlúpa masa po jej umelom vybudení a bola voličskou základňou strán politicky aktívnej „elitárnej“ menšiny, zostávajúc aj naďalej rukojemníkom tejto menšiny a vzniknutej situácie.

Čo sa týka hospodárskej činnosti, tak v drvivej väčšine prípadov je demoralizovaný človek zlým robotníkom dokonca aj ako pasívny vykonávateľ, nieto ešte ako aktívny tvorca.

„Rádio Rasija“ dňa **15. 01. 2003** vo svojom súhrne noviniek informovalo, že **talianski sociológovia prišli na to, že mládežnícky slang sa dnes obnovuje s periódou každých päť rokov.** To vlastne znamená, že špecifický jazyk, ktorým *vo svojom prostredí* komunikuje mládež, je

faktorom rozpoznávania „svoj — cudzí“ a tým pádom aj ukazovateľom rozhraničenia pokolení, z ktorých každé vo svojom slangu vyjadruje určité osobitosti svojho vnímania Života a svetonázoru.

Vzhľadom na tento objav periódy obnovovania mládežníckeho slangu môžeme predpokladať, že v období od konca 1980-tych rokov do dnešného dňa vstúpili v Rusku do dospelosti tri pokolenia mládeže, z ktorých každé sa od ostatných odlišuje určitým svojrázom; a teraz vstupuje do života štvrté pokolenie. *Tieto štyri pokolenia majú spoločné to, že si buď vôbec nepamätajú život v ZSSR, alebo neboli jeho účastníkmi ako právoplatní dospelí občania.* V demografickej pyramíde tieto pokolenia prakticky úplne nahradili zomrelé pokolenia *budovateľov ZSSR ako „supervelmoci č.2“.*

Tieto nové pokolenia sa odlišujú od predchádzajúcich pokolení, narodených v 20. storočí. Aby sme pochopili význam týchto rozdielov, musíme sa vrátiť do polovice 20. storočia.

Pokolenia, ktoré vstúpili do dospelosti na prelome 1950-tych a 1960-tych rokov, boli vychovávané tak, aby záruku svojho budúceho blahobytu videli vo svojej svedomitej práci, *predovšetkým v zodpovednosti za zverené dielo*¹⁹, vo zvyšovaní svojej profesionality. Celá predchádzajúca história ZSSR ako aj život v 1920-tych až 1940-tych rokoch väčšiny rodičov tých ľudí, ktorí patrili k tomuto pokoleniu, dosvedčoval, že to tak naozaj je.

Pokolenia, ktoré vstupovali do dospelosti od polovice 1960-tych do polovice 1980-tych rokov (t.j. do začiatku „perestrojky“), stále boli *slovné vychovávané* s dôrazom na svedomitú prácu, podobne ako predchádzajúce pokolenia. V živote však toto pokolenie videlo a počulo aj z rozprávania svojich rodičov, že tí, ktorí žijú štýlom stvárneným literárnou postavou O. Bendera²⁰, nielenže ostávajú nepotrestaní, ale dosahujú *aj bez svedomitej*

¹⁹ Hoci slovná propaganda ľudí učila, že len v socialistickej spoločnosti ZSSR si vytvorené podmienky na to, aby ľudia mohli slobodne prejavovať svoju tvorivú iniciatívu, no život učil inému: „iniciatíva sa trestá“. Práve preto teraz hovoríme výlučne o zodpovednosti *za zverené dielo*, s čím väčšina súhlasila, pretože v davo-„elitárnej“ spoločnosti (*podľa hodnotenia automobilového priemyselníka H. Forda*) len asi 5 % dospelého aktívneho obyvateľstva je ochotné na seba prevziať zodpovednosť za dielo, ktoré si vyžaduje prejav iniciatívy a tvorby (*t.j. zodpovednejšiu riadiacu funkciu*): „**ŽELAJÚ SI BYŤ VEDENÍ, CHCÚ, ABY VO VŠETKÝCH PRÍPADOCH ROZHODOVALI DRUHÍ ZA NICH A ZBAVILI ICH ZODPOVEDNOSTI**“ (H. Ford, „Môj život, moje úspechy“).

Na druhej strane, Fordov opis jeho súčasníkov, žijúcich v zdanlivo demokratickej spoločnosti, tiež ukazuje, že ani tam nebolo so slobodou všetko v poriadku.

²⁰ Práve v tomto období boli odvysielané aj všetky sfilmované verzie diel I. Il'fa a J. Petrova o príhodách „veľkého kombinátora“. Scenáre „Dvanásť stoličiek“ a „Zlaté teľa“ boli spočiatku urobené tak, že ľudia s normálnou mravnosťou a psychikou sa vo filme

práce vyšší spotrebiteľský status, než svedomití robotníci. Nesúlad medzi slovami a činmi v reálnom živote dospelých sa v psychike tohto pokolenia odrazil v podobe mravnej neurčitosti, a v podstate dvojakosti (*a tiež väčšej mnohovýznamosti*) mravných štandardov tých istých ľudí²¹.

Bohužiaľ, väčšina predstaviteľov tohto pokolenia vyriešilo túto mravnú dilemu v prospech „benderovčiny“, čo sa prejavuje v charaktere ich činnosti²²; alebo ju nevyriešilo vôbec, následkom čoho nedokážu čeliť mnohotvárnej „benderovčine“ a ochrániť sa pred ňou, stále sa jej dobrovoľne alebo nedobrovoľne zúčastňujú, občas pritom závidiac úspešnejším nositeľom ducha „benderovčiny“²³. Ale aj niektorí úspešnejší nasledovníci „veľkého kombinátora“ nie sú spokojní so svojim postavením v spoločnosti, stavom a perspektívami spoločnosti²⁴.

objavovali len zriedkavo (*scéna, keď študenti vracajúci sa z praxe rovnakým vlakom urobia milionárovi O. Benderovi obštrukciu, patrila k jedným z mála*). Tieto filmové stvárnenia zohrali v danom období rolu prostriedku demoralizujúceho niekoľko pokolení mládeže.

To neznamená, že uvedené diela I. Il'fa a J. Petrova boli sami osebe zlé. Tie diela sú výstižné a umožňujú pochopiť mnohé z danej epochy, ale v chruščovsko-brežnevovskej ére bol historický kontext taký, že ich šírenie a sfilmovanie iba prehlbovalo krízu spoločenského rozvoja ZSSR.

Stojí za to si všimnúť, že „najpokročilejší“ domáci inteligenti počas celého 20. storočia strašili ľudí zmienkami o F. M. Dostojevskom a jeho legende o „veľkom inkvizitorovi“. Zato na činy a obraz „veľkého kombinátora“ si nespomenuli a nebezpečenstvo v jeho príchode nezbadali. **Je to dôležitý ukazovateľ charakterizujúci úroveň svedomitosti domácej inteligencie.**

„Zlodej musí sedieť v base“ — tento aforizmus kapitána Gleba Žeglovova (*stvárnenom V. S. Vysockým*) z filmu „Miesto stretnutia sa zmeniť nedá“ poznajú takmer všetci, a takmer každý vlastník s ním súhlasí. Ale kde by mal byť „veľký kombinátor“: na slobode, v Dume a vo vláde, alebo tiež by mal sedieť v base? alebo ho radšej zlikvidovať ako parazita, bez zbytočných jalových debát o právach človeka? — to sú otázky, ktoré si domáci moralisti a ochrancovia práv nekladú. No aj medzi nimi sú takí, ktorí sa cítia byť „veľkými kombinátormi“, na ktorých sa ľudské práva nevzťahujú, čo ich vlastne núti k politickej aktivite v oblasti ochrany „práv kombinátorov“ pred útokmi na nich zo strany Ľudí.

²¹ Tí z nich, ktorí disponovali vôľou, sa stali prešibanými egoistickými cynikmi, a tí, ktorým vôľa chýbala, sa stali bezzásadovými, všetkého schopnými poskokmi — nástrojmi v rukách cynikov s vôľou.

²² A tiež v tom, že na území Ruska je tejto literárnej postave postavených niekoľko pamätníkov, a jedno z ocenení za umeleckú tvorbu má názov „Zlatý Ostap“.

²³ Úspešnosť pyramídových hier typu „MMM“ a približne 40 miliónov (zo 150 miliónovej populácie Ruska) „podvedených“ (*a v podstate — túžiacich upadnúť do sebaklamu — sponzorov rôznych „Rohov a kopyt“*), to je tiež dôležitý ukazovateľ objektivnej mravnosti a intelektu spoločnosti.

²⁴ «Naša elita je celkom iná — nielenže sú to oligarchovia a diktátori (*každý vo svojej oblasti*), ale navyše sú aj demokratmi. Táto obludná kombinácia je absolútne zhubná.

→→→

Pokolenia, ktoré vstupovali do dospelosti od druhej polovice 1980-tych rokov, boli už vychovávané inak: svedomitá práca, zodpovednosť za zverené dielo, *etika vylučujúca parazitizmus (vykorisťovanie človeka človekom)*, prestali byť podávané mládeži ako záruka budúceho blahobytu každého z nich, ich rodín a celej spoločnosti. To je bod, ktorý tieto pokolenia spája, hoci pokolenia jednotlivých päťročnic majú svoje vlastné osobitosti, ktoré závisia od prebiehajúcich udalostí na pozadí ich života v čase zavŕšenia ich osobnostného dozrievania v tínedžerskom veku.

Pritom, špeciálne od roku 1992, mnohí predstavitelia tohto pokolenia (*ešte pred vstupom do dospelého života, nezávislého od rodičov*) boli nútení **zháňať peniaze samostatne, podľa schopností a mravnosti každého z nich**, aby pomohli rodičom užiť rodinu alebo si kúpiť nejaké potreby: od narkotík a iných škodlivých látok až po skutočné životné potreby, vrátane vzdelania (*ktoré sa v mnohom stalo priamo aj nepriamo spoplatneným a teda nedostupným pre tých, ktorí ho získať mohli, no boli chudobní*) a zaistenia budúcnosti svojich vlastných rodín.

Keď vláda „veľkého kombinátora“ J. T. Gajdara od 01.01.1992 uvoľnila ceny²⁵ a poskytla neohraničenú slobodu bankovému úžerníctvu a burzovým špekuláciám (*a hlavne zahraničnému parazitickému zmonopolizovanému finančnému kapitálu, ktorý majú pod palcom židovské bankárske klany*), tak týmito činmi definitívne zničila výrobnú tovarovú výmenu v národnom hospodárstve Ruska. Práve v dôsledku týchto zlomyseľných činov režimu,

Nebudem hovoriť mená, ale porozprávam vám jeden príbeh. Môjmu priateľovi, ktorý má svoj biznis v USA, zvoní jeden náš oligarcha z Azúrového pobrežia. Neuvedomil si časový rozdiel a zobudil môjho priateľa uprostred noci: “Čože, zobudil som ťa? Prepáč! Prepáč! Vieš nad čím premýšľam? Hovorím si: more je modré, jachta biela, moja tu pobehuje s holými kozami. Tak prečo by som si to nemal užiť, — a po krátkej odmlke, — len keby tu nebol ten nešťastný ľud. Tak zatiaľ sa maj“, — a položil slúchadlo. Toto nie je vtip, to je reálny rozhovor» (televízny moderátor A. Gordon, „Heuristická katarzia alebo Veda ide do kláštora“, časopis „Expert“, č.1, 2003) (*Oligarchu začalo hrýzť svedomie. – pozn. prekl.*)

Dokonca aj B. A. Berezovský sa v jednom z televíznych rozhovorov priznal, že má mentalitu „sovietskeho človeka“, čo mu neustále prekážalo a prekáža v jeho *podnikateľskej a politickej kariére*. Na to, aby bol úspešný, musí v sebe prekonávať dedičstvo sovietskej minulosti.

Podľa nášho názoru je to bezperspektívne. Oveľa perspektívnejšie je pravdoverne v sebe rozvíjať dedičstvo sovietskej minulosti a na základe toho prekonávať súčasný banditsko-podvodnícky oligarchický kapitalizmus. To si však vyžaduje výber iných mravno-etických štandardov, a nie tých, ktoré si vedome vybral B. A. Berezovský a jemu podobní, alebo ktorých rukojemníkmi sa oni všetci podvedome stali.

²⁵ Dovtedy (za socializmu) boli ceny tovarov vo všetkých predajniach jednotné. Každá tovarová položka mala rovnakú cenu v celom štáte. Ceny určoval štát. – pozn. prekl.

stvárneneho Borisom Jel'cinom, bola väčšina podnikov a ne-„elitarizovaná“ časť ich zamestnancov *ekonomicky zhodená pod hranicu možného prežitia*, a tínedžeri z takto zbedačených rodín boli nútení zháňať peniaze samostatne, každý podľa svojich schopností a objektívnej mravnosti (*objektívnej v tom zmysle, že tá sa nachádza v nevedomých úrovniach psychiky, a preto o nej a jej úlohe v živote ani oni sami, ani ich rodičia väčšinou nepremýšľajú*).

Pod tlakom *nutnosti zháňať peniaze „priamo teraz“ a „vždy“* (na *pravdoverné zvládnutie ktorej neboli pripravení*) sa formovala mravnosť, psychika a etika mnohých z tohto pokolenia. To isté sa týka aj mládeže, ktorá už vyšla z tínedžerského veku, ale nepodarilo sa jej profesionálne uplatniť a začať viesť samostatný dospelý život na základe odbornosti.

Keďže výrobná sféra, veda, vzdelávací systém a zdravotníctvo prestali normálne fungovať pre spoločnosť a začali degradovať (*alebo v rámci svojich možností začali obsluhovať „nových Rusov“ na komerčnom základe*), tak tínedžeri, ktorí vo svojom veku ešte nedisponovali tvorivou odbornosťou a nemali možnosť ju ani získať, boli nútení prejavovať svoju pracovnú iniciatívu²⁶ vo sfére rôzneho „kombinátorstva“ v duchu Ostapa Bendera i v nesporne kriminálnej činnosti.

A nedá sa povedať, že by to v nich kultivovalo tvorivú iniciatívu, pretože starostlivá tvorivá iniciatíva, vyvierajúca zo štedrého srdca — to je jedna vec; a reakcia agresívneho, sebecky ľahostajného alebo životom uštvaneho jednotlivca na tlak okolností — to je druhá vec.

Okrem toho, tieto pokolenia boli vystavené masovému demoralizačnému vplyvu školy, televízie a literatúry s kriminálnou a pornografickou tematikou.

Škola prispela k rozpadu mravnosti týchto pokolení vyučovaním idiotskej (*svojou logikou*) proburžoáznej individualistickej-„demokratickej“ verzie histórie a občianskej náuky.

²⁶ Ak ju aj v chruščevsko-brežnevovských časoch priamo nepotláčali, tak ju určite nepodporovali. Pritom organizácia života spoločnosti a jej hospodárskej činnosti bola taká, že buď v nej iniciatíva nemala miesto alebo bola predsa len trestno-právne postihovaná (*dokonca aj verejno-prospešná a nezištná iniciatíva*) zo strany OBChSS (*oddelenie pre boj s rozkrádaním socialistického majetku*) alebo KGB, čím robila z ľudí prejavujúcich verejno-prospešnú iniciatívu rukojemníkov svojvôle straníckych a štátnych úradníkov.

Týka sa to jak vyučovania celosvetovej histórie, tak aj vyučovania histórie jednotlivých regionálnych civilizácií a štátov, vrátane histórie Ruska. Obzvlášť prekrútené sa ukázalo byť obdobie od konca 19. storočia, vrátane celého sovietskeho obdobia²⁷, z čoho mal prospech nový vládnucci režim v Rusku, zahraničná a *medzinárodná*²⁸ „verejnosť“.

V dôsledku toho:

- historické a sociologické názory týchto pokolení sú nielen primitívne, ale aj veľmi vzdialené od Pravdy-Istiny;
- okrem toho, dejepis a občianska náuka na základných školách sú v mnohom zlomyseľne vykonštruované tak, aby ich osvojovanie žiakmi (v zmysle súhlasu a podriadenia sa hlúpy m názorom, ktoré obsahujú) plodilo komplex národnej menejcennosti v jednotlivých národov Ruska, a predovšetkým u Rusov.

Tieto neblahé špecifiká vo vyučovaní dejepisu a občianskej náuky, ktoré vznikli po roku 1991, vytvárajú potenciálne nebezpečenstvo pre ďalší rozvoj Ruska. Potenciál nebezpečenstva vzniká jak v „prostonárodnej“, tak aj v „elitárnej“ zložke davu týchto pokolení.

V „prostonárodnej“ zložke davu je takýto svetonázor jedným z komponentov, ktorý je potrebný (hoci nedostatočný) pre rozohrávanie jak nacionalistických scenárov ďalšieho rozčleňovania Ruska, tak aj

²⁷ Hoci treba priznať, že učebnice dejepisu a občianskej náuky počas celého sovietskeho obdobia tiež formovali nepravdivé predstavy o dejinách. Dve základné lži, ktoré obsahovali:

- Po prvé, predhistória súčasnej globálnej civilizácie sa údajne začala tým, že vo svete zvíery sa vďaka „prirodzenému výberu“ sám od seba sformoval biologický druh „Homo Sapiens“, zatiaľ čo v skutočnosti sa súčasná globálna civilizácia začala rozvíjať po zániche predchádzajúcej globálnej civilizácie, tzv. Atlantídy, ktorá zanikla v globálnej geofyzikálnej katastrofe. Ako na Zemi vzniklo ľudstvo? Aká bola jeho biologická evolúcia a spoločensko-historický rozvoj v epochách ešte pred začiatkom predhistórie súčasnej civilizácie? — Takéto otázky sa v predmetoch školskej biológie a dejepisu nevyškutujú.
- Po druhé, globálny historický proces je vraj neriadenej (zvnútra samotnej spoločnosti) a rozvíja sa sám od seba podľa všeobecných zákonitostí definovaných marxizmom, zatiaľ čo v skutočnosti je globálny historický proces rozvoja súčasnej civilizácie riadený: pokračovatelia tradícií Atlantídy sa od samého začiatku snažia o obnovenie ich obľúbeného rasového „elitárneho“-nevoľníckeho globálneho spoločenského zriadenia a o celosvetovú koncentráciu riadenia na týchto princípoch. Pritom zďaleka nie všetko sa im darí, čo je spôsobené vplyvom okolností, ktoré sami nedokážu ovplyvniť.

²⁸ Skrývajúca sa nie v národoch, ale medzi národmi, t.j. nadnárodná verejnosť. – pozn. prekl.

imperiálnych fašistických scenárov (*vrátane tých s globálnymi nárokmi, ak aj nie v reálnej politike, tak minimálne v túžbach a deklaráciách*).

V „elitárnej“ zložke davu to nevyzerá o nič lepšie. Keďže znalosti školských kurzov dejepisu, občianskej náuky, a tiež lojálnosť v nich vyjadreným koncepciám a hodnoteniam udalostí a historických osobností je základným predpokladom pre postup na vysoké školy s humanitným zameraním, tak to znamená, že v poslednom desaťročí a blízkej budúcnosti sú študentmi vysokých škôl tohto typu poväčšine **intelektuálne a mravne horší Ľudia**, a nie lepší.

A preto vedecké školy historických a sociologických vied (*vrátane psychológie, pedagogiky a ekonomiky*), — *ak ich ponecháme samým sebe a nebudeme na ne vyvíjať tlak*²⁹, — budú v najbližších desaťročiach brzdiť spoločenský rozvoj, škodiť spoločnosti a jej štátnosti. Potrebná je tiež osveta zvyšného obyvateľstva v oblasti histórie a sociológie, aby sa ľudia oslobodili zo zajatia „vysoko vedeckých“ historicko-sociologických nezmyslov.

Špeciálne treba podotknúť, že v Rusku škola predstavuje jeden zo systémov vstúpenia informácií do psychiky žiakov, avšak výchovou — *t.j. cielavedomým formovaním osobnosti dospelujúceho človeka tak, aby sa stal nositeľom určitých osobnostných kvalít (čiže zodpovedal by nejakému „štandardu“ vyjadrujúcemu ideály a normy života spoločnosti)* — sa škola nezaobrá. A na spoluprácu v riešení takýchto úloh (*spolu s rodinami, médiami, umeleckými inštitúciami*) nie je pripravená.

Jednou z predností sovietskej školy stalinskej éry, v porovnaní so všetkými dnešnými systémami vzdelávania, bolo to, že škola bola touto úlohou poverená priamo a túto úlohu aj riešila³⁰. Od tej doby sa okolnosti života spoločnosti zmenili a to znamená, že nebolo treba oslobodzovať školu od spolupráce vo výchove osobnosti žiakov, ale mali byť prehodnotené ideály a životné normy spoločnosti, ku ktorým by bola vychovávaná osobnosť žiakov.

No súčasná ruská škola ani z hľadiska vzdelávania nezodpovedá budúcim potrebám spoločnosti v príprave dorastajúcich pokolení na dospelý život. Je to očividné, ak si položíme otázku: „*Čo reálne spadá do*

²⁹ Predovšetkým intelektuálno-psychologický „tlak“, ktorý bude odhaľovať idiotizmus a životnú neadekvátnosť ich výkladu histórie a nožnej politiky.

³⁰ To isté sa týka aj vzdelávacieho systému v tretej ríši, no s tým rozdielom, že ideály a životné normy spoločnosti v nacistickom Nemecku boli celkom iné — antibolševické.

štandardov povinného vzdelávania v Rusku?“ — Odpoveď sa na prvý pohľad môže zdať trochu paradoxná:

«Škola reálne vyučuje len dve objektívne vedy: matematiku a geografiu. Ich objektivita je daná tým, že matematika učí o kvantitatívnych a poradových súvzťažnostiach tvoriacich základ existencie Vesmíru, ktoré človek nedokáže ovplyvniť; a geografia skúma planétu Zem, ktorej prirodzené zmeny prebiehajú oveľa menšou rýchlosťou, než je rýchlosť plynutia globálneho historického procesu (t.j. ľudských dejín), vďaka čomu geografické znalosti vypracované v minulých storočiach sú pomerne dlho aktuálne (*tak tomu bolo do začiatku 20. storočia, kým intenzívna technická činnosť ľudí nedosiahla globálny rozsah a nezačala pretvárať podobu regiónov i celej planéty na nepoznanie behom života jedného pokolenia*).

Okrem toho škola učí žiakov aj zručnosti-remeslá, medzi ktoré možno zaradiť písanie a čítanie, jazyky (rodný, štátny a zahraničný), informatiku a pod.

Všetko ostatné, čomu škola učí, sú len subjektívne interpretácie pozorovaní, experimentálnych údajov (prírodné vedy), textov a „artefaktov“ zdedených z minulosti (humanitné vedy)».

Prax nám ukazuje, že výrazná časť životne dôležitých zručností a výkladov v súčasnom svete zastaráva behom 5 — 10 rokov. To nás privádza k otázke:

Čomu školy neučia, a mali by, aby zbytočne nevyčerpávali učiteľov a žiakov bifľovaním sa rôznych výkladov, ktoré aj tak z veľkej časti stratia svoju praktickú využiteľnosť skôr, než deti ukončia všeobecné základné alebo vysokoškolské vzdelanie?

— Odpoveď je jednoduchá:

Škola deti neučí zručnostiam (umeniu) interpretovať pozorovania, experimentálne údaje, texty a „artefakty“ v tempe vzniku potreby vyriešiť nejakú praktickú úlohu v rámci individuálnej alebo kolektívnej činnosti, a generovať tak Životu zodpovedajúce interpretácie, ktoré budú stmelovať množstvo jednotlivcov do kolektívov a spoločnosti.

A to je presne to, čo je potrebné na prekonanie celej krízy vzdelávacieho systému, a čo je takisto treba pre celkový nárast KULTÚRY RIADENIA V SPOLOČNOSTI. V dnešnom vedeckom lexikóne sa takéto umenie interpretácie pozorovaní, experimentálnych údajov, textov a artefaktov nazýva **METODOLÓGIU POZNANIA**. Práve ju treba žiakov naučiť,

no najprv sa tomuto umeniu musíme naučiť sami a následne ho vyjadriť v príslušnej teórii — čo je tiež jeden z druhov interpretácie *tejto zručnosti (umenia)*³¹.

Defektnosť vzdelávania v oblasti histórie a spoločenských vied, o čom sme už hovorili vyššie, je len jedným z následkov celkového nesúladu medzi školou (*ako spoločenským inštitútom*) a súčasnými i budúcimi potrebami spoločnosti vo výchove a vzdelávaní dorastajúcich pokolení. A ako vidno z vystúpení autorov reforiem školského vzdelávania v Rusku, tak tento celkový nesúlad opisovanými reformami odstránený nebude.

Preto každý, kto chápe podstatu problému, je do budúca povinný prekonávať tento nesúlad z vlastnej iniciatívy a podľa vlastného chápania.

Televízia prenikla do života takmer každej rodiny a tiež prispela k demoralizácii pokolení:

- kult hazardných hier pod rúškom oddychu pri bezstarostnej zábave (*od „Čo? Kde? Za koľko?“ a „Poľa zázrakov“ do „Kto sa chce stať miliónárom?“*);
- šoubiznis založený na rôznych druhoch umeleckej tvorby a *šport ako odvetvie biznisu, nemajúci nič spoločné s telesnou kultúrou pri vedení zdravého životného štýlu*³² (väčšina „vrcholových športovcov“ sú v 35 až 45 rokoch kalikami, alebo majú zdravotné

³¹ Kľúčovou pre vedecké riešenie problémov je v dnešnej dobe všeobecná psychológia, ktorá má okrem názvu len máločo spoločné s dnes existujúcou psychológiou. Normálna psychológia musí mať, totiž, výstup: do metodologickej pedagogiky (*učí dieťa zručnostiam samovzdelávania*); do praktickej psychológie „pre osobnú potrebu“ (*sám sebe psychológom a psychiatrom, podľa potreby*); do účinnnej psychiatrie pre ťažké prípady (*vracajúcej do aktívneho života a nie izolujúcej, ako to robí dnešná psychiatria*), pre ktoré už praktická psychológia „pre osobnú potrebu“ nestačí.

³² Ak sa jedinec naháňa za loptou s cieľom zvíťaziť nad mužstvom protivníka, tak ho spoločnosť priviedla k debilite. Ak sa však hrá s loptou s cieľom naučiť sa vnímať svoje telo a riadiť jeho plavnosť, naučiť sa vnímať členov svojho tímu aj členov súperovho tímu, vnímať ducha oboch mužstiev, celkovú situáciu na ihrisku, potom si na športovom ihrisku vytvára základ k tomu, aby sa v reálnom živote mimo ihriska stal Človekom a pomohol v tom aj ostatným. To sa týka aj ďalších druhov toho, čo sa dnes zvykne nazývať „športom“.

Pre človeka a ľudskú spoločnosť je úplne prirodzené, keď zmysel a ciele ľudskej činnosti ležia mimo oblastí vykonávanej činnosti. Je to jeden z objektívnych faktorov, ktorý zaisťuje zjednocovanie rôznych ľudí do jednotnej spoločnosti. Ak sa stane, že ciele činnosti spočívajú v samotnej činnosti, tak je to chyba, prejav obmedzenosti, neúplnosti, vedúcej k rozdeľovaniu ľudí. Jedinou výnimkou je Láska (od Boha): je všeobjímajúca a zmysel i ciele má v sebe samej.

problémy spôsobené „vrcholovým športom“, a dĺžka života rekordérov je zhruba o 10 rokov kratšia než je bežný priemer v spoločnosti);

- spočiatku západné, a neskôr aj domáce filmy a talk-show, v ktorých sa satanizmus, násilie, rozpustenosť v sexuálnom správaní (*je to ničenie zdravia budúcich pokolení*), narkománia v rôznych podobách (*od fajčenia a pitia alkoholu až po konzumáciu tvrdých drog*), rôzne podvody a ďalšie defekty mravnosti a etiky prezentujú ako prirodzené javy života spoločnosti, či už sa to týka minulosti, prítomnosti alebo predstáv o budúcnosti.
 - propagácia životného štýlu, ktorý je skazený (*pivo miesto vody*) a zvrátený („vysoká“ móda, *ktorej modely nie sú vhodné pre život, a degeneratívno-schizofrenické diela všetkých druhov umenia určeného jak pre dav — masová kultúra, tak aj pre „elitu“ — umenie „pre vyvolených“*),
- to všetko je normou pre domácu televíziu od roku 1992.

Psychika u detí a tínedžerov v davo-„elitárnej“ spoločnosti funguje tak, že deti, ponechané sami sebe, toto všetko vnímajú ako prípustné vzory správania, a preto ich sami opakujú — najprv len tak, zo zvedavosti (*vyskúšať si to*), a neskôr sa už nevedia správať inak (*som ako ostatní*).

Funguje to o to viac, ak hlavní hrdinovia vo filmoch, snažiaci sa o nejakú dobrú vec, disponujú ťažkými mravnými defektmi alebo sú vykresľovaní tak, aby — bez ohľadu na to, čo robia, — vyvolávali u divákov sympatie, čo v nich generuje kladné emócie a kladné emočné hodnotenie, ktoré však nezodpovedá objektívnemu zmyslu deja na obrazovke.

To isté sa týka aj kriminálnej a pornografickej³³ tematiky v novinových článkoch a „umeleckej“ literatúre. Preto, nech by už čokoľvek tárali

³³ Erotika sa od porna odlišuje tým, že:

- **erotika sa vyskytuje len u normálne sexuálne orientovaných ľudí a je smerovaná JEDINE k milovanému človeku;**
- **porno**, po prvé, nie je podmienené pohlavnou orientáciou jeho účastníkov a dokonca si nutne nevyžaduje ani partnera na svoju realizáciu; po druhé, je adresované okolitým ľuďom s cieľom vyvolať u nich sexuálne vzrušenie, podriadiť ich psychiku inštinktom, a to dokonca aj v situáciách, keď je to nemiestne.

A je to tak bez ohľadu na to, či to účastníci a konzumenti porna chápu alebo nie.

stúpenci neobmedzenej a necenzurovanej slobody slova a umeleckého prejavu, no:

Demoralizácia dorastajúcich pokolení v poslednom desaťročí a v súčasnosti je systémotvorným faktorom života našej spoločnosti, ktorý ľudia musia vykoreniť, ak sa chcú stať naozaj Ľuďmi, a nie vrahmi a samovrahmi — prekrúčačmi podstaty Človeka.

Stúpenci takzvanej slobody slova a slobody umeleckého prejavu (*pod rúškom obhajoby práva na svoje i cudzie sebavyjadrenie*) v skutočnosti obhajujú všetko-si-dovoľovanie a beztretnosť v demoralizácii dorastajúcich pokolení.

Preto ak sa oni sami alebo ich blízki stretávajú vo vzťahu k sebe s porušením etického prikázania typu „nepokradneš“, „nezabiješ“ a pod., tak by nemali reptáť, ale pochopiť, že sa im stalo podľa princípu „čo zaseješ, to aj zožneš“³⁴ (*a v mnohých prípadoch: — zožneš stonásobne*).

V skutočnosti to bol práve charakter televízneho vysielania, „umelekej“ literatúry z obdobia po roku 1991, životu neadekvátne prednášky histórie, občianskej náuky a literatúry v škole v poslednom desaťročí, ktoré sformovalo nové generácie, v tomto období vstupujúce do dospelosti, ako nositeľov bezideovosti. Jedným z ukazovateľov toho, že televízia a škola v nich vychovali práve bezideovosť, a nie uvedomelosť osobnosti ako základ pre vybudovanie občianskej spoločnosti, je porovnanie študentských divadiel 1960-70-tych rokov a dnešných dní, o čom sa môžu presvedčiť mnohí podľa vlastných dojmov.

Ak univerzita má niekoľko fakúlt a každá z nich má svoje divadlo, tak:

- v 1960-70-tych rokoch na každoročnom univerzitnom festivale umelekej tvorivosti vystupovali fakulty so svojim predstavením, ktorého scenár si písali samotní účastníci predstavenia, a ten scenár mal svoju veľkú alebo malú ideu, ktorú študenti chceli odovzdať divákovi a to sa im aj darilo;
- dnešní účastníci umelekej tvorivosti sa neinšpirujú ani ideami, ktoré vypracovali minulé pokolenia, ani z televízneho vysielania, ani zo školských predmetov s humanitným zameraním; nové

³⁴ A ak sa vám takýto zážitok nebude páčiť, potom treba zmeniť seba a začať siať to, čo je rozumné, dobré, večné, a nezneužívať situáciu, zamieňajúc si slobodu so všetko-si-dovoľovaním v hraniciach Božieho dopustenia.

spoločensky dôležité idey sa im *samostatne* vyjadriť ešte nepodarilo, avšak inštinkty si žiadajú svoje³⁵. Inštinkty majú všetci ľudia a všetci rovnaké. Vzhľadom nato študenti vo všetkých fakultách vyjadrujú vo svojej umeleckej tvorbe prevažne tú istú súťaž „krásy“ *tiel svojich študentiek (dokonca ani zvrátenosť či potlačenie inštinktov u časti tvorivo aktívnych subjektov nevnáša do podstaty študentskej tvorby žiadne idey a rozmanitosť umeleckých foriem)*.

To isté sa týka aj zmeny charakteru ruských „KVN“-šou³⁶ v poslednom desaťročí.

A študenti v davo-„elitárnej“ spoločnosti, najmä tí tvoriví (*čo sa prejavuje nielen v študijných úspechoch, ale obzvlášť v umeleckej tvorbe*), sú kandidátmi na „elitu“ niekoľkých nadchádzajúcich desaťročí.

Takže „elita“ s kvalitou obvyklou pre davo-„elitarizmus“ v Rusku automaticky nevznikne; na to sú potrebné idey celospoločenského významu, a nie bezuzdné inštinkty; a v študentskom veku by sa také idey už mali vyskytovať...

Bezideovosť sa u mládeže prejavuje aj v orientácii jej správania na vyhľadávanie rôznych (*prevažne*) zmyslových pôžitkov, čo sa v extrémnych prípadoch pretavuje do sexuálnej rozpustenosti, agresívnych maniackych úchyliiek a rôznej narkománie. A táto bezideovosť plodí aj *neregulárne vzťahy*³⁷ (*t.j. mazáctvo a šikanu*) v ozbrojených silách.

Mimo armády sa bezideovosť prejavuje ako neschopnosť a strach vidieť a analyzovať život spoločnosti ako celku, čo mnohých nájomných robotníkov vedie k tomu, aby žili nevoľníckymi ilúziami, že vraj existujú „dobrí“ páni (*podnikatelia*), pod vládou ktorých sa dá žiť a pracovať, pretože títo slušne platia a prižmurujú oči nad nesvedomitosťou v práci

³⁵ Deti nenaučili ovládať svoje inštinkty ani v rodine, ani v škole, a nenaučili ich to ani filmoví hrdinovia. Toto je povinnosť systému výchovy, a nie *systému vzdelávania* (*ak ho chápeme ako nástroj na vštepovanie deťom znalostí a zručností*).

³⁶ „Klub vesieloch i nachodčivych“ — „Klub veselých a vynaliezavých“. Televízna zábavná súťaž, v ktorej tímy rôznych kolektívov (*škôl, univerzít, podnikov, miest atď.*) medzi sebou súťažia o vtipnejšie odpovede na zadané otázky, improvizujú na zadané témy, predvádzajú vopred pripravené scénky a pod.

³⁷ Ten, kto uviedol tento termín do obehu buď nechcel, alebo sa bál nazývať darebákov darebákmi, KTORÝCH TIEŽ VYCHOVALI „VOJENSKÉ MATKY“. A tí, ktorí tento jazykový obrat používajú, iba zhoršujú stav vecí, lebo zahmlievajú chápanie podstaty problému.

a kradnutím; a existujú aj zlí, ktorí buď „málo platia“, nútia veľa a kvalitne pracovať alebo netolerujú rozkrádanie a lajdáctvo.

Predstavitelia týchto mladých aktívnych pokolení — nositeľov bezideovosti (*t.j. nedisponujúcich spoločensky významnými ideami*) a inštinktívne podmieneného individualizmu — sa však prispôsobujú životu v podmienkach formujúcich sa nezávisle od ich vôle³⁸.

Pritom ich odbornosť v tvorivých sférach činnosti, schopnosť spolupracovať v dlhodobej kolektívnej činnosti, ochota osvojiť si danú odbornosť a potrebné zručnosti medziľudskej komunikácie, sú, *mierne povedané*, nepostačujúce. Pracovať ako robotník v priemysle alebo poľnohospodárstve; začať kariéru inžiniera (*vývojára, konštruktéra alebo technológa*) od najnižších pozícií; svedomite pracovať ako lekár, učiteľ alebo štátny úradník, nehľadiac na finančno-ekonomickú politiku protiľudovej štátnosti vytvorenej „svetovým zákulisím“; z vlastnej iniciatívy a vôle budovať štátnosť³⁹, ktorá by vyjadrovala životné záujmy svedomite pracujúcich ľudí v nadväznosti pokolení — toto všetko je pre mnohých z nich to, čomu sa snažia vyhnúť, a dávajú prednosť „benderovčine“⁴⁰ a kriminálnym sféram činnosti.

A mnohí z nich, ktorí sa ocitli v spoločensky užitočných odvetviach činnosti, tak sa tam ocitli nedobrovoľne — kvôli vlastnej neschopnosti

³⁸ Mnohí z nich vôľou ani nedisponujú, pretože *osobná vôľa (ako schopnosť sústredovať dostupné zdroje na vedomé dosiahnutie určitých cieľov)* je typická vlastnosť nositeľov Ľudského typu režimu psychiky a určitej časti nositeľov démonického režimu psychiky.

Zvierací typ režimu psychiky a režim psychiky „zombi“ silou vlastnej vôle nedisponujú, hoci môžu byť posadnutí, následkom čoho na ostatných pôsobia dojomom odhodlaných ľudí.

³⁹ Postoj takýchto ľudí k štátu sa zužuje len na zhodnotenie reálnej alebo želanej hlavy štátu: myšlienku o tom, že hlava štátu „môže urobiť“ len to, s čím súhlasia (*a čomu aktívne neodporujú, pracujúc miesto toho na svojich mafiansko-korporatívnych záujmoch*) úradníci štátneho aparátu, a čo umožňujú znalosti, zručnosti, odbornosť a mravnosť týchto úradníkov — to ich rozum nedokáže pochopiť.

Ideálnou hlavou štátu pre takýchto ľudí by bol „starček Chottabič“ (*kúzelný džin z fláše. – pozn. prekl.*), ktorý by len pomocou mágie a čarovania musel uspokojovať všetky ich spotrebiteľské túžby, a na žiadneho občana ani úradníka by nekládol žiadne povinnosti. Ak by však „Chottabič“ súhlasil s návrhom stať sa hlavou štátu takejto spoločnosti, možno by mu nestačili chlpy na brade pre uspokojenie všetkých pochabých túžob takýchto „občanov“.

⁴⁰ Prejavuje sa to vo veľkom záujme o hazardné hry, napr. aj v prihláškach do televíznej súťaže „Kto sa chce stať milionárom?“ (*t.j. snaha prísť bezpráčne k peniazom, čo je zlý vzor pre ľudí. – pozn. prekl.*).

dostať sa k vytúženej „benderovčine“; a svoj pobyt v týchto sférach činnosti považujú za dočasný (*vo väčšine prípadov sa toto „dočasné“ rozťahne na celý život*), pevne dúfajúc, že v budúcnosti (*podľa možnosti, čo najbližšej*) „nájdu miesto“, kde by mohli rýchlo zbohatnúť na princípoch „benderovčiny“. Správajú sa tak, akoby nepovažovali svoju odbornosť a jej rast za záruku lepšej budúcnosti pre seba, svoje deti a vnukov. A bohužiaľ to tak aj naozaj je — oni skutočne nepovažujú svoju odbornosť a jej rast za záruku budúceho blahobytu pre seba a ostatných ľudí, čím si len komplikujú svoju prítomnosť aj budúcnosť.

To isté sa týka aj postoja k práci tých, ktorých nadvláda „benderovčiny“ v spoločnosti úprimne trápi, ale dúfajú, že ich oslobodí niekto cudzí, kto sám bez pomoci zmení život spoločnosti k lepšiemu.

Pritom je nad jeho sily uvedomiť si, že s nízkou odbornosťou a ľahostajno-nezodpovedným postojom k práci sa sám stáva prekážkou pre vybudovanie takejto vyspelej spoločnosti.

V celej spoločnosti je motivácia k svedomitosti v práci a v súkromí nízka. Tu je niekoľko z nesporných ukazovateľov tejto skutočnosti:

- mestá, miesta oddychu, verejná doprava, podjazdy, výtahy, okolie ciest a železničných tratí sú znečistené; steny a pamätníky sú popísané a pokreslené prevažne čmáranicami;
- v priebehu posledných niekoľko rokov, keď reálne mzdy obyvateľstva rastú, tak rastie aj dopyt po zahraničnej vysokotechnologickej produkcii a ignorovanie analogickej produkcie tuzemskej výroby: od všedných predmetov a domácej techniky až po automobily;
- poruchovosť systému bytového hospodárstva v rôznych regiónoch Ruska s nástupom prvých mrazov v r. 2003 v dôsledku neplnenia si svojich pracovných povinností od zámočníka v kotolni až po hlavy administrácií komunálnych útvarov a regiónov⁴¹.

⁴¹ Podľa oficiálnych správ po nástupe mrazov až do 40°C malo približne 27 000 ľudí v rôznych regiónoch Ruska niekoľko týždňov nevykurovaný byt, v ktorom im teplota vzduchu klesla pod nulu. Vykurovacie systémy sa v mnohých regiónoch zničili kvôli tomu, že po prvých poruchách, spôsobených technickým opotrebovaním inžinierskych sietí a systémov, ktoré nevydržali záťaž počas silných mrazov, nebola z potrubia vypustená voda. Tá zamrzla a roztrhala potrubie, takže opravári museli vymeniť takmer všetko potrubie jak v domoch, tak aj v inžinierskych sieťach.

Celé je to sprevádzané osobnou degradáciou mnohých predstaviteľov týchto pokolení (čo sa prejavuje aj v štatistike). Napriek tomu sú medzi nimi aj takí, ktorým sa táto bezideovosť života spoločnosti nepáči.

Tí z nich, ktorých osud sa sformoval viac-menej šťastlivo, prichádzajú k tejto myšlienke samostatne, vyjadrujú ju pri debate so staršími nasledovne: „za vašich čias bola pionierska organizácia a komunistický zväz mládeže, bolo dostupných veľa záujmových krúžkov a športové sekcie, to všetko zjednocovalo ľudí; a nám ponúkajú «každý sám za seba», pivo, pepsi a sex. To má byť zmysel života? — Do kelu s takým životom a s takou vládou“.

Tí z nich, ktorých osud sa sformoval menej šťastlivo, pretože život ich rodín bol deklasovaný „demokratizátormi“ (zažili na vlastnej koži krutosť vykorisťovania židmi⁴² rôzneho pôvodu, tzv. „novými Rusmi“, ich práce a života; zažili kriminálne prostredie a dokonca prešli aj väzením), tiež vyjadrujú odpor k spôsobu života a postaveniu v spoločnosti, ktoré im určili páničkovia „demokratizátorov“.

No keďže nedostali náležitú výchovu a vzdelanie, nemajú potrebné znalosti a zručnosti, tak väčšina z nich nedokáže samostatne vypracovať Ideu, vďaka realizácii ktorej by spoločnosť mohla začať žiť ináč — tak, aby sa v nej ľudia stali svedomitými a šťastnými.

Všetko vyššie napísané v tejto kapitole sa týka drvinej štatistickej masy obyvateľstva Ruska, t.j. väčšiny, ktorej práca a súkromie bije do očí a formuje dojem o celej spoločnosti. Toto však nie je celý život našej spoločnosti v jeho plnosti a detailnosti⁴³.

Avšak zato, že v priebehu desaťročia neboli financované opravy infraštruktúrnych prvkov a tie sa v mnohom opotrebovali, tak za to už nenesie zodpovednosť ten-ktorý inštalatér, ale režim zosobnený B. N. Jel'cinom.

⁴² V zmysle ruského slova „жид“ (žid), ktoré podľa výkladového slovníka V. I. Daľa označuje skúpeho a ziskuchtivého človeka. Príslušník židovskej národnosti sa v ruštine povie „еврей“ (jevrej) a vyznávač judaizmu „иудей“ (judej). Preto ruské slovo „жид“ (žid) je pejoratívne označenie akéhokoľvek skupáňa a mamonára (bez ohľadu na národnosť a rasu!). Hoci v minulosti očividne vzniklo z najvýraznejšej negatívnej vlastnosti príslušníkov židovského národa. Podobne ako v slovenčine slovo cigániť (klamať) vzniklo z najvýraznejšej negatívnej vlastnosti rómskeho etnika. — pozn. prekl.

⁴³ Viac o charakteristike spoločnosti si možno prečítať v analytickej správe z r. 1998 „Nech prídeme aj my ku svetlu...“, ktorá je s touto knihou prepojená a navzájom sa dopĺňajú.

Niektoré ďalšie otázky z tejto tematiky sú rozobrané v analytickej správe „Prehľad možných variantov rozvoja udalostí po r. 1995“ (v informačnej báze VP ZSSR sa nachádza v súbore Сборник-1-2002.doc v katalógu „BOOKS“).

Vyššie opísané treba brať ako objektívnu danosť, pamätajúc na to, že v spoločnosti sa nachádza aj určité množstvo tých, ktorí nezapadajú do tejto štatistickej masy; okrem toho, v živote tých, ktorí tvoria túto štatistickú masu, sa vyskytujú aj ojedinelé epizódy, v ktorých konajú skutky hodné Človeka.

Ako poznamenal K. Prutkov: „*Z malých príčin bývajú veľké následky*“. To znamená, že vyššie opísaná štatisticky prevládajúca masa nie je tou, ktorá určuje perspektívy budúceho Ruska.

Práve z tohto dôvodu sme v tejto kapitole kládli špeciálny zmyslový dôraz na slovné obraty typu „zväčša“, „prevažne“, „štatisticky prevládajúca masa“, narážajúc tým na iný životný štýl a chápanie sveta *menšiny, ktorá výrazne určuje budúcnosť a spôsoby prechodu k nej*. Tí, ktorí tieto spresnenia považovali za nič neznamenajúce „figuratívne obraty reči“, sa zmýlili a nepochopili povedané:

Prejavy ľudskosti nie sú nikomu cudzie (*snáď len okrem ojedinelých výnimiek*). A tieto semená a výhonky budúcej všeobjímajúcej ľudskosti treba objavovať a stimulovať ich ďalší rozvoj, vďaka čomu sa pretvorí život spoločnosti a všetkých ľudí v nej.

4. TRADIČNÉ idey našej spoločnosti

V tejto kapitole sa nebudeme baviť o malicherných ideách predstaviteľov davu, ktorých sme v minulej kapitole označili ako nositeľov *bezideovosti vo vzťahu k ideám celospoločenského a globálneho významu*.

Budeme sa baviť o „veľkých ideách“, ktoré sa stali základom fungovania rôznych spoločenských inštitútov a výrazne sa prejavovali i prejavujú v politike štátu popri sprievodnej *chamtivosti, nepoctivosti* a neodbornosti úradníkov, *ktorí tieto idey občas zatieňujú a vytláčajú* z reálnej politiky do oblasti kultových deklarácií a sľubov, adresovaných spoločnosti.

Okolo týchto ideí sa vytvárajú subkultúry spoločnosti, v ktorých predstavitelia davu reagujú na isté špecifické slová, obrazy-symboly a rituálne úkony, a predstavitelia príslušných „elít“ sú viac-menej schopní vyjadriť idey jak tej subkultúry, ktorej sú sami prívržencami, tak aj čiastočne tej, ktorú odsudzujú.

Pritom medzi predstaviteľmi „elít“ a davu existuje určité vzájomné chápanie sa na základe spoločných výrazov, obrazov, symbolov, kultových úkonov a *totálne zjednodušeného vyjadrenia*¹ týchto ideí v spoločnom kultovom mýte. Okrem toho, v dôsledku historického rozvoja spoločnosti a jej subkultúr, a tiež v dôsledku prepletenia v psychike tých istých ľudí nie vždy zlučiteľných spoločenských ideí, *môžu byť nositeľmi týchto subkultúr a ideí (aspoň sčasti) v tom istom čase tí istí ľudia*.

Základné idey, zdedené súčasným Ruskom z minulosti, sú:

- vierouky kresťanských biblických cirkví a vierouky ostatných náboženských kultov, ktoré boli tradične vyznávané väčšinou obyvateľstva za čias Ruského impéria (*islam, judaizmus, budhizmus*);
- *marxizmus, ktorý väčšina ľudí nepozná a nechápe*, následkom čoho bol v povedomí väčšiny ľudí symbolicky nahradený slovom „komunizmus“, ktorý tiež nemá v spoločnosti jednotné chápanie svojej podstaty a spôsobov jeho dosiahnutia;
- idea „občianskej spoločnosti“, t.j. korporácii individualistov založenej na právnych procedúrach buržoáznej „demokracie“ a kapitalistickom hospodárstve so súkromným vlastníctvom.

¹ Zjednodušené až do takej miery, že sa to nedá použiť v praxi.

Okrem toho, v poslednom desaťročí sa prejavili relikty a niektoré idey, ktoré Rusko prevzalo zo zahraničia. Do tejto kategórie patria:

- jazyčeské² vierouky národov Ruska hlbokého staroveku, vyznávajúce mnohobožstvo³, ktoré neobsahujú sociologickú doktrínu, ktorá by bola použiteľná pre spoločnosť s veľkosťou niekoľko desiatok miliónov ľudí žijúcich na obrovskom území;
- filozoficko-náboženské a mystické tradície Indie, Tibetu, Číny a Japonska, priťahujúce ľudí svojimi *psychologickými praktikami* (rôzne jogy) a bojovými umeniami, ktorých zvládnutie si vyžaduje aj osvojenie príslušnej osobnej kultúry vnímania a chápania sveta;
- rasovo-nacionalistické idey (*s tendenciou k nacizmu a rasovej neznášanlivosti vo svojich hraničných prejavoch*), ktoré sú ruskou ozvenou hitlerizmu a rasizmu kapitalistických krajín Západu (*ich nositeľmi sú niektorí ruskojazyční prívrženci obnovenia imperiálnych tradícií Ruska*) a **reliktným nacizmom z obdobia prechodu od rodokmeňového k otrokárskemu režimu** (*typickým pre určitú časť Židov a predstaviteľov⁴ neslovanských národov Ruska (Čečencov, Tatárov), a tiež pre určitú časť tých Slovanov, ktorí sa snažia preniesť do súčasnosti vlastnú rekonštrukciu staroslovanského mnohobožstva a modlárstva z obdobia pred krštením Rusi*).

² Bežne sa prekladá ako „pohanské“, lenže tento preklad zahmlieva druhú zmyslovú rovinu ruského slova „jazyčeskij“, ktoré má v koreni slovo „jazyk“ (*ako rečový prostriedok*), podobne ako „Slovan“ má v koreni „Slovo“ (*odrážajúce druhú zmyslovú rovinu slovanstva*). Vid' ďalšiu poznámku. – pozn. prekl.

³ Jazyčestvo, mnohobožstvo a modlárstvo nie sú jedno a to isté, hoci v kultúre sa môžu preplatať:

- **jazyčestvo** je presvedčenie o tom, že Život je posvätný Jazyk, ktorým sa Zhora prihovárajú k človeku, umožňujúc mu tak pochopiť Pravdu-Istinu; platí to aj pre spoločenskú kultúru (*alebo subkultúru*) vyjadrujúcu takéto presvedčenie;
- **mnohobožstvo** je presvedčenie o tom, že bohov je veľa;
- **modlárstvo** je uctievanie modiel, či už vytvorených rukami alebo v duchu; modlárstvo je možné charakterizovať úslovím „chvost vrtí psom“.

⁴ Prosíme, aby ste si v danom kontexte všimli a zapamätali slovo „**predstaviteľov**“, pretože obviňovať z nacizmu národy ako celok by bolo nespravodlivé. To isté sa týka aj slov „**pre určitú časť**“ v súvislosti s Židmi, hoci kultúra judaizmu je vo svojej podstate kultúrou internacistického otrokárstva vo vzťahu k celej nežidovskej populácii Zeme. Pritom aj samotní ortodoxní Židia sa stávajú zombi-otrokní pánov tejto doktríny a jej rukojemníkmi.

Pre účely našej analýzy nie je dôležitý obsah uvedených „veľkých ideí“, ale to, aké sú možnosti spoločnosti riešiť na základe každej z nich nasledovné dve úlohy (*navzájom pevne historicky spojené v našej dobe*):

1. Formovanie psychiky jednotlivca tak, aby
 - títo jednotlivci tvorili vnútorne bezkonfliktnú spoločnosť;
 - a táto vlastnosť bola zaistená v nadväznosti pokolení.
2. Riadenie vedeckovýskumnej a *hospodárskej činnosti (technicko-technologicky podmienenej výdobytkami vedy a výskumu)* tak, aby všetko bolo v súlade s biosférou Zeme a Kozmom. Táto úloha môže mať tri modifikácie:
 - vybudovanie technosféry a systému globálneho hospodárstva, ktoré by nepotláčali a neničili biocenózy Zeme a pritom garantovane pokrývali spoločenské potreby rôznej produkcie, typické pre tento druh kultúry;
 - vybudovanie kvalitatívne odlišnej kultúry, v ktorej by si Človek osvojil svoj telesný aj duchovný potenciál a žil by slobodne v biosfére Zeme a v Kozme bez potreby disponovať technosférou a príslušným hospodárstvom, ako nástrojom na ochranu seba pred prírodnými živlami;
 - vybudovanie pre biosféru prijateľnej technosféry a systému globálneho hospodárstva, ktoré by tvorili základ pre vybudovanie budúcej kultúry a spôsobu života, v ktorých už technosféra a hospodárstvo nebude (*respektíve proces krotienia technosféry a proces tvorby novej kultúry, slobodnej od technosféry, môžu prebiehať paralelne*).

Vyriešenie týchto vzájomne prepojených úloh globálneho rozsahu (*t.j. týkajúcich sa celého ľudstva*) je tým, čo je potrebné aj na prekonanie súčasnej ruskej krízy, pretože ruská kríza je lokálnym prejavom globálnej krízy rozvoja ľudstva.

Ďalej budeme analyzovať jednotlivé „veľké idey“ v súvislosti s uvedenými (*nerozlučne prepojenými*) úlohami.

Reliktné idey mnohobožstva rôznych starovekých kmeňov nestáli pred problémom riadenia kolektívnej činnosti — ani ako celku, ani v oblasti vedenia hospodárstva spoločnosti ako celku — pretože výroba v tej dobe

bola založená predovšetkým na individuálnej práci⁵. Tým pádom kmeňovia „bôžikovia“ (*egregory*) a ich vyznávači sa nebudú vedieť „dohodnúť“ ani na tom, ako riadiť globálne hospodárstvo založené na zjednotení individuálnej práce množstva ľudí v technologických procesoch technosféry celého ľudstva, ktoré si vyžadujú kolektívnu prácu.

Nábožensko-filozofické a mystické tradície, prevzaté z krajín nemoslimskej Ázie, udeľujú viac pozornosti „vnútornému svetu“ človeka, než riadeniu procesov vznikajúcich v našom spoločnom „vonkajšom svete“ individuálnou a kolektívnou činnosťou ľudí. Preto na riadenie vedecko-technického pokroku a ekonomiky v spoločnosti sa ich *exoterická zložka* (*t.j. dostupná všetkým*) nehodí. A ak ich *ezoterická zložka* (*určená výlučne zasväteným, tvoriacim menšinu spoločnosti*) aj obsahuje znalosti a zručnosti tohto druhu, tak zvukotesná stena medzi ezoterickou a exoterickou vetvou týchto kultúr (*ako aj odlišnosť organizácie psychiky vysoko zasvätených ezoterikov a davu nezasvätených exoterikov*) vylučuje možnosť použitia tohto druhu ezoterických znalostí dokonca aj v prípade, že sú niekde ukryté.

Potvrďuje to aj príklad Japonska, Južnej Kórey a Číny, ktoré dali prednosť prevzatiu finančno-ekonomických teórií Západu, aby nimi vyplnili vákuum ideí a zručností vo svojich exoterických zložkách kultúry⁶.

Kríza spoločensko-ekonomického rozvoja Severnej Kórey (KĽDR) — postaveného na ideách Čučche⁷, ktoré vo svojej exoterickej zložke sú len plytkými sloganmi, zaklínaním davu k bezvýhradnej podriadenosti vodcovi a nositeľom ezoteriky vládnucej strany⁸, ktorí údajne vedia a ovládajú všetko, čo je potrebné pre riadenie života spoločnosti⁹ — je tiež

⁵ Výnimku v dobách rodokmeňového režimu tvorili kolektívne poľovačky na zvieratá, kolektívny rybný priemysel; a s prechodom k usadlej civilizácii to boli občasné práce na údržbe zavlažovacích zariadení, ciest a priehrad v rôznych regiónoch a niektoré ďalšie práce.

⁶ O vzťahoch medzi ezoterickou a exoterickou zložkou kultúry si možno prečítať viac v práci VP ZSSR „*O imitačno-provokačnej činnosti*“.

⁷ Slovo v preklade znamená: „Spoliehať sa na vlastné sily“.

⁸ O čom sa môže presvedčiť každý, kto sa obráti na zastupiteľstvo KĽDR kvôli propagandistickej literatúre na tému „*Kapitalizmus padne a vo svete zvíťazí socializmus severokórejského typu*“.

⁹ V Severnej Kórei panuje generačne stabilný národný socializmus, ktorý je v podstate analogický tomu, ktorý sa neudržal v Nemecku, pretože bol porazený v 2. svetovej vojne 20. storočia. Napriek tomu sa „svetové zákulisie“ vyhýba používaniu tohto termínu voči Severnej Kórei, aby neznevážilo národný socializmus. Svedčí o tom aj posledný (2002) film o Jamesovi Bondovi (Dnes neumieraj): pri všetkej nenávisti buržoáznym demokratov-individualistov k národnému socializmu ako takému, a konkrétne k Severnej Kórei, neodvážili sa použiť tento termín vo filme so zjavným protiseverokórejským zameraním.

ukazovateľom neplodnosti východoázijského ezoterizmu pri riešení praktických úloh riadenia vedy, hospodárskej činnosti spoločnosti, a predovšetkým výchovy nových pokolení tak, aby boli bližšie k ideálu Človeka, než predchádzajúce pokolenie.

Nacionalistické idey s tendenciou k nacizmu a rasovej neznášanlivosti vo svojich hraničných prejavoch¹⁰, bez ohľadu na ich kultové sfarbenie a adresáciu na konkrétne sociálne skupiny, predstavujú v dnešnom svete nesamostatný jav. Sú, totiž, pod kuratelou „svetového zákulisia“, ktoré smeruje ich aktivity. V dôsledku toho slúžia ako prostriedok kanalizácie (podľa scenárov „svetového zákulisia“) umelo mytologizovaného (t.j. veľmi vzdialeného od reálneho života) odporu a odmietania existujúceho poriadku zo strany najviac potláčanej (v osobnom rozvoji) časti davu (prostého ľudu) a istej časti „elity“.

Nositelia nacionalistických a otvorene nacistických ideí pri riešení problémov veľkej politiky¹¹ **zastávajú otrokársky názor:**

V prípade ich príchodu k moci majú v pláne prinútiť pracovať na seba (*silou alebo peniazmi*) jak vývojárov teórie a praxe, tak aj nositeľov aplikovaných znalostí a praktických zručností, ktoré v súčasnej kultúre ľudstva predstavujú výtvor iných (*nie nacistických*) kultúr a subkultúr¹².

Keďže sú úprimne oddaní tomuto princípu a presvedčení o jeho praktickej realizovateľnosti, tak sa vôbec netrápia rozšírením a prehĺbením svojho vlastného chápania sveta, na základe ktorého by ďalej rozvíjali sociológiu ako celok, a jej konkrétne odvetvia, ako psychológiu (*jak teóriu, tak aj jej funkčné praktické metódy*), pedagogiku a ekonomické teórie. Následkom tejto dvojakej okolnosti¹³ sú odsúdení zostať podriadenými

¹⁰ O príčinách ich neschopnosti sa dočítate v práci VP ZSSR „O rasových doktrínach: nespôsobilé, no pravdepodobné“

¹¹ Globálnej, zahraničnej a vnútornej politiky štátov.

¹² Tvorcovia a pohlavári židovského internacizmu túto úlohu vyriešili už v ďalekej minulosti tým, že rozdelili príslušné znalosti a zručnosti na exoterickú a ezoterickú zložku biblickej kultúry ako celku: kresťania sú kultúrou programovaní tak, aby dreli na židov; a židia sú kultúrou programovaní k tomu, aby panovali nad nežidmi a dreli na pánov a pohlavárov biblického projektu, a v určitých historických momentoch na seba brali úlohu obetných baránkov. Podrobnejšie si o tom možno prečítať v prácach VP ZSSR „Mŕtva voda“, „K Božiemu kráľovstvu...“, „Sinajský pochod“.

¹³ **Po prvé**, snaha žiť z cudzieho rozumu robí stúpencov tejto životnej voľby rukojemníkmi cudzích špekulácií. **Po druhé**, aj „cudzí rozumy“, ktoré súčasná dav-

„svetovému zákulisiu“, ktoré tak nenávidia, a (*pri zachovaní bezduchej vernosti svojim nacionalisticko-nacistickým ideálom*) byť využití len v niektorých jeho politických scenároch: prevažne ako nástroj na rozbitie historicky sformovaného spoločenského zriadenia; blokovanie tendencií rozvoja spoločnosti, ktoré sú pre „svetové zákulisie“ neprijateľné; držanie spoločnosti pod jarmom nacizmu po istý čas (*historicky krátky*), kým sa v tejto spoločnosti nezačne realizovať nejaký iný politický scenár.

Čo sa týka prvej skupiny vyššie uvedených „veľkých ideí“ (*tradičných kultových náboženstiev z čias Ruského impéria; marxizmu, neopodstatnene stotožňovaného s komunizmom; ideí občianskej spoločnosti založenej na buržoáznej demokracii individualistov a súkromnej kapitalistickej ekonomike*), tak je historickým faktom, že práve ony priviedli ľudstvo k súčasnej globálnej biosféricko-ekologickej a sociálnej kríze, ktorej jedným z prejavov bol aj rozpad ZSSR a zlé životné podmienky drvivej väčšiny obyvateľstva na jeho území. Takže je zrejme, že na ich základe sa prekonať globálnu a regionálne krízy nepodarí.

Ide o to, že **biblická vierouka o živote ľudí na Zemi v spoločnosti sebe podobných** je v skutočnosti doktrínou vybudovania globálnej rasistickej „elitárno“-nevoľníckej civilizácie prostredníctvom skúpenia celého sveta pomocou nadštátneho, medzinárodného, mafiánsky organizovaného, korporatívneho židovského monopolu na úžerníctvo¹⁴ (*a následne monopolu na kótovanie, t.j. na tvorbu cien a cenových pomerov všetkého; v 20. storočí k tomu pribudla aj informačná moc na základe právnej koncepcie „osobných autorských práv“ a mafiánskej manipulácie s týmito právami*¹⁵).

Tento globálny politický projekt nie je schopný oslobodiť sa od svojich principiálnych mravných defektov: rasizmu (*židovského, protižidovského a ostatných*), úžernického mafiánskeho parazitizmu, zneužívania rôznych právomocí jak zo strany biblického systému, tak aj zo strany rôznych svojich opozícií, ktoré sám generuje. Následkom toho technicko-technologický pokrok (*riadený biblickou kultúrou a obsahujúci techniku*

„elitárna“ kultúra môže poskytnúť nacionalistom a nacistom, aby ich donútili pracovať na seba, sú od začiatku cez kultúru naprogramované „svetovým zákulisím“ k tomu, aby po prvé, neboli konceptuálne mocné, a po druhé, aby pracovali na realizáciu jeho cieľov, podľa jeho koncepcie a politických scenárov, a nie na realizáciu ideálov nacionalistov a nacistov.

¹⁴ Úverové bankovníctvo. – pozn. prekl.

¹⁵ Viac o tom v Prílohe č.1 knihy VP ZSSR „Ford a Stalin: O tom, ako žiť ľudsky“.

a technológie, ktoré sú pre biosféru neprípustné) predbieha mravno-etický a celkový duchovný rozvoj ľudstva.

Celkový duchovný rozvoj je v biblickej kultúre blokován tým, že na úroveň Bohom zjavených práv sú v nej povýšené normy správania a mravnosti, ktoré majú ničivý vplyv na prírodu Zeme i ľudskú podstatu. Je to druh bohorúhačstva, pričom v kostoloch a synagógach kultového.

Tento projekt splodil kapitalizmus západného typu, ktorý v určitom štádiu svojho rozvoja (*kvôli finančno-ekonomickej výhode, a v podstate kvôli dosiahnutiu väčšej pružnosti a efektívnosti v riadení*) vyjadril a čiastočne zrealizoval **ideu občianskej spoločnosti**, ktorá by bola slobodná od ideologického a rituálneho diktátu (*finančne nákladných*) cirkví v jej exoterickej kultúre. V tejto exoterickej kultúre (t.j. kultúre pre všetkých) sa rozvíjajú fundamentálne aj aplikované vedné disciplíny, vrátane teórie riadenia hospodárskej činnosti na mikro- a makroúrovniach. Pritom *exoterická zložka kultúry určitým spôsobom obsluhuje ezoterickú zložku biblickej kultúry*¹⁶, ktorá je na Západe a v Rusku podporovaná rabinátom a regulárnym slobodomurárstvom.

Vzhľadom na túto skutočnosť verejná ekonomická veda Západu predstavuje „teóriu pre úradníkov“, a nie teóriu reálneho riadenia „pre pánov“. Ezoterickú zložku kultúry riadenia ekonomiky na mikro- a makroúrovniach na Západe tvorí súbor praktických zručností a nie je teoreticky sformulovaná, čo bráni úniku jej obsahu do všetkým dostupnej exoterickej vedy; a Ja-centrické chápanie sveta vo verejnej vede a ziskuchtivosť súkromného podnikateľa (*a k tomu ešte „tabu“ uvalené kultúrou a „verejnou mienkou“ na skúmanie niektorých problémov*) blokujú možnosti vzniku vo verejnej ekonomickej vede nových teórií, ktoré by boli adekvátne v živote a najmä v ekonomickej praxi.

Verejná (*exoterická*) ekonomická veda Západu, ktorú dnes importujú všetky krajiny sveta, je predurčená k tomu, aby plodila v mase úradníkov automatické reakcie na finančno-ekonomické situácie a riadenie ekonomiky spoločností na tomto základe v súlade s politikou vykonávanou biblickým „svetovým zákulisím“¹⁷. Ezoterická kultúra riadenia hospodársko-spotrebiteľskej činnosti spoločnosti na Západe sa obnovuje na klanovom

¹⁶ Viac o tom v knihe VP ZSSR „O imitačno-provokačnej činnosti“.

¹⁷ Viac o rozdieloch ekonomických teórií „pre úradníkov“ a teórie „pre pánov“ sa možno dozvedieť v knihe VP ZSSR „Objasnenie štátnej a svetovej makroekonomickej“ (Tézy).

základe a prostredníctvom neformálneho zasvätenia top-manažérov do praxe riadenia firiem a bánk na makroúrovni svetového hospodárstva, ekonomík regiónov a dostatočne veľkých štátov (*v teritoriálnom zmysle*).

Vzhľadom na tieto špecifiká západnej sociológie a kultúry riadenia je import západných verejných spoločensko-ekonomických teórií pre Rusko (*ako jedinej spomedzi veľkých priemyselne rozvinutých krajín, ktorá nemá zakorenený systém makroekonomického riadenia na základe činnosti úžerníckych klanov*) nielenže zbytočný, ale navyše aj škodlivý, pretože nezodpovedajú reálnej ekonomike, a konkrétne ekonomike Ruska¹⁸. To je jedna z príčin, pre ktoré v Rusku nie je možné uskutočniť ideál občianskej spoločnosti podľa západného modelu.

Ďalšia príčina spočíva v tom, že nato, aby tieto verejné teórie Západu v Rusku fungovali v globálnom režime, je potrebný dedičný systém klanov — nositeľov ezoterickej (*teoreticky neformalizovanej*) tradície riadenia na makroúrovni ekonomiky. Čas na sformovanie takého systému ani história (*ako taká*), ani „svetové zákulisie“ Rusku neposkytli.

Takýto postoj „svetového zákulisia“ k Rusku možno vysvetliť tým, že idea občianskej (*formálne demokratickej*) spoločnosti založenej na súkromnokapitalistickom systéme hospodárenia je ideou, ktorú ak aj „svetové zákulisie“ od konca prvej polovice 19. storočia podporuje, tak len vynútené, pritom výlučne v hraniciach určitého širšieho systému „vzájomných brzd a protiváh“, dopĺňajúc ňou nejaké iné politické scenáre. Pritom vo svojej globálnej stratégii odsúdila túto ideu k likvidácii, pretože v nej nemožno brzdiť preteky nezmyselného konzumu a súkromného obohacovania, ktoré sú ničivé jak pre spoločnosť, tak aj pre biosféru Zeme, čo znamená reálne nebezpečenstvo aj pre „svetové zákulisie“.

Ako náhrada tejto idey bol v polovici 19. storočia predložený marxistický pseudokomunizmus. No aby si „svetové zákulisie“ zachovalo svoju neobmedzenú vnútrospoločenskú moc nad ľuďmi aj v podmienkach ňou plodeného štátneho otrokárstva, tak do „komunizmu“ na ideologickej

¹⁸ V rádiu „Maják“ (1999) počas rozhovoru s doktorom psychologických vied P. N. Šichirevom zaznelo, že „len 5 % zamestnancov spomedzi Rusov, ktorý sa uchádzajú o prácu v západných firmách, zodpovedajú západným štandardom“. Rusi sú typickí tým, čo na Západe kvalifikujú ako «priživníctvo», «závišť», «snaha o „sociálnu spravodlivosť“, t.j. rovnosťárstvo».

Inými slovami, západné teórie, v ktorých je priamo alebo nepriamo vyjadrená pracovná motivácia obyvateľstva krajín Západu, neposkytujú motivačný základ pre obyvateľstvo Ruska. Pritom analytici rádia „Maják“ zavádzajú, keď neopodstatnene stotožňujú *snahu Rusov o sociálnu spravodlivosť* s rovnosťárstvom.

osnove marxizmu bol zakomponovaný kult ateizmu a kultová exoterická sociológia, ktorá nebola vhodná na riešenie úloh riadenia spoločnosti a jej ekonomickej činnosti¹⁹.

Keďže **historicky sformovaný tradičný islam** bol sociálnou „elitou“ zredukovaný na vykonávanie povinných rituálov a prispôbený k tomu, aby podporoval davo-„elitárnu“ organizáciu života spoločnosti na základe selektívneho čítania a interpretácie Koránu a Suny²⁰ (*jeden z najextrémnejších prejavov tejto skutočnosti v Rusku je činnosť lídrov „nezávislej Ičkérie“ a neschopnosť zvyšného obyvateľstva Čečenska urobiť si poriadok so svojou arogantnou elitou*), tak moslimská civilizácia nevyužila kľúče²¹ nachádzajúce sa v Koráne k prechodu z kultúry davo-„elitarizmu“ a rôznorodého otrokárstva ku kultúre Ľudskosti.

V dôsledku toho tradičné islamské spoločnosti preberajú technosféru aj verejnú vedu, vytvorenú biblickou civilizáciou, vrátane spoločensko-ekonomických teórií vyjadrujúcich jak idey občianskej spoločnosti založenej na súkromnokapitalistickom systéme hospodárenia, tak aj idey marxistického pseudokomunizmu, o nepoužitelnosti ktorých sa píše v mnohých knihách VP ZSSR.

V tradične moslimských krajinách, kde existujú generačne stabilné „elitárne“ klanové systémy, tam západné teórie občianskej spoločnosti a ekonomiky súkromnokapitalistického typu čiastočne zaistujú riadenie ekonomiky na makroúrovni, avšak nie v súlade s koranickými ideálmi, ale v duchu biblického skupovania sveta židmi; t.j. iba prehľbujú globálnu krízu.

Konceptuálne bezmocný tradičný islam v Rusku²², zredukovaný na mechanické vykonávanie rituálov, sa nemôže stať základom pre vyriešenie dnešnej krízy, tak ako sa nestal základom ani v období do roku 1917.

¹⁹ Viac o tom v knihách VP ZSSR „Mŕtva voda“, „Krátky kurz...“, „Ford a Stalin: O tom, ako žiť Ľudsky“.

²⁰ Suna, to je zbierka vyjadrení proroka Mohameda k rôznym otázkam.

²¹ Jednoznačne vyjadrená (*tak, ako je to v Biblii*) globálna sociologická doktrína sa v Koráne nenachádza, hoci KLÚČE k osvojeniu si metodológie potrebnej na vytvorenie, realizáciu a zdokonaľovanie (podľa svedomia) sociologickej doktríny globálneho významu — v ňom SÚ.

²² Hoci prečítanie si Koránu, ako posolstva adresovaného Vám osobne od starostlivého Priateľa, otvára cesty k osvojeniu si konceptuálnej moci na prechod od davo-„elitarizmu“ k Ľudskosti v riečisku Božieho Zámeru. (*Lenže na to je potrebné v Koráne objaviť „klúče“ k správnej metodológii skúmania a chápania objektívnej reality. T.j. objaviť to, čo absolútnej väčšine čitateľov Koránu uniká a nemajú o tom ani tušenia. Podrobnejšie o tom v knihe*
→→→

Aj keď budhizmus, ktorý býval tradičným náboženstvom časti obyvateľstva Ruského impéria do roku 1917, predstavuje jeden z druhov nábožensko-filozofických a mystických tradícií, dnes druhotne prijímaných Ruskom z krajín nemoslmskej Ázie (*o čom sme hovorili vyššie*), tak v súvislosti s jeho tradičnosťou pre Rusko je potrebné priamo poukázať na niektoré minulé udalosti. V období panovania Alexandra II a Alexandra III sa východoázijský ezoterizmus v podobe budhizmu snažil ovplyvniť chod dejín v Rusku cez klan Badmajeovcov, ktorého predstaviteľia mali dôveru a úctu oboch menovaných imperátorov: krstný syn imperátora Alexandra III, lekár P. A. Badmajej, predstavil svojmu krstnému otcovi v r. 1893 politicko-filozofický traktát zameraný na začlenenie Mongolska a Tibetu do Ruského impéria²³. Tento vplyv odnože budhizmu, ktorá prenikla až na cársky dvor, bol stratený počas panovania Nikolaja II.²⁴

Keďže v tradičnom budhizme nie je rozvinutá *kultúra riadenia kolektívnej činnosti a hospodárskej činnosti v technicky rozvinutej spoločnosti*, tak ezoterici Východu prehrali boj o Rusko s biblickými ezoterikmi, ktorí zaviedli v Rusku pseudokomunistický marxizmus. Napriek tomu tradičný budhizmus ani tradičný islam dodnes nevyplnili vo svojej exoterickej kultúre toto „intelektuálne vákuum“. Preto ani v dnešných podmienkach nemajú perspektívu na prekonanie krízy ruskej spoločnosti, ako ani zvyšný ezoterizmus a exoterizmus tradičných kultúr a subkultúr davo-„elitárnych“ spoločností.

To znamená, že ani jedna z menovaných „veľkých ideí“ a subkultúr, ktoré ich hlásajú — *pri nevnímavosti ich predstaviteľov k volaniu Zhora a pri stabilnom udržiavaní sformovanej tradície davo-„elitarizmu“* — nemôžu byť (ani

VP ZSSR „*Dialektika a ateizmus: dve nezlučiteľné podstaty*“. T.j. objaviť tieto kľúče je v podstate darom Zhora a nie vecou mechanického čítania. – pozn. prekl.)

²³ Zmienky o tomto projekte zjednotenia na princípe «kto chápe viac, ten dokáže využiť rozdiel v chápaní sveta vo svoj prospech» (*koho filozofia a duchovné praktiky sú adekvátnejšie pre život: biblického pravoslávia alebo budhizmu?*) možno nájsť v knihách: L. Juzefovič, „Samovládca púšte. Fenomén osudu baróna R.F.Ungern-Sternberga“ (Moskva, «Ellis lak», 1993); „Doktor Badmajej“ (Moskva, «Ruskaja kniga», 1995), hoci v uvedených knihách sa o rozdiely medzi svetonázormi budhistov a biblistov nehovorí.

²⁴ Pretože tam mal prevahu egegor pánov Britského impéria, ktorého sprievodcom sa stala manželka Nikolaja II, imperátorka Alexandra Fiodorovna, ktorej detstvo prebiehalo na kráľovskom dvore jej babky — britskej kráľovnej Viktórie. Podrobnejšie je to opísané v knihách VP ZSSR „*Od antropoidnosti k ľudskosti*“ a „*Rozhermetizovanie*“ (*v 1. kapitole je preskúmaná história Ruska od panovania Alexandra III až po 1. svetovú vojnu 20. storočia a algoritmika jej podnecovania „svetovým zákulisím“*).

jednotlivo, ani ako celok) prostriedkom na prekonanie krízy rozvoja ruskej spoločnosti ani v blízkej budúcnosti, ani neskôr.

5. Možnosti prekonania krízy: iluzórne... i reálne

Tí najvnímavejší z predstaviteľov ruskej „intelektuálnej elity“, ktorí sledujú situáciu a majú obavy o budúcnosť, si tiež v určitých formách uvedomujú, že opierať sa o „veľké idey“ zdedené z minulosti nie je perspektívne. Odtiaľto pramenia aj rôzne deklarácie a výzvy, podobné manifestu „Projektového výboru“, ktorý bol zverejnený 10.12.2002 na stránke s názvom „Russkij žurnal“¹:

„Projektový výbor je iniciatíva občanov, kompetentných v otázkach vnútornej a zahraničnej politiky, zameraná na prípravu Ruska ku konkurencii a obrane.

Projektový VÝBOR je komunita expertov, reálne pracujúcich v korporatívnych, vedecko-technických a štátnych inštitútoch. Občania žiadajú od vlády dôslednú orientáciu na bezpečnosť a efektivitu v podmienkach slobody, systematické odmietanie akéhokoľvek tlaku na Rusko. VÝBOR bude trvať na tvrdej politickej línii a dosiahne začlenenie spoločensky významných požiadaviek do programu volebných blokov a vlády.

VÝBOR bude moderátorom diskusie na témy, ktoré sú pre obyvateľstvo a politickú triedu krajiny životne dôležité. Za týmto účelom budú každému poskytnuté nové tlačové a multimediálne nástroje. V rámci svojej kompetencie, budeme oslobodzovať odborné štúdie štátnych rozhodnutí od administratívnej záťaže. VÝBOR bude objednávateľom vedeckých výskumov, ktorých výsledky budú včas poskytnuté.

Myslíme si, že veľkosť podpory občianskych aktivít, ktoré sú dôležité pre mobilizáciu Ruského štátu a upevnenia jeho partnerstiev, je úbohá. VÝBOR pritiahne záujmy biznisu k sociálnym projektom, ktoré si to zaslúžia. Zriadime tendre, v ktorých vífazi sa zorientujú za účasti osôb s náležitým vzdelaním a reputáciou.

Naša zameranosť na prípady, ktoré si vyžadujú kompetentnosť, informácie a dobre vyškolený personál, vyplýva zo stanoveného cieľa. Za

¹ Internetová adresa: www.russ.ru.

tým účelom aktivujeme zdroje a skúsenosti profesionálov zodpovedajúcich štátnych a súkromných korporácií.

Projektový VÝBOR sám seba definuje ako spoločenské centrum pre politickú podporu štátu. Demokraticky sformovaná vláda má ústavný mandát na nevyhnutné kroky a je povinná tento mandát realizovať. Zakladatelia VÝBORU budú namietat proti pokusom zúžiť právomoci, ktoré vláde Ruska boli dané vôľou jej občanov.

Technická štruktúra projektov VÝBORU je budovaná z prostriedkov účastníkov. Svoje zámery účastník oznamuje pri vstupe do VÝBORU a sú dostupné k nahliadnutiu“

Avšak radovať sa takýmto výzvam a deklaráciám môžu len ich autori, pretože takmer 20 rokov od začiatku „perestrojky“ sú takéto výzvy a deklarácie o dobrých úmysloch iba ONESKORENOU a hlavne neplodnou *imitáciou* konceptuálnej moci, ktorú realizuje tá časť ruských vzdelancov-intelektuálov, ktorí (*v snahe zachovať si, obnoviť alebo získať svoj „elitárny“ status*) sa silou mocou snažia vytvoriť nejaké nové funkčné formy existencie davo-„elitarizmu“ a zrealizovať ich v budúcnosti.

Dokonca aj tí z nich, ktorí nemajú „elitárne“ ambície, sú odsúdení k neplodnosti v tejto sfére intelektuálnej činnosti z toho dôvodu, že nemajú moc nad svojou psychikou: jej štruktúrou, algoritmikou individuálnej a kolektívnej intelektuálnej činnosti (*O problematike týkajúcej sa tejto oblasti budeme hovoriť neskôr v kapitolách 7 — 9*).

Tí z nich, ktorí sú triezvejší a cynickejší — tí vidia neplodnosť „elitárnych“ ambícií takýchto „intelektuálov“ v ich snahe vypracovať a zrealizovať projekt novej formy existencie davo-„elitarizmu“. Takto, na konci už nami skôr citovaného interview „*Heuristická katarzia alebo Veda ide do kláštora*“ (*zverejneného v časopise „Expert“, č.1, 2003*) A. Gordon vysvetľuje nasledovné:

„—Nemáte radi oligarchov vyznávajúcich demokraciu, ale máte radi len samotnú demokraciu?

— Demokracia je jedna z najsilnejších ideológií. Človek, ktorý žije v demokratickom štáte, sa líši od človeka žijúceho v totalitnom štáte len jednou vecou: myslí si, že je slobodný. Na to, aby si myslel, že je slobodný, je potrebná veľmi silná ideológia a veľmi silný mechanizmus vštepovania tejto ideológie, ktorý je u nás, bohužiaľ, zničený. Potrebná je aj silná legislatívna báza, aby bolo možné trestať človeka za ľubovoľný

odklon od cesty k slobode. Ak človek nechce byť slobodným v demokratickej spoločnosti, tak musí byť prísne potrestaný².

² Toto je v podstate prejav fašizmu a požadovanie prechodu na fašizmus.

Fašizmus je jeden z typov *kultúry samoriadenia spoločnosti*, ktorý je možný výlučne len v davo-„elitárnej“ spoločnosti. Podstata fašizmu ako takého (*bez ohľadu na to, akými ideami sa prikrýva a akými spôsobmi realizuje svoju moc*) sa prejavuje v tom, keď dav „malých ľudí“ aktívne podporuje (*z vlastného ideového presvedčenia alebo aj bez ideí len na základe vlastného zvieraco-inštinktívneho správania*) systém zneužívania moci „elitárnou“ oligarchiou, ktorá:

- nespravodlivosť prezentuje ako ozajstnú „spravodlivosť“, čím deformuje svetonázor ľudí a všemožne v spoločnosti kultivuje nespravodlivosť; brániac tak ľuďom stať sa Ľuďmi — t.j. nositeľmi Ľudského typu režimu psychiky;
- pod rôznymi zámienkami všemožne v spoločnosti potláča tých, ktorý pochybujú o spravodlivosti jej politiky i jej samotnej, a tiež potláča každého, koho v tom len podozrieva.

V. G. Belinský definoval dav ako „skupinu ľudí žijúcich podľa tradícií a uvažujúcich podľa autorít“, t.j. dav je množina ľudí, ktorí nežijú svedomito. A nezáleží na tom, či vládnuca oligarchia vystupuje verejne a ceremoniálne, povyšujúc sa nad spoločnosťou; alebo navonok predstiera pokoru a slúženie davu, ktorý volá ľuďom, a povyšuje sa za jeho chrbtom; alebo koná v skrytosti a spoločnosť presvedča o svojej neexistencii, a preto všetko v spoločnosti prebieha údajne „samo od seba“, a nie cielene podľa scenárov konceptuálne mocných kurátorov oligarchie; alebo koná v skrytosti a pritom v spoločnosti šíri a podporuje vieru v mýtus o svojej moci a všadepřitomnej starostlivosti o „prostého človeka“.

Táto definícia fašizmu nezahŕňa desivé a do očí bijúce príznaky jeho prejavov v praxi: symboly; ideológie vyzývajúce k násilium a likvidácii tých, koho páni fašizmu určili do role nenapraviteľného spoločenského zla; výzvy k založeniu politických strán s tvrdou disciplínou a systémom teroru, bojovými oddielmi atď. O mizantropickej podstate fašizmu bolo toho (*na základe lekcie, ktorú všetkým uštedril nemecký fašizmus*) po r. 1945 povedané už veľa. Vzhľadom na hrôzy fašizmu z čias 1933 — 1945 môže uvedená definícia niekomu pripadať povrchná, odtrhnutá od života (abstraktná), a neplniaca úlohu vylúčenia hrozby fašizmu do budúcnosti.

No v skutočnosti práve táto definícia je *definíciou fašizmu na základe jeho podstaty*, a nie na základe miesta vzniku alebo špecifik jeho formovania a prejavov v živote spoločnosti, čo ju kvalitatívne odlišuje od „definície“ „fašizmu“, ktorú ponúka „Veľký encyklopedický slovník“, a iných „definícií“.

Chápanie podstaty fašizmu ako systému nenávisti k Človeku nie je možné bez chápania podstaty Človeka, t.j. bez identifikácie tých špecifik, ktoré odlišujú človekupodobného tvora od toho, kto sa Človekom reálne aj stal (*psychicky a mravne dospel*); ani bez identifikácie tých špecifik, ktoré odlišujú druh „Homo Sapiens“ vo všetkých jeho rasách od živočíšnych druhov biosféry Zeme. Inými slovami, ak v kultúre neexistuje predstava o typoch režimu psychiky, tak podstatu fašizmu ako systému nenávisti k Človeku nebude možné odhaliť, a spoločnosť ostane takmer nechránená pred hrozbou premeny jej spôsobu života na nejaký druh fašizmu.

→→→

— A veda azda nie je ideológiou?

— Spomínam si na bájku Krylova: „Keď medzi kolegami zhody niet, ich dielu sa dariť nebude“. Vedecko-technická revolúcia a vedecko-technický pokrok priviedli k veľmi úzkej špecializácii v oblasti poznania. Ak chceš byť o čosi vyššie ako tvoj predchodca, musíš hĺbiť tú istú noru ešte hlbšie, a na vytvorenie efektívnej ideológie je potrebné kráčať smerom k zovšeobecneniu, syntéze rôznych poznatkov.

Špecializácia vedie k tomu, že ľudia, ktorí sú nositeľmi vedeckých znalostí, sú absolútne apolitickí (*t.j. bezideoví vo vzťahu k „veľkým ideám“ — naša poznámka v citáte*). Celý život sa venujú honbe za ďalším úzkošpecializovaným výsledkom. A čo sa deje v susedných, paralelných vedných oblastiach, to jednoducho nevedia.

Možno jednou z úloh nášho programu³ bude organizácia interdisciplinárnej spolupráce medzi týmito vedeckými červami, ryjúcimi svoje nory. T.j. snažím sa vytvoriť akúsi kruhovú cestu, ktorá by prechádzala týmito norami. Vedci budú mať možnosť si večer vo voľnom čase zapnúť televízor a nakuknúť do cudzej nory. Biológ uvidí na obrazovke matematika, ktorý predvádza svoje diagramy. Príde mu zle a zatelefonuje nám. Do ďalšieho vysielania prídu biológ a matematik spoločne a povedia, že je to šialené. Jeden z nich sa celý život zaoberá otvorenými systémami, druhý článkovanými červami, a ukázalo sa, že celý život sa zaoberali tým istým.

Možno na interdisciplinárnej úrovni, na úrovni zjednotenia prírodných vied s humanitnými vedami, či dokonca s náboženskými znalosťami, by mohla vzniknúť nejaká ani nie ideológia, ale idea. Idea bezpečného spolužitia ľudí.

— Máte predstavu o tých smeroch vedecko-technického pokroku, v ktorých by sme v najbližšom čase mohli očakávať seriózne úspechy?

Okrem toho, hrôzy prechodného obdobia ku generačne stabilnému fašizmu — to sú hrôzy obdobia formovania fašizmu (*možno nejakého nového druhu*), a nie hrôzy fašizmu ako takého.

³ Reč je o nočnej relácii na kanále NTV s A. Gordonom, v ktorej beseduje s predstaviteľmi rôznych odvetví tradičnej i netradičnej vedy.

— Myslím, že v dôsledku nadmerného financovania dôjde k prelomu v biotechnológii, medicíne a gerontológii. Okrem toho bude prelom v astrofyzike a s príchodom novej generácie urýchlovačov aj vo fyzike elementárnych častíc. Tam sa otvárajú desivé horizonty, najmä ak vezmeme do úvahy najnovšie strunové teórie. Vytvoriť v laboratórnych podmienkach čiernu dieru alebo vesmír, to je podľa môjho názoru veľmi desivé⁴.

No myslím si, že celkovo sa budú počty vedcov znižovať, vysoká veda utečie do kláštora.

— Kde aj patrí?

— Kde aj patrí. Žiadnu ideológiu, postavenú na vedeckých myšlienkach, sa vytvoriť nepodarí — hrozí nám ďalšie zavádzanie a rozširovanie demokratických princípov, podľa ktorých je človek človeku bratom, kolegom, vlkom, oligarchom a všetkým ostatným (*veľmi stručné vyjadrenie princípu plurality mravných štandardov ako životnej normy jednotlivca v davo-„elitárnej“ nevoľníckej civilizácii v rámci boja proti sebe podobným za lepšie miesto pod slnkom: —naša poznámka v citáte*). A v tejto kope (*sami si domyslíte čoho: — naša poznámka v citáte*)⁵ stoja veže zo slonoviny⁶, kde sedia ľudia a premýšľajú: kto to zariadil, ako to zariadil, prečo to zariadil? A odpovede nenachádzajú (*t.j. A. Gordonovi sa Život javí ako z princípu nepoznatelný: — naša poznámka v citáte*). Podľa mňa je to pozoruhodný obraz“.

⁴ Pretože ak v spoločnosti pretrvá lokajsko-pánska mravnosť, tak vedecko-technický pokrok bude nutne viesť k samovražde civilizácie vo forme technogénnej katastrofy, vojny alebo teroristického aktu, v ktorých môže byť realizovaná tá najpokrokovejšia vedecká myšlienka.

⁵ Čoho konkrétne, to ponechal A. Gordon zamlčané. A možnosť domysliť si práve „to“ slovo nechal A. Gordon s cynickou eleganciou čitateľovi, sám povýšenecky nezachádzajúc do vulgarizmov v rozhovore pre „elitárny“ časopis. „Elita“ buď nepochopila, alebo sa „stiahla“ po tomto „komplimente“, pretože v reálnom živote je politickou špičkou tejto „kopy“.

⁶ „Veža zo slonoviny“ je názov zahraničného „elitárneho“ románu, ktorý bol v ZSSR vydaný niekedy koncom 1970-tych alebo začiatkom 1980-tych rokov. Takisto je to idióm-symbol, označujúci úkryt, v ktorom sa umelec či intelektuál separuje pred plytkým svetom, aby sa naplno mohol venovať svojej tvorbe, bádaniu.

No predsa len inú (*a podľa nás oveľa zaujímavejšiu*) životu adekvátnu myšlienku vyjadril A. Gordon sám, hoci sám sa jej aj zriekol, keď odpovedal na otázku človeka, ktorého táto myšlienka tiež veľmi nezaujala:

„Možno na interdisciplinárnej úrovni, na úrovni zjednotenia prírodných vied s humanitnými vedami, či dokonca s náboženskými znalosťami, by mohla vzniknúť nejaká ani nie ideológia, ale idea (*v danom prípade malo slovo „IDEA“ začínať veľkým písmenom, pretože ide skutočne o veľkú Ideu: — naša poznámka v citáte*). Idea bezpečného spoluzitia ľudí.“

A hoci je to objektívne možné a dokonca objektívne nutné na prekonanie krízy spoločenského rozvoja Ruska a sveta, tak A. Gordon ďalej nepokračoval v tejto otázke a nerozvíjal ju, pretože jeho démonicko-individualistickej mravnosti a chápaniu sveta sa páči celkom iný obraz — obraz kopy (*sami si domyslite čoho*), z ktorej trčia „veže zo slonoviny“, do ktorých sa hermeticky uzavreli (*aby ochránili svoju „vycibrenú náтуру“ pred emanáciami „kopy“*) touto „kopou“ nevyužití „intelektuáli“ ako A. Gordon, autori „Projektového výboru“ a im podobní.

Napriek množstvu vychrlených a viac-menej rozumných slov (*v zmysle ich súladu s realitou*) si ani A. Gordon, ani grafomani z Projektového výboru, ani mnohí ďalší „elitárni intelektuáli“ (*vrátane G. Kasparova*)⁷ nevšimli alebo sa neodvážili dotknúť hlavného problému rozvoja súčasnej globálnej civilizácie: **životnej**

⁷ Ktorý ustrnul v osobnom rozvoji na úrovni majstra sveta v čierno-bielom šachu na doske 8x8 políčok podľa verzie FIDE.

Koncom roku 2002 v televíznom programe „Vremena“ V. Poznera, v ktorom boli hosťami M. Leontiev (*novinár a moderátor televíznej relácie „Odnako“*), A. Prochanov (*šéfredaktor novín „Zavtra“*) a G. Kasparov, sa G. Kasparov veľmi snažil povedať niečo dôležité k téme programu, no svojimi vyjadreniami k spoločensko-politickým otázkam len predviedol, že *Život ako taký a najmä sociológia ako aplikovaná veda* — sú oveľa zložitejšie procesy než posúvanie figúrok po políčkach opretek so šachovými hodinami, ostatnými hráčmi alebo počítačom. Človek nemôže byť doplnkom k šachovnici. Život sa v tejto hre (*obzvlášť proti počítaču*) správne nezobrazuje a nemožno ho interpretovať cez šachový štýl myslenia.

Netreba zabúdať ani na to, že G. Kasparov je jedným z propagátorov obrezanej histórie A. T. Fomenka a G. V. Nosovského, čo svedčí o odtrhnutosti jeho myslenia od reálneho Života. Viac o nesúlade Nosovského a Fomenkovej verzie histórie so životom si možno prečítať v knihe VP ZSSR „Prozreteľnosť nie je algebra...“. Kto má možnosť, môže popátrať po internete a nájsť na túto tému veľa zaujímavostí, ktoré Fomenko-Nosovský-Kasparov v histórii ignorujú alebo interpretujú prekrúteným spôsobom.

neadekvátnosti davo-„elitarizmu“, umelo obnovovaného z pokolenia na pokolenie pomocou kultúry vyjadrujúcej zvrátenú démonickú parazitickú mravnosť.

Napriek tomu čas, ktorý uplynul v Rusku od začiatku „perestrojky“, nebol celkom neplodným v zmysle vyjadrenia nových „veľkých ideí“ v kultúre.

Udalosti plynuli a rozvíjali sa v duchu politických ezoterických scenárov „svetového zákulisia“, čo bolo pre istú časť sovietskej mnohonárodnostnej spoločnosti neprijateľné. To viedlo k vzniku konceptuálne mocnej spoločenskej iniciatívy s názvom Vnútorňý prediktor ZSSR. Táto spoločenská iniciatíva, pochopiac jav konceptuálnej moci, po celú dobu od konca 1980-tych rokov rozvíjala Koncepciu spoločenskej bezpečnosti, ktorá znemožňuje davo-„elitarizmus“ v živote spoločnosti z pokolenia na pokolenie. Rozvíjala ju práve na tej úrovni, ktorú uviedol A. Gordon ako možnosť: na interdisciplinárnej úrovni, na úrovni zjednotenia prírodných vied s vedami humanitnými, dokonca aj s náboženskými poznatkami, no s tým rozdielom, že *nové znalosti aj tie zdedené z minulosti korelovali so živými pocitmi a chápaním bytia*.

Výsledkom tejto mnohoročnej kolektívnej činnosti (*neformalizovanej v prospech osobných ambícií na „čosi“ neurčité alebo na „čokoľvek“ určité*) vznikli materiály KSB, ktoré sú dostupné na internete na stránkach www.dotu.ru , www.vodaspb.ru , www.kpe.ru , www.mera.com.ru (*a iných*), šírené na kompaktných diskoch a vydávané v rôznych regiónoch krajiny, čo robí KSB prístupnú každému, kto má záujem si ju osvojiť a vniesť svoj vklad do jej zdokonaľovania a ďalšieho rozvoja⁸.

A tak ku dnešnému dňu už máme vypracovaný ten teoretický základ, o možnosti alebo nutnosti ktorého z času na čas hovoria aj predstavitelia ruskej „intelektuálnej elity“ (*napríklad organizátori „Projektového výboru“ a A. Gordon*), hoci sami sa v podstate vyhýbajú jeho realizácii. Je však vypracovaný spôsobom, ktorý sa im páčiť nebude, pretože KSB je zameraná na vykorenenie davo-„elitarizmu“ cestou mravnej a psychologickkej transformácie ľudí, transformácie noosféry Zeme, kultúry a duchovnosti ľudstva i národov, z ktorých sa skladá.

V dôsledku toho, na jednej strane — „projektové výbory“ ostanú neplodné, a na druhej strane — ani Gordonov „pozoruhodný obraz“ kopy

⁸ A preto táto kniha nemá za cieľ výklad KSB, iba rozpráva o problematike spoločnosti a problematike prenesenia KSB do života.

(*sami si domyslíte čoho*) s trčiacimi z nej „vežami zo slonoviny“ sa nezrealizujú.

Nás⁹ čaká rozvoj a realizácia KSB v živote. A to znamená, že každý z jej stúpenčov bude ešte musieť vyriešiť celý rad praktických problémov a úloh. Avšak tie najnáročnejšie úlohy realizácie KSB v živote nie sú z oblasti života spoločnosti (*ako celku, ktorý má nejakú svoju štruktúru a organizáciu*), ani jej politickej ideologizácie alebo „deideologizácie“, ani z oblasti ekonomiky, umenia a pod., ale týkajú sa duchovného života každého človeka tvoriaceho súčasť tejto spoločnosti — jeho života vo vlastnom „vnútornom svete“. Je to tak, pretože „*vnútorný svet*“ človeka je priamym a najplnším vyjadrením organizácie jeho psychiky, a od organizácie psychiky množstva ľudí jednoznačne závisí vnútorná štruktúra a organizácia života spoločnosti ako celku, algoritmika spoločnosťou generovaných egrogov a ich hierarchická štruktúra.

Zatiaľ má šírenie KSB informácií v spoločnosti prevažne charakter „štepenia“ (v záhradníckom zmysle) nových Znalostí, netypických pre súčasnú kultúru, do mravno-psychologického pozadia¹⁰ (*nezodpovedajúceho týmto Znalostiam*) tých, ktorí sa oboznámili s materiálmi KSB.

A v tomto nesúlade jedného (Znalostí) voči druhému (mravno-psychologickému pozadiu) neexistuje zásadný rozdiel medzi tými, ktorí sa hlásia k stúpencom realizácie ideálov KSB v živote; a tými, ktorí sú odporcami KSB, pretože považujú KSB za nezmysel alebo záškodníctvo s cieľom ďalšieho zotročenia ľudstva.

Osobná duchovnosť jedných aj druhých vo všetkých jej aspektoch (*biopolovom energetickom a informačno-algoritmickom, zahŕňajúcom aj mravné kritériá osobnosti*) je v mnohom výplodom davo-„elitárnej“

⁹ Mohli sme napísať „Spoločnosť čaká...“, lenže individualista (*ku ktorým patria mnohí čitatelia*) nevníma seba ako súčasť spoločnosti a takúto formuláciu by nebral ako adresovanú osobne jemu a nútiacu ho zaujať postoj. No osobné zámeno „my“ je také, že individualistická a korporatívna myseľ naň reaguje, a núti ho zaujať postoj k otázke: Stotožňujem sa ako čitateľ s touto skupinou „MY“, ktorej poslanie a podstata je jednoznačne vyjadrená v materiáloch KSB?

¹⁰ „Pozadie“ (подоплёка) v zmysle „skrytá tajná príčina niečoho“ (*S. I. Ožegov, „Slovník ruského jazyka“*). Prvotný význam: „podšívka roľníckej košele, od pliec cez chrbát a hrud“ (*V. I. Daľ, „Výkladový slovník živého veľkoruského jazyka“*). T.j. „pozadie“ je niečo, čo nie je priamo vidieť, ale je bezprostrednou príčinou-základom čohosi iného, s čím prichádzajú ľudia do styku.

kultúry. A tá viacej zodpovedá automatickému plodeniu davo-„elitarizmu“ z pokolenia na pokolenie, než cieľavedomému formovaniu (v *historicky krátkej dobe*) iného spôsobu života globálnej civilizácie, v ktorom by panovala Láska od Boha, a kde by medzi ľudstvom a biosférou stabilne pretrvávala harmónia — čo je ideál, o ktorý sa usiluje KSB.

Ak by to tak nebolo, tak po zrušení 6. článku Ústavy ZSSR (*ktorý Komunistickej strane Sovietskeho zväzu priznával úlohu jedinej vládnucej strany*) by samoriadenie spoločnosti (*oslobodené od tlaku stranícko-štátneho systému donucovania k určitému spôsobu života*) nesploďilo divoký banditsko-podvodnícky kapitalizmus, aký sa objavil v Rusku v 1990-tych rokoch, ale systém ekonomických a čisto Ľudských vzájomných vzťahov, v ktorom by bolo viac osobnej slobody a bezpečnosti, než tomu bolo kedysi v ZSSR alebo je dnes v ktorejkoľvek z krajín sveta.

A preto možnosť realizácie ideálov KSB v živote závisí bezprostredne od toho, nakoľko jej stúpenci budú schopní zosúladiť svoje osobné mravno-psychologické pozadie *so Znalosťami, ktoré prezentuje KSB v jej súčasnej historicky sformovanej podobe i v jej ďalších rozvinutejších podobách.*

V prípade ignorovania tohto aspektu (*jak stúpecami KSB, tak aj jej protivníkmi*) sa materiály Koncepcie spoločenskej bezpečnosti môžu naozaj stať ideologickým základom mafiánskej korporácie, ktorá v konkurencii s inými korporáciami (*založenými na iných „veľkých“ a „malých“ ideách*) môže splodiť aj fašizmus.

V súvislosti s odhalením tejto okolnosti je potrebné preskúmať vzťah medzi mravno-psychologickým pozadím a „veľkými ideami“ v dnešnej globálnej civilizácii. Kvôli tomu však treba najprv preskúmať psychológiu jedinca a psychológiu kultúr regionálnych civilizácií.

6. Voľba: útek zo Zeme? alebo zveľadenie rodného domu?¹

Exoterická kultúra súčasnej globálnej civilizácie vo všetkých jej regionálnych i národných modifikáciách je taká, že duchovný život jednotlivca (*jeho „vnútorný svet“*) je skrytý pred zrakom nielen ostatných ľudí², ale aj pred bdelým vedomím samotného jednotlivca, pretože to je zaneprázdnené vnímaním spoločného „vonkajšieho sveta“ (*pre väčšinu výlučne hmotného, zbaveného ducha, t.j. fyzikálnych polí*) alebo samovoľných tokov informácií (*telesných pocitov, vnútorných monológov, videní atď.*), vynárajúcich sa z nevedomých úrovní psychiky. Väčšina ľudí nemá slobodný prístup k informáciám svojho „vnútorného sveta“³. Toto sa týka osobnej duchovnej kultúry drvivej väčšiny ľudí vychovaných v spoločnej exoterickej kultúre súčasnej globálnej civilizácie⁴. Tejto väčšine sa ich vnútorný duchovný život odкрýva len zriedka a väčšinou náhodne:

- ako spomienky na sny alebo blúznenie (*pri ťažkých chorobách*);

¹ „Terra“ znamená v latinčine: *Zem*. „Terem“ znamená v ruskom jazyku: *dobře vybavený (bojarský) dom*. Obe slová majú v podstate spoločný koreň.

² Tí hodnotia duchovný život iných ľudí najmä podľa jeho vonkajších príznakov v spoločnom „vonkajšom svete“. Pritom miera adekvátnosti týchto hodnotení závisí od vnímania sveta (*vnímavosti, pozornosti, osvietenia Rozlíšením*) a chápania sveta toho, kto hodnotí duchovnosť podľa jej vonkajších prejavov, t.j. v konečnom dôsledku od jeho reálnej mravnosti. Priamo to dosvedčuje aj jedna „okrídlená fráza“: *každý chápe veci úmerne svojej skazenosti*.

³ Kto s týmto tvrdením nesúhlasí, nech si vyskúša jednoduchý test: nech si v duchu premietne (*ako v ozvučenom farebnom stereokine*) všetky udalosti niektorého z minulých dní alebo aspoň jednej konkrétnej udalosti o dĺžke niekoľkých minút; nech si predstaví plán/scenár činov aspoň na najbližší deň a pokúsi sa ho zrealizovať, potom nech sa pozrie, čo nepredvídaného vnesie do tohto plánu sám život a ako ho prinúti tento plán (*v lepšom prípade*) skorigovať alebo (*v horšom prípade*) ho urobí nesplniteľným, čiastočne alebo kompletne.

⁴ Výnimku z tejto štatistiky môžu čiastočne v niektorých aspektoch duchovného života ľudí a spoločnosti tvoriť:

- „senzibili“ od prírody;
- „jogini“, „ninjovia“ a pod., ktorí dostatočne pokročili v duchovných praktikách;
- členovia ezoterických subkultúr (*najmä subkultúr znacharských klanov majúcich moc nad verejnou vládnuou „elitou“ davo-„elitárnych“ spoločností*), ktorých možno nazvať „askétmi“ týchto subkultúr nezávisle od toho, či žijú osamelo v púšťach, kláštoroch; či sa túlajú po svete; alebo či vedú navonok rovnaký život, ako drvivá väčšina predstaviteľov vlastných sociálnych skupín.

- v zmenených (*pod vplyvom vonkajších faktorov*) stavoch vedomia, v dôsledku čoho sa menia parametre ich vnímania sveta zmyslovými orgánmi (*jak telesnými, tak aj poľovými*) a parametre zapojenia informačných tokov (*prichádzajúcich od zmyslových orgánov*) do algoritmiky psychiky;
- keď nečakane upadnú do tranzu⁵ (*väčšinou tiež pod vplyvom vonkajších faktorov, nad ktorými nemajú moc*).

Je však potrebné, aby sme všetky takéto prejavy „vnútorného sveta“, zostávajúce dostupné nášmu bdelému vedomiu, preskúmali a pouvažovali nad nimi. Existujú na to dve príčiny.

- **po prvé**, vedomie väčšiny ľudí v jeho bežnom stave nedokáže obsiahnuť všetku plnosť a rozmanitosť informačných tokov a ich premien, ktoré prebiehajú na nevedomých úrovniach ich psychiky;
- **po druhé**, nevedomé úrovne psychiky majú svoje vlastné „jazyky“ (*v zmysle prostriedkov kódovania a interpretácie objektívnej informácie v trojjednote matérie-informácie-miery*)⁶, ktoré môžu byť naozaj jedinečné (*t.j. vlastné len konkrétnej osobe*). A okrem toho, jazyky nevedomých úrovní psychiky „vnútorného sveta“ ľudí sa nemusia nutne vždy zhodovať s jazykmi kultúry nášho spoločného „vonkajšieho sveta“.

Vzhľadom na tieto skutočnosti, mnohé z javov duchovného života jedinca, ktoré ostávajú dostupné vedomiu v jeho bežnom stave, ak aj nie sú

⁵ Je to zmenený stav psychiky (*na rozdiel od bežného bdelého stavu v súčasnej civilizácii*). Ľudia v tomto stave získavajú moc na svojimi tzv. „skrytými schopnosťami“ a robia to, čo sa v bežnom živote javí ako výplod fantázie: disponujú supersilou a sú nezraniteľní voči rôznym škodlivým faktorom a zbraniam; vidia rýchloplynúce javy vo všetkých fázach (*napr. výbuch delostreleckého náboja*) ako v spomalenom zábere; „vidia“ vo tme alebo za horizont atď. Väčšinou sa jedná o prejavy tranzových stavov vo vzťahu k „vonkajšiemu svetu“, no vyskytujú sa aj prejavy tranzových stavov vo vzťahu k vnútornému svetu. Navyše tieto schopnosti, ktoré ľudia získavajú pri náhodnom alebo cieľnom vstupe do tranzu, môžu byť dostupné aj v nezmenenom stave psychiky, ak to má priamu podporu Zhora.

⁶ O trojjednote matérie-informácie-miery viď knihy VP ZSSR „Mŕtva voda“, „Dostatočne všeobecná teória riadenia“, „Dialektika a ateizmus: dve nezlučiteľné podstaty“.

O jazykoch v kultúre v tom najvšeobecnejšom zmysle slova „jazyk“, ako prostriedku na výmenu informácií v spoločnosti, sa podrobnejšie dočítate aj v knihách VP ZSSR „*Súfizmus a slobodomurárstvo: v čom je rozdiel?*“ (v zborníku „*Intelektuálny postoj*“ № 1/97 (2)), „*O imitačno-provokačnej činnosti*“.

premietnutím „odpratávania informačného odpadu“ z nevedomých úrovní psychiky na vedomú úroveň, tak vo vzťahu k javom spoločného „vonkajšieho sveta“ predstavujú symboly/alegórie dokonca aj v tých prípadoch, keď úplne rovnaké javy sa vyskytujú aj v spoločnom „vonkajšom svete“⁷.

Následkom toho, že exoterická kultúra súčasnej civilizácie, jemne povedané, nepodporuje rozvoj zručností interakcie každého človeka so svojim „vnútorným svetom“, ale v skutočnosti potláča rozvoj takýchto zručností⁸ (*a tým skôr ich rozvoj v nadväznosti pokolení*), tak väčšina dospelých ľudí skrátka ignoruje *prejavy ich duchovného života v celej ich plnosti a mnohostrannosti*, zobrazujúce sa v ich vedomí.

Tým pádom pre väčšinu obyvateľov Zeme je najdôležitejšou činnosťou práve činnosť v spoločnom „vonkajšom svete“, zameraná na získavanie, premenu a spotrebu hmotných objektov, ale život ich vlastného ducha (*ako aj kolektívneho ducha spoločnosti*) pre nich nemá žiadny význam ani zmysel. Keďže všetci zdraví ľudia disponujú schopnosťou získavať a meniť veci v spoločnom „vonkajšom svete“, tak podriaďovanie si ľudí (*ako nositeľov takýchto schopností*) priamo (*alebo nepriamo — cez nejakú ideu, ktorú ľudia opodstatnene alebo neopodstatnene považujú za správnu a pravdivú*) pod seba sa tiež stáva ak aj nie vedomým zmyslom života niektorých ľudí, tak minimálne ich podvedomou činnosťou v spoločnom „vonkajšom svete“; a ďalšia časť ľudí, ktorí sa vydali touto cestou, sa zase sťažuje, že sa im v tomto nepodarilo dosiahnuť úspech, následkom čoho sú nútení sa ešte viacej podriaďovať okolnostiam a iným ľuďom namiesto

⁷ Čiastočne je to podobné situácií, keď postavy a scenár amerického filmu „Matrix“, na jednej strane, predstavujú sci-fi rozprávanie o vymyslených udalostiach vo vymyslenom svete, a súčasne sú symbolickou alegóriou o reálnej globálnej sociológii súčasnej civilizácie a perspektívach globálnej politiky, hoc aj nie úplnou a nie celkom adekvátnou Životu.

O prvom zo série filmov „Matrix“ vid' našu analytickú správu VP ZSSR z r. 2000 „Matrica a ‚Matrix‘ — dva protiklady“. Je o recepte na získanie „slobody“ vo filme ‚Matrix‘.

⁸ Najvýraznejšie sa tento aspekt kultúry odrazil v známom aforizme: „*Keď sa človek obracia k Bohu, je to modlitba; keď sa Boh obracia k človeku, je to schizofrénia*“.

No v skutočnosti je schizofrénia výsledkom toho, že keď sa Boh obracia k človeku priamo cez jeho „vnútorný svet“ a životné javy „vonkajšieho sveta“, tak človek to ignoruje alebo nechce rozlišovať v javoch „vnútorného“ a „vonkajšieho sveta“, čo je od Boha, a čo sú len sugescie a pookušenia, ktoré majú za cieľ odvieť od Boha a zotročiť.

Potláčanie týchto zručností kultúrou a životným štýlom je v podstate degradáciou človeka na úroveň robota, ktorého správanie je funkciou vonkajšieho riadenia.

toho, aby si okolnosti a iných ľudí podriadili sebe. A takto z pokolenia na pokolenie naprieč celou históriou súčasnej globálnej civilizácie.

Najmenej výrazne sa to prejavilo v reliktových prvotnopospolných kultúrach existujúcich takmer bez zmeny po dobu niekoľkých tisícročí v mnohých regiónoch Ameriky, Afriky, Austrálie až do príchodu zotročiteľov/utláčateľov — kolonizátorov z biblickej regionálnej civilizácie. A najvýraznejšie sa orientácia na získavanie, premenu a spotrebu hmotných objektov (*ako aj na priame a nepriame podriaďovanie si iných ľudí podľa schopností jednotlivých kandidátov na zotročenie*) prejavila v biblickej doktríne skúpenia sveta a zotročenia celého ľudstva na základe židovského korporatívneho monopolu na úžerníctvo⁹ v globálnom rozsahu¹⁰.

Východ (*moslimský a védicko-budhistický*) vo svojich exoterických subkultúrach pri výbere ľuďmi preferovaných smerov činnosti bol analogický Západu, avšak nositelia jeho ezoterických subkultúr cielene brzdili technický pokrok v daných spoločnostiach¹¹, pretože **ich ezoterické subkultúry¹² považujú hmotný svet za najväčšiu a najmocnejšiu ilúziu**

⁹ Myslia sa tým pôžičky na úrok, úrokové bankovníctvo. Kšeftovať s peniazmi je vysoko nemravné. Peniaze nie sú a nesmú byť tovarom! Tento nešvár poškodzuje ekonomiku a zotročuje ľudí chytených do úrokovej kabaľy! – pozn. prekl.

¹⁰ Realizovanej prevažne prostriedkami 6. až 4. priority zovšeobecnených zbraní podriadených Biblii, ktorá je zbraňou 3. priority.

¹¹ Civilizácie predkolumbovskej Ameriky, ktoré boli zničené biblickými zotročiteľmi (*ak súdime podľa toho, čo je známe z bežne dostupných publikácií*), boli analógiou Východu v tom zmysle, že nositelia ich ezoterických subkultúr nemali motiváciu získavať a pretvárať hmotné objekty na základe techniky a technológií.

¹² S výnimkou Japonska, ktoré má svoje staroveké pohanské špecifikum, ktoré zaväzuje k osobitnému skúmaniu jeho histórie a subkultúr tvoriacich jeho kultúru. Inými slovami, Japonsko má v sebe niečo, čo si zachovalo svoju podstatu pod pláštikom výpožičiek z kultúry védicko-budhistického Východu ako celku. Ak by sme mali toto niečo vyjadriť jedným slovom, bolo by to slovo „bonsaj“.

Slovom „bonsaj“ (*bon — miska, saj — pestovať*) sa označuje tradičné japonské dekoratívno-pestovateľské umenie (*známe od 11. storočia, hoci tiež je prevzaté z Číny*), ktorého podstata je v tom, že do plytkej misky sa posadí stromček a zastrešovaním koreňov a konárikov sa mu celé desaťročia bráni v raste (*jedným z príkladov je borovica, prinútená byť trpaslíkom, s „výškou“ do jedného metra; najpopulárnejšie sú „stromčeky“ s výškou 38 až 65 cm*), vytvorí sa okolo neho umelé pozadie a vystavuje sa na obdiv divákovi, aby v nich prebúdil „cit pre krásu“.

Pradávný ezoterizmus Japonska aplikuje umenie „bonsaj“ aj vo vzťahu k duchu človeka jak v ezoterickej, tak aj exoterickej kultúre Japonska, čo sa neraz prejavovalo v jeho histórii aj v politike (*napríklad izolacionizmus, ktorý Japonsko zachovávalo mnoho storočí až do*

vládnucu nad psychikou ľudí. Bez ohľadu na to, či rôzne ezoterické subkultúry Východu považujú Vesmír za Boží výtvor, alebo sú presvedčené *o odvekej existencii nestvoreného Vesmíru*¹³, tak počas celej svojej histórie boli jednotné v názore, že ľudská duša sa musí oslobodiť zo zajatia tejto ilúzie, a na dosiahnutie tohto cieľa slúžia rôzne praktiky rozvoja *osobnej duchovnosti (t.j. jogy)*, a človek, ktorý sa rozhodol oslobodiť z tohto zajatia, tak musí nielen získať potrebné znalosti o daných algoritmoch rozvoja z textov alebo ústneho podania učiteľov, ale aj osobne prežiť všetko, čo ho čaká na ceste, ktorú si vybral (*alebo ktorá ho nepozorovane pohltila?*).

Prísomné alebo ústne znalosti v tejto kultúre sa podobajú vyznačeniu budúcej cesty na mape. Je jasné, že mapa a samotná krajina nie sú to isté, hoci ich obrazy sa čiastočne zhodujú, inak by mapa nebola mapou. A cesta absolvovaná na mape sa odlišuje od cesty uskutočnenej v reálnom teréne svojimi dojmami, ktoré človek pritom prežíva. Rovnaký sa zdá byť aj vzťah medzi znalosťami o praktikách rozvoja duchovnosti a životom podľa týchto praktík: cestu si človek v realite (*hoc aj „iluzórnej“*) musí prejsť prakticky, a nie o nej rozprávať druhým na základe cestovných postrehov reálnych cestovateľov, máp a sprievodcov¹⁴, pretože počas reálneho absolvovania tejto cesty sa v interakcii s ňou mení aj jeho osobnosť — jeho duchovnosť a telesnosť.

Inými slovami, ezoterické subkultúry nemoslimského Východu majú v sebe určitý pragmatizmus — praktickú zameranosť na privedenie mravno-psychologického pozadia osobnosti do súladu s jej skrytými znalosťami.

Tento druh chápania vzťahu medzi akýmikoľvek Znalosťami a životom na základe týchto Znalostí v ezoterických kultúrach Východu reálne zodpovedá Životu, na rozdiel od Západného spôsobu chápania, v ktorom veľmi často vidieť zámenu určitých Znalostí so životnými procesmi, v ktorých by sa tieto Znalosti mali prirodzene prejavovať (*alebo o ktorých dané Znalosti rozprávajú*).

Na záver tejto rozšírenej úvahy sa ukazuje, že:

polovice 19. storočia, je tiež prejavom ezoterického umenia „bonsaj“ vo vzťahu k duchu človeka).

¹³ V podstate uctievali Vesmír ako Boha.

¹⁴ Ako ešte v staroveku učil istý zen-budhistický mudrc, slovo „luna“ je len „prst“, ktorý ukazuje na lunu: beda tomu, kto prijme „prst“ za lunu (Daisecu T. Suzuki, «Základy Zen-Budhizmu», MP “Odysseus”, Hlavná redakcia Kirgizskej Encyklopédie, Biškek, 1993).

- ezoterizmus Východu, ktorý hlása iluzórnosť života a zameriava sa na realizáciu úteku jednotlivca zo Zeme, aj ponúka duchovné praktiky, ktoré to (*podľa jeho názoru*) umožňujú vykonať úsilím samotného človeka. Pritom ezoterizmus Východu si dosť efektívne podriaďuje exoterizmus a preto brzdí mamónársko-spotrebiteľské ambície v spoločnosti a udržiava lojálnosť davu k tým, ktorí už vstúpili na „ezoterickú cestu úteku zo Zeme“;
- ezoterizmus a exoterizmus Západu, ktoré nedisponujú potrebnými znalosťami ani životnými praktikami, odrážajúcimi tieto znalosti, nedokážu zveľadiť Zem ako rodný dom ľudstva.

Ale aj exoterizmus biblického Západu a moslimského Východu nesú vo svojich vieroukách ideu vytúženého úteku z reality života na Zemi, len v zahmlenej podobe — vo forme vierouky o odmene rajom pre tých, ktorí veria v historicky sformovanú tradíciu vierovyznania. Od védicky-budhistického Východu sa odlišuje len tým, že spása každého jedného človeka pred nepohodnosťou pozemského života je v týchto vieroukách misiou samotného Boha, ktorú prisľúbil tým, ktorí sú počas života verní danej tradícii vierouky; zatiaľ čo podľa ezoterických učení Východu si musí človek sám (*hoc aj za pomoci učiteľov — ochrancov tradície, ktorú kedysi získali od vtelených božstiev*) osvojiť zručnosti ovládania svojho ducha a tela, ktoré jemu samému umožnia utiecť z nepohodlnej Zeme do iného sveta (*nirvány alebo niekde inde*).

Ak niekto z pokročilých ezoterikov zostane v tomto svete alebo sa doň dobrovoľne vráti, tak v drvivej väčšine prípadov sa to robí preto, aby techniku úteku naučil ďalších ľudí, a nie preto, aby zveľadil Zem tým, že sa v živote ľudstva začne prejavovať iná duchovnosť. Náznaky a priame pokyny k tomu, že v normálnom procese osobného rozvoja by mal každý človek zveľadovať život ľudstva a Zeme; že neschopnosť alebo neochota venovať sa takejto činnosti pod rôznymi zámienkami je prejavom zvrátenej bezvýchodiskovosti mravno-psychologických praktík — sa v tradičných učeniach Východu počas dejín vyskytovali len veľmi zriedkavo, ojedinele, a historicky stabilné tradície ich aktívne nepodporovali, a tak sa v nich strácali nevyžadované spoločnosťou, dokonca ani keď sa stali známymi.

Okrem toho, medzi ezoterizmom Východu a *exoterizmom Západu v jeho deklaráciách o dobrých úmysloch* leží neprekonateľná priepasť. Ide o to, že práca na zlepšovaní spoločenských vzťahov medzi ľuďmi a Zemou, ako spoločným domom pre celé ľudstvo i každého človeka, môže mať len kolektívny a vnútorne

harmonický charakter (*nemôže to zaistiť exoterizmus Západu napriek svojim deklaráciám o dobrých úmysloch*), a ezoterické duchovné praktiky Východu majú v mnohom charakter individuálneho úteku od života spoločnosti a jej problémov, a izolácie subjektu vo svojom „vnútornom svete“, v dôsledku čoho ignorujú problematiku organizácie kolektívnej činnosti.

Situácia sa zhoršuje ešte aj tým, že vnútorný ezoterizmus biblického Západu (*subkultúra slobodomurárstva*), ktorý má podriadenú jeho exoterickú kultúru, sa na rozdiel od *tradičného ezoterizmu Východu*¹⁵ nezameriava na útek zo Zeme, ale na zotročenie ľudí a Zeme ako celku.

Ruská mnohonárodnostná regionálna civilizácia (pri chápaní vyššie uvedeného o špecifikách civilizácie Východu a Západu) pôsobí ako niečo nenapodobiteľne osobité. Keďže geograficky sa Rus nachádza medzi uvedenými regionálnymi civilizáciami, tak na Východe ju mnohí vnímajú ako časť Západu, a na Západe zase ako časť Východu. Príčiny takéhoto postoja k Rusi spočívajú v tom, že:

- **z pohľadu biblického Západu** bola Rus vždy odtrhnutá od reálneho života (*svojim postojom k hromadeniu a pretváraníu hmotných objektov a rozvojom kultúry v tomto smere*) a zbytočne sa zameriavala na problémy (*pre Západ nepochopiteľnej*) „osobitnej duchovnosti“, ktorá však po celé storočia zostávala:
 - nevyjadrenou (*lebo chýbal jej náležitý teoretický opis v tradičnej exoterickej kultúre Rusi*) a
 - neodovzdávanou ani vo forme zasvätení do tajomstiev Ruského ducha (*vraj kvôli nerozvitosti psychologických a pedagogických praktík na Rusi, ktoré by boli podobné*)

¹⁵ Ezoterizmus Východu, po svojom kontakte so zotročujúcou agresiou biblickej civilizácie v 19. — 20. storočí, bol nútený riešiť globálne problémy, čo sa prejavilo v exoterickej kultúre dostupnej všetkým (*očividne tej západnej-technokratickej, napr. po reštaurácii Meidži v Japonsku. Na druhú stranu, aj východná ezoterika sa začala šíriť na Západ, čo je tiež riadiaci manéver. – pozn. prekl.*). Bývalý dlhoročný premiér Japonska, Jasuhiro Nakasone, sa v interview odvysielanom 07.07.1993 na prvom kanáli ruskej TV vyjadril, že najdôležitejšou vecou, ktorú na tomto poste urobil, bolo založenie *Inštitútu pre výskum globálnych problémov* v Japonsku.

Na základe skúmania globálnych problémov sa bude vypracovávať aj postoj k nim, čo by sa následne malo odraziť aj v politike.

mystickým praktikám ezoterických subkultúr védicky-budhistického a moslimského (súfízmu) Východu);

- **z pohľadu védicky-budhistického Východu** bola Rus (*rovnako ako Západ*) po celú svoju históriu zotročená hromadením a pretváraním hmotných objektov, čo vo svetonázore nositeľov ezoterických subkultúr Východu predstavuje opojenosť a zotročenosť ilúziou.

A z pohľadu samotných nositeľov Ruského ducha v jeho rozvoji:

Osobná duchovnosť všetkých ľudí musí generovať kolektívnu duchovnosť spoločnosti tak, aby náš rodný dom (*planéta Zem*) bol zveľaďovaný. A Boh — Tvorca a Všedržiteľ — nám v tomto diele pomáhaj¹⁶.

A presne v súlade s týmto princípom sa v materiáloch KSB aj skúma problematika ľudskej činnosti v našom spoločnom „vonkajšom svete“ a uvádza sa tam, že prostriedkom na vyriešenie tohto problému (*identifikovaného v našom spoločnom „vonkajšom svete“*) je dosiahnutie každým jednotlivcom Ľudského režimu psychiky¹⁷ na základe svojho osobného životného¹⁸ dialógu s Bohom — Tvorcom a Všedržiteľom.

K tomu je potrebné nielen to, aby si každý osvojoval¹⁹ znalosti a zručnosti, potrebné pre činnosť v našom spoločnom „vonkajšom svete“, ale *treba byť najmä pozorný k samému sebe, k svojmu „vnútornému svetu“, pracovať vo „vnútornom svete“ na odhaľovaní a riešení svojich osobných mravno-psychologických problémov v súlade s Božím Zámerom. Od toho závisí realizácia ideálov KSB v živote.*

¹⁶ Ale žiadne ezoterické subkultúry davo-„elitárnej“ spoločnosti ako celku (*a väčšina ich predstaviteľov osobne*) s takýmto postojom k Životu a ľuďom súhlasit' nebude.

¹⁷ Tak ako v určitom momente dozrieva telo, tak sa treba postarať aj o to, aby mravne a eticky dozrel náš duch. To sa ale u väčšiny ľudí nestáva a zostávajú spolovice nezrelí (*zrelí telesne, ale nie mentálne*). Na rozdiel od tela sa tak nestane samo, ale človek sa o to musí vynasnažiť sám. – pozn. prekl.

¹⁸ Boh sa neprihovára len slovami, ale predovšetkým skutkami priamo cez Život, cez reč životných udalostí. Preto treba byť k životu veľmi vnímavým a pozorným. – pozn. prekl.

¹⁹ Slovo je zámerne v tvare „osvojoval“, a nie „osvojil“, pretože ide o neukončený, stále prebiehajúci proces. (*Človek sa učí celý život.* – pozn. prekl.)

Pritom transformácia vlastnej psychiky do Ludského režimu je tým druhom práce, ktorý nikto iný za samotného človeka urobiť nemôže a ani neurobí.

Ani toto však nie je samociel', ale iba vytvorenie stabilného základu pre osobný a následne aj spoločenský rozvoj, pretože spoločnosť sa nemôže rozvíjať ináč než cestou osobného rozvoja ľudí, ktorí túto spoločnosť tvoria.

7. Korporatívnosť pod rúškom ideí

Avšak drvivá väčšina obyvateľov Zeme ako najdôležitejšiu zatiaľ vníma len činnosť vo „vonkajšom svete“, zameranú na pretváranie hmotných objektov s cieľom ich hromadenia a využívania, pretože sa im zdá, že práve ona (*a presnejšie: ich dosiahnuté spektrum spotreby*)¹ určuje kvalitu ich života².

Okrem toho, ľudia, ak aj nechápu, tak predsa len cítia, že kolektívna činnosť, ktorej sa zúčastňujú, im zaisťuje vyššiu kvalitu života (*v zmysle hromadenia a spotreby hmotných objektov; charakteru a podmienok práce*), než akú by dosiahli na základe individuálnej činnosti v odlúčení od spoločnosti a civilizácie. Preto väčšina ľudí akceptuje davo-„elitárny“ režim kolektívnej činnosti v zdieľanom „vonkajšom svete“³, ktorý sa sformoval

¹ Pre nositeľov takého mravno-psychologického pozadia ani komunizmus nie je spoločnosťou, kde:

- robotník je svedomitý a zbavený parazitizmu na jeho práci a živote;
- spektrum výroby je dostatočné na uspokojenie demograficky podmienených potrieb všetkých ľudí.

V ich predstavách je „komunizmus“ vysnenou spoločnosťou, v ktorej by mali právo nepracovať a všetko by dostávali zadarmo v neobmedzenom množstve. Vytvoríť takýto ich spotrebiteľský blahobyt je možné buď „zázrakom“ Zhora, alebo prácou tých, ktorých opisujú slovami „*práca má hlupákov rada a hlupák sa z práce teší*“.

² V skutočnosti práve život vo vlastnom „vnútornom svete“ plodí životné udalosti v zdieľanom „vonkajšom svete“. Hovorí sa o tom aj v kánone Nového Zákona, čo bolo dobre známe, prinajmenšom, v minulých dobách biblickej civilizácie:

„33. Ak vypěstujete dobrý strom, aj jeho ovocie bude dobré, no ak vypěstujete zlý strom, aj jeho ovocie bude zlé. Ved' strom sa pozná po ovoci. 34. Hadie plemeno! Ako môžete hovoriť dobré veci, keď ste zlí? Ved' ústa hovoria to, čím je preplnené srdce. 35. Dobrý človek z dobrého vnútra vynáša dobré veci, a zlý človek zo zlého vnútra vynáša zlé veci“ (*Matúš 12. kapitola; to isté sa týka nielen slov, ale aj skutkov a ich následkov*).

No väčšina oboznámených s týmito Kristovými slovami necítila potrebu zmeniť život vo svojom „vnútornom svete“. Preto nikdy nestratil aktuálnosť ani ďalší Kristov výrok: „*Prečo ma oslovujete: ‚Pane, Pane‘ a nerobíte, čo vám hovorím? (...) Kto počúva moje slová a neplní ich, podobá sa človeku, ktorý si postavil dom na zemi bez základov. Keď sa naň priválila rieka, hneď sa zrútil a zostalo z neho len veľké rumovisko*“ (*Lukáš, 6:46,49*).

³ Výnimku z tohto viac-menej všeobecného pravidla tvorí len otvorený otrokársky režim. No ako ukazuje história, tak aj v ňom väčšina otrokov uprednostňuje akúkoľvek existenciu, než vzburu a smrť, ktorá môže byť veľmi pomalá a mučivá (*z vôle ich „pána“*, *zdokonaľujúceho sa v krutostiach*).

Výnimkou z tohto všeobecného pravidla bol do polovice 19. storočia aj útek obyvateľstva z historicky sformovaných spoločností „na slobodné územia“ (свободные земли), pretože pri nízkej energetickej náročnosti technológií a nezávislosti výroby od

→→→

v ich spoločnosti, hoci mnohí si uvedomujú, že tento režim ich všetkých *viac-menej v niečom utláča a mrzačí, a v niečom mravne deformuje*. No aj nálady odmietania historicky sformovaného režimu kolektívnej činnosti, ktoré sa prejavujú v politickej aktivite veľmi málopočetných skupín obyvateľstva, sa zameriavajú väčšinou len na zmenu režimu hromadenia a spotreby materiálnych objektov, pretože sa usilujú o zmenu vnútrospoločenských vzťahov ľudí bez toho, aby sa zamysleli nad tým, že:

- 1) v neprijateľných vnútrospoločenských vzťahoch sa odráža určité štatistické prerozdelenie členov tejto spoločnosti z hľadiska mravno-psychologických typov;
- 2) ak nebudú pracovať priamo s ľuďmi a nebudú pomáhať všetkým si uvedomiť a stelesniť v sebe ideál Človeka, tak aj v prípade, že sa im podarí zmeniť vnútrospoločenské vzťahy a štátny režim, no *väčšina ľudí aj tak nebude šťastná*, pretože v spoločnosti budú pretrvávať staré neľudské mravno-psychologické typy a algoritmika ich obnovy z pokolenia na pokolenie⁴.

A tak podvedomé automatické postoje alebo presvedčenie (*formované exoterickou kultúrou*), že najdôležitejšou činnosťou v živote je hromadenie a spotreba, generuje (*spolu s ďalšími situačne podmienenými závislosťami od rôznych okolností*) v ľuďoch tú najhlavnejšiu **psychologickú závislosť** od historicky sformovaného režimu kolektívnej činnosti, na ktorej sa zúčastňujú bez ohľadu na to, či s daným režimom súhlasia alebo nie.

Keďže väčšine ľudí nie je priamo dostupná informácia „vnútorného sveta“ iných ľudí, tak existujúca potreba organizovať kolektívnu činnosť podľa nejakého zjednocujúceho algoritmu, ktorú pociťuje množstvo ľudí, sa v kultúre spoločnosti prejavuje v podobe rôznych „veľkých“ a „malých“ ideí. A ľudia (*každý podľa vlastného chápania týchto ideí*) sa zapájajú do

infraštruktúr bolo možné individuálnou prácou (*pri absencii stabilného systému vykorisťovania človeka človekom*) na „slobodných územiach“ si zabezpečiť vyššiu kvalitu života (*v zmysle spotreby*), než na základe kolektívnej činnosti v historicky sformovaných starých spoločnostiach s rozvinutým systémom vykorisťovania človeka človekom.

⁴ Pokus budovania socialistickej spoločnosti v ZSSR tak potvrdil platnosť výroku historika V. O. Kľučevského, ktorým na konci 19. storočia zhodnotil perspektívy uskutočnenia „socialistických projektov“ v Rusku: „*Spravodlivá spoločnosť zložená z darebákov*“ — čo reálne nie je možné, lebo buď bude existovať snaha o spravodlivé spolužitie všetkých, alebo zarytí darebáci, predstierajúci svätosť, budú škodiť individuálne aj korporatívne, kde len budú môcť.

kolektívnej činnosti s tými znalosťami a zručnosťami, ktoré majú; zapájajú sa buď preto, lebo tieto idey naozaj vyjadrujú zámery ich objektívnej mravnosti⁵, alebo sú donútení okolnosťami, ktorým sa nedokážu vyhnúť, zmeniť ich či prekonať, v dôsledku svojej psychologickéj závislosti od režimu kolektívnej činnosti.

Keďže zostávajú v ohraničeniach exoterickej kultúry, tak sa tejto závislosti nevedia zbaviť, t.j. nevedia si samostatne vypracovať znalosti a zručnosti potrebné na oslobodenie.

No v davo-, „elitárnych“ spoločnostiach sú „veľké“ aj „malé“ idey, pod vlajkami ktorých prebieha kolektívna činnosť, aj tak *len vonkajšími obalmi*, v ktorých je zamaskovaná (*exoterickou kultúrou*) orientácia algoritmiky psychiky väčšiny ľudí na pretváranie, hromadenie a spotrebiteľskú činnosť v zdieľanom „vonkajšom svete“. A ak odhliadneme od podstaty samotných „veľkých“ a „malých“ ideí, nachádzajúcich sa v kultúrach rôznych spoločností, tak:

Pod vonkajším obalom ideí môžeme vidieť jednotné spoločné princípy (*nezávislé od obsahu a formy vyjadrenia samotných ideí*) formovania malých a veľkých korporácií⁶ a korporatívnych egregorov, generovaných stúpcami týchto ideí v prípade, ak sú nositeľmi neľudských typov režimu psychiky⁷.

No aby sme mohli za obalmi „veľkých“ a „malých“ ideí vidieť tieto princípy aj v praxi reálneho života, musíme sa najprv dohodnúť na jednotnom chápaní (*aspoň v kontexte tejto knihy*) takých slov a s nimi

⁵ Môže to byť pravda, ale môže ísť aj o ilúziu. Napríklad presvedčenie mnohých stúpcov komunistického ideálu o tom, že komunizmus možno zrealizovať na základe marxizmu je neopodstatnené, t.j. iluzórne.

Marxizmus je príkladom toho, že v ľudskej histórii slúžia niektoré „veľké“ a „malé“ idey ako takzvané „trójske kone“: navonok sa deklaruje jedno, no zamlčané veci (*to, čo ostáva skryté medzi riadkami*), ktoré sú v rozpore s deklaráciami, sa objektívne stávajú mocnejšími — vďaka objektívnosti informácie a miery (*Božieho predurčenia bytia*) ... (*či skôr kvôli objektívnej mravnosti účastníkov, ktorí tieto „zamlčania“ vidia ako príležitosti a zneužívajú ich vo svoj individuálny alebo korporatívny prospech. – pozn. prekl.*). Nakoniec sa tak v živote realizujú práve zmlčania, objektívne prítomné v ideách, hoci dav je inšpirovaný ohlásenými deklaráciami a vkladá do toho všetko, svoj hnutel'ný aj nehnuteľný majetok.

⁶ Až po také, ktoré zahrňujú v sebe celú (*alebo takmer celú*) spoločnosť.

⁷ Táto poznámka je dôležitá a nemožno ju ignorovať, pretože nositelia Ľudského typu režimu psychiky (*vrátane tých, ktorí sú stabilnými nositeľmi tohto režimu len v obmedzených intervaloch*) sa do kolektívnej činnosti zapájajú na základe iných princíпов, dokonca aj v davo-, „elitárnej“ spoločnosti.

súvisiacich životných kvalít človeka, ako je „vôľa“ (*sila vôle*) a bezvôle (*absencia vôle*), a tiež na jednotnom chápaní slova a javu „korporatívnosť“.

Pod „vôľou“, v tom najširšom zmysle slova, chápeme v danom kontexte schopnosť jednotlivca začleňovať rôzne zdroje, okolnosti a situácie do procesu dosahovania vedomých cieľov⁸ (*Inými slovami, vôľa je cieľavedomé aplikovanie svojich schopností*).

* * *

Treba si pritom uvedomiť, že objektívne sa v osobnej algoritmike psychiky ako celku vyskytujú aj určité ciele, ktoré unikajú pozornosti človeka: medzi nimi môžu byť jak vedomé ciele (*zabudnuté? – pozn. prekl.*), tak aj nevedomé (*generované podvedomím – pozn. prekl.*). Avšak algoritmika psychiky pri formovaní línie správania a analýze života zohľadňuje celý súbor cieľov. Ciele, ktoré nie sú predmetom pozornosti, tvoriace v objektívnom vektore cieľov človeka osobitnú podskupinu, môžu vo vektore vedomých cieľov, ktoré sú predmetom pozornosti, spôsobovať rôzne defekty. Je pre ne (*aj súvisiace procesy*) typické, že ľudia ich nevedia vyjadriť konkrétnymi slovami bez pomoci iných ľudí. Ak ciele, na ktoré objektívne pracuje algoritmika psychiky, nie sú predmetom pozornosti a nie sú ani vnímané ako ciele, tak nemožno hovoriť o cieľavedomosti, a teda o osobnej vôli, pretože jedinec pracuje na základe pudov⁹. V takom prípade, ak sa nenachádza v ľudskom režime psychiky a nie je vedený Zhora, predstavuje zombi-biorobota alebo sa len máločím odlišuje od zvierat'a.

S povedaným sa zhoduje aj pradáвне ruské príslovie: „*Človek má vôľu, zviera má pud*“, ktoré takmer priamo poukazuje na to, že v ľudovom chápaní *subjekt bez vôle nie je vlastne ani Človekom*.

* * *

⁸ T.j. vôľa sa nemusí nutne prejavíť v podriadení si ľudí a vecí, hoci takéto „podriadenie si“ môže byť tiež cieľom aplikovania svojej vôle.

⁹ Môže byť v tej chvíli riadený zvykmi, kultúrnymi vzorcami, telesnými inštinktmí, môže byť pod vplyvom egregora alebo inej posadnutosti. V takých prípadoch čerpá energiu nie z vôle, ale z iných zdrojov. Vôľa vždy vychádza z vedomej (*nikdy nie z podvedomej!*) úrovne ako sila na dosiahnutie želaného cieľa.

Ešte je tu možnosť, že jedinec pracuje na iluzórny cieľ, t.j. používa osobnú vôľu na dosiahnutie určitého cieľa, ale jeho nesprávna metodika riadenia objektívne smeruje proces k celkom inému cieľu, ktorý jedinec zatiaľ ani nevidí. – pozn. prekl.

Objektmi aplikovania osobnej vôle môžu byť: predovšetkým samotný subjekt (*jeho biopole a telo, a konkrétne — informačno-algoritmická náplň psychiky*), ale aj iné subjekty a objekty (*t.j. vôľou ovplyvňujeme najmä seba, ale aj iných ľudí a vecí*). **Sila vôle** sa prejavuje ako schopnosť cieľavedome prekonávať seba samého a okolnosti — *jak vonkajšie, tak aj vnútorné (týkajúce sa vlastnej algoritmiky psychiky)*. Tým pádom, ak sa na otázku „osobnej vôle“ pozrieme z pohľadu iného človeka, tak jeho vôľa sa môže prejavovať aj ako schopnosť nepodliehať (*odporovať*) tlaku okolností (*vyhýbať sa im*), vrátane nátlaku z našej strany alebo zo strany iných subjektov.

Pritom vôľa vždy v osobnej psychike pôsobí z úrovne vedomia; z nevedomých úrovní psychiky pôsobia náležité stereotypy a vonkajšia posadnutosť (egregorom, zlým duchom, iným človekom).

Avšak **slobodu vôle** môže jediniec biologického druhu „Homo Sapiens“ dosiahnuť len v Ľudskom režime psychiky, v ktorom Bohom darovaná Ľúbosť (*ako súhrn dokonalosti*) oslobodzuje psychiku od závislosti a ich diktátu, čím vôľa aj získava slobodu (*podporovaná Božím Zámerom*) a nie je nutné viac aplikovať silu vôle (*ako schopnosť cieľavedome prekonávať seba samého a okolnosti*).

Bezvôlie (*absencia vôle*) je neschopnosť aplikovať vôľu vo vyššie uvedenom zmysle¹⁰.

Nevoľník je teda subjektom, ktorý buď vôbec nedisponuje silou vôle, alebo ju na nejaký čas stratil v dôsledku určitých subjektívnych (*vnútorných*) príčin alebo pod tlakom vonkajších okolností¹¹.

Či však privedú jedinca k úspechu jeho vôľové prejavy v procese dosahovania cieľov alebo nie, to už je druhá otázka. Inými slovami, efektívnosť vôle závisí od znalosti riadenia podľa plnej funkcie, a samotná

¹⁰ Druhy bezvôlia: úplná podriadenosť svojho správania inštinktom; neoblomná tvrdohlavosť naprogramovaného a samostatne konajúceho biorobota; posadnutosť biorobota, extrasenzoricky riadeného na diaľku nejakým iným subjektom, alebo biorobota očareného či zotročeného nejakým egregorom. Vôľa sa prejavuje v tom, že ak si človek uvedomuje nevhodnosť určitých algoritmov správania vo „vnútornom“ alebo „vonkajšom“ svete, tak sa im nepoddáva.

¹¹ T.j. aj subjekt, ktorý má zo zákona v spoločnosti status otroka, môže byť nositeľom vôle; a ten, koho spoločnosť zo zákona označuje pánom, môže byť reálne nevoľníkom.

vôľa dosahuje úspechy úmerne tomu, ako si jej nositeľ¹² osvojuje potrebné zručnosti na realizáciu zvolených cieľov. A v otázke prítomnosti vôle ako takej, bez ohľadu na jej efektívnosť pri ovplyvňovaní rôznych javov, je dôležité, aby subjekt v živote prejavoval túto schopnosť pri podriaďovaní si zdrojov (*vrátane iných subjektov, ktoré on sám subjektívne vníma ako zdroje, alebo ktoré sa objektívne stali rôznymi typmi zdrojov*¹³ v existujúcich okolnostiach) za účelom dosahovania želaných cieľov.

Takéto chápanie „osobnej vôle“ predpokladá, že v živote môžu vznikáť situácie, v ktorých sa vôľa jedného človeka nebude zhodovať s plánmi a vôľou iného (*samozrejme, ak disponuje vôľou a nie je nevoľníkom*), a vtedy môže vyvstať otázka¹⁴ o tom, kto koho „premôže“¹⁵, t.j. podriadi si

¹² Jedna z kníh, zasvätená ezoterickým vedám, vysvetľuje rozdiel medzi chémiou a alchýmiou na problematike výroby „kameňa mudrcov“. Chémia, to je keď reakcie prebiehajú samé od seba v „automatickom“ režime. Alchymia, to je keď s rovnakými reagentmi spolupracuje aj biopole človeka, jeho vôľa.

Vzhľadom na takýto prístup „kameň mudrcov“ naozaj nemožno získať v rámci zákonitostí chémie, no jeho získanie je nevyhnutné, keď alchymik, ktorý zapája do reakcie svoj duch, bude úspešný v osvojení si svojho rozvojového potenciálu (*pritom prvoradým je pre neho dosiahnutie úspechu v osobnom rozvoji, a nie získanie „kameňa mudrcov“*).

A hoci sme „kameň mudrcov“ nevideli a v tomto smere ani nepracovali, no vysvetlenie rozdielu medzi chémiou a alchýmiou poukazuje na to, aké sú v Živote dôležité subjektívne faktory, nositeľom ktorých ak aj človek na dosiahnutej úrovni nie je, tak môže byť.

¹³ Takto sa po vypuknutí vojny množstvo ľudí na frontoch aj v tylách ocitlo v pozícií zdrojov, ktorých kvalita a množstvo predurčovali buď možnosť víťazstva spoločnosti ako celku, jej štátnosti a „cenu“ tohto víťazstva, alebo nevyhnutnosť porážky a jej „cenu“. A toto je jedným z prejavov dvojakosti pozície každého človeka v histórii; dvojakosti vznikajúcej v dôsledku toho, že samotný jedinec nedokáže svojou osobou nahradiť celú spoločnosť, celé ľudstvo. No ak sa človek aj ocitne v pozícií „zdrojov“, aj tak je povinný splatiť svoj dlh pred ostatnými ľuďmi (*vrátane svojich predkov a potomkov*) v súlade so Zámerom.

¹⁴ No nemusí, ak je organizácia psychiky kandidáta na podriadenie taká, že:

- buď si podriaďujúceho aj s jeho vôľou začlení do objemnejšieho scenára ich spoločných aktivít. O tom, ako sa niečo také robí a ako to vníma zúčastnený dav (*vrátane politických analytikov a „polittechnologov“*), si možno prečítať v dielach Kozmu Prutkova, a konkrétne v jeho „posmrtnom“ objasnení k veľmi nezázrivnej divadelnej hre „Fantázia“. Táto hra zažila fiasko už pri svojom prvom predstavení. V skutočnosti ale cieľom autorov bolo „vystreliť si“ z divadelnej komunity a tak napísali scenár imitácie fiaska divadelného predstavenia so začlenením divákov a divadelných kritikov do obštrukcie javiskového deja. Ani diváci, ani kritici si to neuvedomovali, a preto úprimne vyplnili rolu, ktorú im prideliť autori divadelnej hry. Po niekoľkých rokoch vyšlo „posmrtné“ objasnenie K. Prutkova k tejto hre, v ktorom bola odhalená zákulisná pointa, a záverečné zhrnutie bolo také, že v skutočnosti hra dosiahla triumf. Existujú aj iné príklady podobného začlenenia „silnejších“, napríklad v známych rozprávkach: Kocúr v čižmách sa poráta →→→

toho druhého (*nezávisle od jeho plánov a vôle*) aj s jeho zdrojmi (*vrátane jeho osobných*) alebo bez nich. Ak sa to jednému zo subjektov podarí, tak podriadený subjekt sa stane prostriedkom realizácie vôle nadriadeného subjektu.

Proces podriadenia, ak je úspešný, sa môže zavrieť jedným z dvoch variantov:

- podriadený si zachová svoju vôľu a v rôznych životných situáciách bude konať v súlade s tým, ako sám vníma a chápe ciele nadriadeného subjektu (*t.j. zachová si aktívny a iniciatívny prístup v plnení cieľov nadriadeného. – pozn. prekl.*);
- v dôsledku mravno-psychologického podlomenia podriadený stratí vôľu a stane sa „zombi“ — neiniciatívnym vykonávateľom vôle nadriadeného subjektu. Pritom:
 - v tých aspektoch svojho života, ktoré sú spojené s ich spoločnou činnosťou, sú takýto ľudia podlízavo dôslední vo vzťahu k „páničkovi“, ktorý si ich podriadil,
 - a v ostatných aspektoch sú buď „nijakí“ (*ani ryba, ani rak*), alebo sa správajú drzo k ostatným a robia si čo chcú (*a býva to tým výraznejšie, čím vyšší je hierarchický status ich „pánička“ v davo-„elitárnej“ organizácii spoločnosti*)¹⁶.

Jednou zo spoločensky najvýznamnejších konfrontácií vôľi rôznych subjektov je vytváranie psychologického tlaku jedným subjektom na iný (*alebo iné subjekty*) s cieľom podriaďiť ho svojej vôli alebo ho mravne a psychologicky zlomiť, čo z neho spraví nevoľníka. Tento tlak môže byť priamy alebo nepriamy, prípadne môže byť kombináciou oboch.

* * *

s ľudožrútom a zo svojho pána urobil markíza; v „Ruslanovi a Ľudmile“ sa Černomor poráta so svojim bratom, z ktorého sa stala obrovská hovoriaca hlava; Odysseus oslepil Polyféma a vyviedol z jaskyne všetkých svojich väznených druhov pod bruchami oviec atď.

- alebo sa vyhne situácii, v ktorej by sa stretol s vôľou subjektu, snažiaco sa podriaďiť si ho.

¹⁵ V slovníku V. I. Daľa sa nachádza príslovie: „Božiu vôľu nepremôžeš“.

¹⁶ V Puškinovej poviedke „Dubrovský“ sa obe tieto črty prejavili v správaní psiara, ktorý urazil Dubrovského-staršieho v prítomnosti svojho pána — Trojekurova-staršieho (*mimochodom, tiež nevoľníka, ak súdime podľa jeho správania*).

S priamym psychologickým tlakom v párových vzťahoch je to jednoduché, aspoň teoreticky. No pre drvivú väčšinu ľudí vychovaných spoločnou exoterickou kultúrou, v ktorej žijeme, nie je až tak jednoduché to všetko pochopiť, pretože:

- po prvé, treba mať k tomu rozvinutú zručnosť vnímania tých javov a procesov, o ktorých pôjde reč¹⁷;
- po druhé, môže sa ukázať, že pocítiť mnohé z toho v reálnych životných situáciách je, v lepšom prípade — nepríjemné, a v horšom prípade — nebezpečné jak pre seba, tak aj pre okolitých ľudí¹⁸.

¹⁷ No rozvoj a osvojenie takýchto zručností brzdí práve exoterická kultúra.

¹⁸ Vyskúšať si ich v inscenovanom režime „vojenských cvičení“ na nejakom „cvičisku“ nie je v duchu KSB možné.

Pre KSB sú takéto inscenované cvičenia mravne a eticky cudzie, a okrem toho, kvôli svojej umelosti a obmedzenosti nemôžu ani poskytnúť plnosť dojmov. Svojou podstatou a psychologickým vplyvom na ľudí sa líšia od reálneho života rovnako, ako sa líšia vojenské manévry od reálnych vojenských operácií a bojov s reálnym, a nie fiktívnym protivníkom.

Môže tu zaznieť námietka: ezoterické subkultúry Východu a staroveku takéto cvičenia povoľujú, sú súčasťou ich systému výuky zasvätených.

Avšak z pohľadu KSB sa nutnosť rôznych umelých cvičení hodnotí ako realizácia princípu „*spoliehať sa VÝLUČNE na vlastné sily*“, v ktorom sa prejavuje neviera Bohu v živote. Vôbec to nie je dodržiavaním princípu „*na Boha sa spoliehaj a sám nehreš*“.

Princíp „*na Boha sa spoliehaj a sám nehreš*“ sa v živote realizuje na základe toho, že Duch Svätý je učiteľom každej pravdy (Ján, 14:26, 16:23). Na to, aby sa tento princíp v živote zrealizoval, je potrebné, aby osobná psychologická kultúra bola taká, aby človek kráčajúci životom pod Božím vedením bol schopný nanovo vytvoriť (*bez ohľadu na to, či v kultúre existujú alebo nie*) alebo si hneď osvojiť (*v kultúre existujúce*) ľubovoľné znalosti a zručnosti v tempe vzniku ich potreby Prozreteľnosťou v ľubovoľnej životnej situácii.

V prípade, že je táto kvalita osobnej kultúry psychickej činnosti dosiahnutá, tak mizne aj objektívna potreba osvojovať si akékoľvek zručnosti v podmienkach cvičení pre rôzne prípady a ich neustále opakovanie, čo je typické pre súčasnosť (*v podstate*) ateistickú kultúru. Pritom stúpenci rôznych výcvikových scenárov a princípu „opakovanie je matka múdrosti“ môžu túto zakorenú, hoc aj v živote nerealizovanú, orientáciu ľudskej duše na tento typ psychologickéj kultúry vnímať ako nezničiteľnú *špecifickú lenivosť Rusov*.

Správne chápanie princípu „na Boha sa spoliehaj a sám nehreš“ je podľa nás KĽÚČOM K prekonaniu režimu „večného boja“ za víťazstvo pravých alebo žijúcich ideálov a VSTUPU DO REŽIMU PRAVDOVERNEJ TRANSFORMÁCIE REALITY.

Vyžaduje si to iný systém výchovy a vzdelávania detí a samovzdelávania dospelých, no rôzne umelé inscenácie do takéhoto systému výchovy a vzdelávania nezapadajú práve preto, lebo sú umelé, vytrhnuté z prúdu reálnych životných situácií a preto nepravdepodobné.

Iba netreba hovoriť, že vyššie povedané je fikcia, že sú to len nereálne fantázie atď., pretože to by bolo programovaním vlastnej psychiky na zrieknutie sa tejto možnosti. Praktická činnosť VP ZSSR potvrdzuje, že je to možné, otázka je len v tom, v akých frekvenčných rozsahoch daný človek túto kvalitu dosiahol.

Mnohé z toho, s čím sa stretávame v živote davo-„elitárnej“ spoločnosti, nezodpovedá etike vzájomných vzťahov pri Ľudskom režime psychiky. Ale to, o čom pôjde reč, poznať treba; je potrebné byť schopný to v živote vidieť (*v sebe aj v druhých*), nie však kvôli zneužitiu voči druhým ľuďom v spotrebiteľskej konkurencii s nimi, ale kvôli efektívnej ochrane seba aj ďalších ľudí od zneužití tohto druhu, či už to ľudia robia vedome alebo podvedome.

Preto to, o čom pôjde reč, je lepšie si predstaviť len vo svojom „vnútornom svete“, predbežne to izolujúc od zdieľaného „vonkajšieho sveta“, aby sa experimenty vykonávané v našom „vnútornom svete“ nepremenili na reálne nepríjemnosti v spoločnom „vonkajšom svete“ (*kvôli tomu si treba myšlienkovito predstaviť hranicu a po skončení experimentu „vynulovať“ jeho nosné procesy vo „vnútornom svete“ svojej psychiky*).

Ak je predstavivosť slabá, možno si pomôcť aj kreslením.

Pritom si ale netreba hovoriť (*a zároveň súhlasiť so svojim „vnútorným monológom“*), že „to nie je možné“, pretože takýmto postojom alebo súhlasom s analogickým „vnútorným monológom“ programujeme svoju psychiku k tomu, aby nedokázala uskutočniť nielen „zázrak“ (*udalosť so zanedbateľne malou pravdepodobnosťou samorealizácie*), ale aj to, čo je *takmer* objektívne nevyhnutné (*udalosť s takmer 100-percentnou pravdepodobnosťou samorealizácie*).

* *
*

Pri priamej psychologickej konfrontácii sa biopolia dvoch subjektov navzájom na seba pripájajú. Toto pripojenie môže byť mimovoľné, ale môže byť aj zámerné (*aspoň z jednej strany*). K zámernému pripojeniu je potrebné mať zručnosť naladenia parametrov vlastného ducha (*biopola, parametrov naladenia čakier, aby vyžarovali a prijímali príslušné vibrácie fyzikálnych polí*) do režimu, ktorý umožňuje pripojenie sa k duchu (biopolu) iného človeka v režime vytvorenia jednotného pol'ového energetického systému. To znamená, že u partnerov musí dôjsť k zjednoteniu parametrov polí, ktoré sú súčasťou duchovnosti človeka a nesú jej informačno-algoritmickú zložku: zloženie vyžarovaných polí, nosné frekvencie a vyššie harmonické tóny, polarizácia a pod. Ak k tomu nedochádza, potom sa neotvára ani možnosť informačno-algoritmickej interakcie oboch strán, a ich psychologická konfrontácia môže mať len sprostredkovaný charakter, t.j. bude sa prejavovať cez objekty a subjekty

(*prostredníkov*), s ktorými sú v priamej alebo nepriamej interakcii obe strany (*cez rôzne egregory*).

Ak sa na tomto princípe vytvorí jednotný energetický biopoľový systém, tak v ňom budú dva subjekty, z ktorých každý bude schopný tento systém v určitom režime ovládať¹⁹.

V takomto prípade pri analýze psychologického súboja z hľadiska vzájomnej energetickej výmeny oboch strán existujú dva extrémne varianty:

- „napájať“ podriadenú stranu energetikou (*duchom*) podriaďujúcej strany tak, aby úroveň výkonu duchovnosti (*nesúcej informačno-algoritmickú zložku*) podriadenej strany „zanikla“ na pozadí úrovne výkonu „napájania“ (*nesúceho informačno-algoritmickú zložku duchovnosti*) podriaďujúcej strany. Inými slovami, „napájať“ znamená:
 - energeticky prehlásiť signál nesúci aktívnu algoritmiku a príslušnú informáciu v psychike podriadenej strany;
 - previesť bioenergetickú fyziológiu podriadenej strany do iného režimu fungovania, čo môže podriadenej strane znemožniť vykonávanie vlastnej algoritmiky alebo v nej aktivuje inú, predtým neaktívnu algoritmiku (*jedno aj druhé je možné pri prepínaní sa podriadenej strany medzi rôznymi egregormi alebo zmenou jej statusu v pôvodných egregoroch*).
- „vyčerpať“ toho druhého: prečerpať do ducha podriaďujúcej strany energiu biopoľa podriadenej strany, zmeniac pritom usporiadanosť vstupného prúdu energie v súlade s informačno-algoritmickou zložkou duchovnosti podriaďujúcej strany, čo je nutné na zabránenie aktivácie informačno-algoritmickú zložku duchovnosti podriaďujúcej strany vo svojej psychike (*ide svojím spôsobom o jej „vynulovanie“*).

V niektorých algoritmoch súboja vôli rôznych subjektov môže etapa s názvom „vyčerpať“ predchádzať etape s názvom „napájať“. V ďalších algoritmoch súboja vôli rôznych subjektov sa môže pokus o realizáciu

¹⁹ Podobá sa to zjednoteniu energetických systémov dvoch regiónov do jednej siete. Aby sa to podarilo, treba zaistiť rovnaké parametre harmonických kmitov sily prúdu, napätia, fázového posunu medzi vrcholmi sily prúdu a napätia, a skoordinať činnosť oboch dispečerských služieb.

režimu „napájať“ skončiť neúspechom a pre subjekt, ktorý sa o to pokúsil (*alebo bol do toho vtiahnutý*), sa môže zmeniť na svoj presný opak: strana, ktorá sa pokúsila o podriadenie si druhého, sa môže „vyčerpať“ v dôsledku vôľových alebo mimovoľných aktivít druhej strany, po čom mravne podmienená cieľavedomosť, t.j. vôľa (*a sprievodná egregoriálna algoritmika*) strany, ktorá „vyčerpala“ protivníka, môže v mnohom určovať následky tohto „vyčerpania“. Rovnako aj režim „vyčerpať sa“, v prípade neschopnosti podriaďujúcej strany zmeniť usporiadanosť vstupného prúdu energie v súlade s informačno-algoritmickou zložkou svojej vlastnej duchovnosti — sa môže stať analógiou toho, ako keby snažiaci sa o podriadenie druhého prehltol „*mínu*“ *so spusteným algoritmom aktivácie výbuchu*.

Ak budeme analyzovať informačno-algoritmickú zložku procesu konfrontácie osobných vôlí dvoch subjektov, tak v nej tiež môžeme objaviť dva extrémne varianty:

- **Lepší.** Pri objavení nesúlady vôlí, prejsť ihneď do tandemového režimu činnosti²⁰ a spoločne dospieť do jednotného, životu adekvátneho chápania aktuálnej problematiky. To umožňuje identifikovať a odstrániť mnohé chyby spôsobené subjektivitou jednotlivých strán, generujúce konflikt ich vôlí, a otvoriť možnosti a cesty pre bezkonfliktný rozvoj. Pritom tandemový režim činnosti vylučuje jak energetické „vyčerpávanie“ oponenta²¹, tak aj potláčanie jeho psychiky režimom energetického „napájania“. Treba však vedieť, cítiť a chápať, že **tandemový režim si vyžaduje, aby všetky v ňom zúčastnené strany mali aktívnu vôľu** (*neaktívna alebo potlačená vôľa hoc len jedného účastníka robí tandemový režim nefunkčným*).
- **Horší.** Nahradit' v psychike oponenta jeho vôľu svojou vlastnou, čo sa dá uskutočniť jedným z dvoch spôsobov:
 - votrieť sa medzi vedomie a nevedomé úrovne psychiky oponenta a prevziať riadenie informačno-algoritmických a ďalších zdrojov jeho nevedomých úrovní (*toto sa deje,*

²⁰ O tandemovom režime činnosti si možno prečítať v prácach VP ZSSR: „*Mŕtva voda*“ (2. zväzok); „*Dialektika a ateizmus: dve nezlučiteľné podstaty*“; „*Od antropoidnosti k ľudskosti*“; „*O imitačno-provokačnej činnosti*“.

²¹ Hoci negarantuje stratu energie následkom vnútorných „skratov“, keď sa dva protichodné algoritmy, napájané vlastnými prúdmi energie, stretávajú v psychike jednej zo strán (ako dilema) a energeticky sa navzájom „vybájajú“.

keď sa človek ocitne pod vplyvom hypnózy, ale dá sa to dosiahnuť aj v režimoch energetického „napájania“ — jak samostatného, tak aj po „vyčerpaní“²²;

- *votrieť sa do cudzej psychiky, zamaskujúc svoju informáciu a algoritmiku (vyjadrujúce svoju vôľu) za informáciu a algoritmiku oponenta²³ (napríklad: protivníkovi môže byť vštepená vyložene lživá informácia jak o svojich plánoch, tak aj informácia, ktorá ho bude v jeho plánoch odkláňať k falošným cieľom; jedným zo spôsobov, ako to dosiahnuť, je používanie rôznych dvojsmyslov, vďaka čomu si ľudia dvojsmyselnosť vysvetľujú podľa vlastného chápania jej zmyslu, no sprievodná duchovnosť ľudí, od ktorých preberajú dvojsmyselnosti, má v určitých zamlčaniach iný zmysel, ktorý sa začleňuje do algoritmiky formovania ich správania pomimo ich vedomie a vôľu)²⁴.*

Avšak pri analýze problematiky súboja ľudských vôlí nesmieme zabudnúť na to, že:

Každý človek sa svojimi nevedomými úrovňami pripája (vždy je pripojený) do nejakej kolektívnej psychiky, do rôznych egregorov (prítom na niektoré egregory sa vo svojej psychike môže pripájať aj vedome).

Aj keď sa človek v rôznych chvíľach môže pripájať na rôzne egregory (prepínajúc sa medzi nimi úmyselne alebo mimovoľne), no v každom

²² Príklady mäkkej hypnózy predvádzajú predajcovia rôznych tovarov v teleshoppingoch. No existuje aj metodika cigánskej hypnózy, dosiahnutie tzv. raportu u klienta, keď niekomu na parkovisku predajú bezcenný brak za nemalú sumu peňazí. Nie je to vôbec o intelektu klienta, ale len o sklone podľahnúť mäkkej hypnóze, ktorá na chvíľu zatemní myseľ a logické uvažovanie. Človek potom precitne až doma. – pozn. prekl.

²³ Jedným z takých nástrojov, o ktorom už mnohí veľa počuli, hoci ho neovládajú, je neurolingvistické programovanie (NLP).

²⁴ Cieľom tejto knihy nie je naučiť čitateľov jednému alebo druhému, no mnohé zo spôsobov psychologické konfrontácie môže byť dobre vykreslené na príklade preniknutia hackerov do cudzích počítačových systémov s cieľom ich tajného ovládania a prístupu k informáciám bez súhlasu majiteľa, vrátane inštalácie rôznych vírusov.

Vďaka jednote zákonov Prírody, objektivity informácie a miery (systému kódovania informácií), umožňuje hackerská prax, infiltrácia počítačových vírusov a boj s nimi pochopiť mnohé aj z oblastí psychologického súboja ľudí (jak na úrovni jednotlivcov, tak aj kolektívov).

okamihu je predstaviteľom určitých konkrétnych²⁵ egregorov, ku ktorým je v danej chvíli pripojený na základe spoločnej energetiky a informačno-algortmickej zložky svojej duchovnosti. Pritom vôľa subjektu sa môže spoliehať na algortmiku egregorov a konať mimo jej ducha (*t.j. nebyť zotročená egregorom. – pozn. prekl.*); ale môže konať aj výlučne v duchu eggoriálnej algortmiky, bez možnosti prekročiť jej rámec, ak má eggoriálne riadenie človeka a jeho života takýto špecifický charakter — izolovať jedinca od eggoriálne nezlučiteľných informačných tokov²⁶.

Na druhej strane, eggoriálna algortmika vždy sprevádza vôľu človeka a koná nezávisle od nej ako naprogramovaný automat²⁷. A môžu existovať varianty, keď sprievodné eggoriálne prejavy nie sú účelné vo vzťahu k vôli človeka a dokonca môžu úplne blokovat' možnosť realizácie jeho vôle alebo *znehodnocovať jej výsledky v očiach samotného človeka či okolitých ľudí*.

Ak si uvedomíme, že každá osoba je neustále pripojená do nejakého eggoru (*t.j. medzi osobou a eggorom existuje informačno-energetická interakcia v duchu algortmiky, ktorá ich zjednocuje v uzavretom systéme*), tak môžeme vyvodit' záver, že:

- energetická sila eggoru sa môže prenášať cez osobu a „dusiť“ informačno-algortmicnú zložku duchovnosti tých, ktorí vstupujú s touto osobou do psychologickéj konfrontácie (*alebo skrátka sú s ňou a daným eggorom v nejakej interakcii*), premáhajúc ich energeticky:
 - buď v súlade s vôľou danej osoby, ktorá úmyselne využila energetickú podporu svojho eggoru;
 - alebo nezávisle od vôle tejto osoby.
- **algortmika eggoru môže nahradiť vôľu osoby keď:**

²⁵ V tom zmysle, že ich algortmiku a ciele, na ktoré pracuje, možno identifikovať a na tomto základe rozlišovať rôzne eggorov.

²⁶ Takéto obmedzenie funguje len dovtedy, kým sa jedincovi nepodarí prehodnotiť v duchu Prozreteľnosti tú informáciu a algortmiku, ktorej je nositeľom. Žiadny eggor nedokáže zablockovať vnútorný osobný kontakt človeka s Bohom. (*Ak je človek fanaticky zotročený eggorom, a má akoby klapky na očiach, tak vo väčšine prípadov precitne a začína prehodnocovať až vtedy, keď ho život privedie do bezvýchodiskovej situácie, dilemy. A Boh sa najčastejšie prihovára práve Jazykom životných okolností. – pozn. prekl.*)

²⁷ Eggor je v skutočnosti automat naprogramovaný ľuďmi, preto nemá vlastnú vôľu ani slobodu zadávania cieľov (*a predovšetkým slobodu výberu cieľov vlastného rozvoja*), ale jeho algortmika automaticky spracováva vstupný prúd informácie do určitého spektra udalostí.

- osoba vôľou (vo vyššie definovanom zmysle) nedisponuje, t.j. je nevoľníkom;
- osoba dočasne stratila sebaovládanie, čím otvára možnosti k tomu, aby egregor svojou energetikou a algoritmikou potlačil jeho vôľu, alebo k tomu, aby jeho vôľa bola odstrihnutá od riadenia vlastného správania;
- algoritmika psychiky jedinca môže byť fragmentom egregoriálnej algoritmiky;
- egregor môže konať automaticky alebo byť subjektívne riadený v tempe plynutia udalostí, čo sa môže prejaviť v podobe nepriameho psychologického tlaku na osobu²⁸, ktorá sa ocitla v zóne pôsobenia egregoru²⁹ (alebo sa na neho pripojila), a algoritmika egregoru³⁰ ju vyhodnotila ako objekt vplyvu iných špecifických zložiek egregoriálnej algoritmiky.

* * *

Takisto treba zdôrazniť, že vyššie sú opísané len možnosti, a nie jednoznačná predurčenosť interakcie osoby a egregorov. Čo presne sa deje pri pripojení osoby ku konkrétnemu egregoru a počas ich vzájomnej interakcie, to závisí od režimu psychiky danej osoby, od jej objektívnej mravnosti, od informačno-algoritmickej náplne jej psychiky a konkrétnych egregorov, a tiež od energetických parametrov (*sila vyžarovania určitých druhov polí, ich zloženie, frekvenčné rozsahy a pod.*) danej osoby a egregorov

* *
*

Okrem toho, psychika každého človeka obsahuje vrodené inštinkty a zvyky (*automatizmy*) správania jak vo „vnútornom“, tak aj v spoločnom „vonkajšom“ svete, načerpané z kultúry spoločnosti alebo vypracované samostatne. Tieto zložky algoritmiky psychiky väčšinou nie sú podmienené

²⁸ Cez životné situácie formované egregorom a sugescie prenášané z egregoru do psychiky danej osoby.

²⁹ T.j. ľudí, ktorí ho podporujú svojou osobnou energetikou alebo sú nositeľmi fragmentov jeho algoritmiky (*a možno dostávajú energetickú podporu od neho*).

³⁰ Je to analogické tomu, ako v informačných technológiách fungujú algoritmy na rozpoznanie (*tváre, reči a pod.*).

interakciou osoby s egrogormi. Niektoré z nich sa podriaďujú vôli subjektu, a niektoré realizuje algoritmika psychiky pomimo jeho vôle, prípadne musí subjekt vyvinúť veľké úsilie aby sa v tomto krotil alebo prekonal.

Vyššie sme opísali len niektoré z najvšeobecnejších princípov, ktoré sa môžu prejavovať v priamej alebo nepriamej konfrontácii vôlí **subjektov, ktoré sú vždy pripojené k nejakým egregorom**. Objektívna mravnosť, určujúca algoritmiku osobnej psychiky, a konkrétna informácia, ktorej nositeľom je každá osoba, dodáva prejavom týchto princípov v živote a ich detailom svoju osobitosť. Pritom netreba zabúdať ani na to, že Božia vôľa sa vždy zúčastňuje všetkého, vrátane tohto, realizujúci Svoj Zámer.

A teraz si môžeme vysvetliť naše chápanie pojmu „korporatívnosť“.

Korporatívnosť je zjednotenie jednotlivcov za účelom spoločnej realizácie ich osobných cieľov (*jak tých vedome plánovaných, tak aj tých neplánovaných a nechcených, ktoré objektívne sprevádzajú pôvodné plány a vznikajú z nevedomosti*)³¹, ktoré sa nedajú uskutočniť individuálne a preto sa na istý čas stávajú ich spoločnými a vzájomne sa dopĺňajúcimi cieľmi, ktorých dosiahnutie je podľa nich možné za obmedzený čas — počas života každého z nich (*možno počas princípu: „čím rýchlejšie a plnšie, tým lepšie“*). A hoci korporácie môžu existovať po dobu života mnohých pokolení, no každá z nich sa rozsype, ak v niektorom z pokolení kritická (*vo vzťahu k jej stabilite v spoločnosti*) masa jej členov nedostane „priamo teraz“ (*alebo v priebehu „rozumnej doby“ v dohľadnej budúcnosti*) to, po čom túži³².

Tiež treba zdôrazniť, že jav korporatívnosti vôbec nepredpokladá, že musí mať personálny rozpis svojej štruktúry, v ktorom sú uvedení všetci jej účastníci a ich funkcie, právomoci a povinnosti. Úplne stačí, aby mali spoločné alebo vzájomne sa dopĺňajúce záujmy a konali v súlade s nimi, aby vedeli rozpoznávať „svojich ľudí“, „ľudí zo svojich kruhov“,

³¹ Vtedy to končí tým, že „*chceli sme len to najlepšie*“ ale „*dopadlo to ako vždy*“ — pokiaľ táto veta vyjadruje úprimné rozčarovanie a nie je iba pretvárkou.

³² Takto podľa údajov Ministerstva vnútra bola koncom 1950-tych rokov prerhnutá generačná postupnosť korporácie *mafiańskych bosov* („*воров в законе*“), ktorú ZSSR zdedilo ešte z Ruského impéria (*prítom časť „mafiańskych bosov“ bola zlikvidovaná vo väzeniach, pretože väzenská administrácia podporovala vraždy odhalených „mafiańskych bosov“ samotnými väzňami*); dnes túto korporáciu už tvorí nová generácia, ktorá sa obnovila na základe mýtov o činnosti predošlej korporácie, ktoré sa zachovali v spoločnosti.

A nová generácia kriminálnych autorít v Rusku, nositeľov bezideovosti, uzurpujúca si právo parazitovať na práci a živote iných ľudí a tvoriaca korporáciu nezákonných „silových štruktúr“, nemá o nič lepšie vyhliadky do budúcnosti.

a odlišovať ich od „cudzích“. To znamená, že korporatívnosť je jedna z tvárí individualizmu, ktorí sa izoluje (*alebo konfrontuje*) voči celej zvyšnej spoločnosti, len to nerobí individuálne, ale kolektívne.

Keďže v dejinách rôzne korporácie boli a sú prepojené so štátnosťou, tak si vyjasníme aj termín „štátnosť“.

Štátnosť sa od korporatívnosti odlišuje tým, že ide o systém profesionálneho riadenia a organizácie kolektívnej činnosti mnohých ľudí v súlade so stratégiou (konceptiou) ovplyvňujúcou život mnohých pokolení. A preto štátnosť v niečom prekračuje hranice krátkodobých osobných alebo korporatívnych záujmov ľudí, brzdí a ohraničuje krátkodobo orientované osobné a korporatívne záujmy³³, a v mnohých prípadoch núti ľudí a korporácie pracovať pre celú spoločnosť napriek svojim záujmom. Pritom štátnosť sama môže obsahovať určité korporácie a pri svojej činnosti sa spoliehať na nich; no niektoré iné korporácie môže potláčať.

Teraz, na základe vysvetlenej terminológie môžeme prejsť k analýze psychologického pozadia kolektívnej činnosti pod rúškami „veľkých ideí“ v davo-, „elitárnych“ spoločnostiach.

Keď sa objaví nová „veľká idea“ a stane sa v spoločnosti široko známou (*alebo keď „stará“ idea zažíva nový vrchol záujmu o ňu*), tak stúpenci tejto idey sú nevyhnutne vťahovaní do kolektívnej činnosti pod jej vlajkou (*týka sa to všetkých spoločností bez výnimky, a nielen tých s jasne vyjadrenou davo-, „elitárnou“ štruktúrou*).

Pritom zmysel idey nie je jednoznačne podmienený reálnym režimom psychiky jej stúpencov, pretože práca s ideami je záležitosťou intelektu (*umu-rozumu*), ktorý je len jedným z funkčne špecializovaných zložiek psychiky ako celku a môže byť aktívny a dostatočne funkčný pri ľubovoľnom režime psychiky. V davo-, „elitárnych“ spoločnostiach sú starí prívrženci ideí aj „neofyti“³⁴ nositeľmi prevažne neľudských režimov psychiky, orientovaných na činnosť v spoločnom „vonkajšom svete“. Vzhľadom na túto orientáciu, po prijatí idey (*a obzvlášť „veľkej idey“*) do svojej psychiky (*či už na základe racionálnej úvahy alebo pod vplyvom emócií, t.j. nevedomých úrovní psychiky*), **ju väčšinou aj tak prijímajú podvedomo-automaticky** (*t.j. povrchno, nie v súlade s jej zmyslom*)

³³ Krátkodobé v zmysle „chcem to teraz hneď, alebo čo najskôr!“ – pozn. prekl.

³⁴ Noví prívrženci nejakej ideológie, svetonázoru, viery. – pozn. prekl.

a „relatívne“ (t.j. *Pahostajne k jej obsahu*) — len ako prostriedok na realizáciu mamónarsko-spotrebiteľskej činnosti korporatívneho charakteru, umožňujúci zmeniť charakter riadenia spoločenských zdrojov (prírodných aj ľudských), ktorý ak aj nezvíťazí v konkurenčnom boji o spotrebu s korporáciami, ktoré sa sformovali na základe iných ideí, tak ich vytesní natoľko, aby sa rozsahom svojej spotreby a mierou osobnej nezávislosti od spoločensko-ekonomickej situácie zaradili medzi „elitu“ tejto alebo prestavanej spoločnosti. Preto davo-„elitárna“ spoločnosť (najmä tá, ktorá stratila svoje viditeľné stavovsko-kastové dedično-klanové stupňovanie davov a „elít“) vždy pociťuje deficit „veľkých ideí“ (ako aj ilúzií „veľkých ideí“, ktoré majú potenciál oblbnuť ľudí a strhnúť ich za sebou)³⁵; vždy v nej existujú subjekty, ktoré nie sú spokojné so svojim sociálnym statusom a „osiedlanie“ „veľkej idey“ (ako aj ilúzie „veľkej idey“, dostatočne efektívnej na oblbnutie davu) je pre nich šancou vyšvihnúť sa medzi „elitu“ tým rýchlejšie, čím efektívnejšia bude ich snaha:

- šíriť túto ideu (ako aj ilúziu idey) v spoločnosti,
- ideu podriaďiť svojim záujmom,
- a politiku štátu podriaďiť ideí alebo pseudoideí (t.j. jej vlastnej interpretácii, a pritom v podstate tiež svojim záujmom).

Vyššie povedané sa v davo-„elitárnych“ spoločnostiach týka štatistiky vzťahov ku všetkým „veľkým ideám“ i ku opojným ilúziám „veľkých ideí“ bez výnimky:

- 1) Otvorene démonickým ideám zameraným na ustanovenie neobmedzenej svetovlády mimo Boha rôznymi subjektmi (na individuálnom alebo korporatívnom základe);
- 2) Relatívne „neškodným“ ideám zbierania niečoho „extra“ alebo podlizovaniu sa „fanúšikom“ svojim idolom zo „šoubiznisu“, nech už by sa „šoubiznis“ v každej historickej epoche prejavoval akokoľvek;

³⁵ Historicky nedávnym príkladom takýchto opojných ilúzií bol napríklad marxizmus, ako učenie o komunizme a jeho budovaní. O niekoľko storočí skôr to bola masová záľuba Holanďanov v kšeftovaní s cibulami tulipánov.

3) Ideám vyjadrujúcim Zvestovanie Zhora *vysvetľujúce Boží Zámer*³⁶
— *t.j. zmysel života jednotlivcov, spoločností, ľudstva.*

Osvojenie „veľkých ideí“ (*ako aj ilúzií*) — *v zmysle ich využitia v záujme mamonársko-spotrebiteľskej činnosti* — preteká v davo-„elitárnej“ spoločnosti dvomi prúdmi, ktoré sa nikdy nemôžu definitívne rozdeliť ani zjednotiť.

Keďže oba prúdy sa odlišujú práve kvalitou vôle svojich účastníkov, tak vyššie sme venovali špeciálnu pozornosť presnému chápaniu vôle a jej prejavov v živote.

Do jedného prúdu sa zapájajú ľudia so silnou vôľou, a títo vytvárajú korporáciu³⁷ (mafiu), ktorú rozširujú do spoločnosti, konajúc podľa princípu „*podriaďujúc sa — podriaďuj*“. V korporatívnej činnosti máva tento princíp dve modifikácie:

- **Prvá**, keď všetci účastníci korporácie konajú v súlade so vzájomne zlučiteľnými osobnými záujmami, ktoré ich zjednocujú do korporácie, a všetci dohromady tvoria hierarchiu, v ktorej je stanovené, kto je komu podriadený.
- **Druhá**, keď sa do korporácie využívateľov idey infiltruje periféria nositeľov iných záujmov, ktorým činnosť prvej korporácie prekáža. V ich podaní sa princíp „*podriaďujúc sa — podriaďuj*“ mení na imitáciu dodržiavania noriem korporatívnej disciplíny (*prvá polovica: „podriaďujúc sa“*) s cieľom podriaďiť si korporáciu, do ktorej sa im podarilo preniknúť (*druhá polovica: „...podriaďuj“*). Túto druhú modifikáciu možno nazvať: „naoko sa podriaď — vydoby si uznanie ako vlastné — potom podriaďuj“.

No ak sa na vec pozrieme z hľadiska druhej korporácie, tak druhá modifikácia tohto princípu vzniká vo výsledku zavedenia vlastného

³⁶ Okolo týchto ideí sa v davo-„elitárnych“ spoločnostiach tiež formujú korporácie, ktoré ich prekrúcajú kvôli dosiahnutiu neobmedzenej svetovlády mimo Boha pod vlajkou týchto ideí.

³⁷ Tu sa má na mysli neformálna korporácia (mafia) na vytvorenie ktorej stačí, aby jej účastníci mali spoločné alebo navzájom sa dopĺňajúce záujmy, aby ich účastníci konali v súlade s týmito záujmami a vedeli rozpoznávať „svojich ľudí“, „ľudí zo svojich kruhov“ a odlišovať ich od „cudzích“.

princípu „*podriadujúc sa — podriaduj*“ v jeho prvej modifikácii do hierarchie cudzej korporácie.

Inými slovami, v smere „**od seba**“ princíp „*podriadujúc sa — podriaduj*“ vždy vyjadruje korporatívne záujmy tej korporácie, ku ktorej patrí jeho nositeľ; a v smere „**ku sebe**“ môže vyjadrovať jak korporatívne záujmy vlastnej korporácie, tak aj korporatívne záujmy tých korporácií, ku ktorým patria „*agenti vplyvu*“ a „*dvojití agenti*“, ktorí sa votreli do spomínanej korporácie.

V procese osvojenia „*veľkých ideí*“ davo-„*elitárnou*“ spoločnosťou (v *zmysle ich zužitkovania v korporatívnych cieľoch*) sa vyskytujú obe modifikácie tohto princípu. A hoci prvá modifikácia býva pri úspešnom šírení idey oveľa početnejšia, no druhá modifikácia môže byť v davo-„*elitárnej*“ spoločnosti oveľa mocnejšia (*záleží to od samotnej idey a sprievodných okolností*). V druhom prípade dochádza k svojho druhu „*prevzatiu idey*“³⁸ mafiánskej alebo verejnej korporácie inou mafiánskou korporáciou. Charakter využívania idey sa pritom nemení, mení sa len personálne zloženie špičky hierarchie.

Treba však zdôrazniť, že efektívnosť činnosti korporácie, vytvorenej na princípe „*podriadujúc sa — podriaduj*“ v oboch modifikáciách, v mnohom závisí od iniciatívy a vôľových kvalít svojich účastníkov. Preto ak sa súboj vôlí rôznych subjektov končí tým, že niekto sa psychologicky zlomí a stráca vôľu, tak korporácia (*sformovaná na princípe „podriadujúc sa — podriaduj“*) ho vypudí, pretože človek bez vôle nie je schopný ani sebadisciplíny pri podriaďovaní sa a nie je schopný ani si podriaďovať v mene korporácie nových členov, ani tých, ktorí už v korporácii zaujímajú hierarchicky nižšie postavenie, ani účastníkov iných korporácií, činnosť ktorých sa prvá korporácia snaží potlačiť.

Avšak postavenie subjektu vo vnútrokorporatívnej hierarchii sa neurčuje výlučne spektrom schopností (*vo vzťahu k množstvu sociálnych a prírodných procesov*) a silou jeho vôle. Korporácia v sebe nesie Plnú funkciu riadenia alebo aspoň dostatočne objemnú postupnosť niektorých jej fragmentov. Každý z týchto fragmentov si pre svoju realizáciu objektívne vyžaduje určité zručnosti (*najmä zručnosť vnímania situácie a ostatných*

³⁸ Metódu „*preberania*“ ideí na základe princípu „*podriadujúc sa — podriaduj*“ si v histórii súčasnej globálnej civilizácie postupne osvojilo židovské slobodomurárstvo. Len v 20. storočí boli úspešne prevzaté a podriadené: hitlerizmus (v Nemecku); idea vybudovania socializmu a komunizmu v jednej samostatnej krajine (ZSSR); a na začiatku letopočtu to bolo apoštolské kresťanstvo bez Krista.

účastníkov korporácie) a znalosti (informovanosť). Okrem toho, spoločnosť, v ktorej sa formuje korporácia (a teda aj jej účastníci osobne), môže byť vnímavá aj ku mimokorporatívnemu hierarchickému statusu danej osoby v existujúcom systéme davo-„elitarizmu“. Preto postavenie vo vnútrokorporatívnej hierarchii (za podmienky, že funguje efektívne) sa reálne určuje, predovšetkým, znalosťami a zručnosťami, ktoré sú nevyhnutné na realizáciu príslušných etáp plnej funkcie riadenia, čomu musia zodpovedať aj vôľové kvality danej osoby, a v prípade potreby sa zohľadňuje aj mimokorporatívny sociálny status a pod.

Prítom v davo-„elitárnych“ sociálnych systémoch je dobre viditeľný súlad medzi jednotlivými etapami plnej funkcie riadenia a vnútrokorporatívnym hierarchickým statusom: „Čím bližšie má subjekt k počiatočným etapám plnej funkcie riadenia (konceptuálnej a ideologickej moci), tým vyšší je jeho hierarchický status“.

Tento súlad je spôsobený tým, že exoterická kultúra davo-„elitarizmu“ vytvára také štatistické rozdelenie ľudí, že tých, ktorí sú schopní realizovať činnosť na počiatočných etapách plnej funkcie riadenia, je výrazne menej, než tých, ktorí realizujú následné etapy (výkonného charakteru), kde netreba iniciatívu a vôľu (viď poznámku pod čiarou v 3. kapitole s názorom H. Forda k tejto veci) a netreba si ani dlho a namáhavo osvojovať nové znalosti a zručnosti.

Tento pre davo-„elitarizmus“ univerzálny princíp sa prejavuje aj v štruktúre každej vnútrokorporatívnej hierarchie pod vlajkami ideí, ak sa korporácia pod tlakom okolností alebo z vôle jej účastníkov snaží o udržanie a zvyšovanie efektivity svojej činnosti (v spoločnom „vonkajšom svete“)³⁹. V takom prípade kandidáti na povýšenie vo vnútrokorporatívnej hierarchii, ktorí na to nemajú potrebné osobné kvality, avšak sú nespokojní so svojou pozíciou a nevedia sa vzdať svojich ambícií, prestávajú sa podriaďovať disciplíne korporatívnej činnosti a korporácia ich vypudí.

Vnútrokorporatívna disciplína „podriaďujúc sa — podriaďuj“ je v mnohom disciplínou osobno-hierarchickou:

- smerom „nahor“ je to disciplína podriadenia sa jednotlivca svojim nadriadeným v hierarchii a zodpovedaní sa im,

³⁹ Ak je tento princíp narušovaný v prospech egoizmu niektorých hierarchov korporácie, tak efektivita jej činnosti padá a korporácia stráca svoje pozície. Taký bol algoritmus degradácie vládnucej korporatívnej vrchnosti Komunistickej strany Sovietskeho zväzu.

- a smerom „nadol“ je to disciplína riadenia, prameniaca z podriadenosti voči svojim nadriadeným (*možná je aj iniciatíva „v primeranej miere“*, *„podľa hodnosti“*) a požiadaviek ku svojim podriadeným.

A vôbec nie je nutné, aby tieto princípy vnútrokorporatívnej disciplíny boli v priebehu kolektívnej činnosti nahlas vyjadrené. Korporácia *„podriadujúc sa — podriaduj“* sa môže sformovať aj na základe *„zamlčaní“⁴⁰*, ktoré môžu byť 1) reálnymi tichými požiadavkami jedných k druhým, no môžu byť aj 2) výplodmi fantázie nositeľov lokajsko-pánskej mravnosti a etiky dokonca aj v prípadoch, keď sú im ponúkané rovnoprávne súdružské vzťahy. V prípade č. 2 sa korporácia môže formovať na týchto princípoch disciplíny aj napriek deklaráciám, ktoré majú presne opačný zmysel.

Pri dominancii takejto korporatívnej osobno-hierarchickej disciplíny sa samotná idea ako taká v kolektívnej činnosti stáva ani nie druhoradou, ale dokonca tret'oradou, pretože:

- na 1. mieste je vnútrokorporatívna disciplína v uvedenom zmysle;
- na 2. mieste sú tajné (*medzi štyrmi očami*) interpretácie danej idey subjektmi podľa ich osobného postavenia v hierarchii korporácie;
- na 3. mieste sa v korporácii vznáša samotná idea (*ako taká*) v úlohe poznávacieho znaku „v režime na pozadí“, pritom sa vôbec nemusí prejavovať v činnosti jednotlivých účastníkov alebo korporácie ako celku.

Preto účastníci korporácie neakceptujú odkazy na ideu ako takú zo strany rôznych stúpenčov, ak daný stúpenec nedisponuje žiadnym vnútrokorporatívnym hierarchickým statusom, ktorý by mu dával *vnútrokorporatívne právo* odkazovať sa na ideu priamo a vysvetľovať ju v živote natoľko slobodne, nakoľko to on sám uzná, samozrejme, ak mu jeho intelekt umožňuje danú ideu vysvetľovať a rozvíjať.

Takýto charakter vnútrokorporatívnej disciplíny vedie k tomu, že vzniká špeciálna kategória „nezávislých“ stúpenčov „veľkej idey“, ktorá nespadá ani do prvého, ani do *druhého prúdu*⁴¹ jej osvojenia davo-„elitárnou“

⁴⁰ Niečo, čo sa rozumie samo sebou (implicitná informácia). Niečo, o čom sa nehovorí, ale čoho porušovanie sa neakceptuje. – pozn. prekl.

⁴¹ O ňom ešte len pôjde reč.

spoločnosťou: oni úprimne a neobľomne (*snád' len s výnimkou krátkodobých mravno-psychologických alebo iných emočných zlyhaní, ktoré sa môžu stať takmer každému*), navzdory všetkým prekážkam, slúžia idej ako takej (*podľa svojho chápania*), nepodriaďujúc svoje správanie ani kultovým interpretáciám idey v spoločnosti a jej sociálnych skupinách, ani vnútrokorporatívnej osobno-hierarchickej disciplíne „podriaďujúc sa — podriaďuj“. Každý z nich koná podľa vlastného chápania toho, čo je účelné a vhodné v konkrétnych situáciách, a pritom sa môžu zúčastňovať činnosti korporácie aj slúžiť idei ako takej (*podľa jej subjektívneho chápania*) mimo korporáciu. Avšak pri pohľade zvonku (*tvoriac špeciálnu kategóriu jedincov, nezávislých od názorov davu, vrátane hierarchov-vykladačov idey*) sa môžu medzi sebou vnútorne psychologicky odlišovať podľa typov režimu psychiky, ktorých sú nositeľmi. Do tejto špeciálnej kategórie „nezávislých“ môžu patriť:

- „zombi“, t.j. fanatici, naprogramovaní (zotročení) jednotlivými interpretáciami idey, a dbajúci na nemennosť svojho „kánonu“ jej vykladania a realizácie v životných situáciách;
- **démoni a nositelia Ľudského režimu psychiky**, ktorí dokážu ideu rozvíjať v súlade so svojou mravnosťou, informovanosťou, intelektom a vôľou. Rozdiel medzi démonmi a Ľuďmi prezrádza obsah „veľkej idey“ (*nie všetky „veľké idey“ sú prijateľné pre Ľudi; nie všetky „veľké idey“ sú prijateľné pre démonov; a tieto množiny ideí, prijateľné pre jednotlivé mravno-psychologické typy jedincov, sa nie vo všetkom zhodujú*), ktorej je každý z nich verný, a ich vnútorná reliquia — ich osobný vzájomný vzťah s Bohom v ich živote.

Takže, ak sa okolo „veľkej idey“ na základe princípu „podriaďujúc sa — podriaďuj“ formuje korporácia, tak mimo korporáciu (*alebo na jej najnižších stupňoch, čo je v mnohom jedno a to isté*) sa ocitajú subjekty, ktoré:

- nedokážu vyplniť druhú polovicu princípu „podriaďuj!“, pretože im chýba vôľa alebo si nedokážu osvojiť ideu na intelektuálnej úrovni tak, aby ju mohli sprostredkovať druhým;
- nedokážu vyplniť prvú polovicu princípu „podriaďuj sa!“, čoho príčinou môže byť:
 - buď absencia vôle, pri ktorej subjekt nedokáže dodržiavať korporatívnu disciplínu pod vplyvom rôznych prírodných

faktorov (napr. inštinktov, klimatických faktorov a pod.), ako aj sociálnych faktorov;

- alebo nespokojnosť so svojim hierarchickým postavením v existujúcej korporácii bez ohľadu na kvalitu svojej vôľe;
- skutoční odhalení „agenti“ alebo nesprávne rozpoznaní nositelia princípu „naoko sa podriad“ — vydoby si uznanie ako vlastné — potom podriaďuj“.

V posledných dvoch prípadoch (nespokojnosť a odhalenie „agentov vplyvu“), ak má subjekt isté vôľové kvality a osvojil si potrebné znalosti a zručnosti, tak môže začať budovať paralelnú korporáciu vôkol tej istej idey (dajúc jej špecifickú interpretáciu alebo obviniac pôvodnú korporáciu z jej prekrútenia a uchvátenia kvôli zisťným cieľom).

No svoju nespokojnosť s hierarchickým postavením v korporácii (alebo svoje odhalenie ako „agenta vplyvu“) sa môže pokúsiť pretaviť aj do vytvorenia „bojovníkov“ proti „veľkej idey“, okolo ktorej stojí korporácia, ktorá ho vylúčila (alebo neprijala).

Okrem toho, ak činnosť korporácie „podriaďujúc sa — podriaďuj“ sa stáva závislou od činnosti niektorých konkrétnych ľudí, tak v dôsledku toho, že práve títo ľudia sú nositeľmi potrebných znalostí, zručností, kľúčov a prístupových kanálov k nejakým zdrojom a ich riadeniu, tak algoritmika princípu „podriaďujúc sa — podriaďuj“ sa v osobných medziľudských vzťahoch alebo v egregoriálnom riadení môže prejaviť vo vytvorení a stabilnom udržiavaní systému závislosti takýchto osôb od korporácie a okolností vytváraných korporáciou okolo tejto osoby. Tento systém je tým rozvinutejší, čím viacej je závislá samotná korporácia s jej „veľkou ideou“ od činnosti takýchto osôb.

Systém formovania závislosti určitých osôb od korporácie, budovaný v takejto algoritmike korporatívnej činnosti, sa nezameriava na kúpenie si a povýšenie jedinca v korporatívnej hierarchii, akoby sa mnohým mohlo zdať, ale na zaistenie čo najefektívnejšej práce danej osoby pre korporáciu a zároveň na úmyselné vytváranie podmienok znemožňujúcich svojvoľný odchod takejto osoby z korporácie.

Vzhľadom na tento princíp maximálnej efektivity práce pre korporáciu sa korporatívna algoritmika tvorby a udržiavania systému závislosti niektorých konkrétnych ľudí v jej osobných a egregoriálnych prejavoch môže prejavovať rôzne:

- v izolácii osoby od prúdov informácii, ktoré sú pre korporáciu cudzie;
- v odstránení reálnych a potenciálnych prekážok v práci pre korporáciu, čo sa môže prejaviť:
 - vo vytvorení rodiny na zaistenie súkromného života osoby;
 - v jej rozbití, ak korporatívna algoritmika vyhodnotí členov rodiny ako prekážku v práci;
 - v podsunutí kandidátov na priateľstvo alebo vo vyčlenení priateľov z jeho okruhu a ich likvidácii;
- vo vytvorení finančno-ekonomickej závislosti od korporatívnej algoritmiky v súkromnom živote, v dôsledku čoho pri dosiahnutej kvalite svojho rozvoja sa môže stať pre danú osobu nemožným zamestnať sa mimo korporácie alebo bez dovolenia korporácie (*osobného alebo egregoriálneho*);
- v úmyselnom vytváraní zdravotných problémov, aby mohli osobe pomáhať cez korporácii podriadené zdravotníctvo.
- v podporovaní sklonov k prehnanému komfortu alebo každodennému životu, kde za neho všetko robí formálne alebo neformálne služobníctvo atď.

V podstate, v takýchto prípadoch korporatívna algoritmika pracuje na zaistenie rovnakej miery neslobody jedinca, akou v minulosti disponoval otrok-veslár na galére, hoci v živote sa tento stav „galérnika“ môže odrážať (v dôsledku toho, že korporácie sú závislé od najrôznejších druhov činnosti a osobnostných špecifikácií) v širokej škále materiálnych a situačných prejavov, vôbec sa nepodobajúcich na galéru, väzenie a pod.

Pritom vnútrokorporatívny hierarchický status osoby, ktorej miera osobnej neslobody je na úrovni „galérnika“, môže byť rôzny: **od** „žiadneho“, toho najnižšieho statusu vo vnútrokorporatívnej hierarchii, ak korporatívna algoritmika vyhodnocuje túto osobu skrátka ako jej „zdroj“, avšak veľmi cenný, — **až do** prvohierarchu v systéme osobných vzájomných vzťahov v korporácii alebo v jej egregore (*t.j. až do jedného z dvoch vnútrokorporatívnych vrcholov, ktoré sa nie vždy zhodujú, pretože môžu byť lokalizované v rôznych osobách*)⁴².

Avšak v prípade, že osoba, okolo ktorej je vytvorený takýto systém tvrdej závislosti od korporácie, si tento fakt uvedomí a odhalí systém

⁴² Korporatívny líder a egregoriálny líder nemusí byť vždy tá istá osoba. – pozn. prekl.

a algoritmiku fungovania jej spútavania, tak sa jej otvárajú možnosti získať slobodu od tohto systému závislosti (*dokonca ani nemusí prerušiť svoj vzťah s korporáciou*) priamoúmerne tomu, ako si vytvára osobné kvality a zručnosti, ktoré ju začleňujú do súbornosti (*v prípade, že dosiahne Ľudský režim psychiky a náležitú algoritmiku celkovej psychickej činnosti*) alebo ju začleňujú do nejakej inej korporácie, ktorá vládne alebo je schopná ovládnuť prvú korporáciu na princípe „podriaďujúc sa — podriaďuj“ v oboch jeho modifikáciách (*v prípade, že si vypracuje potrebné kvality a zručnosti pri zachovaní neĽudského typu režimu psychiky*).

Druhý prúd osvojenia „veľkých ideí“ (*aj ilúzií*) davo-„elitárnou“ spoločnosťou (*v zmysle zužitkovania mamónársko-spotrebiteľskej činnosti vo svoj prospech*) tvoria:

- tí, ktorých korporácia subjektov so silnou vôľou (*formovaná na princípe „podriaďujúc sa — podriaďuj“*) neprijala do svojich radov alebo po nejakom čase vypudila, a ktorí sa nezúčastnili tvorby paralelných korporácií „za“ a „proti“ idei;
- a tiež tí, ktorí sú natoľko vyťažení inou činnosťou, že nemajú čas ani silu sa zapojiť do korporácie, hoci samotná idea ich zaujíma a vôbec by nenamietali, ak by sa ju podarilo zrealizovať (*či už ju chápu adekvátne alebo iluzórne*). Preto sú ochotní jej realizácii občasne napomáhať (*nie však systematickou účelovou činnosťou, čo ich aj odlišuje od účastníkov korporácie, ktorí konajú cieľavedomo a systematicky*) a poskytovať „veľkej ideí“ a jej systematicky aktívnym prívržencom takzvanú „morálnu podporu“.

V skutočnosti je táto „morálna podpora“ v davo-„elitárnej“ spoločnosti tým najhorším a najnebezpečnejším javom.

Ide o to, že vo svojej podstate predstavuje energetické nabíjanie egregora, ktorý sa formuje pod znakmi/symbolmi⁴³ „veľkej idey“ (*alebo ilúzie „veľkej idey“*) a jej subjektívnych interpretácií, ktoré sú dostatočne typické pre túto spoločnosť. Ak sa pohlavárom korporácie „podriaďujúc sa — podriaďuj“ (*ale aj ľuďom viac-menej blízky k dosiahnutiu Ľudského*

⁴³ T.j. vôbec nie nutne na základe samotnej „veľkej idey“.

režimu psychiky v sebe) nedarí v tejto spoločnosti zvládať riadenie egregora, tak v ňom dochádza k „energetickému prierazu osoby“⁴⁴.

Energetický prieraz osoby egregorom má nasledovné príznaky:

- niektorý z prívržencov idey, pripojený k egregoru, stratí vôľu alebo sebaovládanie a stane sa nevoľníkom alebo takmer nevoľníkom;
- keďže je pripojený k egregoru, tak nahromadená egregoriálna energia preniká (*počas neaktivity jeho vôle*) do jeho psychiky a drví a potláča zvyšky jeho vôle;
- egregorom poskytovaný energetický „doping“ „veľkej idey“, s ktorou sa subjekt stotožnil, ho opájajú a obľubujú (*ak jeho emócie aj nekypia cez okraj, tak každopádne je emočne nabudený a nie je schopný tento stav vedome zanalyzovať a pochopiť: t.j. emócie a ich zmysel musia byť vždy vo vedomom súlade*⁴⁵);
- egregoriálna algoritmika, sformovaná čiastočne samotnou ideou a čiastočne algoritmikou psychiky ľudí pripojených k egregoru, sa počas energetického „dopingu“ šíri ďalej cez tento opitý a obľbnutý subjekt bez vôle (*v režime mnohovariantného automatu adaptujúceho sa k okolnostiam*).

Príčiny takéhoto energetického prierazu osoby egregorom môžu byť nasledovné:

- 1) zo strany egregoru: jeho dostatočné energetické nabitie,
- 2) zo strany osoby: jej psychologické podlomenie následkom určitých okolností (*možno vytvorených okolo neho aj umelo a cielene*) alebo od začiatku prítomná absencia vôle, sformovaná exoterickou kultúrou spoločnosti.

No ochrana pred takýmito priebojmi je jednoduchá a efektívna: *dobrá nálada a viera Bohu v živote za každých okolností — to je základ pre zachovanie si dostatočného sebaovládania.*

Po takomto prvom energetickom prieboji — ak sa subjekt nedokáže chrániť (*a v podstate: jeho mravnosť nemá záujem ho chrániť*) — sa prieboje začínajú opakovať, pretože egregoriálny energetický „doping“

⁴⁴ Analógia, keď napätie, iskra prerazí izoláciu a prejde aj tam, kam nemá. Alebo inak: egregor sa ako hacker vláme do psychiky jedinca, a ten sa stane posadnutým. – pozn. prekl.

⁴⁵ Vždy si uvedomovať emócie a správne chápať ich zmysel. – pozn. prekl.

opája, deformuje zmysly a rozum, a stáva sa pre daného jedinca drogou. Na tomto psychologickom základe sa v živote spoločnosti prejavuje egregoriálna algoritmika. U egregorom posadnutého jedinca prebieha v režime automatu, ktorý reaguje na okolnosti podľa prevzatého programu⁴⁶.

Egregorom posadnutý subjekt (*bezvôľne sa pripájajúci k egregoru a šíriaci ďalej jeho informačno-algoritmické a energetické zdroje*) sa **zdanlivo** stáva vodcom davu a „elity“ stúpcov egregoriálnej „veľkej idey“, pretože budí dojem, že si dokáže podriadiť situáciu, celé davy aj jednotlivých prívržencov (*i mnohých odporcov idey*) v niektorom z vyššie opísaných režimov psychologického súboja vôľi.

Treba však chápať, že **on len budí dojem vodcu**, ale ním nie je, pretože vodca je viditeľný pre celú spoločnosť (*alebo jej časť nadchnutú ideou*), ale egregor, ktorý ho ovláda, nie je pre väčšinu tejto spoločnosti viditeľný priamo ani rozpoznateľný rozumovo-intelektuálne.

Ozajstný vodca sa od egregoriálne posadnutého subjektu odlišuje tým, že jeho vôľa má moc nad egregorom danej „veľkej idey“ a v určitých situáciách využíva informačno-algoritmické a energetické zdroje egregoru.

Vodca-žrec⁴⁷ je k tomu navyše aj konceptuálne mocný, t.j. dokáže meniť a rozvíjať „veľkú ideu“ a programovať algoritmiku jej egregora podľa vlastného uváženia, a nepodriaduje sa korporácii „podriaďujúcej sa podriaďujúc“ v oboch modifikáciách tohto princípu.

Keďže korporácia „podriaďujúcej sa — podriaďujúc“⁴⁸ patrí do toho istého egregora „veľkej idey“, tak po energetickom prieboji nejakého jedinca so slabou vôľou (*alebo so stratou sebaovládania*) zo strany egregora a jeho opakovaných nájazdov na „vodcu“ a obrátení sa opojeného „vodcu“

⁴⁶ Napríklad pri debata s náboženským fanatikom na rôzne témy má človek pocit, že sa už nerozpráva s ľudskou bytosťou, ktorá mala kedysi svoj špecifický charakter, „dušu“, ale že sa baví s rozprávajúcou Bibliou (*t.j. jeho duch a vôľa je potlačená programom Biblie a z neho už nehovorí vlastný duch, ale egregor*). – pozn. prekl.

⁴⁷ Takým bol aj J. V. Stalin: on prevzal riadenie marxistického egregoru jeho „legitímny“ pohľadárom a zmenil charakter jeho algoritmiky na niekoľko desaťročí (*vrátane rokov po jeho smrti*).

⁴⁸ Hoc aj neformálna, bez organizačnej štruktúry a personálneho rozpisu s právomocami a služobnými povinnosťami jednotlivých pracovných pozícií.

k zdroju svojej moci (egregoru) — sa korporácia (*a konkrétne jej prvohierarchovia*) ocitá v kríze. V podstate je to vnútorná kríza korporácie, ktorá stratila riadenie nad zužitkovaním idey a prišla tak o zmysel svojej činnosti.

Korporácii ostávajú dve možnosti, ako prekonať túto krízu (*pri zachovaní princípu „podriaďujúc sa — podriaďuj“*):

- buď zlikvidovať egregoriálne posadnutého „vodcu“ (*hoci to nie je jednoduché, pretože je potrebné získať vnútornú alebo vonkajšiu⁴⁹ moc nad egregorom idey na dobu, ktorá je potrebná na likvidáciu alebo neutralizáciu posadnutého „vodcu“*), čo nevyklučuje možnosť, že sa v budúcnosti objaví nový egregoriálne posadnutý „vodca“, ktorého egregoriálna ochrana bude efektívnejšia a on sám bude ešte vynaliezavejší;
- alebo podriadiť korporáciu a jej prvohierarchov egregoriálnej algoritmike, ktorá sa prejavuje cez egregoriálne posadnutého „vodcu“, čo zvyčajne končí rozkolom korporácie na tých:
 - ktorí sa podriaďujú egregoriálnej algoritmike a tých,
 - ktorí sa jej odmietajú podriaďovať, a robia to buď priamo, alebo len imitujú podriadenie, no vnútorne jej odporujú. Pritom „odmietачi“ aj „imitátori“ môžu byť egregorom, ktorý sa sformoval okolo „veľkej idey“, prenasledovaní (*vrátane likvidácie*), ak zostanú v moci jeho algoritmiky aj po tom, čo prešiel do režimu, v ktorom je jeho bezduchoautomatická moc v spoločnosti zosobnená posadnutým subjektom⁵⁰.

⁴⁹ Vo vzťahu k egregoru.

⁵⁰ Práve takéto energetický prieboj jedinca so slabou vôľou (*ak nie celkom bez vôle*) zo strany egregora (*cielené organizovaný biblickým „svetovým zákulisím“*) sa odohral v Nemecku po skončení 1. svetovej vojny 20. storočia a historicky sa prejavil v hitlerizme.

Leni Riefenstahlová sa pomýlila, keď svoj film o zjazde nacistickej strany (NSDAP) v r. 1934 nazvala „Triumf vôle“ (Triumph des Willens). Bolo ho treba nazvať „Zbožňovanie bezvôlia“, a s takýmto názvom by sa stal jedným z najvýraznejších protifašistických filmov v histórii. Príklad tohto filmu ukazuje, že samotná videoséria zďaleka nie je všetko. Dodatočné vysvetľujúce poznámky, v závislosti od zobrazovanej mravnosti, by dodali vnímaniu videosérie presne opačný zmysel.

Analogický energetický prieboj osoby sa prejavil v Rusku i vo zvyšnom svete v podobe trockistickej vetvy marxizmu.

Tragický osud menovaných „vodcov“ nacizmu a internacizmu je následkom ich egregoriálnej posadnutosti a absencie vôle.

Avšak takýto režim fungovania egregora nemôže trvať dlho (z *historického hľadiska*), a existujú dva extrémne varianty jeho ukončenia.

1. Ak samotná „veľká idea“ alebo jej subjektívne interpretácie (ktoré sú rozšírené dostatočne na to, aby sa na ich základe sformoval egregor) generujú životu neadekvátnu algoritmiku (t.j. sú ilúziou idey), tak v takom prípade sa automatika egregoriálneho samoriadenia stáva samovražednou, pretože egregor a jeho účastníci reagujú neadekvátne na priebeh udalostí v živote. Odkloniť sa z tohto samovražedného kurzu je veľmi ťažké, pretože k tomu je potrebné zmeniť buď samotnú „veľkú ideu“, alebo jej subjektívne interpretácie, aby sa mohla zmeniť aj algoritmika egregoriálneho riadenia a prispôbiť sa priebehu udalostí.

Aby však bolo možné vykonať takéto zmeny, stúpenci „veľkej idey“ musia mať vôľu, musia byť schopní a ochotní tvoriť a rozvíjať „veľké idey“, t.j. musia byť konceptuálne mocní.

To je však to najťažšie a najproblematickejšie v živote davo-„elitárnej“ spoločnosti a jej občanov podriadených egregoriálnej algoritmike. Má to dve príčiny:

- po prvé, egregor psychologicky potláča väčšinu stúpenčov idey;
- po druhé, tých, ktorých egregor nedokázal potlačiť, tých sa jeho „imunitný systém“ snaží zlikvidovať ako prvky, ktoré sú nezlučiteľné s jeho aktuálnou egregoriálnou algoritmikou;

A presne v takomto režime automatickej egregoriálnej samovraždy prebiehal „rozkvet“ aj pád hitlerizmu v priebehu života jedného pokolenia — približne za 25 rokov, ak rátame od roku, v ktorom Hitler napísal svoju knihu „Mein Kampf“ (1923).

* * *

Aby to nevyzeralo, že hovoríme len tak naprázdno, tak uvedieme svedectvo očitého svedka. Približne mesiac po vypuknutí Veľkej Vlasteneckej vojny, keď hitlerizmus začal mať prvé problémy s Robotnícko-Roľníckou Červenou armádou na území ZSSR, zajatcami

Život ďalšieho z egregoriálne „prebitých“ — A. F. Kerenského (04.05.1881 – 11.06.1970), najznámejšieho z predstaviteľov Dočasnej vlády Ruska v r. 1917 — bol nemenej ťažký, aj keď zomrel prirodzenou smrťou v hlbokej starobe, ako schátralý stavec odmietnutý a zabudnutý spoločnosťou, ktorý si do posledných dní zachoval dostatočne jasný rozum.

a obyvateľstvom okupovaných území⁵¹, B. Bažanov⁵² bol znova pozvaný k Leibbrandtovi⁵³. O tomto stretnutí B. Bažanov napísal nasledovné:

⁵¹ Všetkých uvrhli do otrockého stavu, nadbytočných a vzdorovitých likvidovali ako nepotrebných. W. L. Shirer uvádza fragment z nariadenia Rosenbergovho ministerstva ohľadom politiky v Rusku od konca júna 1942: „Slovania sú povolani k tomu, aby na nás pracovali. Keď ich prestaneme potrebovať, tak môžu pokojne zomierať. Preto povinné očkovanie, nemecký zdravotný systém sú pre nich zbytočné. Množenie Slovanov nie je žiaduce. Môžu využívať prostriedky na zabránenie počatiu alebo robiť potraty. Čím viac, tým lepšie. Ich vzdelávanie je nebezpečné. Úplne stačí, ak sa naučia rátať do sto. Každý vzdelaný človek je budúci nepriateľ. Môžeme im ponechať náboženstvo ako prostriedok na rozptýlenie. Čo sa týka stravy, tak nesmú dostávať nič nad rámec toho, čo je absolútne nevyhnutné pre podporu života. My sme páni. My sme nad všetkým. (W. L. Shirer, „Vzlet a pád tretej ríše“, Moskva, vyd. Ministerstva obrany, 1991, zv. 2, str. 329).

Erich Koch, reichskommissar Ukrajiny, vo svojej reči (*dokonca po porážke v Stalingrade*) písal o tom istom: „Sme rasa pánov a musíme vládnúť tvrdo, ale spravodlivo... vyžmýkam z tejto krajiny všetko do poslednej kvapky... Neprišli sme sem kvôli dobročinnosti... Miestne obyvateľstvo musí pracovať, pracovať a ešte raz pracovať... Ani náhodou sme sem neprišli preto, aby sme ich zasypali mannou nebeskou. Prišli sme sem položiť základy svojho víťazstva.

Sme rasa pánov a musíme si uvedomovať, že posledný nemecký robotník je v rasovom a biologickom aspekte tisíckrát cennejší, než miestne obyvateľstvo“ (*tá istá kniha*, zv. 2, str. 329)

Himmler po Kurskej bitke, 4. októbra 1943 povedal: „To, či národy prosperujú alebo zomierajú hladom ako dobytok, ma zaujíma len natoľko, nakoľko ich využívame ako otrokov pre našu kultúru. V opačnom prípade ma nezaujímajú. To, či zahynie 10 000 ruských žien pri kopaní protitankových zákopov alebo nie, ma zaujíma len v tom zmysle, či vykopú tieto zákopy pre Nemecko alebo nie...“ (*tá istá kniha*, zv. 2, str. 328).

Vyjadrenia boli uvedené v chronologickom poradí, aby všetci pochopili, aký nebezpečný a zdĺhavý je nezmysel o vlastnej rasovej nadradenosti, v minulosti reálne vybitý z mnohých hlúpych hláv aj s mozgami.

⁵² B. Bažanov bol sekretárom J. V. Stalina od roku 1923. Neskôr stratil vieru v budovanie socializmu, ukončil svoju prácu v Ústrednom výbore, odcestoval na perifériu a 1.1.1928 utiekol zo ZSSR do Iránu, potom žil v Európe. V polovici júna 1941 ho z hitlerovcami okupovaného Paríža, kde vtedy žil, „pozvali“ do Berlína na konzultáciu ohľadom problematiky nadchádzajúcej vojny proti ZSSR. Bažanov predpovedal porážku Nemecka v prípade, ak sa vojna bude viesť proti ruskému ľudu. Táto predpoveď hitlerovcov neuspokojila. Po čom žil nejaký čas v Berlíne „na slobode“ pod dohľadom gestapa. Uvedený fragment sa týka jeho druhého pozvania na konzultáciu už po začatí vojny. Po skončení tejto výmeny názorov mu hitlerovci dovolili návrat do Paríža, kde žil „neutrálne“ až do svojho odjazdu do Belgicka pred oslobodením Paríža spojencami.

B. Bažanov napísal memoáre „Spomienky bývalého Stalinovho sekretára“, ktoré boli v Rusku po r. 1991 opakovane vydané.

⁵³ Zástupca Alfreda Rosenberga — hitlerovského ideológa pre vykorenenie rasovo cudzorodých kultúr a ľudí, ich nositeľov. Rosenberg sa narodil v r. 1893 v hlavnom meste Estónska (*hist. Revel, po novom Tallinn*), študoval v Rige a Moskve, kde v roku 1918 ukončil Nikolajevskú vysokú technickú školu (*MVTU Baumana v sovietskom období*)

→→→

„Opäť sa dohadujeme o perspektívach, o nemeckej politike“, a ja pritom príliš nevyberám slová, vysvetľujúc, že na tejto úrovni politiky môžeme veci nazývať pravými menami. A Leibbrandt namieta čoraz laxnejšie. Nakoniec sa prekonal a vraví: ‚Mám kvám plnú dôveru a poviem vám niečo, čo je pre mňa nebezpečné hovoriť: myslím si, že máte vo všetkom pravdu‘. Skočil som mu do rečí: ‚A Rosenberg?‘ — ‚Rosenberg si myslí to isté, čo aj ja.‘ — ‚Tak prečo sa Rosenberg nesnaží presvedčiť Hitlera o zhubnosti jeho politiky?‘ — ‚Viete, — hovorí Leibbrandt — vy vôbec nie ste v kurze. Hitlera nemožno presvedčiť absolútne o ničom⁵⁴. Predovšetkým, hovorí iba on, nikomu nič nedovolí povedať a nikoho nepočúva.

Ak by sa ho Rosenberg pokúsil presvedčiť, tak výsledok by bol nasledovný: Rosenberg by bol okamžite odvolaný zo svojho postu ako neschopný chápať a realizovať myšlienky a rozhodnutia vodcu, a bol by poslaný ako vojak na Východný front. Tak je to.‘ — ‚Ale keď ste presvedčený o nezmyselnosti Hitlerovej politiky, ako sa ňou môžete riadiť?‘ — ‚Je to oveľa zložitejšie, ako si myslíte, — hovorí Leibbrandt, — a nie je to len môj problém, ale aj problém všetkých vedúcich nášho

s diplomom stavebného inžiniera. V roku 1919 odcestoval do Nemecka, kam priniesol „Protokoly sionských mudrcov“ v podobe jednej z kníh Sergeja Nilusa.

⁵⁴ „Nemožno presvedčiť“ — to nie je len vlastnosť ďalekozrivých ľudí, disponujúcich nezmlnou rozhodnosťou a silnou vôľou, ale aj vlastnosť posadnutých a biorobotov.

A v tomto aspekte sa história predvojnového ZSSR výrazne odlišuje od histórie predvojnového Nemecka. B. Bažanov, ktorý začal pracovať v Stalinovom aparáte začiatkom 1920-tych rokov, v tej istej knihe píše, že Stalin sa zaoberal náborom a rozložením kádrov ešte za života V. I. Lenina. Bažanov nerobí konceptuálnu analýzu motivácie Stalinovho správania, pretože to zjavne bolo za hranicami jeho chápania. On len opisuje, ako sa Stalin tíško zaoberal náborom a rozmiestnením kádrov po celý ten čas, kým sa „vodcovia strany“, medzi ktorých Stalin ešte nepatril, venovali vzájomným hádkam, zaklínaniam na zjazdoch a v tlači sociálneho živlu. Keď Stalin vytvoril aparát, tak sa pomocou neho zbavil všetkých marxistov-internacistov, ktorí, po prvé, túto jeho činnosť prehliadli, a po druhé, sami nemali záujem sa zaoberať špinavou, každodennou prípravnou prácou získavania a rozmiestňovania kádrov, a koordinácie kolektívnej činnosti v duchu určitej koncepcie.

No ak sa na to pozrieme z hľadiska vzájomných vzťahov koncepcií v kolektívnom vedomí a podvedomí, tak je zrejmé, že akonáhle sa Stalin presvedčil o tom, že Trockého a ďalších internacistov nie je možné v ničom presvedčiť, a tí sú naďalej politicky aktívni, tak nemá zmysel strácať čas a silu na podobné pokusy. Zostávali len dve možnosti: súhlasiť s nimi a podriaďiť sa, alebo ich odstrániť. Keďže súhlasiť s nimi bolo mravne a konceptuálne neprijateľné, a presvedčiť ich o škodlivosti ich činnosti sa nedalo, tak Stalin včas vykročil na cestu ich odstránenia. No v Nemecku sa nenašiel nikto, kto by včas vykročil na cestu odstránenia Hitlera, hoci všetci vedeli už dlhé roky, že Hitlera nemožno presvedčiť o ničom.

hnutia. Keď Hitler začal prijímať svoje rozhodnutia, ktoré sa nám zdali pochabé: okupácia Porúria, porušenie Versailleskej dohody, ozbrojenie Nemecka, okupácia Rakúska, okupácia Československa, tak zakaždým sme čakali zlyhanie a záhubu. No on vždy vyhral. Postupne sme získali dojem, že tento človek možno vidí a chápe niečo, čo my nevidíme a nechápeme, a nám nezostáva nič iné, ako ho nasledovať. Tak tomu bolo aj s Poľskom, aj s Francúzskom, aj s Nórskom, a teraz napredujeme aj v Rusku a čoskoro budeme v Moskve. Možno sa opäť mýlime a pravdu má on?' " (B. Bažanov, „Spomienky bývalého Stalinoého sekretára“, Petrohrad, vyd. „Vsemirnoe slovo“, 1992).

Spomienky B. Bažanova nám ukazujú, že nie všetci Hitlerovi spolubojovníci boli nadšení svojou prítomnosťou vedľa neho a činnosťou pod jeho velením, ale boli Hitlerom (*a v podstate egregorom, konajúcim cez Hitlera*) psychologicky rozdlávení, plní vnútorných protichodných názorov, motivácií a programov správania. Boli pracovne využívaní posadnutým Hitlerom v režime zombi-biorobotov, neschopných zmysluplne prejavíť svoju vôľu a konať v celostnosti svojej psychiky v súlade s vlastným cítením a svetonázorom. No aj sám Hitler je rovnaký zombi, unášaný egregorom, ktorý nielenže nevie, čo tvorí, ale ani sa nedokáže sústrediť na to, aby sa samostatne zamyslel nad budúcnosťou a vypočul si názory iných ľudí, ktoré sa nezhodujú s jeho „vlastnými“.

* *
*

2. Ak samotná „veľká idea“ a jej subjektívne interpretácie, na základe ktorých sa sformoval egregor, vytvárajú algoritmiku, ktorá je dostatočne adekvátne životným okolnostiam, tak tento režim sa preruší smrťou egregoriálne posadnutého „vodcu“, možno, v hlbokéj starobe.

Ak dovedy idea nevyvolá v spoločnosti rozčarovanie, tak korporácia „podriaďujúc sa — podriaďuj“ bude môcť obnoviť svoje fungovanie v normálnom režime a obnoviť svoju moc nad zneužívaním idey a jej egregorom. Pravdepodobne sa bude starať o to, aby v budúcnosti nenastal ďalší prieboj subjektu so slabou vôľou, aby nemusela byť znova rukojemníčkou egregoriálnej automatiky v režime automatickej realizácie egregoriálnej algoritmiky cez posadnutého „vodcu“.

Historicky sformované kresťanstvo, umelo vybudované *nie na Zvestovaní Zhora, danom cez Krista (ako veria členovia cirkvi)*, ale na

zámene ideí Zvestovania odlišnou vieroukou⁵⁵, dokázalo prekonať podobné krízy nominálnej moci egregoriálne posadnutých pri svojom vzniku, a odvtedy existuje už takmer 2000 rokov. Počas tejto doby sa vystriedalo už nejedno pokolenie najvyšších hierarchov korporácie „podriaďujúc sa — podriaďuj“⁵⁶ vo všetkých sortách „kresťanstva“, ktorí blokovali prechod svojich egregorov do neriadeneho režimu automatického fungovania pod nominálnou mocou egregoriálne posadnutých subjektov.

Pritom pohlavári vetví historicky sformovaného kresťanstva občas likvidovali nevhodné subjekty, ktoré svoju činnosť začínali správnou kritikou panujúcej korporácie „podriaďujúc sa — podriaďuj“, čím napomáhali prechodu egregorov týchto siekt do neriadeneho (*a následkom neadekvátnosti svojho správania voči okolnostiam — pre nich samovražedného*) režimu automatického fungovania pod nominálnou mocou posadnutých.

Treba si však obzvlášť všimnúť to, že všetko vyššie opísané sa týka osvojenia „veľkých ideí“ **davo-„elitárnou“ spoločnosťou ako systémom** v zmysle ich zneužívania v záujme mamónársko-spotrebiteľskej činnosti na základe funkcie hlbokých podvedomých automatizmov ľudského správania, ktoré formuje prevládajúca exoterická kultúra.

Vyššie uvedený spoločenský proces však neopisuje prípad človeka, ktorý má vzťah k „veľkým ideám“, osvojuje si ich (*do hĺbky, a nie len „relatívne“, ako bolo spomenuté vyššie*) a cíti protiludskú podstatu davo-„elitizmu“, využíva silu svojej vôle k tomu, aby žil, *dôverujúc Bohu na základe svedomia a realizujúc v živote Boží Zámer*. Takýto ľudia tvoria podskupinu vo vyššie spomenutej kategórii **nezávislých od názorov davu**. **Účastníci tejto skupiny sa rozvíjajú smerom k dosiahnutiu stabilného Ľudského režimu psychiky a ďalšieho osobného rozvoja na jeho základe.**

⁵⁵ Podrobnejšie vysvetlenie tohto tvrdenia je v 8. kapitole tejto knihy, ale tiež v prácach VP ZSSR „K Božiemu kráľovstvu...“, „*«Majster a Margaréta»: hymna démonizmu? alebo Evanjelium oddanej viery*“.

⁵⁶ „*Poslúchajúc poučaj, poučujúc podriaďuj*“, to je verzia tohto princípu na základe lexikónu hierarchie biblického „pravoslávia“.

Všetko, čo sme povedali o „osvojení si“ „veľkých ideí“ davo-„elitárnou“ spoločnosťou sa týka aj vzťahu ruskej spoločnosti ku *Koncepcii spoločenskej bezpečnosti (KSB)*, ktorú vyvíja spoločenská iniciatíva pod názvom Vnútný Prediktor ZSSR.

KSB sa objavilo trochu neskoro, aby sa na jeho základe mohla sformovať funkčná opozícia voči pohlavárom vládnucej korporácie „*podriaďujúc sa — podriaďuj*“, známej pod menom Komunistická strana Sovietskeho zväzu (KSSZ), ktorá by dokázala zabrániť rozpadu ZSSR. Vznik KSB (*ako proces uvedomenia si a vyjadrenia určitých Znalostí*) a oboznámenie spoločnosti s jej materiálmi pripadli na to obdobie, keď stará „elita“ bola v dôsledku rozpadu ZSSR a jeho výrobnospotrebitel'ského systému čiastočne degradovaná na nižšiu úroveň, a čiastočne zapojená do procesu vzniku rôznych nových „elit“, typických pre zlodejsko-podvodnícky kapitalizmus dnešných dní. No aj medzi novými „elitami“ bolo voľných miest menej než samotných uchádzačov.

Preto pre určitú časť nespokojných so svojim sociálnym statusom je KSB „veľkou ideou“, na ktorú sa pozerajú⁵⁷ ako na „výťah“, ktorý by ich mohol vyniesť medzi „elitu“ budúceho Ruska (či dokonca svetová „elita“): treba len zabráť, zorganizovať a nakopnúť druhých, aby táto „cesta“ medzi „elitu“ prebehla rýchlejšie. A okrem týchto jedincov so silnou vôľou majú aj vlastných ľudí bez vôle, so slabou vôľou, a tiež rôznych „nezávislých“.

Avšak takéto túžby sú nespĺniteľné. Aj keď KSB obsahuje znalosti potrebné na organizáciu kolektívnej činnosti, vrátane riadenia mnohooetvovej výroby, distribúcie a spotreby produkcie, no jeho hlavná úloha je iná⁵⁸:

* * *

Koncepcia spoločenskej bezpečnosti v Božom kráľovstve, odmietajúca davo-„elitarizmus“, priamo hovorí, že *všetky znalosti a zručnosti sú len doplnkom k režimu psychiky*; že **prvoradým cieľom samovzdelávania v KSB je prechod jedinca k trvalému Ľudskému režimu psychiky**; všetko ostatné slúži len na uskutočnenie tohto cieľa *predovšetkým v sebe samom*, aby sme

⁵⁷ V dôsledku svojej hlbokaj psychologickej orientácie na mamonársko-spotrebitel'skú činnosť v spoločnom „vonkajšom svete“.

⁵⁸ Dva nasledovné odseky, vyčlenené hviezdikami, sú vrátane poznámky pod čiarou prevzaté z knihy VP ZSSR „*O imitačno-provokačnej činnosti*“ (2000).

ostatným demonštrovali jeho realizovateľnosť na vlastnom príklade svojej premeny na Človeka⁵⁹.

Tento prechod naozaj nie je možný bez osvojenia si spoločensky dôležitých znalostí a zručností, ktoré sa týkajú *predovšetkým procesov riadenia a samoriadenia*, no ich osvojenie je úloha, ktorá je podriadená a sprevádza úlohu transformácie osobnej psychiky každého ozajstného stúpenca Koncepcie spoločenskej bezpečnosti v Božom kráľovstve. Osvojenie si len samotných znalostí a zručností pri tvrdohlavom zachovávaní démonického režimu vlastnej psychiky nestačí na zničenie davo-„elitarizmu“; a stáva sa zároveň nebezpečným pre toho, kto sa utvrdzuje vo svojom démonizme a potláča okolitých ľudí.

* *
*

Toto nie je jediné tvrdenie KSB o nutnosti prechodu celej civilizácie k Ľudskému režimu psychiky (*ako všeobecne uznávané normy*), ktorá by bola stabilne obnovovaná kultúrou z pokolenia na pokolenie a tvorila nevyhnutný základ pre ďalší rozvoj každého človeka, ľudstva a jeho civilizácie.

O tom, že *«vedomosti, ktorými disponovali predstavitelia rôznych spoločenských skupín, vyjadrené rôznou terminológiou a symbolikou — boli iba „doplnkom“ k ich režimu psychiky»* a nie v nich sa odráža dôstojnosť človeka, sa hovorí aj v knihe VP ZSSR „*Od antropoidnosti k Ľudskosti*“ (1997). V knihe VP ZSSR „*Smutné dedičstvo Atlantídy*“ (1998) sa píše: *«adeptom na post „nadčloveka“ zostáva jediná možnosť ako sa vyhnúť záhube v ďalšom „Černobyle“ — a to postarať sa o to, aby sa „nadľuďmi“ (a v podstate normálnymi, skutočnými Ľuďmi) stali všetci bez výnimky»*. *«Matrica možného plynutia globálneho dejinného procesu v dnešnej civilizácii je predurčené Zhora nastavená tak, aby ľudstvo vykorenilo zvierací stroj psychiky, stroj psychiky robota, a tiež všetky možné démonické sklony zamerané na utlačanie ostatných s cieľom parazitovať na živote všetkých»*. V knihe VP ZSSR „*Dialektika a ateizmus: dve*

⁵⁹ Prechod spoločnosti k nadvláde Ľudského režimu psychiky spôsobí aj prechod k inému typu civilizácie, v ktorej sa ľudstvo prestane chrániť pred biosférou Zeme a Kozmu budovaním technosféry. To však nie je výzva k návratu do „doby kamennej“, pretože v tej dobe sa ľudstvo pred biosférou chránilo pomocou kamennej sekery a zakladaním ohňa, a dnes sa „chráni“ pomocou bagra, jadrovej energetiky, farmakológie, pričom si neopísateľne škodí.

nezlučiteľné podstaty“ (2001) je napísané: «...najlepším variantom vlastného osudu (dostupným každému) je:

Stať sa Človekom — nositeľom Ľudského režimu psychiky — a svoju psychiku udržiavať v Ľudskom režime za akýchkoľvek životných okolností, ktoré pred nás Boh postaví».

a ďalej sa to ešte vysvetľuje:

«...normálna algoritmika psychiky, zjednocujúca svoju vedomú a nevedomé úrovne psychiky, v sebe nutne zahŕňa:

- **dôveru Bohu, vyjadrenú v základnom mravnom kritériu človeka:** *«Všedržiteľ je vo svojich činoch neomylný, všemohúci a Jeho milosrdenstvo nemá hraníc, a uvedomenie si tohto faktu by malo vyvolávať radostný vnútorný pokoj a želanie pomáhať Svetu, plodiace otvorenosť duše Životu — dobrú náladu, určujúcu charakter i výsledky celkovej psychickej činnosti», — a toto zabezpečuje (so Životom zladenú) jednotu emočného a zmyslového režimu psychickej činnosti VŠETKÝCH ĽUDÍ BEZ VÝNIMKY;*
- **režim psychiky Človek;**
- **stabilný prenos informácie v nadväznosti** *«Rozlíšenie od Boha ⇒ pozornosť samotného človeka ⇒ intelekt»;*
- **oporu o mozaikové Bohocentrické videnie sveta trojjednoty matérie-informácie-miery, a chápanie sveta, ktoré je jeho vyjadrením.**

Len na tomto základe možno v Živote cieľavedome odhaliť rôzne chyby (*jak svoje vlastné, tak aj cudzie*) vo videní a chápaní sveta, v algoritmike psychiky, a najmä mravné chyby, ktoré sú príčinou všetkých ostatných chýb».

A preto nie všetci ľudia, ktorí sa stretli s materiálmi KSB, ich vnímajú ako nezmysel alebo propagandistický mýtus (*nástroj na vybudovanie korporácie, ktorá by mohla uspokojiť ich mamónársko-spotrebiteľské ambície⁶⁰ a ochrániť ich pred rovnakými ambíciami zo strany druhých korporácií na úkor ich osobnej degradácie na úroveň bezprávných*

⁶⁰ T.j. zmeniť na pracovný „dobytok“ iných ľudí.

„pracovných zdrojov“ úplne podriadených cudzej vôli). A nie všetci z tých, ktorí sa oboznámili s materiálmi KSB, poskytujú len „morálnu podporu“ aktívnym stúpencom KSB (*jak aktivistom a funkcionárom korporácie, tak aj slobodne žijúcim podľa KSB*), bez vôle nervózne čakajúc, kým nejaká korporácia pod vlajkou KSB sa dostane k moci a zrealizuje ich nádeje na šťastnú budúcnosť.

Okrem nich existujú aj ľudia, pre ktorých sa najhlavnejšou v materiáloch KSB stala povinnosť stať sa Človekom (*nositeľom Ľudského režimu psychiky a námestníkom Božím na Zemi*) a pomôcť v tejto úlohe aj iným.

Táto okolnosť kvalitatívne mení celý charakter osvojenia KSB spoločnosťou — „mystický“ znemožňuje jej „osvojenie“ *za účelom neuzívania na mamónársko-spotrebiteľskú činnosť*. Je to tým, že v každom sociálne podmienenom egregore (*v zmysle jeho informačno-algoritmickej náplne*) je každý jedinec, ktorý hoc aj dočasne prebýva v Ľudskom režime psychiky, držiteľom hierarchicky vyššieho statusu vo vzťahu k ostatným subjektom s neľudskými typmi režimu psychiky, nech by už disponovali akýmikoľvek znalosťami, zručnosťami a osobnými vlastnosťami, vrátane veľmi silnej vôle⁶¹. Inými slovami, práve nositelia Ľudského režimu psychiky majú rozhodujúci vplyv na algoritmiku kolektívnej psychiky, jak v jej vnútrosociálnych prejavoch, tak aj pri jej súčinnosti s algoritmikou prírodných procesov.

Základ skutočnosti, že tok udalostí sa podriaduje vôli človeka spočíva v tom, že nositeľom myšlienky je ľudský duch, t.j. tie biopolia, ktoré vyžaruje živý ľudský organizmus. T.j. jednou z vlastností každej myšlienky je jej materiálnosť. A materiálnosť myšlienky je nezávisle od jej nemateriálneho obsahu (*významu a formy, v ktorej je vyjadrený*) tým, čo spája každú myšlienku s inými materiálnymi objektmi (*alebo subjektmi*).

⁶¹ Osobne si myslím, že tento jav nevzniká sám od seba automaticky, ale vďaka tomu, že v Ľudskom režime psychiky sa človek opiera o HNR, a vďaka tomuto putu a spojenectvu s HNR vzniká veľký potenciál poradiť si s každým problémom. Záleží len od toho, či ho človek vie využiť, či kladie Bohu i sebe správne otázky, či prosí o tie správne dary, aby vedel efektívne riadiť situáciu. Pretože ak je „naivným a nespôsobilým manažérom“ života a neprosí u HNR o dary a zručnosti, ktoré by mu dali výhodu pred odporcami, tak aj s HNR za svojich chrbtom ho môže dav rozdupať. Takto zomrelo už mnoho dobrých ľudí a svätcov. Šalamún prosil Boha o tie správne dary, a preto sa stal múdrou a úspešným kráľom, a nie svätým mučeníkom. – pozn. prekl.

Preto otázka má dvojaký charakter a spočíva v tom, ako spája, a konkrétne s kým/čím spája?

Svet plynie v matici možností, ktorá určuje (v zmysle *pravdepodobnostno-štatistických predurčení*) varianty (*stavy*) jeho bytia a algoritmiku prechodu z jedného stavu do iných možných stavov. Samotná matrica je nemateriálna, avšak vo Vesmíre je prítomná vo všetkom v celej svojej plnosti a detailnosti. Inými slovami, ak by sa ľubovoľná „elementárna častica“ nášho Sveta ocitla v inom Svete obdarenom rozumom, tak tamojší nositelia rozumu by z nej mohli „prečítať“ celú maticu možností existencie nášho Sveta, v celej jej plnosti a detailnosti. No jedinečný obraz Sveta a jeho fragmentov závisí od toho, ako matéria tohto Sveta, nachádzajúca sa v rôznych agregátnych stavoch (*fyzikálne vákuum, fyzikálne pole, plazma, plyn, kvapalina, pevná hmota*), zapĺňa túto maticu. T.j. Svet predstavuje trojjednotu: *matérie, informácie (objektívneho významu) a miery (kódovania informácie, metrických vlastností, kvantitatívnej a poradovej určítosti)*.

Miera vo vzťahu k matérii je maticou jej možných stavov a spôsobov prechodu z jedného stavu do iného.

Miera vo vzťahu k informácii je systémom kódovania informácie, ku ktorým patria aj všetky kódy vytvorené civilizáciou a používané v technickej a sociálnej oblasti.

Podstata subjektu prichádza na svet ako mravne podmienená sloboda voľby, pričom mravnosť subjektu je akýmsi svojráznym „odtlačkom“ celovesmírnej miery, ktorý pre svoju neúplnosť a nedostatočnú detailnosť vytvára rozdiely medzi subjektívnou a objektívnou informáciou, vrátane rozdielov medzi subjektívnym zmyslom života a objektívnym zmyslom Života.

Agregátne stavy matérie, hoci sú rôzne, sú navzájom prepojené. Vďaka tomu môžu prechádzať jeden do druhého následkom subjektívnych a objektívnych faktorov. Okrem toho, procesy, ktorých nositeľmi sú jedny agregátne stavy matérie, generujú ďalšie procesy, ktorých nositeľmi sú iné agregátne stavy matérie. V matici sa pritom vyskytujú jak obojsmerné vzťahy (*vdďaka tomu je možné niektoré elektromotory použiť aj ako dynamo*), tak aj jednosmerné vzťahy (*tak vietor spôsobuje vlnenie mora, ale pohyb vln tsunami alebo mŕtve vlnenie nevytvára vietor ani nemení smer dujúceho vetra*). Napriek tomu niektoré podobné súvislosti si človek môže vysvetľovať aj chybné, ako napríklad v tvrdení, že vietor spôsobujú stromy tým, že hýbu svojou korunou a konármi.

Rovnako aj tie druhy matérie, ktoré sú nositeľmi ľudských myšlienok v ich informačno-obraznom a algoritmickom aspekte, sú spojené s ďalšími druhmi matérie, následkom čoho myšlienkové procesy ľudí generujú rôzne procesy na ďalších materiálnych nosičoch (*ktoré nie sú prvotnými nosičmi ľudských myšlienok*). Samotný prúd podmienenosti života spoločnosti (*v jej hmotných a organizačných aspektoch*) myšlienkovou činnosťou ľudí sa navonok prejavuje ako prúd rôznorodej ľudskej činnosti, ktorá je priamo vnímaná zmyslami a rozumom iných ľudí.

No existuje aj druhý prúd podmienenosti života spoločnosti a povahy psychickej činnosti ľudí (*vrátane myslenia*), ktorú väčšina ostatných ľudí nedokáže priamo vnímať. A hoci to väčšina nevníma, no existujú ľudia, ktorí odhalili ten fakt, že priebeh životných udalostí v ich informačno-algoritmickom aspekte kopíruje v niektorých faktoch priebeh ich myšlienok. A skutočnosť, že druhí ľudia si vo svojom živote nevšimli podobnú prepojenosť priebehov udalostí v ich „vnútornom svete“ s priebehmi udalostí v spoločnom „vonkajšom svete“, nesvedčí o tom, že je to objektívne neexistujúci jav, plod fantázie alebo psychickej poruchy tých, ktorí trvajú na jeho existencii.

Svedčí to o tom, že jav kopírovania udalostí v spoločnom „vonkajšom svete“ z myšlienkovvej činnosti ľudí objektívne existuje, len závisí od objektívnych kvalít myšliaceho subjektu.

To znamená, že vplyv rôznych ľudí na kolektívnu psychiku (*generovanú všetkými ľuďmi*), ktorej nosičmi sú príslušné druhy polí, je rôzny. Všetci do nej prispievajú svojim dielom, no v duchu Božieho Zámeru:

- vplyv nositeľov zvieracieho režimu psychiky nemôže byť algoritmicky väčší, než vplyv nositeľom režimu psychiky zombi;
- vplyv nositeľov režimu psychiky zombi nemôže byť algoritmicky väčší, než vplyv nositeľov démonického režimu psychiky;
- vplyv nositeľov démonického režimu psychiky nemôže byť algoritmicky väčší, než vplyv nositeľov režimu psychiky Človek⁶².

⁶² O tom, prečo v algoritmike kolektívneho ducha ľudstva panuje práve takáto hierarchia režimov psychiky, sa možno dočítať v knihe VP ZSSR „Princípy kádrovej politiky: štátu, „antištátu“, spoločenskej iniciatívy“ (*s výnimkou prvej kapitoly tvorí aj súčasť prílohy „Dostatočne všeobecnej teórie riadenia“*). Ľubovoľná z týchto kníh dopĺňa obsah tejto kapitoly a odkrýva to, čo v nej zostalo nevyslovené.

Pritom nositelia Ľudského režimu psychiky plodia kolektívnu psychiku (egregor), ktorá sa svojimi kvalitami odlišuje od ostatných kolektívnych psychík (egregorov), vytvorených zvyšnými typmi režimu psychiky.

Kolektívna psychika, v ktorej sa prejavuje Ľudský typ režimu psychiky množstva ľudí, sa v materiáloch KSB nazýva slovom „súbornosť“. Súbornosť má v štruktúre kolektívneho ducha ľudstva a jeho národov najvyššie hierarchické postavenie z hľadiska schopnosti ovplyvňovať priebeh udalostí, blokovat' a podporovať činnosť iných egregorov a nebyť podriadený iným egregorom. To, že predstavitelia súbornosti prepúšťajú cez seba (*pri ľudskom režime psychiky*) informačno-algoritmický obsah iných egregorov, svedčí o tom, že do nich vstupujú (*majúc najvyššiu hierarchickú status*) alebo ich riadia ako „manažéri“ a „programátori“⁶³.

⁶³ Termíny „manažér“, „programátor“ charakterizujú osobu vo vzťahu k algoritmike eggregora a jeho fungovaniu. V oboch prípadoch sa jedná o riadenie správania eggregoru buď na základe jeho existujúcej algoritmiky (manažér), alebo formou úprav jeho algoritmiky (programátor). Existujú dva varianty riadiaceho vplyvu na egregor z ich strany:

- buď je to vydanie určitej účelnej informácie niektorému účastníkovi eggregoru;
- alebo je to naladenie svojho ducha na vstup do tohto eggregora a jeho priame ovplyvňovanie v duchu, pričom sa jedinec môže spoliehať len na vlastné sily alebo aj na zdroje iných egregorov, s ktorými je spojený. Takýmto podporným prostriedkom môže byť aj súbornosť.

Oba spôsoby ovplyvňovania eggregora sa môžu navzájom dopĺňať. Etické otázky (*v zmysle súladu takejto činnosti so Božím Zámerom*) nie sú v tomto prípade o tom, či „smiem alebo nesmiem“ (*pretože táto schopnosť bola človeku daná*), ale týkajú sa konkrétnych situácií:

- Na aký egregor konkrétne a v akej situácii sa plánuje vykonať vplyv alebo sa rozhoduje o jeho neovplyvňovaní?
- Aké sú ciele (následky) vplyvu alebo nečinnosti a aké sú prostriedky dosiahnutia týchto cieľov, ktoré ovplyvnia osudy druhých ľudí?

Postoj absolútneho nezasahovania do žiadneho z egregorov davo-„elitárnej“ spoločnosti je pre Človeka neprijateľný, pretože mnohé existujúce eggregory, ak ostanú ponechané samy seba, tak v automatickom režime svojho fungovania narobia veľa problémov a nešťastí.

Treba však chápať aj to, že ak sa niekto postaví do úlohy „manažéra“ alebo „programátora“ voči konkrétnemu eggregoru alebo ich množiny, tak to ešte neznamená, že daný subjekt ním aj naozaj je. A ak ním aj je, tak to ešte neznamená, že je jediným, kto sa snaží alebo môže takto vplývať na tieto eggregory.

Okrem toho, v kontexte odseku, ku ktorému patrí táto poznámka pod čiarou, sa hovorí o nositeľoch Ľudského režimu psychiky (*hoc aj dočasne zotrávajúcích v ňom*), ktorí majú možnosť riadiť rôzne eggregory. No ak je subjekt aj skutočne „manažérom“ alebo „programátorom“ konkrétnemu eggregoru alebo ich množiny, to ešte vôbec neznamená, že je aj nositeľom Ľudského režimu psychiky: môže byť nositeľom démonického režimu psychiky a v niektorých prípadoch aj nositeľom režimov psychiky zombi a zvierat.

→→→

Tento ukazovateľ je kvalitatívny, a nie kvantitatívny, t.j. nezávisí od toho, aký percentuálny podiel obyvateľov Zeme žije neustále v súbornosti a aký podiel je neustále pod mocou iných egregorov; aký podiel obyvateľstva vojde na istý časť do súbornosti, a potom z nej vypadne a ocitne sa v moci iných egregorov.

Mnohí si myslia, že súbornosť nemá vôbec žiadnu moc alebo že sa jedná len o mýtus. Oba tieto názory vyjadrujú ateizmus a pramenia z toho, že súbornosť nie je vhodná pre uspokojenie ambícií ctižiadostivých jedincov ani pre uspokojenie bezstarostno-spotrebiteľských nárokov davu na princípe „tu a hneď teraz“, podobne ako to robia rozprávkoví džinovia. Súbornosť v skutočnosti pracuje z pokolenia na pokolenie na zmene charakteru globálnej civilizácie tak, aby časom bol Ľudský režim psychiky všetkými vnímaný ako jediný normálny a predstavitelia novej generácie ho dosahovali ešte pred začiatkom puberty, tvoriac tak základ ďalšieho rozvoja jednotlivcov i celej spoločnosti v duchu Božieho Zámery. Avšak v spoločnosti, kde exoterická kultúra orientuje záujem drvivej väčšiny na mamonársko-spotrebiteľskú činnosť v spoločnom „vonkajšom svete“, tam väčšina spoločnosti vníma prejavy súbornosti ako málo dôležité alebo ich vôbec nevníma a nechápe.

No ešte skôr, než začneme skúmať problematiku vstupovania ľudí do súbornosti, bude potrebné preskúmať aj propagandistický mýtus cirkví o „súbornosti“ a súborného života cirkevnej spoločnosti. Ináč nepochopíme, prečo sa ľudstvo pod stáročia trvajúcou mocou tohto mýtu ocitlo na konci druhého tisícročia od Kristovho narodenia na pokraji samovraždy vo vojnách alebo v biosféricko-ekologickej katastrofe.

V tejto knihe sa hovorí o všeobecných princípoch a možnostiach. V reálnom Živote treba skúmať každý konkrétny prípad osobitne a náležite naň zareagovať.

8. PSEUDOsubornosť biblického „kresťanstva“

Slovo „subornosť“ sa v časoch existencie ZSSR takmer nepoužívalo, keď rozvoj vedy a kultúry bol úplne pod kontrolou príslušných oddelení ÚV KSSZ a KGB, ktoré verejne kultivovali materialistický ateizmus. Vtedy sa používal termín „kolektivizmus“, občas aj s prívlastkami „sovietsky“ alebo „socialistický“.

Do bežného politického slovníka sa začalo slovo „subornosť“ vracat' až na prelome 1970-tych a 1980-tych rokov úmerne tomu, ako sa začala „osmelovať“ patrioticky znepokojená časť inteligencie (*najmä z oblasti umeleckej tvorby*) spolu so zvyšnou „verejnosťou“, vyjadrujúc svoje rozčarovanie nad výdobytkami reálneho „socializmu“ a perspektívami jeho ďalšieho rozvoja pod vedením Politbyra ÚV KSSZ na základe ideí marxizmu-leninizmu, a ako sa začala obracať ku svetónázorovým tradíciám, ktoré v Rusku panovali pred ustanovením Sovietskej moci v r. 1917. A už viac ako 10 rokov, počnúc rokom 1992 (*keď štátnosť ZSSR bola zničená v súlade s direktívou Rady národnej bezpečnosti USA 20/1 zo dňa 18.08.1948 „Naše ciele voči Rusku“*)¹, o „subornosti“, o potrebe žiť suborne hovorí a píše každý, komu sa len zachce.

Avšak publikácie, ktoré by dali zrozumiteľné odpovede na otázky: *prečo sa v Rusku nesformovala subornosť už pred rokom 1917? alebo, ak Rusko žilo v subornosti, prečo sa potom zaplietlo do japonsko-ruskej vojny a prišlo k revolúcii v rokoch 1905 — 1907? prečo sa zapojilo do 1. svetovej vojny 20. storočia a prišlo k revolúciám v 1917-tom roku, čo prinieslo veľmi krutú občiansku vojnu? prečo sa subornosť neformuje ani po roku 1991?* — sa nám najst' nepodarilo.

Ale skôr, než začneme skúmať problematiku formovania subornosti v súčasnej ruskej spoločnosti a v ľudstve ako takom, prečítame si existujúce výklady tohto termínu, ktoré nám zostali v minulosti.

„SÚBORNOSŤ (kafolíckosť) (gréc. Katholikos = všeobecný), je jedným z hlavných príznakov kresťanskej cirkvi, ktorý ju definuje ako všeobecnú,

¹ Dôležité fragmenty tejto direktívy sú zverejnené v knihe N. N. Jakovleva „CIA proti ZSSR“ vydané vo viacerých rokoch. Zmienky sú aj v knihe VP ZSSR „Mítva voda“. Samotná kniha (vydanie z r. 1983) je súčasťou informačnej bázy VP ZSSR (priečinok: „Iní autori“), širenej na kompaktných diskoch.

celosvetovú („V jednu, svätú, **súbornú/všeobecnú**² a apoštolskú cirkev“ — Nicejsko-carhradské vyznanie viery, 4. storočie). A. S. Chomiakov, ktorý súbornosť vnímal ako špecifické dedičstvo pravoslávnej tradície (súbornosť ako kolektívny rozum „cirkevného ľudu“ na rozdiel od náboženského individualizmu, protestantizmu alebo autoritarizmu pápeža v rímsko-katolíckej cirkvi), ju opisoval ako všeobecný princíp organizácie bytia, ktorý združuje množstvo ľudí spojených silou lásky do „slobodnej a organickej jednoty“ (v sociálnej filozofii je najväčšia podobnosť videná v „roľníckej občine“). Pojem súbornosť si ruská náboženská filozofia osvojila na prelome 19. a 20. storočia. („Veľký encyklopedický slovník“, elektronická verzia na CD, r. 2000).

„KAFOLÍCKY (z gréckeho „všeobecný“) — celosvetový, súborný. Tento termín sa používa v ruskej pravoslávnej teologickej literatúre namiesto termínu „katolícky“, na rozdiel od ktorého má „pozitívne“ zafarbenie, t.j. „celosvetový“, a nie západný, katolícky. Obidva termíny („kaTolícky“ a „kaFolícky“: — naše spresnenie v citáte) vznikli v ruskej literatúre vďaka tomu, že grécky medzizubný zvuk znaku „théta“³ sa vo väčšine jazykov číta ako „T“, ale v ruskom jazyku ako „F“. Viď Súbornosť.“⁴

Takže:

„SÚBORNOSŤ je ruský pravoslávny teologický termín, ktorý zaviedol A. S. Chomiakov (1804 — 1860) namiesto termínu kafolíckosť (viď Kafolícky). Súbornosť je protikladom kolektivismu a individualizmu, a označuje, že v Cirkvi prebieha dobrovoľné zjednocovanie veriacich na základe lásky k Bohu a lásky jeden k druhému, pod vedením Ducha Svätého (súbornosť v podaní Chomiakova predpokladá absenciu vonkajšieho autoritatívneho centra)⁵“.⁶

² V Rusku používajú termín „súborná“ (соборная), podobne ako na Slovensku sa vo Vyznaní viery používal termín „všeobecná“ alebo „katolícka“. — pozn. prekl.

³ Medzizubný zvuk starogréckeho písmena Théta (veľké – Θ; malé – θ) pozná väčšina ľudí z angličtiny ako „th“ v slovách „thing“ (vec), „think“ (myslieť). V jazykoch, kde táto spoluhláska neexistuje, bola nahradená buď písmenom „T“ (Teodor), alebo „F“ (Fiodor).

⁴ Zdroj <http://azbuka-hrist.narod.ru/k/kafolicheskij.html> (prevzaté v apríli 2003).

⁵ Zosobneného v spoločnosti.

⁶ Zdroj <http://azbuka-hrist.narod.ru/s/sobornost.html> (prevzaté v apríli 2003).

V poslednej vete je vlastne povedané to najdôležitejšie: ostáva už len uviesť to do Života.

Z poslednej vety uvedeného článku (*súbor sobornost.html*) vyplýva, že súbornosť je vlastne takisto kolektivismus, ale nie korporatívneho typu (vo vyššie uvedenom zmysle), a že v súbornom živote nemá miesto princíp „*podriaďujúc sa — podriaďuj*“ („*poslúchajúc — rad', radiac — podriaďuj*“), realizovaný formou potlačania a deformovania psychickej činnosti okolitých ľudí či už svojou individuálnou vôľou, alebo informačno-energetickou mocou a algoritmickou egregoru, tlmočenou cez konkrétneho jednotlivca. Aby však povedané bolo možné uviesť do praxe, treba najprv pochopiť, čo je v tradičnom učení cirkví o súbornosti životu neadekvátne⁷. A kvôli tomu treba nazrieť do histórie tejto otázky.

Predovšetkým upriamime pozornosť na to, že kánon Nového Zákona neobsahuje výklad učenia o súbornosti povedaný samotným Kristom. Všetky úvahy cirkevných hierarchov a teológov na túto tému majú vo svojom základe nasledovný fragment 12. kapitoly Prvého listu Korint'anom od apoštola Pavla, ktorý za Kristovho života sa s ním nikdy nestretol a nekomunikoval:

„1. Nechcem, bratia, aby ste nevedeli o duchovných daroch. 2. Viete, že keď ste boli pohanmi, ťahalo vás to k nemým modlám. 3. Preto vám

⁷ Pritom tradičné chápanie súbornosti, ktoré ponúka cirkev, predpokladá, že cirkev, jej hierarchovia a teológovia musia trpieť schizofréniou:

- na jednej strane, ako vidno z definícií tohto termínu a javu, tak súbornosť bez Boha nemôže existovať, preto žiť súborne znamená žiť v Božom Kráľovstve na Zemi. To je aj v plnom súlade so slovami modlitby „*Otče náš*“: „*Otče náš, ktorý si na nebesiach! Nech sa svätí meno Tvoje; Nech príde kráľovstvo Tvoje; Nech sa plní Tvoja vôľa aj na zemi, tak ako v nebi*“. A cirkev hlása nutnosť súborného života.
- na druhej strane, cirkev po celú dobu svojej existencie vyhlasuje „*chiliazmus-milenarizmus*“ za kacírstvo. „*Chiliazmus (z gréc. chílias — tisíc), milenarizmus (z lat. mille — tisíc) je náboženské učenie, podľa ktorého bude pred koncom sveta existovať tisícročné kráľovstvo Božie na zemi*“ (Veľká sovietska encyklopédia, 3. vydanie, zv. 28, str. 252). Inými slovami, história ľudstva v jej dnešnej biologickej a sociálnej kvalite bude zavŕšená pomerne dlhým životom ľudstva v súbornosti. A preto cirkev, ktorá označuje chiliazmus za kacírstvo, popiera aj zmysel modlitby „*Otče náš*“, aj svoje vlastné učenie o súbornosti ako norme pre život ľudstva, a odhaľuje to, že Bohu v Živote neverí.

Preto slová apoštola Jakuba „*človek s rozpoltenou myslou je nestály na všetkých svojich cestách*“ (Jakubov list, 1:8) sú aj univerzálnou odpoveďou na otázku, prečo je „*súbornosť*“ len „*kŕmidlom*“, na ktorom sa priživujú teológovia a hierarchovia cirkví, a nie reálnym životom všetkých členov cirkví.

hovorím, že nikto hovoriaci Duchom Božím nebude preklínať Ježiša, a nikto nemôže nazvať Ježiša Pánom, iba ak v Duchu Svätom. 4. Dary sú rôzne, ale Duch je ten istý; 5. aj služby sú rôzne, ale Pán je ten istý; 6. rôzne sú aj prejavy, ale Boh je ten istý, tvoriaci všetko vo všetkých. 7. Každý dostáva prejavy Ducha k spoločnému úžitku. 8. Jednému dáva Duch slovo múdrosti, druhému rovnaký Duch dáva slovo poznania; 9. iný dostáva od toho istého Ducha vieru, ďalší dar uzdravovať. 10. iný dostáva schopnosť konať divy, druhý prorokovať, iný dar rozlišovať duchov, ďalší dar rôznych jazykov, iný dar vykladať jazyky. 11. Toto všetko tvorí jeden a ten istý Duch, ktorý rozdeľuje každému osobitne, ako Sám uzná za vhodné. 12. Lebo tak, ako je jedno telo, hoc má veľa orgánov, no všetky spolu tvoria jedno telo, — tak je to aj s Kristom. 13. Lebo všetci sme v krste spojený jedným Duchom, aby sme tvorili jedno telo, či sme Židia alebo Gréci, otroci alebo slobodní občania. 14. Telo sa neskladá z jedného orgánu, ale z mnohých. 15. Keby si noha povedala: „Nepatrím k telu, lebo nie som ruka,“ tým ešte neprestáva patriť k telu. 16. A keby si ucho povedalo: „Nepatrím k telu, lebo nie som oko,“ tým ešte neprestáva patriť k telu. 17. Keby celé telo bolo okom, kde by bol sluch? A keby celé telo bolo sluchom, kde by bol čuch? 18. No Boh rozložil všetky orgány v tele tak, ako chcel. 19. Keby boli všetky jedným orgánom, kde by bolo telo? 20. No takto je orgánov veľa, ale telo iba jedno. 21. Oko nemôže povedať ruke: „Nepotrebujem ťa,“ ani hlava nohám: „Nepotrebujem vás.“ 22. Ba čo viac, orgány tela, ktoré sa zdajú byť slabšie, sú o to viac potrebné. 23. Orgány tela, ktoré sa nám zdajú byť menej ušľachtilé, o tie sa viacej staráme. 24. Menej ušľachtilé orgány zaodievame slušnejšie, než tie ušľachtilé, ktoré to vôbec nepotrebujú. Boh usporiadal naše telo tak, že dal menej dokonalému orgánu väčšiu starostlivosť, 25. aby nebola v tele roztržka, a všetky orgány sa rovnako starali jeden o druhého. 26. Preto ak trpí jeden orgán, trpia s ním všetky orgány; keď je oslávený jeden orgán, radujú sa s ním všetky orgány. 27. Vy ste telo Kristovo, a jednotlivo ste jeho orgánmi“.

V uvedenom úryvku sme vyčlenili:

- **hrubým písmom** — tie miesta, kde Pavol píše o Kristovi ako o egregate. V ňom prirovnáva (v *informačno-algoritmickom a energetickom aspekte*) určitého kolektívneho ducha, tvoreného rôznymi ľuďmi, k jedinému hmotnému telu človeka, a nazýva tohto kolektívneho ducha „Kristom“;

- *kurzívou* — tie miesta, kde Pavol píše o rozdeľovaní rôznych funkčne špecializovaných fragmentov jednotnej algoritmiky egregoru do psychiky jeho jednotlivých účastníkov a o zostavovaní z týchto fragmentov (*v psychike ľudí*) jednotnej algoritmiky egregoru, ktorá riadi jeho energeticko-informačné zdroje;
- podčiarknutým písmom — tie miesta, kde Pavol píše o tom, čo dáva Boh každému človeku priamo v rámci života alebo osudu, nie cez egregory⁸, ku ktorým býva človek dobrovoľne alebo mimovoľne pripojený, alebo o tom, čo dosahuje človek vlastným úsilím (*aj keď možno v duchu algoritmiky určitých egregorov vytváraných spoločnosťou*).

Okrem toho v podčiarknutom texte vidno, že Šavol-Pavol nerozlišuje medzi Bohom, egregormi a ostatnými osobnými a kolektívnymi duchmi. Pre neho je Boh tým istým Duchom, a ten je aj Pánom, čo vylučuje jednoznačné chápanie zmyslu jeho textu. Prítomnosť v danom kontexte Šavlovho-Pavlovho textu slova „Pán“ (*konkrétne v 5. verši, ktorý sme zvýraznili hrubo, ako vzťahujúci sa k egregoru*) nielenže vytvára nejednoznačnosť chápania, ale otvára aj možnosť k tomu, aby v ľudskom videní a chápaní sveta bol na úroveň Boha povýšený buď umelo vytvorený egregor alebo niekto z pánov a pohlavárov tohto egregora.

Tak sa Šavol-Pavol, vedome či nevedomky, stal jedným z nástrojov uskutočnenia globálneho projektu „svetového zákulisia“, ktorému možno dať pomyselné meno „Pán“⁹. Jeho podstata spočíva v nahradení v spoločnosti *relígie (zmysluplného dialógu človeka a Boha v Živote)* egregoriálno-magickým kultom, ktorý by pánom a pohlavárom projektu umožnil realizovať svoju moc nad ľuďmi a spoločnosťami v hraniciach Božieho dopustenia. T.j. v tomto projekte jeho páni a pohlavári subjektívne odhadujú hranice Božieho dopustenia, deformujú mravnosť a svetonázor ľudí s cieľom vtiahnuť ich do oblasti Božieho dopustenia voči nim samým, aby ich tu mohli vypočítavo zneužívať. Takto sú vybudované všetky biblické kulty ich pánmi a na tomto etickom princípe stojí mnohotvárný satanizmus.

Vďaka tomuto projektu je Kristus a Boh už dve tisícky rokov medzi veriacimi na nerozoznanie od „pána“, ktorý nie je ani Kristom, ani Bohom.

⁸ Napríklad, Boh každému v Živote dáva informáciu prostredníctvom osvietenia Rozlíšením, o čom budeme hovoriť v 9. kapitole.

⁹ Alebo Hospodin („Господь“). – pozn. prekl.

V histórii ľudstva je to ak nie prvý, tak dostatočne efektívny akt zámeny pojmov v oblasti sociálneho riadenia pomocou metódy, ktorá v dnešnej vede dostala názov *neurolingvistické programovanie*¹⁰. V dôsledku takejto manipulácie s pojmami sa otrok aj otrokár stali neoddeliteľnými prvkami a nevoľníckymi rukojemníkmi samotného systému otrokárstva. Po spustení tohto systému do prevádzky stačilo už len prispôsobovať formy otrokárstva k meniacim sa podmienkam života druhu Homo Sapiens na Zemi a jeho civilizácie, pričom nevoľnícky charakter samotného systému zostával nemenným.

Fragment textu v Pavlovom liste, ktorý sme zvýraznili podčiarknutím, dostane okamžite jednoznačný zmysel (*potvrdzovaný životom*), ak v ňom slová „Duch“ a „Pán“ nahradíme slovom „Boh“:

... 4. *Dary sú rôzne, ale Boh je ten istý; 5. aj služby sú rôzne, ale Boh je ten istý; 6. rôzne sú aj prejavy, ale Boh je ten istý, tvoriaci všetko vo všetkých. 7. Každý dostáva prejavy Boha k spoločnému úžitku. 8. Jednému dáva Boh slovo múdrosti, druhému rovnaký Boh dáva slovo poznania; 9. iný dostáva od toho istého Boha vieru, ďalší dar uzdravovať. 10. iný dostáva schopnosť konať divy, druhý prorokovať, iný dar rozlišovať duchov, ďalší dar rôznych jazykov, iný dar vykladať jazyky. 11. Toto všetko tvorí jeden a ten istý Boh, ktorý nadeľuje (u Pavla: rozdeľuje) každému osobitne, ako Sám uzná za vhodné.*

...

No všetko, čo Pavol v uvedenom fragmente¹¹ svojho listu povedal, je korektné vo vzťahu k akémukoľvek sociálne podmienenému egregaru bez výnimky, bez ohľadu na to, akú má informačno-algoritmickú náplň, nech už by sa volal akokoľvek. *A nič, čo by špecificky charakterizovalo súbornosť (t.j. tak, aby ju bolo možné odlišiť od egregarov iných typov) v tomto fragmente niet.*

Preto Pavlov text prívádza k jednoduchým otázkam:

- Existuje rozdiel medzi egregarom, ktorý Pavol nazýva „Kristom“, a historicky reálnym Kristom v jeho večnom živote?

¹⁰ Používa sa skratka NLP.

¹¹ Uvedený fragment z listu apoštola Pavla je metafora, ktorej spôsob tlmočenia informácie čitateľovi je podobný ako u tej, ktorú sme analyzovali v 1. kapitole, keď sme sa bavili o tom, ako chápať Nostradamovu predpoveď o „androgýnovom pôrode“, hoci v nej sa tlmočí celkom iná informácia.

- Čo by malo prebiehať v súbornosti (ako v špecifickom type egregora):
 - energetika egregora, ktorého Pavol nazýva „Kristus“¹², by sa mala vlievať do psychiky jednotlivca, podriaďujúc algoritmike egregora (*a jeho pohlavárom*) jeho energetické a informačno-algoritmické zdroje, vôľu a dostupné zdroje, ktorými jedinec disponuje?
 - človek veriaci Bohu a snažiaci sa zotrvať v priamom vnútornom dialógu s Bohom v Živote, **po prvé**, by mal podporovať svojou vôľou a dostupnými zdrojmi činnosť iných ľudí, ak príde na to, že aj oni sa snažia konať v duchu Božieho Zámeru; a **po druhé**, mal by pomáhať aj ľuďom (*konajúcim v hraniciach Božieho dopustenia*) vstupovať do súbornosti na rovnakých princípoch, t.j. slobodnej činnosti v duchu Božieho Zámeru úmerne tomu, ako každý z nich sám *úprimne* chápe Prozreteľnosť, nepotláčajúc ani nekrieviac pritom vôľu druhých, ale zverujúc Bohu priebeh udalostí vo svojom aj ich živote?

My sme presvedčení, že ak ľudia vytvoria súbornosť, deje sa práve druhá možnosť:

Človek veriaci Bohu a snažiaci sa udržiavať s Ním v Živote priamy vnútorný dialóg:

- **po prvé**, musí podporovať svojou vôľou a dostupnými zdrojmi aj činnosť iných ľudí, ak zistí, že aj oni sa snažia konať v duchu Božieho Zámeru¹³;
- a **po druhé**, musí pomáhať vstupovať do súbornosti aj ľuďom, konajúcim v hraniciach Božieho dopustenia na rovnakých princípoch: slobodnej činnosti v duchu Božieho Zámeru úmerne tomu, ako každý z nich sám *úprimne* chápe Prozreteľnosť, nepotláčajúc ani nekrieviac pritom vôľu druhých, ale zverujúc Bohu priebeh udalostí vo svojom aj ich živote, a tiež priebeh udalostí

¹² Alebo akéhokoľvek iného sociálne podmieneného egregora.

¹³ O tom, že subjektívne chápanie Božieho Zámeru je možné a ako ho dosiahnuť, je podrobnejšie v knihe VP ZSSR „Dialektika a ateizmus: dve nezlučiteľné podstaty“ (*Druhá časť 7. kapitola „Subjektívna dialektika“ ako prirodzený, no „zabudnutý“ spôsob objektívneho poznávania človekom Pravdy Života*).

v spoločenskom živote svojho ľudu a celého ľudstva, do ktorého každý prispieva svojim dielom.

Ale skôr než začneme skúmať algoritmičku súbornosti a procesu jej vytvorenia ľuďmi, musíme preskúmať aj názor vyjadrený apoštolom Pavlom.

Preto predpokladajme, že večne živý Kristus (*u Boha sú všetci živí*) vloží svojho ducha do psychiky *pravých (podľa Pavla)* kresťanov a svojou vôľou koná nielen vo „vnútornom svete“ každého z nich, ale cez nich aj v spoločnom „vonkajšom svete“. Predpokladajme, že pritom nepotláča psychiku ľudí svojou energetickou mocou, kradmo nezamieňa ich vôľu svojou, ale všetko prebieha na základe viery samotného veriaceho v učenie zvestované Pavlom a na základe osobnej výzvy k činu toho ducha, ktorého Pavol nazýva „Kristom“ alebo „Kristovým duchom“.

Ak sa pri týchto predpokladoch pozrieme do reálnej histórie takzvanej kresťanskej civilizácie, hneď sa na povrch vynárajú otázky: Ak tento duch nie je egegorom, ktorého si vytvorili ľudia na základe svojich presvedčení (*v niečom chybných alebo vyložene ľživých*), ale skutočne pravým Kristom, tak prečo je história takzvanej kresťanskej civilizácie plná úmyselného zla a rôznych nešťastí, ktoré sa stali kvôli lajdáckosti a neuváženosti ľudí? Vari, až na pár svätcov, sú všetci ostatní kresťania (*dokonca pravidelne sa zúčastňujúci cirkevných služieb*) pokrytcami brániacimi *Kristovmu duchu (s jeho informáciou, algoritmičkou a energetikou)* v tom, aby do nich vstúpil?

— To sotva. No hlavná výhrada spočíva v inom. Kristus nikde, nikdy a nikomu nehovoril, že má v pláne svojou osobou (*v tele alebo v duchu*) zameniť ak nie celé ľudstvo, tak minimálne každého kresťana v zástupe pokolení tým, že vstúpi svojím duchom do tela a psychiky ľudí a bude cez nich konať v priebehu storočí. S týmto faktom sa spájajú dve množiny udalostí:

- na jednej strane: Nový Zákon na mnohých miestach hovorí o tom, že Kristus vďaka moci, ktorá mu bola daná Zhora, oslobodzoval ľudí od rôznych cudzích duchov (*najmä od ich posadnutia*), ktorí sa usadili v ich psychike (*duchu-biopolí*) a tele;
- na druhej strane: história zachováva z pokolenia na pokolenie mnoho správ o posadnutí ľudí zlými duchmi a Satanom; *vrátane prípadov, keď ľudia uzavreli dohodu s nečistou silou.*

A predpoklad, že večne živý Kristus (*u Boha sú všetci živí*) vkladá svojho ducha do psychiky *pravých (podľa Pavla)* kresťanov a koná cez nich v spoločnom „vonkajšom svete“; že pritom nepotláča psychiku ľudí svojou energetickou mocou, kradmo nezamieňa ich vôľu svojou, ale že všetko prebieha na základe viery samotného veriaceho v učenie zvestované Pavlom a na základe osobnej výzvy toho ducha, ktorého Pavol nazýva „Kristom“ alebo „Kristovým duchom“ — *je charakterom svojej etiky (t.j. mravne podmienených vzťahov jednotlivých strán)* podobný druhej množine: množstvu svedectiev o posadnutosti.

T.j. vecný rozbor Pavlom vyjadreného názoru nám odhaľuje „typickú zmluvu“ („testament“), v ktorej sa jedná o to, že *jedna strana poskytne svoju vlastnú psychiku (ducha-biopole) aj s telom, aj s rôznymi dostupnými zdrojmi (ktoré dostala duša Zhora pre život na Zemi) k dispozícii druhej strane výmenou za prísľub niečoho, po čom prvá strana túži*¹⁴.

A nič nenasvedčuje tomu, že by tento typ zmluvy nevyhovoval nečistej sile, ktorej veľakrát je Zhora dovolené konať nielen vo vlastnom mene, ale aj v mene a podobe Krista, pred čím samotný Kristus varoval:

„On im povedal: Dajte si pozor, aby vás nezviedli. Lebo prídu mnohí a budú hovoriť v mojom mene: ‚To som ja!‘ a ‚Ten čas je tu!‘, no vy nechodte za nimi!“ (Lukáš, 21:8).¹⁵

¹⁴ V prípade historicky reálneho kresťanstva je to poskytnutie vlastného ducha, tela a zdrojov výmenou za prísľub večnej blaženosti v raji. T.j. táto „zmluva“ sa svojou podstatou ničím nelíši od zmluvy o predaji vlastnej duše, je však ponúkaná v elegantnej forme „bártru“, kde predajca dáva kupujúcemu „tovar“ na dlh aj s odkladom platby bez zjavného kúpno-predajného aktu pri ktorom by došlo k okamžitej výmene „tovar za peniaze“ alebo „jeden tovar za iný tovar“.

¹⁵ Kroniky kresťanských cirkví poznajú prípady, keď sa ľuďom zjavili rôzni predstavitelia nečistej sily v podobe Krista a svätých. A podľa nášho chápania vzniku historicky reálneho kresťanstva bol Šavol prvým z široko známych dejateľov cirkvi, ktorý sa podriadiť prízraku nejakého antikrista vydávajúceho sa za Krista. Po tejto udalosti sa prenasledovateľ prvých kresťanov Šavol stal apoštolom Pavlom.

Podrobnejšie si o tom môžete prečítať v prácach VP ZSSR „*Majster a Margaréta: hymna démonizmu? alebo Evanjelium oddanej viery*“ a „*Dialektika a ateizmus: dve nezlučiteľné podstaty*“. Tu dáme len stručné objasnenie.

To, že sa Šavlovi zjavil skutočný Kristus, spochybňujeme na základe toho, že epizódy opisujúce vzťah medzi „prízrakom Krista“ a Šavlom počas jeho obrátenia na Pavla, počnúc od ich stretnutia v duchu na Šavlovej ceste do Damašku (*Skutky apoštolov, 9. kap.*), sa

Okrem toho sa vynára otázka: *a načo potom Boh vložil do tela dušu, ktorá je obdarená slobodou voľby a SLOBODOU VÝBERU CIEĽOV (vrátane možnosti samostatne si zadávať hranice subjektívne možného a samostatne subjektívne určovať, čo je možné a nemožné, prípustné a neprípustné)¹⁶, ako aj vôľou, pomocou ktorej sa realizujú obe predchádzajúce slobody?*

— Pre riadenie života na Zemi podľa Pavlom opísanej schémy («všetci kresťania sú časťami tela „pravého Krista“») je živá duša v tele, sloboda voľby, sloboda výberu cieľov, vôľa, individuálny um-rozum a mnoho ďalšieho, čo dostala duša Zhora pre svoj život na Zemi, jednoducho prekážkou, vnútorným šumom systému riadenia. Pre riadenie života na Zemi podľa Pavlom opísanej schémy by úplne postačovalo množstvo tiel

odlišujú od množstva epizód uvedených v kánonických textoch Nového Zákona tým, že „*Kristov príznak*“ *sa nesprával tak, ako sa správal Kristus vo všetkých ostatných (nami nespochybňovaných) novozákonných svedectvách o jeho činnosti.*

„Kristov príznak“ sa v epizóde so Šavlom na jeho ceste do Damašku chová nekresťansky:

- Pravý Kristus uzdravoval chorých a mrzákov, — a tu bol zrazu Šavol na ceste do Damašku oslepený, aj keď len dočasne (*Boh a Jeho poslovia sa obídu aj bez takýchto „sprievodných“ efektov.*)
- Pravý Kristus nikdy nikoho nenútil silou ani strachom, ani vydieraním k tomu, aby ho nasledoval. — No Šavol bol vydesený a chvel sa, keď sa podriadiť tomu, kto ho povolal do služby.

Avšak pravý Kristus nikdy nikomu nenaháňal strach, nikdy nikoho nemrzačil dokonca ani na krátky čas, nikdy nikoho nevydieral (*a už vôbec nie tak prefikane medzi riadkami, a nie priamo v slovách*), nepotláčal a nedefinoval nikoho vôľu, nevytváral dvojzmyselné situácie, ktoré by umožňovali obviňovať jeho aj Boha v podobných veciach.

V činnosti pravého Krista a v činnosti prízraku, ktorý sa zjavil Šavlovi v duchu na jeho ceste do Damašku, sa odrážajú dve rôzne, navzájom sa vylučujúce mravnosti. A špeciálna otázka: *Potrebuje pravý Kristus a pravý Boh, aby pravé kresťanstvo ľudia prijímali v strachu a chvení, neschopní čokoľvek pochopiť; aby ho prijali tak, ako sa to prihodilo Šavlovi-Pavlovi?*

Boh nikoho nestraší, hoci dáva ľuďom výstražné upozornenia o tom, že v Živote nie sú len priame, ale aj spätné väzby, t.j. funguje princíp „čo zaseješ, to aj zožneš“. No keďže v Živote existujú aj výstrahy, aj zastrašovanie, tak je na samotnom človeku aby sa nezľakol a rozlišoval medzi tým, čo je pokus ho nejakým spôsobom zastrašiť alebo inak demoralizovať v snahe dosiahnuť voči nemu (*alebo proti jeho vôli*) nejaké ciele; a tým, čo je varovanie, ktoré má za cieľ ochrániť ho pred nejakými problémami.

¹⁶ Sloboda určovania subjektívne možného a nemožného je tým hlavným, čo odlišuje človeka od zvierat. (**Nepravda**: *chobotnica si vie chápadlom zmerať a subjektívne veľmi presne odhadnúť, cez aký otvor prejde a cez aký nie. Ak vie, že ten otvor nie je dosť veľký, tak sa ani nepokúša dostať cez neho von! – pozn. prekl.*)

bez duše a *jeden spoločný duch*, ktorý by tieto telá riadil, rozmnožujúc alebo znižujúc ich počet podľa potreby.

A skutočnosť, že **človek je predovšetkým živou dušou, ktorá je Zhora obdarovaná umom-rozumom, slobodou voľby, SLOBODOU VÝBERU CIEĽOV (vrátane možnosti samostatne si zadávať hranice subjektívne možného a samostatne subjektívne určovať, čo je možné a nemožné, prípustné a neprípustné) a vôľou, pomocou ktorej sa realizujú obe predchádzajúce slobody** — je ukazovateľom toho, že Pavol sa kompletne mýli, keď večne živému pravému Kristovi pripisuje etiku vzťahov s ľuďmi, ktorá je typická pre nečistú silu.

Takže po prečítaní 12. kapitoly Prvého listu apoštola Pavla Korint'anom a porovnaní prečítaného s tým, čo vieme o vytváraní ľuďmi egregorov, o objektívnosti informácie a algoritmiky (miery), sa ocitáme pred nutnosťou učiniť nepokryteckú voľbu pred Bohom:

- buď priznať, že Pavol zamieňa pravého večne živého Krista egregorom, ktorého volá „Kristus“, avšak jeho informačno-algoritmický obsah nemá s pravým Kristom ani Zvestovaním, ktoré ľuďom priniesol, nič spoločné;
- alebo priznať, že Pavol píše o pravom večne živom Kristovi, a nemať problém s tým, že Kristova etika správania k ľuďom je totožná s etikou *nečistej sily, ktorá človeku sľubuje alebo ponúka čosi, po čom veľmi túži, výmenou za právo ovládať jeho dušu, psychiku a telo.*

Výber druhej možnosti zbavuje každého, kto sa takto rozhodne, akýchkoľvek mravno-etických kritérií, a tým pádom aj schopnosti vedieť v jednotlivých situáciách rozlíšiť, čo je od Boha, a čo od Satana.

Preto my sme si vybrali nasledovné:

Pavol v 12. kapitole Prvého listu Korint'anom zamieňa pravého Krista egregorom, nazývajúc egregor „Kristom“, pričom tento egregor vznikol a existuje v hraniciach Božieho dopustenia a nemá v sebe nič kresťanské, okrem názvu a niektorých ďalších vábničiek. Informačno-algoritmický obsah tohto egregora je výmyslom „svetového zákulisia“ tých čias. *Napriek tomu je v Pavlových listoch aj veľa životu adekvátnych vecí, na čo sa chytili „kresťania“, ktorí Pavla uznali za Kristovho apoštola.*

„Svetové zákulisie“ tých čias, manipulujúce Šavla-Palva a konajúce cez neho, takýmto spôsobom uskutočnilo zámenu:

- algoritmiky sformovania súbornosti, ktorá zjednocuje osobné vôle množstva ľudí v súlade s Prozreteľnosťou a *oslobodzuje každého z nich V PRÚDE ŽIVOTNÝCH UDALOSTÍ od rôznych preludov (nečistých síl) a omylov.*
- algoritmikou egregora, ktorý zotročuje ľudí a (v hraniciach Božieho dopustenia) zneužíva v záujme „svetového zákulisia“ všetko to, čo každý z ľudí *dostáva priamo od Boha¹⁷, nie cez egregory, na ktoré sú ľudia slobodne alebo neslobodne, vedome alebo nevedome pripojení.*

Algoritmus (mechanizmus) nahradenia súbornosti zotročujúcim egregorom je veľmi jednoduchý:

1. V prvom kroku sa do spoločnosti zavádza lož — objektívne nedôveryhodná informácia o Bohu a *Prozreteľnosti (Božom Zámere).*
2. Následne ľudia, ktorí lži uverili a stotožnili sa s tým, že práve v nej sa odráža Zvestovanie dané Zhora a Prozreteľnosť, vytvárajú *na základe tejto lži* egregor. Proces vytvárania egregora je objektívny a nie je závislý na želaniach a vôli ľudí, ktorí sa ho zúčastňujú. Je to z dôvodu objektívnosti informácie a *miery (prejavom miery je aj ľudská mravnosť).*
3. To má za následok, že všetko, čo ľudia dostali priamo od Boha v ich „vnútornom“ a spoločnom „vonkajšom“ svete, sami podriaďujú algoritmike egregora, ktorý sami vytvárajú, pretože *kým veria v to, že práve táto lož je pravdou, tak nezávisle od svojich zámerov a vôle odmietajú Boha a v určitých aspektoch svojho života a činnosti sa protivia Jeho Zámeru.*
4. Ak sa v spoločnosti sformuje na tomto základe egregoriálno-magický rituálny kult, vierouka sa stane kultovou, začne sa prejavovať v kultúre spoločnosti ako celku a stane sa kostrovým základom kultúry, tak proces získa určitú stabilitu z pokolenia na pokolenie.

¹⁷ Pripomenieme, že v uvedenom fragmente 12. kapitoly Prvého listu Pavla Korint'anom je všetko, čo človek dostáva priamo od Boha (*alebo vlastným úsilím*), zvyraznené podčiarknutím.

Takto vytvorený systém psychologického potláčania, vydierania, podplácania a iných foriem zotročovania ľudí môže byť funkčný natoľko, nakoľko adekvátne jeho tvorcovia odhadli Božie dopustenie voči svojim potenciálnym obetiam.

Oslobodiť sa z moci takýchto zotročujúcich egregorov je možné len pomocou uvažlivého postoja človeka k Životu; pomocou jeho nebojácnosti byť úprimným; pomocou odhodlanosti odmietat' každú lož, ktorá bola v Živote odhalená; pomocou odhodlanosti odolávať kompromisom s odhalenými lžami jej otrokov a slabochov, a tiež odolávať zotrvačnosti bezduchej a zbabelej viery okolia v údajnú pravdivosť už odhalenej lži; a toto oslobodenie je možné **len pod Božím vedením na základe oddanej viery človeka Bohu a na základe priameho osobného vnútorného dialógu s Ním v Živote, nie cez kultové vierouky a ich rituály.**

Čo sa týka egregora historicky reálneho kresťanstva (*všetkých jeho odnoží*), zotročujúceho ľudí v mene Krista, tak posadnutí týmto egregorom veria nasledovným ideám, ktoré so Zvestovaním Zhora (*vrátane toho, ktoré sprostredkoval Kristus*) nemá nič spoločné:

- Dogma o Trojici. Hoci v skutočnosti, ako to vidíme v textoch Nového Zákona:
 - Samotný Kristus nesformuloval žiadnu myšlienku, ktorá by sa podobala dogme o Trojici, a ani nikoho nepresviedčal, že aj keď je Boh jeden, tak je zároveň tajuplne trojitý. Ani so Židmi nemal Kristus žiadne dogmatické spory ohľadom chápania jednobožstva (*jediný teologický spor s nimi sa týkal toho, že zďaleka nie všetci v ňom uvideli Krista-Mesiáša*). Preto dogma o Trojici, ktorá sa objavila až v 4. storočí, je výmyslom „cirkevných otcov“ a ich bábkarov zo „svetového zákulisia“ tých rokov, ktorý bol nasadený do vedomia cirkevných veriacich.
- Učenie o tom, že, **po prvé**, Boh („*Boh Otec*“ — v terminológii *kresťanských cirkví*) poslal na svet Krista kvôli tomu, aby ho ukrižovali a aby on svojou smrťou na križi vykúpil ak aj nie celé ľudstvo, tak aspoň tých, ktorí uverili tejto doktríne, a aby svojim zmŕtvychvstaním dal veriacim v túto doktrínu nádej ich vlastného zmŕtvychvstania v budúcnosti. A **po druhé**, že práve takto sa vraj všetko odohralo. Hoci v skutočnosti:

- **Po prvé**, Všemohúci Boh, ktorý bol slobodný v predurčení bytia ešte nestvoreného sveta a napriek tomu v ňom odsúdil na smrť svätca pod zámienkou, že je to údajne jediný spôsob, ako zachrániť poblúdených ľudí — buď nie je všemohúci, alebo nie je spravodlivý, pretože už vo svojom predurčení „podráža nohy“ svätcovi a odvracia sa od neho v Živote vo chvíli, keď ten potrebuje ochranu a pomoc. Navyše to bolo nezmyselne kruté voči Ježišovi zo strany toho, ktorého cirkev nazýva „Bohom Otcom“.

A ak chce niekto povedať, že to malo dať ľudom aj mravný príklad, tak ten skutočne bol daný: v mene nejakých cieľov, vyhlásených za vysoké a nepochopiteľné priemerným umom, je vraj možné vydať ľudí na smrť okolnostiam alebo nejakým tretím silám, pretože aj Krista ešte v štádiu predurčenia existencie sveta takto údajne obetoval sám Boh („*Boh Otec*“ v terminológii kresťanských cirkví)¹⁸.

- **Po druhé**, aj keď sa situácia vyvíjala smerom k tomu, že za „prirodzeného chodu udalostí“ (t.j. *pri chode udalostí bez priameho ovplyvňovania Božou vôľou*) Krista nevyhnutne čakalo ukrižovanie, reálne však neexistujú žiadne dôkazy o tom, že sa všetko odohralo práve takto.

Korán o tom priamo a nedvojzmyselne informuje: «*Oni ho (Ježiša) nezabili a neukrižovali, len sa im to zdalo; a vskutku, tí, ktorí o tom vedú spory, sami majú pochybnosti; nemajú o tom žiadnu znalosť, riadia sa len dohadmi (Sablukov: „Len si to myslia“). Určite ho (Krista)*

¹⁸ Tí, ktorí tvrdia, že ľudom bol vraj daný príklad sebaobetovania, by mali najskôr pochopiť, že:

- ukázať príklad sebaobetovania je jedna vec: v takom prípade by sa vteliť a obetovať mal ten, koho v kresťanstve nazývajú „Boh Otec“;
- a ukázať príklad úmyselného podstrčenia inej osoby je druhá vec: v takom prípade ten, koho v kresťanstve nazývajú „Boh Otec“, obetuje niekoho iného, dajúc mu možnosť spáchať akt sebaobetovania.

Hrdinské činy sebaobetovania sú v Živote väčšinou následkom zlomyseľnosti, trestuhodnej nedbanlivosti a nezodpovednosti iných ľudí, a toho, že ten, kto pre záchranu situácie nasadil vlastný život, nevidel už iné riešenie situácie. Preto nástoječivé trvanie na pravdivosti cirkevno-biblickej vierouky je klebetným pripisovaním Bohu zlého úmyslu, nedbanlivosti a surovosti ku Kristovi, popieraním, že Boh vypočul úpenlivú Kristovu modlitbu v Getsemanskej záhrade.

nezabili (Sablukov: „je to dobre známe“), nie, Boh si ho vyzdvihol k Sebe: ved' Boh je mocný (Kračkovský: „velký“), múdry! **Vskutku**, z ľudí Písma (t.j. vtedajších zákonníkov a kňazov) niet nikoho, kto by v neho (Krista-Mesiáša) neuveril pred jeho smrťou (t.j. kým si ho Boh vzal k Sebe a ušetril ho bolestivého mučenia a popravy), a v deň vzkriesenia bude on (Kristus) svedčiť proti nim!» (Korán 4:156, 157; všetky zvýraznenia textu a vysvetlivky v zátvorkách sú naše)¹⁹.

A nikto z kresťanov nemôže poprieť toto koranické svedectvo, pretože pred svojim zajatím v Getsemanskej záhrade sa Kristus modlil za to, aby ho minul „tento kalich“ — vyzreté udalosti zahŕňajúce aj jeho popravu.

A ešte pred touto trikrát opakovanou modlitbou Kristus vyzýval apoštolov, aby sa modlili s ním, varujúc ich: „bďte a modlite sa, aby ste neupadli do pokušenia“ (Matúš, 26:41; Marek, 14:38; Lukáš, 22:40; Ján prefikane túto epizódu zamlčal). Dvakrát sa po osamelej modlitbe vrátil apoštolom, ale našiel ich spať. Ak teda máme veriť Kristovmu varovaniu apoštolov, že *upadnú do pokušenia, ak neostanú bdieť a nebudú sa modliť*, potom nie je žiaden dôvod veriť ich svedectvám o Kristovom osude po jeho uväznení práve z toho dôvodu, že sa nezapojili do spoločnej modlitby s Kristom a stali sa obeťami pokušenia (vidiny popravy), ako aj všetci ostatní „svedkovia“. Preto treba hľadať pravdu v Živote s dôverou k Bohu.

A nič v Živote nesvedčí o tom, že Boh neodpovedal na Kristovu modlitbu v Getsemanskej záhrade pred jeho uväznením, že Boh nesplnil to, čo oznamoval už skôr cez Šalamúna²⁰, k čomu vyzýval ľudí cez samotného Krista²¹, a čo po niekoľkých storočiach objasnil v Koráne.

¹⁹ Toto koranické svedectvo je hlavnou príčinou nenávisť pohlavárov biblických cirkví a ich pánov k moslimskej regionálnej civilizácii a Koránu. Ale je zvláštne, prečo nerobí radosť tým, ktorí sa označujú za kresťanov?!

²⁰ Kniha múdrosti, 2. kapitola:

«1. Nespravodlivo zmýšľajúci si hovoria: Krátky a smutný je náš život, človek sa pred smrťou nezachráni, a nepoznáme nikoho, kto by sa vyslobodil z pekla. 2. Náhodou sme prišli na tento svet a neskôr bude, akoby sme ani nikdy neexistovali. Dych našich nozdier je len dym, a slovo je len iskrou v tlkote nášho srdca. 3. Len čo zhasne, naše telo sa zmení na prach a duch sa rozptýli ako vánok; 4. aj naše meno časom upadne do zabudnutia a nik si →→→

- Biblia je údajne Bohom inšpirovaný text, a teda vraj od Boha pochádza aj doktrína skúpenia celého sveta aj so všetkými jeho obyvateľmi na základe židovského medzinárodného rasového korporatívneho monopolu na úžerníctvo:

„Nedávaj na úrok svojmu bratovi (*podľa kontextu súkmeňovcovi-židovi*) ani striebra, ani chleba, ani hocičo iné, čo je možné dávať na úrok; cudzincovi (*t.j. nie-židovi*) dávaj na úrok, aby ťa pán boh tvoj požehnal vo všetkom, čo sa robí rukami tvojimi na zemi, do ktorej ideš, aby si v nej vládol“ — (*Deuteronomium, 23:19, 20*). „A budeš vládnuť nad mnohými národmi, a oni nad tebou vládnuť nebudú“ — (*Deuteronomium, 28:12*). „Vtedy synovia cudzincov (*t.j. nasledovné pokolenia nie-židov, ktorých predkovia vliezli do zámerne nesplattiteľných dlhov voči plemenu úžerníkov-spoluveriacich*) budú stavať tvoje múry a ich králi ti budú slúžiť; lebo vo svojom hneve

nespomenie na naše činy; a náš život preletí ako oblak a rozplynie sa ako hmla, ktorú rozoženú lúče slnka a jeho teplo. 5. Život náš je ako prechádzajúci tieň, a náš koniec je neodvratný: osud človeka je spečatený a nikto sa nevracia. 6. Tak hor sa! Užime si terajšie blahá, poďme si rýchlo užívať svet ako za mlada! 7. Opime sa drahým vínom a vôňami, nech nás neobíde jarný kvet života! 8. Ovenčime sa kvetmi ruží skôr, než uvädnu. 9. Nech každý z nás má účasť na našom pôžitku; všade zanecháme stopy veselosti, veď to je náš osud a náš podiel. 10. Budeme utláčať chudobného svätca, neušetríme vdovy a nebudeme brať ohľad ani na šediny starca. 11. **Naša sila bude zákonom pravdy, lebo slabosť je zbytočná** (*zvýraznené nami v citáte: Nie v sile je Boh, ale v Pravde!*) 12. Budeme prenasledovať svätca, lebo je nám na ťarchu a protiví sa našim činom; vyčíta nám porušovanie **zákona** (*zvýraznené nami v citáte: Božie Predurčenie bytia je najvyšším zákonom*) a hanobí našu výchovu. 13. Vyhlasuje, že pozná Boha a nazýva sa Božím synom; 14. je živou výčitkou nášho zmýšľania. 15. Ťažké je nám naňho hľadiť, lebo jeho život sa nepodobá na život ostatných, má odlišné spôsoby: 16. považuje nás za lotrov a vyhýba sa našim cestám ako špine; blahosláví smrť svätých a samofúbo nazýva Boha svojim otcom. 17. Uvidíme, teda, či sú jeho slová pravdivé, a vyskúšame, aká bude jeho smrť. 18. Lebo ak je tento svätec Božím synom, tak **Boh ho zachráni a vyslobodí z rúk nepriateľov** (*zvýraznené nami v citáte*). 19. Podrobíme ho urážkam a mučeniu, aby sme spoznali jeho miernosť a videli jeho dobrotu. 20. Odsúdime ho na potupnú smrť, veď, ako hovorí, bude oňho postarané».

Po uvedených slovách týchto nečestných podliakov informuje Šalamún o dôsledkoch ich útoku na Kristov život:

«Takto oni **mudrovali, ale zmýlili sa, lebo zloba ich oslepila, 22. a nerozpoznali Božie tajomstvá** (*zvýraznené nami v citáte*). Nečakali odmenu za svätosť života. Neverili, že čisté duše sú hodné odmeny. 23. Lebo Boh stvoril človeka nie aby sa na prach zmenil, ale urobil ho obrazom Svojho večného bytia. 24. Avšak závisťou diabla prišla na svet smrť, a zakúšajú ju tí, čo stoja na jeho strane»

No cirkvi si nespájajú toto proroctvo s prvým príchodom Krista.

²¹ „Poďte a naučte sa, čo to znamená: Milosrdenstvo chcem, a nie obeť“ (Matúš, 9:13).

som ťa ničil, ale vo svojej priazni budem k tebe milostivý. I budú tvoje brány otvorené, nebudú sa zatvárať ani vo dne, ani v noci, aby bolo k tebe prinášané bohatstvo národov a boli privádzaní ich králi. Lebo národy a kráľovstvá, ktoré ti nebudú chcieť slúžiť, zahynú, a také národy budú úplne vykorenené“ — (*Izaiáš, 60:10-12*). „Nemyslite si, že Ja som prišiel narušiť zákon alebo prorokov. Ja som ich neprišiel narušiť, ale vyplniť. Pravdivo vám hovorím: kým sa nepominie nebo i zem, nepominie zo zákona ani jedno písmenko, ani jedna čiarka, kým sa nenaplní všetko“ — (*Matúš, 5:17, 18*)²².

Hoci v skutočnosti:

- Od Boha nemôže pochádzať takáto ohavnosť, ktorej realizáciou dochádza k tomu, že vedecko-technický pokrok predbieha mravno-etický rozvoj ľudí, vojny a technické katastrofy sa svojou ničivosťou približujú k hranici, za ktorou ktorákolvek z nich môže zničiť ľudstvo²³, pretože „Boh nie je bohom chaosu, ale harmónie“ (*1. list Korinťanom apoštola Pavla, 14:33*).

Otázka toho, ktorý z vyššie uvedených názorov je ten správny (či *pod odrážkou „●“*, alebo *pod odrážkou „>“*), nie je vo svojej vnútornej podstate otázkou intelektuálnych dôkazov odvodených z analýz textov a expertíz relikvií typu „turínskeho plátna“; je to otázka *mravného výberu viery*, hoci informovanosť a intelektuálna analýza dôkazov tiež môžu mať na tomto výbere svoj podiel²⁴.

Vo výbere viery sa však neodráža bezdôvodná „náhoda“, ale reálna mravnosť ľudí.

²² Podľa cirkevnej tradície to vraj potvrdzuje, že celý Starý Zákon je inšpirovaný Bohom.

²³ Druhý dôvod, pre ktorý pohlavári biblických kultov nenávidia Korán a moslimskú regionálnu civilizáciu, sú opakované nedvojzmyselné tvrdenia v Koráne o tom, že uvedená samovražedná (*pre ľudstvo*) doktrína skúpenia celého sveta na základe židovského korporatívno-mafiánskeho úžerníctva je prejavom zjavného a nepopierateľného satanizmu.

²⁴ Podrobnejšie o podstate rozporov s biblickými cirkvami v teologicko-sociologických otázkach si možno prečítať v knihách VP ZSSR: „*Otázky metropolitovi Jánovi a hierarchii Ruskej pravoslávnej cirkvi*“, „*K Božiemu kráľovstvu...*“, „*Krátky kurz...*“, „*Sinajská túra*“, „*«Majster a Margaréta»: hymna démonizmu? alebo Evanjelium oddanej viery*“, „*Dialektika a ateizmus: dve nezlučiteľné podstaty*“, „*Viera a Miera*“.

Bezmála dve tisíc rokov kresťania verili tým názorom, ktoré sme pri analýze obsahu informačného egregora (*ktorého Pavol nazýval „Kristus“*) označili odrážkou „•“.

Žiadna súbornosť na tomto ideovom základe neexistovala, nie je a ani byť nemôže, pretože okrem toho, čo už bolo povedané, „otcovia cirkvi“ (*predstavitelia „svetového zákulisia“*) pri organizácii tejto firmy (*v mnohom komerčnej*) nahradili svojimi výmyslami učenie Krista o zmysle a spôsobe života človeka na Zemi, umožňujúce každému jednotlivcovi získať Ľudský režim psychiky a celej spoločnosti žiť súborne.

Tie najvýraznejšie ukazovatele toho, že Kristovo učenie bolo nahradené výmyslami, sú každému dostupné a prejavili sa v tom, že:

- Hoci bolo Zjavenie Zhora dané ľuďom cez Krista, tak v kresťanskej Biblii sa nenachádza žiaden text, ktorý by sa volal jednoducho a priamo „*Evanjelium*²⁵ *Božie cez Ježiša Krista*“ a obsahoval by Kristovo učenie. Namiesto neho sú tam štyri „sväté evanjeliá“ od Matúša, Marka, Lukáša (*takzvané «synoptické evanjeliá»*: z gréckeho „synopsis“ — *rovnako sa dívajúci*) a od Jána (*očarujúco svojrázne a rafinované*). Tieto evanjeliá však nepredstavujú výklad Kristovho učenia jeho priamymi príjemcami, potvrdzujúcimi jeho adekvátnosť vlastným životom, ale sú len životopisnými správami o živote a činnosti Ježiša medzi ľuďmi, ktoré prešli cenzúrou a úpravami „otcov cirkvi“.

Napriek tomu sa jeden z apokryfov (*v preklade „tajný“, t.j. ide o texty, ktoré neboli cirkevnou hierarchiou oficiálne zaradené do kánonu; alebo mohli byť skrývané pred veriacimi a neskôr zabudnuté, keď dané pokolenie hierarchov zomrelo*) priamo nazýva „*Evanjelium Mieru Ježiša Krista od učeníka Jána*“ (*prvé ruské vydanie, prekl. z franc., vyd. „Tovariščestvo“, Rostov na Done, 1991; druhé ruské vydanie má názov „Evanjelium Mieru od Ešejov“, vyd. „Sattva“, Moskva, 1995*)²⁶.

²⁵ V preklade z gréčtiny „Dobrá zvesť“. – pozn. prekl.

²⁶ A súdiac podľa obsahu, tento text nebol písaný prefikánym Jánom, ktorého evanjelium je súčasťou kánonu Nového Zákona. Starosloviensky text (*doslovný preklad z aramejského originálu*) bol vyvezený z Kyjevskej Rusi približne v období Batuchánovho vpádu a nachádzal sa až do 2. sv. vojny v Kráľovskej knižnici Habsburgov ako majetok rakúskej vlády. Aramejský text je uschovaný vo Vatikánskej knižnici. Na základe týchto dvoch textov vydal koncom 1930-tych rokov dr. Edmond Bordeaux Szekely svoj prvý preklad do angličtiny, z ktorého dr. E. Berthollet (*univerzita Lousanne*) urobil preklad do francúzštiny, a z tohto prekladu boli urobené preklady do ruštiny. Preklad vydavateľstva

- V Nicejsko-Carihradskom vyznaní viery sa nenachádza ani jedno Kristovo slovo, a jeho text predstavuje krátke zhrnutie tých ideí, na základe ktorých bol sformovaný a celé storočia udržiavaný egregor popísaný Pavlom v uvedenom fragmente Prvého listu Korint'anom, ktorý, ako sme preukázali, zamenil sebou večne živého Krista.

Aby sme nehovorili naprázdno, porovnáme si to, čomu učia cirkvi, s tým, čomu učil Kristus.

Cirkvi ponúkajú slepo uverit' nasledovnému:

„1. Verím v jedného Boha, Otca všemohúceho, Stvoriteľa neba i zeme, sveta viditeľného i neviditeľného. 2. Verím v jedného Pána Ježiša Krista, jednorodného Syna Božieho, zrodeného z Otca pred všetkými vekmi; Boha z Boha, Svetlo zo Svetla, pravého Boha z Boha pravého, splodeného, nie stvoreného, jednej podstaty s Otcem: skrze neho bolo všetko stvorené. 3. On pre nás ľudí a pre našu spásu zostúpil z nebies. A mocou Ducha Svätého vzal si telo z Márie Panny a stal sa človekom. 4. Za nás bol aj ukrižovaný za vlády Poncia Piláta, bol umučený a pochovaný, 5. ale tretieho dňa vstal z mŕtvych podľa Svätého písma. 6. A vystúpil do neba, sedí po pravici Otca. 7. A zasa príde v sláve súdiť živých i mŕtvych a jeho kráľovstvu nebude konca. 8. Verím v Ducha Svätého, Pána a Oživovateľa, ktorý vychádza z Otca i Syna. Jemu sa zároveň vzdáva tá istá poklona a sláva ako Otcovi a Synovi. On hovoril ústami prorokov. 9. Verím v jednu, svätú, katolícku²⁷ a apoštolskú Cirkev. 10. Vyznávam jeden krst na odpustenie hriechov. 11. A očakávam vzkriesenie mŕtvych 12. a život budúceho veku. Amen“²⁸.

No aj napriek úsiliam „otcov cirkvi“ a ich bábkarov ostali zrnká učenia, ktoré hlásal Kristus počas svojho života medzi ľuďmi, zachované v textoch

„Tovarišество“ je citovaný v prácach VP ZSSR „*Otázky metropolitovi Jánovi a hierarchii Ruskej pravoslávnej cirkvi*“, „*K Božiemu kráľovstvu...*“ a je zaradený aj do Informačnej bázy VP ZSSR, šírenej na kompaktných diskoch.

²⁷ T.j. v preklade z gr. „všeobecnú“, „súbornú“. – pozn. prekl.

²⁸ Body 3 a 4 sú *jalovým* sľubovaním čohosi dobrého výmenou za mravne skazenú ochotu prijať popravu svätca ako formu výkupného za svoje oslobodenie od života na Zemi. Body 11 a 12 sú priamym navádzaním veriaceho na „útek zo Zeme“, namiesto jej zveľaďovania. A vo vyznaní viery nie je ani zmienka o tom, že človek by sa mal snažiť pochopiť Boží Zámer a žiť podľa neho, vedome a premyslene tvoriac milosť Božiu.

Matúša, Marka, Lukáša a Jána, v podobe fragmentov rozptýlených po rôznych častiach kánonu. Aby z nich vznikol ucelený obraz, treba tieto fragmenty, rozptýlené „otcami cirkvi“, nájsť, usporiadať a zložiť dokopy, čo sa však nedá v tom „košiari“, kde sa schádzajú cirkevné „ovečky“ stáda „Kristovho“ — ľudia veriaci cirkvi, podriadení Pavlovmu egregoru, ktorí sa vzdali používania vlastného rozumu a vôle, ktoré dostali od Boha. No ak kánonický text preosejeme, oddeliac Kristove zrná od cirkevných pliev, tak sa nám objaví učenie, ktoré nemá nič spoločné s Nicejsko-carhradským vyznaním viery.

Kristus učil viere Bohu, eticky potvrdzovanej v Živote:

„Od toho času sa Kráľovstvo Božie zvestuje²⁹ a každý doň vlastným úsilím³⁰ vchádza (Lukáš 16:16). Hľadajte najprv Kráľovstvo Božie a Jeho Pravdy, a toto všetko (podľa kontextu – pozemskú blaženosť pre všetkých ľudí) vám bude pridané (Matúš, 6:33). Lebo hovorím vám, ak vaša spravodlivosť neprevýši spravodlivosť zákonníkov a farizejov, nevojdete do Kráľovstva Nebeského (Matúš, 5:20; hoci tu očividne malo byť napísané „Kráľovstva Božieho“, a nie „Nebeského“).

Pán, náš Boh, je jediný Pán (Marek, 12:29). Miluj Pána Boha svojho, celým svojim srdcom, celou svojou dušou i celým svojim rozumom: to je prvé a najväčšie prikázanie; druhé je mu podobné: miluj bližného svojho, ako seba samého (Matúš, 22:37,38). Nie každý, kto Mi hovorí „Pane! Pane!“ vojde do Kráľovstva Nebeského (aj tu, súdiac na základe Života, malo byť napísané Kráľovstvo Božie — Lukáš, 16:16), ale ten, čo plní vôľu Môjho Nebeského Otca (Matúš, 7:21). Proste a bude vám dané; hľadajte a nájdete; klopte a otvoria vám; lebo každý, kto prosí, dostane, kto hľadá, nájde, a kto klope, tomu otvoria (...) Preto, ak vy, hoci ste zlí, viete dobré veci dávať vašim deťom, o to skôr Nebeský Otec dá Ducha Svätého tým, čo Ho prosia (Lukáš, 11:9, 10, 13). A keď príde On, Duch pravdy, naučí vás všetkej pravde... (Ján, 16:13).

Majte vieru Božiu, lebo pravdivo hovorím vám, ak niekto povie tejto hore: zdvihni sa a hod' sa do mora, a nezapochybuje o tom vo svojom srdci, ale uverí, že sa stane podľa jeho slova – stane sa tak, nech by

²⁹ Práve to je tá Kristova DOBRÁ ZVESTĽ o Božom Kráľovstve. – pozn. prekl.

³⁰ Bez vynaloženej snahy nie je možné vytvoriť Božie kráľovstvo ani vo svojom srdci, ani na Zemi. – pozn. prekl.

čokoľvek povedal. Preto vám hovorím: všetko, o čo prosíte v modlitbe, verte, že dostanete, a splní sa vám to³¹ (*Marek, 11:23,24*). Ale vy sa modlite takto:

„Otče náš, ktorý si na nebesiach! Nech sa svätí meno Tvoje; nech príde Kráľovstvo Tvoje; nech je vôľa Tvoja aj na zemi, ako v nebi; chlieb náš každodenný daj nám na tento deň; a odpusti nám naše dlhy, ako aj my odpúšťame našim dlžníkom; a neuveď nás do pokušenia, ale zbav nás zlého. Lebo Tvoje je Kráľovstvo i moc, i sláva naveky!“ (*Matúš, 6:9-13*). Kráľovstvo Božie nepríde viditeľným spôsobom (...) pretože Kráľovstvo Božie je vo vás“ (*Lukáš, 17:20, 21*).

A toto je v plnom súlade s utajeným apokryfom „Evanjelium Mieru Ježiša Krista od učeníka Jána“³².

Po porovnaní jednej vierouky s druhou je možné pochopiť, že Kristove slová, ktoré sa predsa len zachovali v kánone Nového Zákona, dávajú všetkým biblickým „kresťanom“ (aj „kaTolickým“, aj „kaFolíckym“, aj iným) dôvod sa zamyslieť nad tým, ako *živoria pod ideologickou mocou tvorcov lživého vyznania viery, ktoré je detailne rozvinuté do llivej a životu neadekvátnej vierouky (Písma a Tradície), a ich pokračovateľov; pod mocou egregora, ktorého Pavol nazval „Kristom“; namiesto toho, aby žili vo viere Bohu podľa Života*³³, ako ich učil Kristus.

Z vyššie uvedeného súhrnného textu tematických úryvkov z kánonu Nového Zákona je jasné, že Kristus ponúkal každému, kto ho chcel nasledovať, aby sa stal odhodlanou tvorivou bytosťou a aby zmysluplne a nebojácne komunikoval s Bohom *cez Život*³⁴ bez prostredníkov, medzi ktorými je veľa bezduchých zombi, sprostredkovateľov a pokrytcov. Kristus ľudí neučil tomu, aby spomedzi seba vytvorili cirkevnú hierarchiu a podriadili sa jej korporatívnej moci a mocenským autoritám jej

³¹ Podľa cirkevného učenia je Kristova modlitba v Getsemanskej záhrade výnimkou z tohto prísľubu.

³² Napríklad, oslavné slová o Láске v 13. kapitole Prvého listu apoštola Pavla Korint'anom, sú prevzatým citátom z tohto Evanjelia, ktoré „otcovia zakladatelia“ skryli pred ľuďmi. Podľa tohto evanjelia dané slová patria Kristovi.

³³ „Podľa Života“ — t.j. pozorne vnímajúc Život a sledujúc Jazyk Životných Okolností, ktorým sa Boh prihovára každému človeku (*zmysluplnými zmenami okolností a situácií v Živote, ako reakcie Zhora*). – pozn. prekl.

³⁴ T.j. sám sa úprimne prihovárал k Bohu vo svojom vnútornom svete a všimал si Božie odpovede prejavujúce sa v zmenách životných okolností. – pozn. prekl.

predstavitel'ov osobne (to sa špeciálne týka kláštorných „starcov“ - pustovníkov) ako pravému Božiemu vedeniu.

On učil, aby si každý vytváral svoj osobný vnútorný a dôverný vzťah s Bohom:

„5. A keď sa modlíš, nebuď ako pokrytci, ktorí sa radi postojacky modliavajú v synagógach³⁵ a na rohoch ulíc, aby ich ľudia videli. Veru, hovorím vám: Už dostávajú svoju odmenu. 6. No keď sa ideš modliť ty, tak vojdí do svojej izby, zatvor za sebou dvere a modli sa k svojmu Otcovi, ktorý je v skrytosti. A tvoj Otec, ktorý vidí skryté, ťa odmení viditeľným spôsobom. 7. A keď sa modlíte, nehovorte veľa ako pohania. Myslia si, že budú vypočutí, pre svoju pre svoju veľavravnosť³⁶. 8. Nenapodobujte ich, veď váš Otec vie, čo potrebujete, ešte skôr, než Ho poprosíte.“ (Matúš, 6. kapitola)³⁷.

Pri dodržiavaní týchto zásad si modlitba ponecháva svoju pravú podstatu a vedie človeka k súbornosti v Božom kráľovstve na Zemi.

Modlitba sa nemá stať magickou procedúrou energoinformačného „vysávania“ stáda bezmyšlienkovito veriacich a nabíjania egregora³⁸ niektorého z kultov idealistického ateizmu, k čomu sa oddávna zneužívajú cirkevné bohoslužby (tie sú vytvorené práve na energetické nabíjanie príslušných egregorov).

Okrem toho, Kristom navrhovaná absencia verejného kultového rituálu nedovoľuje žiadnemu človeku rozdeliť prúd udalostí v jeho živote na dve (zdanlivo „nezávislé“) zložky a balansovať medzi nimi ako povrazolezec, ktorý prešľapuje na lane z jednej nohy na druhú:

³⁵ Katolícke ani pravoslávne chrámy vtedy neexistovali; neboli ani mešity, v ktorých sa dnešní „moslimovia“ žijúci pod nadvládou tradičnej kultúry, ktorej podstata nezodpovedá zmyslu Koránu, klaňajú modlitebnému koberčeku, preto sú v texte spomenuté len synagógy.

³⁶ Čítajúc túto vetu, je ťažké nepoložiť pár otázok: Ako dlho trvajú cirkevné bohoslužby, najmä počas veľkých cirkevných sviatkov? A z akého dôvodu trvá tak dlho a rozpráva sa v nej tak veľa, keď Kristus odporúčal byť stručný? Odpoveď znie: kvôli energetickému nabitíu príslušných egregorov a podriadeniu im ľudí.

³⁷ Tento fragment sa nachádza priamo pred modlitbou „Otče náš“.

³⁸ Súbornosť ako typ egregora takéto energo-informačné „vysávanie“ svojich účastníkov kvôli vlastnému nabitíu nepotrebuje. Jej energetická rovnováha a informačno-algoritmické procesy sa v nej tvoria na iných princípoch, o čom budeme hovoriť v ďalšej kapitole.

- život v cirkevnej komunite — zúčastňovanie sa verejných cirkevných kultov a rituálov, čo je prostriedok pestovania náboženskej samofúbnosti a sebaistého presvedčenia o tom, že vo vzťahu s Bohom je viac-menej všetko v poriadku;
- svetský život — činnosť slúžiaca na uspokojenie svojich osobných a korporátnych potrieb (*už nehovoriac o tých vyložené skazených*), ktorý ani nemusí prebiehať v súlade s Božím Zámerom.

Ak sa človek riadi Kristovými radami (*Matúš, 6:5-8, citát na predchádzajúcej strane*), tak vďaka absencii rituálnej cirkevnej služby sa v jeho živote nedá urobiť hranica medzi svetskosťou a religióznosťou. Preto ak sa on, pamätajúc na Boha, úprimne snaží budovať svoj život ako súčasť Božieho Zámeru, tak celý jeho život prebieha v religii. No ak sa zámerne vyhýba dialógu s Bohom skrze Život alebo zo zбайдlivosti, tak všetko, čo v takomto (ne)vedomí robí, je ateizmus bez rituálnej podpory cirkevnej egregoriálnej mágie.

Napriek očividnému zmyslu, ktorý vyplýva z Kristových slov a Života, Pavol a ďalší apoštoli nielenže dlhé roky hlásali VLASTNÉ „kresťanstvo“, ktoré sa nezhoduje s učením Krista, ale založili aj cirkevnú hierarchiu — korporáciu údajných „prostredníkov“ medzi ľuďmi a Kristom, ktorý je v poradí až druhým prostredníkom medzi ľuďmi a Bohom.

Ústami hlásali jedno (*„Boh nie je bohom chaosu, ale harmónie: tak tomu býva vo všetkých cirkvách u svätých“ — apoštol Pavol, 1. list Korint'anom, 14:33*), a v živote sa ukazovalo niečo celkom iné, čo súhrnne v prúde udalostí historického procesu priviedlo k tomu, že **boh historicky reálneho kresťanstva je bohom chaosu, disharmónie, konfliktov a nešťastí**, a vôbec nie Bohom milosti, harmónie a mieru.

Následkom toho sa súbornosť stala nesplniteľným snom tých najdobromyseľnejších členov cirkvi. Tak aj jeden z článkov, ktorý sme našli na internete pomocou kľúčového slova „súbornosť“, sa začína slovami, ktoré v mnohom zodpovedajú podstate tohto javu, pokiaľ si odmyslíme ohraničenia naložené: 1) biblickou doktrínou skúpenia sveta a zotročenia všetkých 2) a kultúrou sformovanou pod jej mocou (*naše poznámky sme umiestnili do <lomených zátvoriek>*):

„Samotné toto slovo, podľa slov A. S. Chomiakova (1804 — 1860), známeho svojim slovanofilstvom, „obsahuje celé vyznanie viery.“ <Je to naozaj tak, čo preukážeme v nasledujúcej kapitole.> Konceptia

súbornosti je tesne prepojená s teóriami „všeľudskosti ruskej kultúry“ F. M. Dostojevského, „všejednoty“ Vl. S. Solovjova a ďalších. Všeobecne povedané, je to „nábožensko-teologický a... filozofický, sociálno-kultúrny pojem, ktorý označuje, po prvé, jednotu... cirkevného organizmu <Bude správnejšie povedať: nie cirkevného organizmu, ale spoločenského organizmu>, a po druhé, stmelenie slobodných ľudí, založené na kresťanskej láske, láske k Vlasti a k duchovným hodnotám Ruska“ <Bude správnejšie povedať: založené na vzájomnej kresťanskej láske a uvedomení si každým z nich svojej misie byť námestníkom Božím na Zemi, ktorou sa podieľa na Božom Zámere; okrem toho, to, čo autor citovaného textu označil ako „po prvé“, je v živote následkom toho, čo označil ako „po druhé“.> (J. S. Trojický, „Čo je to ruská súbornosť“, 1993)“.

Autor však nevidel spôsoby a možnosti realizácie tejto túžby, a tak svoj krátky článok nazval „Pokúšanie súbornosťou“

No pokúšať možno človeka buď vyloženým zlom, ktoré je ponúkané v príťažlivej očarujúcej podobe, alebo niečím, čo samo osebe nevyvoláva nespokojnosť, len je v daných podmienkach nesplniteľné v dôsledku objektívnych alebo subjektívnych faktorov.

Avšak súbornosť, ako ľudský spôsob života, nepatrí ani k jednej z týchto kategórií. Ale aby sa súbornosť mohla stať životnou normou spoločnosti, je najprv treba nájsť funkčnú odpoveď na otázku: „Ako sa v súbornosti v súlade s Božím Zámerom dosahuje bezkonfliktnosť, zladenosť vzájomne sa dopĺňajúcich osobných vôľ u ľudí veriacich Bohu?“

Práve z neschopnosti dať funkčnú odpoveď na túto otázku (*ešte z čias apoštolov*) vyrastá a z pokolenia na pokolenie sa obnovuje tradícia «poučovania a poslúchania» historicky reálnych pravoslávnych cirkví (*ako aj rehoľná disciplína Rímsko-katolíckej cirkvi*), ztročená princípom «podriaďujúc sa — podriaďuj» («*poslúchajúc — rad', radiac — podriaďuj*»), na základe ktorého funguje korporácia zneužívania vo vlastnom záujme tej ztročujúcej „veľkej idey“, ktorou kurátori apoštola Pavla nahradili Veľkú ideu Slobody v Kráľovstve Božom, danú ľuďom Zhora cez Krista.

Princíp „*podriaďujúc sa — podriaďuj*“ potláča vôľu a obmedzuje rozum a vnímanie Života tých ľudí, ktorí sa slobodne alebo neslobodne ocitli v jeho moci. No mnohým sa moc korporácie, založenej na tomto

princípe, zdá byť menším zlom, než živelné vyčíňanie súbojov vôlí, hoci sami dobre vedia, že ani jedno, ani druhé nezodpovedá pravému Kresťanstvu. „Legenda o veľkom inkvizitorovi“ v románe F. M. Dostojevského „*Bratia Karamazovci*“ (2. časť, 5. kniha, *Pre a proti. IV. Vzburá*) je práve o tom: o dvojakom nesúlade s Kresťanstvom a uprednostnení korporácie založenej na princípe „*podriaďujúc sa — podriaďuj*“ ako údajne menšieho zla v porovnaní s živelným vyčíňaním súbojov vôlí.

A hoci okrem F. M. Dostojevského sa tejto otázke opakovane venovali mnohí ruskí „inteligenti“, a konkrétne: K. N. Leontiev, V. S. Soloviov, V. V. Rozanov, S. N. Bulgakov, N. A. Berďajev, S. L. Frank (*vid' zborník „O veľkom inkvizitorovi Dostojevský a ďalší“, Moskva, „Molodaja gvardia“, 1991, náklad 30 000*), no keďže oni všetci boli v moci zotročujúcej idey (*vštepenej do kultúry cez apoštola Pavla*), tak nikto z nich nevedel dať odpoveď na otázku: ako v živote uskutočniť to, čomu učil Kristus, a pritom zásadne odmietnuť obe menované protikresťanské možnosti, na ktorých sa zúčastňujú mnohí.

Okrem toho, historická prax nám ukazuje, že súboje vôlí vo všetkopohlcujúcom močarisku bezvôlia okolitých ľudí — sú tým problémom v živote spoločnosti, s ktorým si cirkevná hierarchia (*sformovaná na princípe «poslúchajúc — rad', radiac — podriaďuj»*) nedokázala v minulosti poradiť. A táto jej neschopnosť sa prejavila: aj v reformácii katolíckej cirkvi; aj v cirkevnom rozkole v Rusku za patriarchu Nikona a „najtichšieho“ cára Alexeja Michailoviča, ktorý vyústil do pomerne hysterických premien obdobia vlády jeho syna Petra Veľkého; aj vo vzniku štátnosti v Rusku v roku 1917 na základe ateistickej ideológie. Toto všetko sú ukazovatele toho, že cirkevný „boh“ je „bohom“ chaosu a disharmónie.

A keďže hierarchovia a nimi zotročení veriaci pravého Boha nevnímajú (*a v Živote mu odporujú*), tak cirkevná hierarchia (*sformovaná na princípe «poslúchajúc — rad', radiac — podriaďuj»*) si s týmto problémom nebude vedieť poradiť ani v budúcnosti, pretože riešenie tejto úlohy si vyžaduje nepodmaňovať vôľu druhých ľudí svojimi „mentorstvom“ v duchu ich „boha“ chaosu, ale predovšetkým **nebrániť žiadnemu človeku poznávať a pretvárať svoj „vnútorný svet“ a seba samého**. Preto stále sú aktuálne Kristove slová, ktoré adresoval ľuďom žijúcim na Zemi pred 2000 rokmi: „*Prečo ma oslovujete: ‚Pane! Pane!‘ a nerobíte to, čo vám hovorím?‘*“ (*Lukáš, 6,46*).

9. Algoritmika súbornosti: Boh, ľudia, plynutie Života

Davo-„elitárna“ kultúra je taká, že umožňuje skonštruovať (*alebo neúmyselne stvoriť*) informačno-algoritmické jadro egregora, ktoré do seba vťahuje pomerne široké množstvo ľudí (*bez toho, aby to chceli alebo chápali čo sa deje*), podobne ako vodný vír vťahuje do seba predmety z vodnej hladiny.

Súbornosť, na rozdiel od takýchto egregorov, generujú výlučne jej účastníci tak, ako sme o tom hovorili už vyššie:

Človek dôverujúci Bohu a snažiaci sa s Ním udržiavať priamy vnútorný dialóg skrze Život:

- **po prvé**, musí podporovať svojou vôľou (*t.j. bez vôle nemožno sformovať súbornosť ani sa k nej pripojiť*) a dostupnými zdrojmi činnosť druhých ľudí, ak zistí, že aj oni sa *snažia konať*¹ v duchu Božieho Zámeru;
- **a po druhé**, musí pomáhať aj ľuďom *konajúcim v hraniciach Božieho dopustenia* vstupovať do súbornosti na rovnakých princípoch, t.j. slobodnej činnosti v duchu Božieho Zámeru úmerne tomu, ako každý z nich sám *úprimne* chápe Prozreteľnosť, nepotláčajúc ani nekrieviac pritom vôľu druhých, ale zverujúc Bohu priebeh udalostí vo svojom aj ich živote, a tiež priebeh udalostí v spoločenskom živote svojho ľudu a celého ľudstva, do ktorého každý prispieva svojim dielom.

Preto dvere súbornosti sú otvorené pre každého, no každý, kto chce do nej vstúpiť, musí sám vynaložiť úsilie k tomu, aby v prvom rade náležite zmenil sám seba. Toto presne zodpovedá Kristovým slovám: „*Od toho času*² *sa Kráľovstvo Božie zvestuje a každý doň vlastným úsilím vchádza*“ (*Lukáš 16:16*). A je jasné, že Kristus nevyzýva k tomu, aby si ľudia vypestovali „hory svalov“ alebo nazhromaždili iné prostriedky na násilné rozbitie existujúceho Sveta a vojdenie do Kráľovstva Božieho. Keďže Božie Kráľovstvo je v našom vnútri, tak potrebný poriadok treba zaviesť v našom „vnútornom svete“, aby sa Všedržiteľnosť vylievala do spoločného

¹ Snaha je dôležitá, aby skôr či neskôr priniesla úspech.

² Od čias Jána Krstiteľa, t.j. už približne 2000 rokov.

„vonkajšieho sveta“ skrze vôľu samotných ľudí a psychiku každého jednotlivca, čím sa Božie Kráľovstvo premietne aj do spoločného „vonkajšieho sveta“.

A nato je potrebné zodpovedať už skôr položenú otázku:

„Ako sa v súbornosti v súlade s Božím Zámerom dosahuje bezkonfliktnosť, zladenosť vzájomne sa dopĺňajúcich osobných vôľ u ľudí veriacich Bohu?“

To hlavné, čo je treba na chápanie a formovanie obrazných predstáv o algoritmike súbornosti, už bolo povedané v II. časti knihy VP ZSSR „*Dialektika a ateizmus: dve nezlučiteľné podstaty*“ z r. 2002. To znamená, že otázka už bola v podstata zodpovedaná.

Avšak uvedená kniha bola zameraná prevažne na *osobnú psychológiu v otázke poznávania Pravdy-Istiny v Živote*, a preto mnohé otázky týkajúce sa spoluúčasti jedinca v rôznych kolektívnych psychikách, vrátane otázky sformovania súbornosti, v nej zostali nepreskúmané. Preto pri skúmaní problematiky aktuálnej kapitoly budeme používať aj niektoré dôležité tvrdenia a časti textu, ktoré už boli vyjadrené v iných knihách VP ZSSR, a podľa potreby ich ešte doplníme poznámkami.

Ďalej nasledujú úryvky textu (*miestami skrátené, spresnené a štylisticky upravené tak, aby nadväzovali na kontext aktuálnej knihy*) z predchádzajúcich kníh VP ZSSR, ktoré sa týkajú skúmanej problematiky. Každý začiatok úryvku je označený nadpisom a ukončený je nasledovnou kombináciou hviezdičiek:

*

*

*

Úryvok z knihy (r. 2001)

„Dialektika a ateizmus: dve nezlučiteľné podstaty“

Všetku informáciu, ktorá sa dostáva do psychiky človeka v súvislosti s nami skúmanou problematikou obehu informácie v ľudskej psychike v procese osobného rozvoja a tvorby budúcich zámerov a línie správania, možno rozdeliť na tri kategórie:

- **«prvotná»** — tá informácia, s ktorou sa človek nikdy predtým v živote nestretol.
- **«operatívna»** — tá informácia, ktorá je nevyhnutná na formovanie a realizáciu jeho zámerov a pre úspešnú priebežnú spoluprácu

s prostredím (a keďže správanie človeka, s výnimkou situácií, v ktorých je vedený zvonka, sa buduje na porovnávaní informácie, ktorú mu prinášajú jeho zmysly, a informácie, ktorá sa už nachádza v jeho psychike, tak «operatívna» informácia môže byť ešte rozdelená na dve podskupiny — «zmyslovú» a «pamäťovú», bez rozdelenia «pamäťovej» informácie na vedomú a nevedomú časť);

- **«odvetná»** — tá informácia, ktorá prichádza z prúdu udalostí Života ako odpoveď na činnosť človeka (*vrátane jeho nečinnosti, čo je špecifický druh «činnosti všeobecne»*) a pre človeka je nevyhnutná v jeho osobnom rozvoji na potvrdenie alebo vyvrátenie životnej adekvátnosti a objektívnej oprávnenosti niektorých jeho minulých a súčasných zámerov a skutkov.

Pritom treba chápať, že uvedené stupňovanie informácie má zmysel iba v súvislosti so skúmanou problematikou. Navyše to, čo predstavuje «prvotnú» informáciu pre jedného človeka, tak pre druhého už takou nemusí byť; a to, čo sa jednému javí ako «operatívna» informácia, pre druhého môže byť «odvetnou» alebo «prvotnou» informáciou. Okrem toho, priebeh života každého človeka je taký, že tá istá informácia (*v závislosti od jej obsahu a životných okolností*) sa v súvislosti s práve jeho psychikou môže vzťahovať na viac, než jednu z menovaných kategórií.

Existuje jedna otázka, ktorú možno nazvať základnou otázkou psychológie ako vedy:

Je človek sebestačný v schopnosti výberu informácie z prúdu udalostí Života, a predovšetkým «prvotnej» informácie, alebo nie?³

Výber jednej z dvoch odpovedí na túto otázku („je sebestačný“ alebo „nie je sebestačný“) je vlastne výberom jednej z dvoch druhov teórií, ktoré opisujú formovanie a rozvoj psychiky a psychickú činnosť človeka.

A je to naozaj tak, pretože všetka subjektívna psychická činnosť sa začína až potom, keď sa «prvotná» informácia stane súčasťou psychiky subjektu; ak «prvotná» informácia chýba, tak psychika je prázdna: niet osobnosti, niet človeka; ak chýba «operatívna» alebo «odvetná» informácia,

³ Alebo inými slovami, je človek schopný na pozadí rozpoznať každú «prvotnú» informáciu, ktorá tam je (pred jeho zrakom a sluchom), alebo sa tieto schopnosti u rôznych ľudí líšia, a sú podmienené okrem vnútorných ešte aj nejakým vonkajším faktorom? – pozn. prekl.

tak psychický stav jedinca je na nerozoznanie od stavu zamurovaného väzňa v cele.

Každý z dvoch variantov odpovedí na vyššie položenú otázku plodí aj dva navzájom sa vylučujúce názory o možnostiach človeka v tomto Svete:

- «JE SEBESTAČNÝ». Ak vstup informácie do psychiky subjektu plne závisí len od jeho psychiky a zdravia, potom má subjekt objektívne možnosť kráčať v Živote kam len chce a ako len chce, nakoľko mu to umožňuje psychika a zdravie.
- «NIE JE SEBESTAČNÝ». Ak vstup informácie (*a predovšetkým «prvotnej» a «operatívnej»*) do psychiky subjektu nezávisí len od jeho psychiky a zdravia, ale aj od objektívnych procesov, na ktoré daný subjekt nemá dosah, vrátane priameho rozdeľovania informácie Bohom Všedržiteľom, tak:
 - existujú oblasti, do ktorých jednému subjektu bude dovolené vstúpiť v jeho osobnom rozvoji a činnosti, tým že mu bude poskytnutá príslušná informácia;
 - a druhý subjekt, napriek všetkej jeho horlivosti, nedokáže vstúpiť do rovnakej oblasti, pretože nemá potrebné informačné zabezpečenie; a nebude do nej schopný vstúpiť minimálne dovedy, kým výsledkom výlučne svojej psychickej činnosti nezmení v sebe niečo, po čom mu zvonku bude udelený prístup k danému informačnému zabezpečeniu jeho cesty a činnosti.

A tento typ rozdielov v možnostiach subjektov získavania prístupu k určitej informácii je objektívny, hoci v mnohom ovplyvnený subjektivitou každého, t.j. jeho uváženým postojom k formovaniu vlastnej osobnosti a jeho vzťahom k spoločnosti a k Životu ako takému.

Riadenie vo všeobecnosti (*t.j. charakterizované podstatou procesu označeného týmto termínom*) predstavuje kombináciu adresného a obežníkového (*neadresného*) šírenia informácie v riadenom systéme, ktoré vyvoláva dopredu predvídateľné následky (*samotné výsledky aj sprievodné efekty*).

Toto všeobecné pravidlo *dostatočne všeobecnej teórie riadenia* zároveň privádza k myšlienke, že adresné šírenie «prvotnej» a «odvetnej» (*a v niektorých prípadoch aj «operatívnej»*) informácie s Bohu vopred

známymi následkami, ktoré plne zodpovedajú cieľom Jeho Zámeru, je jednou zo zložiek Jeho Všedržiteľnosti. A preto:

Človek nie je sebestačný v otázke výberu rôznorodnej informácie z prúdu udalostí Života, a predovšetkým v otázke výberu «prvotnej» informácie, ktorej zloženie je «stavebným materiálom» pre jeho videnie a chápanie sveta, *ležiace v základoch pre vypracovanie ním vlastných plánov, spôsobov ich realizácie a správania sa v Živote*. Inými slovami, svoju psychiku si človek v súčinnosti s okolnosťami Života buduje sám, avšak Kto, ako a v duchu akej *Vyššej účelovosti* mu dodáva «stavebný materiál» na jej budovanie — nad tým sa väčšina ľudí nezamýšľa.

A v mnohých prípadoch sa človek ukazuje byť nesebestačným aj v otázke výberu z prúdu udalostí nielen «prvotnej» a «odvetnej» informácie, ale aj informácie «operatívnej», ktorú potrebuje na realizáciu aktuálnych úloh a plánov do budúcnosti.

Keď sa táto nesebestačnosť prejavuje v bežných veciach, tak ľudia „vidia“ to, čo reálne neexistuje, a nevidia to, čo reálne existuje, podobne ako sa to stalo všetkým „očitým svedkom“ popravy a vzkriesenia Krista, ktorým — *kvôli ich mravne podmienenej viere (verili Písmu a nie Bohu skrze Život)* — Zhora nebolo dané vidieť povznesenie Krista k Bohu, ku ktorému došlo pred popravou. Niekedy sa tiež stáva, že ľudia zblízka nerozpoznajú svojich známych, prejdú okolo nich na ulici a hľadajú «skrze nich». Nevedia sa stretnúť, hoci obaja, ako sa ukáže neskôr, boli v dohodnutom čase na určenom mieste, a možno stáli, hnevajúc sa jeden na druhého, na rôznych stranách toho istého stĺpu vo vstupnej hale metra, obchádzajúc ho v rovnakom momente pri hľadaní jeden druhého. Nie sú schopní rozoznať a prijať priamo zo Života, z kníh, z oznamov médií, z priamej komunikácie s inými ľuďmi — tie informácie, ktoré sú potrebné pre úspešné završenie naplánovaných úloh a pod. A ich úlohy sa pre nich stanú zdrojom stresu alebo sa rozsypú na prach.

No stáva sa, že v človeku, v jeho „vnútornom svete“ sa udeje niečo, po čom následne akoby začal hľadiť na Svet novými očami, vidí a počuje to, čo si predtým vôbec nevšimol; a úlohy, ktoré stáli alebo boli beznádejne zaseknuté, začínajú akoby sami od seba napredovať k zdarnému koncu vďaka tomu, že informácia, ktorú predtým človek nebol schopný rozoznať a získať z prúdu udalostí, teraz prenikla do jeho psychiky.

Po čom sa aj sám diví: „*Ako to: mal som to neustále pred očami, chodil som okolo toho a nevenoval som tomu pozornosť?!*“

Vysvetlenie takýchto situácií, s ktorými sa v živote stretol takmer každý a týkali sa nesebestačností človeka v otázke výberu informácie z prúdu udalostí Života, je jednoduché a jasné:

To, čo sa človeku javí ako výber «prvotnej» a «odvetnej» informácie (*a v mnohých prípadoch aj «operatívnej» informácie*) z prúdu udalostí Života samotným človekom, je v skutočnosti udelením mu prístupu k informácii priamo Zhora pre zaistenie realizácie Božieho Zámeru⁴.

Druhá vec je, ako človek — nositeľ subjektivity — vyhodnotí darovanú objektívnu informáciu počas jej osvojovania, a čo presne sa rozhodne a bude robiť na základe získaného informačného zabezpečenia. No aj na toto príde Zhora reakcia v podobe «odvetnej» informácie, ktorá sa dostaví cez kanály spätných väzieb.

Avšak teória o sebestačnosti človeka v otázke výberu «prvotnej» a «operatívnej» informácie z prúdu udalostí Života, takéto prípady mrznutia a krachu rôznych plánov pripisuje „náhodám“. Ale „objasňovanie“ takýchto faktov pomocou bezdôvodných/bezcieľnych, a preto neobjasniteľných náhod, medzi riadkami skrýva veľmi významné zamlčania:

- minimálne, obmedzenie (*alebo samoobmedzenie*) Boha v jeho Všedržiteľnosti, keďže sa údajne nezúčastňuje procesu adresného poskytovania «prvotnej», «operatívnej» a «odvetnej» informácie človeku, a maximálne, popieranie faktu Božej existencie;
- absencia **informačno-mierovej (metrickej)** prepojenosti Vesmíru a jeho fragmentov do jediného celku, pretože «zhody náhod» sú chápané ako *zhody, ktoré objektívne nemajú žiadnu spojitosť a podmienenosť medzi jednotlivými okolnosťami, ktoré sa «zliali» do konkrétnej skúmanej „náhody“*. Pritom pod „náhodami“

⁴ Je to podobné tomu, čo sa robí v počítačových sieťach, kde administrátor siete prideliť prístupové práva užívateľom siete k informáciám, adresne rozosiela niektoré informácie a čistí sieť od parazitickéj informácie nezávisle od činnosti užívateľov systému.

Takéto vysvetlenie mrznutia a krachu rôznych úloh v dôsledku nesebestačnosti človeka v otázke výberu «prvotnej» a «operatívnej» informácie *je v plnom súlade so základnými princípmi organizácie riadenia hierarchicky nižších vložených podsystémov hierarchicky vyššími úrovňami (v hierarchicky organizovaných mnohoúrovňových systémoch)*. V takomto chápaní Života sa veda stáva neoddeliteľnou súčasťou relígie, pretože vedecká pravda vzniká na základe udelenia samotným Bohom prístupu k «prvotnej», «operatívnej» a «odvetnej» objektívnej informácie v rámci vnútorného obojstranného spojenia medzi jedincom a Bohom (t.j. v rámci relígie).

sa v živote spoločnosti i jednotlivých ľudí myslia mravno-eticky nepodmienené, bezdôvodné a bezcieľne zhody šťastných alebo nešťastných okolností pre daný subjekt⁵.

Svet bez informačno-metrickej prepojenosti do jedného celku by sa podobal Svetu-kaleidoskopu plného presýpajúcich sa pestrofarebných sklíčok, ktoré nemajú žiadne iné prepojenia, okrem fyzického dotyku.

No mohol by takýto Svet vôbec existovať?

Kostrovým základom procesu formovania osobnosti a jej rozvoja je nazhromaždenie ňou «prvotnej» informácie, ktoré sa začína ešte v embryonálnom období vývinu úmerne formovaniu telesných a biopoľových štruktúr budúceho človeka. Toto zhromažďovanie informácií pokračuje aj po narodení a najintenzívnejší charakter má v detstve. A v závislosti od toho, ako si osobnosť formuje svoje správanie v tomto Svete, a čo je jej dané v osude a čo má splniť v Božom Zámere, tak zhromažďovanie «prvotnej» informácie môže dosť intenzívne pokračovať až do hlbkej staroby; alebo sa prerušiť niekde v tínedžerskom veku, po tom ako sa človek vyhraní vo svojej životnej ceste, zvoliac si tradičnú spoločenskú «normu» alebo ešte niečo skazenejšie či bezvýchodiskové; alebo môže mať dostatočne výrazný kolísavý charakter počas celého dospelého života⁶.

⁵ Medzi tými, ktorí veria, že je to naozaj tak, existuje mnoho ľudí, ktorí aj napriek svojim tvrdeniam, že „náhody“ nemajú žiaden kauzálny, mravno-eticky podmienený základ, tak najmä v situáciách, keď sa im „nedarí“ a zažívajú rôzne neprijemnosti, predsa len veria na „znamená“. A na základe znamení posudzujú bližiace sa priaznivé alebo nepriaznivé okolnosti, čím zároveň popierajú vlastné tvrdenia. Skutočne, skôr než sa niečo udeje, tak matrica-scenár a bezprostredný zmysel pre mieru (matricu-scenár) samotného človeka a ľudí z jeho okolia sa začínajú prejavovať v znameniach. Mnohé takéto znamenania, ktoré sa v živote mnohých ľudí zopakovali veľakrát, časom zľudovali a stali sa všeobecne známymi „znameniami“, automaticky a jednoznačne chápanými zo strany všetkých, čo v ne veria.

⁶ To, že proces osvojovania «prvotnej» informácie musí prebiehať intenzívne počas celého života, bolo potvrdené aj Kristom:

«1. V tú hodinu učenci pristúpili k Ježišovi a pýtali sa: kto je väčší v Kráľovstve Nebeskom? 2. Ježiš si zavolał dieťa, postavil ho doprostred nich 3. a povedal: pravdivo vám hovorím, ak sa nezmeníte a nebudete ako deti, nevojdate do Kráľovstva Nebeského» (ev. p. Matúša, 18. kapitola).

Hoci podľa nášho názoru boli Kristove slová prekrútené: reč bola o Božom Kráľovstve, a nie Nebeskom.

Preorientovanie veriacich z idey Božieho Kráľovstva na Zemi a o vstupovaní do neho vlastným úsilím ľudí (*prácou na sebe*) — na ideu o pokornom tolerovaní vlastného ponižovania na Zemi (*domovine «kniežaťa tohto sveta», ako učí Biblia*) s vierou v Kristovo

→→→

Je nesporné, že proces zhromažďovania «prvotnej» informácie sa začína v období, keď človek ešte neovláda artikulovanú reč. V období, keď začína vyslovovať prvé slová a snaží sa skladať prvé zmysluplné vety, dieťa už má nazhromaždenú určitú zásobu «prvotnej» informácie, na základe ktorej si formuje svoje správanie (*už vie premýšľať a uvedomovať si, čo robí*), primerané jeho veku.

Je evidentné, že informačné zabezpečenie jeho správania a algoritmika formovania jeho správania počas tohto «predrečového» obdobia života nemá slovný charakter, vylučuje artikulovanú reč, a zakladá sa na obrazoch, «melódiách», «súzvukoch-akordoch»⁷, ktoré sa stali súčasťou jeho psychiky.

V procese zhromažďovania «prvotnej» informácie je najdôležitejšie to, že v psychike každého sú to všetko ROZLIČNÉ obrazy a «melódie».

Práve rozličnosť obrazov a «melódií», tvoriacich masívy «prvotnej» informácie, umožňuje porovnávať s nimi ten prúd obrazov a «melódií», ktoré prinášajú zmyslové orgány, a v predstihu vo svojom „vnútornom svete“ modelovať priebeh udalostí odohrávajúcich sa v spoločnom „vonkajšom svete“, a na tomto základe potom formovať svoje správanie, vyberajúc si subjektívne ten najlepší variant spomedzi všetkých. Toto je typické pre normálnu algoritmiku formovania správania u dospelého človeka, a dieťa vo svojom psychickom rozvoji sa pohybuje smerom k tejto norme, počnúc od vnútro maternicového obdobia svojho života adekvátne rozvoju telesných a biopol'ových štruktúr organizmu v súčinnosti s genetickým programom svojho vývoja a okolitým prostredím. A v tomto procese komunikácie človeka so Životom sa dopĺňajú zásoby «prvotnej» informácie.

Proces dopĺňania zásob «prvotnej» informácie je svojim charakterom rovnaký počas celého ľudského života. A stretol sa s ním každý vo svojom

umučenie na kríži a dúfanie v Kráľovstvo Nebeské — to je prejav čistého antikresťanstva, kvôli ktorému boli Kristove slová v Novom Zákone cenzúrované a zredigované.

⁷ Úvodzovky «» tu poukazujú na skutočnosť, že objektívne melódie a súzvuky sa môžu nachádzať aj mimo frekvenčné pásmo, vzťahujúce sa pre zvukový rozsah, pričom v psychike sa premietajú ako zvuk.

To isté sa týka aj obrazov vo vnútornom svete: ich objektívne prototypy môžu byť sprostredkované fyzickými poliami, ktoré sa neradia do svetelnej časti spektra elektromagnetických vln. Avšak slová «vnútorný zrak» sa predsa len používajú častejšie, než slová «vnútorný sluch», preto sme použili úvodzovky iba pri melódiách a súzvukoch.

živote, hoci väčšina si neuvedomuje čo sa deje, keď sa dopĺňajú ich osobné zásoby «prvotnej» informácie. Drvivá väčšina si však môže spomenúť, že v ich živote boli také „osvietené momenty“ (*a neraz*), keď z celkového obrazu Života, maľovaného všetkými zmyslovými orgánmi, vynikal nejaký jeden prvok, vzhľadom na ktorý všetko ostatné na obraze vyzeralo ako kulisa, informačné pozadie. Vo výsledku sa tak obraz Života v takýchto okamihoch osvietenia skladal z párovej dvojice obrazov: «to», a všetko ostatné zostávajúce na pozadí ako «nie to». V niektorom z takýchto okamihov sa prejavia aj nové «to» v rámci už známych starých «to», ktoré v takomto prípade preberú úlohu pozadia «nie to».

Pritom je dôležité zdôrazniť, že nie samotný človek obracal svoju vedomú pozornosť na «to». V momente osvietenia a nejaký čas po ňom mohla byť pozornosť človeka sústredená na niečo iné, a až po nejakom čase sa jeho pozornosť mohla vrátiť cez spomienku alebo zážitok k tomuto osvieteniu, ktoré prebehlo v minulosti, a rozdeleniu obrazu Života na «to» a podkladové «nie to».

Hoci takmer každý si môže spomenúť na takéto epizódy zo svojho života, no veľmi veľa týchto epizód zostáva zabudnutých. A v živote každého človeka bolo obdobie (*ranné detstvo, dojčenský vek, ktoré si väčšina moc nepamätá*), keď sa takéto epizódy stávali často a tvorili hlavný obsah jeho života.

Keď sme vyššie vyslovili tvrdenie o nesebestačnosti človeka v otázke výberu informácie z prúdu životných udalostí, mali sme tým na mysli práve takéto momenty osvietenia, v ktorých sa obraz Života zobrazí ako párová dvojica: «to», ktoré sa vyčlenilo z podkladového «nie to».

O podstate týchto epizód v živote každého človeka možno povedať nasledovné: Boh v súlade s realizáciou cieľov Svojho Zámeru dal človeku cez Rozlíšenie «to». Aký konkrétny objektívny obraz sa zobrazil v psychike subjektu ako «to», a čo zostalo na pozadí «nie to» — závisí od konkrétnej situácie, do ktorej Boh človeka priviedol a umožnil mu čosi Rozlíšiť. Pritom ani egregoriálne obmedzenia psychiky, ani posadnutosť osoby — nie sú pre Boha prekážkou v osvietení človeka Rozlíšením.

V takýchto epizódach osvietenia Rozlíšením sa u človeka dopĺňajú zásoby «prvotnej» informácie, vďaka čomu sa jeho možnosti v tomto Svete rozširujú. No v takýchto v podstate rovnakých, aj keď možno menej výrazných epizódach osvietenia Rozlíšením človek získava nielen «prvotnú», ale aj «operatívnu» a «odvetnú» informáciu.

Rozvitosť príslušných zmyslových orgánov, vnemových kanálov nimi dodávanej informácie, ich citlivosť⁸, «rozlišovacia schopnosť»⁹, «selektívnosť»¹⁰ atď., sú len predpokladom, základom k tomu, aby predstavy obrazu Života v psychike človeka v kombinácii: «to» a podkladové «nie to» — boli možné. Inými slovami, ak chýba základ, tak ani Rozlíšenie nemá kade prísť. A len samotný dobre rozvinutý základ — t.j. *systém zmyslových orgánov a kanálov, po ktorých sa šíri nimi prijatá informácia* — nestačí k tomu, aby bolo možné v Živote konať: okrem tohto základu je potrebné, aby Zhora bolo dávané aj Rozlíšenie¹¹.

⁸ Schopnosť odlíšiť signál od neprítomnosti signálu za minimálneho výkonu prúdu energie nesúcej signál.

⁹ Schopnosť čo najplnšie zachytiť informáciu zo signálu.

¹⁰ Schopnosť oddeliť signál od pozadia aj od ostatných signálov.

¹¹ Na názore vyjadrenom v tejto kapitole, o nesebestačnosti človeka v otázke výberu informácie z prúdu udalostí Života, nie je nič nového. Na túto okolnosť bolo priamo poukázané už pred 1300 rokmi:

«Ó tí, ktorí uverili <Bohu>! Ak si budete hlboko ctíť Boha <t.j. ak sa budete chrániť vyvolávania Božieho nesúhlasu>, On vám dá Rozlíšenie a očistí vás od vašich zlých činov a odpustí vám. Vpravde, Boh disponuje veľkou milosťou!» (Korán, 8:29).

Samotné rozdelenie celistvosti Života v osvietení človeka Rozlíšením predstavuje darovanie človeku Zhora jedného bitu informácie, ak to povieme terminológiou súčasnej vedy: 1 bit formálne predstavuje mieru množstva informácie; a 1 bit je v podstate množstvo informácie potrebnej na vyriešenie neurčitosti 50 % na 50 %, t.j. informácia potrebná na vyriešenie neurčitosti typu «to»/«nie to», «áno»/«nie».

«Jeden bit» je pre mnohých len od života odtrhnutou abstrakciou, a preto sa im na prvý pohľad môže koranický verš 8:29 zdať bezvýznamne malicherným. No zďaleka nejde o malichernosť, pretože nedostatok len jedného bitu informácie môže mať v dnešnej životnej praxi pomerne ťažké následky. Príkladom toho je napríklad záhuba „Titaniku“, ktorú si po premietnutí rovnomenného filmu J. Camerona v r. 1997 pripomínajú (*vhodným aj nevhodným spôsobom*) mnohí ľudia.

Jedinou povinnosťou hliadky bolo v každom časovom okamihu riešiť neurčitosť typu «áno» — «nie», a konkrétne: buď priamo v kurze lode je nejaká prekážka, kvôli ktorej treba vykonať manéver aby sa predišlo zrážke s ňou; alebo žiadnej prekážky niet, a loď môže ísť priamo svojim kurzom. Avšak ľadovec bol pre hliadku „Titaniku“ nerozpoznateľným, a tak neurčitosť typu «áno» — «nie», ktorá si žiadala iba jeden bit informácie, sa zakončila katastrofou.

Hoci tento príklad sa týka «operatívnej» a «odvetnej» informácie, ale v podstate rovnako to vyzerá aj v prípade «prvotnej» informácie.

V súvislosti s problematikou moci nad Rozlíšením treba opäť spomenúť apoštola Pavla. Apoštol Pavol písal: «... čo majú návykom vycvičené zmysly na rozlišovanie dobra a zla» (*List Židom, 5:14*) — čo zodpovedá teórii o sebestačnosti človeka v otázke rozlíšenia «toho» od «nie toho» a je jedným z prejavov ateizmu: po prvé, podľa názoru Pavla si pre dostup k informácii stačí len natrénovať zmysly a nadobudnúť zručnosť; po druhé, v realite (*a nie podľa Pavla*) akonáhle človek cez Rozlíšenie získal pár «to» a «nie to» a charakter tejto

→→→

Aj o vyššie spomenutých epizódach, keď ľudia so «zastretými zmyslami» pozerajú, ale nevidia, počúvajú, ale nepočujú atď., možno povedať, že Boh ich zbavil Rozlíšenia, v dôsledku čoho nedostávajú *želanú* «operatívnu» informáciu z toho prúdu, ktorý im prinášajú všetky zmysly. Inými slovami, v takomto prípade Bohu nie je žiaduce, aby priamo oni (*takí, akí sú*) alebo cez nich nepriamo iní ľudia (*takí, akí sú*) dostali prístup k určitej informácii, a On odopiera Rozlíšenie tým, ktorých zámery a z nich plynúce činy sú v rozpore s realizáciou Zámeru.

A práve túto neobmedzenú moc Boha nad Rozlíšením nedokáže obísť ani si uzurpovať žiaden démonizmus, a každá arogancia sa v Živote nakoniec stáva obeťou bezmocnosti démonizmu nad Rozlíšením.

«Prvotná» informácia je v ľudskej psychike «stavebným materiálom» určeným na budovanie videnia sveta, ktoré je základom chápania sveta. Celá množina «to» a podkladových «nie to», daných v živote cez Rozlíšenie, sa naozaj podobá roztriešteným, nespojitým sklíčkam v kaleidoskope.

A vzhľadom na to, čo všetko Boh dáva cez Rozlíšenie každému jedincovi v jeho živote, tak aj algoritmika psychiky človeka je Bohom predurčená usporiadať celé to množstvo «to» a «nie to» takým spôsobom, aby sa v ľudskej psychike zložili do *pohyblivého* mozaikového obrazu Života, na základe ktorého človek dokáže riešiť úlohy subjektívneho modelovania variantov priebehu udalostí v Živote s cieľom zvolenia si tej najlepšej (*z jeho pohľadu*) účasti seba v ňom.

A v tomto procese budovania svojho vlastného videnia sveta na základe «prvotnej» informácie, predstavujúcej *množinu rozličných obrazov, melódií, súzvukov* a ich *pozadí v pároch «to — nie to»*, je človek slobodný natoľko, nakoľko ho neobmedzujú genetické programy rozvoja telesných a biopoľových štruktúr organizmu, zabezpečujúcich spracovanie informácií, a reálne zdravie týchto štruktúr. Kým samotný genetický potenciál nie je podriadený nikomu v jeho živote, tak uchovanie vlastného zdravia na maximálne vysokej úrovni v medziach geneticky prednastaveného potenciálu *je objektívne možné*, no pre väčšinu nedosiahnuteľné následkom nezdravého životného štýlu (*formovaného*

informácie je taký, že jej zložky treba spojiť s kategóriami «dobro» a «zlo», tak vyriešenie tejto mravnej neurčitosti ponechal Boh na samotného človeka, na jeho mravnosť, na jeho rozhodnutie, ktoré následne potvrdí alebo zavrhne cez «odvetnú» informáciu v prúde udalostí Života.

a podporovaného davo-„elitárnou“ kultúrou), ktorým sa riadia vo svojom živote¹².

Dodatočné (v štatistickom zmysle objektívne) ohraničenia vo videní a chápaní sveta sú vytvárané aj kultúrnymi tradíciami a jej rozvitosťou v čase, keď človek pracuje s príslušnou informáciou. Všetko ostatné už závisí od subjektivity jednotlivca, t.j. od algoritmiky jeho psychiky.

*
* *

V súvislosti s problematikou účasti ľudí na kolektívnej psychike a sformovaní súbornosti ako špeciálneho druhu kolektívnej psychiky (*t.j. egregora*) nám nasledujúce tvrdenia:

- o nesebestačnosti človeka v otázke výberu informácie z prúdu udalostí Života;
- a o neobmedzenej moci Boha nad Rozlíšením,

— poskytujú kľúče k chápaniu toho, ako môže byť vyriešený problém zlúčenia množstva osobných vôľ do jedinej vnútorne bezkonfliktnej *vôle súbornosti*.

¹² Napríklad, podľa slov patológov, mozog človeka pravidelne pijúceho alkoholické nápoje, dokonca aj slabé, také ako pivo, cider, džin-toniky, ľahké vína a pod., navonok pripomína plst' prežratú moľami. V živote pri neustálom vraždení neurónových sietí prebieha nezvratná strata informácií v algoritmike psychiky, v dôsledku čoho nie je možný ani rozvoj videnia sveta, ani následný rozvoj osobnosti. Možná je len degradácia.

Na obnovu informácie a štruktúry videnia sveta, stratených spolu s mŕtvymi neurónmi vo výsledku požitia pohára šampanského alebo jedného piva, je treba od dvoch do troch rokov.

Človek to môže pocítiť sám na vlastnej koži len pri práci na hranici intelektuálnych možností a pri absolútne triezvom štýle života, vylučujúcom počas celej doby akékoľvek narkotiká a jedy, deformujúce hmotnú aj biopoľovú fyziológiu organizmu, stav vedomia, a v konečnom dôsledku: spracovanie «prvotnej», «operatívnej» a «odvetnej» informácie. Ak človek nie je alkoholik a z času na čas si len trochu vypije, tak pre väčšinu je ťažké pocítiť ten rozdiel medzi absolútnou triezvosťou a občasným „akoby vytriezením“ v prestávkach medzi popíjaním: aby bol tento rozdiel naozaj citeľný, treba intelekt zaťažiť riešením problémov na hranici (alebo až nad hranicou) intelektuálnych možností, lebo intelekt väčšiny ľudí má pri riešení bežných každodenných úloh a netvorivých pracovných povinností mnohonásobnú rezervu.

Toto nie je vnucovanie absolútne triezveho spôsobu života pri využívaní osobného intelektu na hranici ľudských možností, ale opis spektra možného a nemožného pre každého, kto sa usiluje o ľudský typ režimu psychiky. (*Poznámka bola spresnená v roku 2003*).

Boh — Tvorca a Všedržiteľ — je vševedúci a predvída úplne všetky následky. Vďaka Svojej neobmedzenej moci nad Rozlíšením rozdeľuje informáciu medzi všetky subjekty tak, že vždy existuje možnosť, aby sa ich osobné vôle (*t.j. všetky vôle bez výnimky*) navzájom dopĺňali v súbornosti, zlievajú sa do jednotnej vnútornej bezkonfliktnej kolektívnej vôle, ktorá odzrkadľuje Boží Zámer a realizuje Božie Kráľovstvo na Zemi. Ak takéto zlievanie vôlí do jednej v riečisku Božieho Zámeru neprebíha, potom chyba generovania osobných vôlí (vrátania bezvôlia) a kolektívnej vôle množstvom jedincov leží v hraniciach Božieho *dopustenia mylíť sa*, hoci pritom:

- niektorí jedinci prekračujú hranice dopusteného im Zhora a vyčerpajú svoj limit, končia svoju životnú cestu, čím ukazujú druhým príklad, ako sa žiť nemá;
- a iní jedinci, ktorí sa ocitli v dopustení, pravdoverne reagujú na «odvetnú» informáciu, vďaka čomu sa osobne rozvíjajú a vracajú sa naspäť do riečiska Božieho Zámeru, a po dosiahnutí určitého osobného rozvoja sa stávajú schopnými stabilne zotrvať v ľudskom režime psychiky, a teda v súbornosti, a ďalej sa rozvíjajú na tomto základe.

V takomto chápaní súbornosť nie je vonkajším cieľom vo vzťahu k psychike jedinca, ale funkčnou pomocou pre ďalší osobný rozvoj, predstavujúcou jeden z faktorov spoločného „vonkajšieho sveta“, ktorý je dostupný všetkým, ale od každého si vyžaduje určité minimum sebaovládania.

A pre získanie moci nad sebou samým je potrebné poznať, vnímať a chápať svoju vlastnú psychiku — princípy jej štruktúry a organizáciu jej algoritmiky.

Úryvok z knihy (r. 2001)

„Dialektika a ateizmus: dve nezlučiteľné podstaty“

V snahe byť zrozumiteľným a neuviaznuť v úvahách o «mentáli», «astráli», «čakrách» atď. (*ktoré väčšine ľudí nič nehovoria*), v snahe nestrátiť to životne dôležité, od čoho odvádzajú úvahy rôznych okultistov — Vnútný Prediktor ZSSR sa vo všetkých prácach týkajúcich sa otázok psychickej činnosti jednotlivca a spoločnosti ohraničuje popisom dvojzložkovej štruktúry

psychiky jednotlivca, ktorú delí na: 1) vedomú úroveň a na 2) *nevedomé úrovne psychiky (spolupracujúce jak s vedomím, tak aj medzi sebou)*.

Hranica medzi úrovňou vedomia a multifunkčnými nevedomými úrovňami psychiky je pohyblivá a určuje sa náladou a energetikou človeka. V závislosti od toho, nakoľko je človek v danom stave z vlastnej vôle, t.j. nakoľko dokáže vedome riadiť svoju náladu a energetiku — nakoľko má aj možnosť presúvať hranice svojho vedomia v medziach Vesmíru. Vôľa človeka vždy pôsobí z úrovne vedomia a plní vedomý cieľ.

Čo sa týka rozlíšenia lokalizácie dvoch (*alebo viacerých*) osôb na základe ich nevedomých úrovní psychiky, tak hranica, v ktorej je lokalizovaná konkrétna osoba, nie je až tak jasne zreteľná ako je hranica hmotného tela, ktorú tvorí povrch kože. Ide o to, že aj keď sú ľudia oddelení v hmotných telách, no nimi vyžarované biopolia sa rozprestierajú ďaleko za hranice povrchu ich hmotného tela. Navyše vďaka príslušnosti všetkých ľudí k rovnakému biologickému druhu je súhrn biopolí rôznych ľudí kvalitatívne rovnorodý (homogénny), vďaka čomu sa jednotlivé zložky rôznych ľudí môžu na seba navzájom pripájať a tvoriť tak spoločné poľové štruktúry, ktorých podstata je energetická (*o čom sme hovorili už skôr, keď bola reč o súboji vôlí rôznych ľudí*), ak odhliadneme od ich informačno-algortimického obsahu.

Preto, určením jednej prahovej hodnoty intenzity zvoleného druhu fyzického poľa v zostave biopoľa, možno získať jednu oblasť lokalizácie osoby vo Vesmíre; určením druhej prahovej hodnoty rovnakého poľa, možno získať inú oblasť lokalizácie osoby. Určením kvalitatívne iného poľa v zložení biopoľa a jeho prahovej hodnoty, možno získať tretiu oblasť lokalizácie.

Pritom netreba zabúdať na fakt, že rôzne fyzické polia sa šíria rôznymi rýchlosťami, a rýchlosť klesania ich intenzity pri vzdďalovaní sa od zdroja žiarenia je tiež rôzna a závisí od druhu poľa a materiálneho prostredia, v ktorom sa pole šíri.

Okrem toho, všetky polia vyžarované človekom nesú aj svoju vlastnú (*občas unikátnu*) informáciu. Preto tam, kde intenzita polí jedného subjektu slabne na pozadí polí vyžarovaných druhým subjektom, tam stále ešte možno odhaliť informáciu, vyžarovanú prvým poľom, ak zo sumárneho

poľa «odrátame» pole druhého subjektu, čo zahŕňa aj odladenie všetkej informácie, ktorú toto druhé pole nieslo¹³.

Aj v Živote existujú analógy toho, čo sa v programátorskej počítačovej terminológii nazýva «zdieľané oblasti (pamäte*)»¹⁴: ak je nejaká informácia zapísaná do takejto «zdieľanej oblasti», tak zmena ktoréhokolvek zápisu v tejto «zdieľanej oblasti», prostredníctvom jednej aplikácie alebo užívateľa PC, bude zmenou informačného zabezpečenia všetkých aplikácií, ktoré využívajú túto «zdieľanú oblasť»¹⁵. Čo sa týka osôb a ich rozdelenia na základe nevedomých úrovní psychiky, tak podobné «zdieľané oblasti» obsahujú aj mnohé egregory: rodové, kmeňové (*združujúce niekoľko rodov*), profesijné atď., v hierarchickej štruktúre rozširovania vzájomnej vloženosti egregorov.

Čo sa týka niektorých «zdieľaných oblastí» egregorov, tak osoby môžu disponovať rôznymi prístupovými právami: jedni zmenou čohosi v sebe dokážu cez «zdieľanú oblasť» zmeniť niečo aj v iných ľuďoch; iní sú zase úplne podriadení informácii a algoritmike «zdieľaných oblastí» pri ich dosiahnutom osobnostnom rozvoji, nedisponujúc náležitým statusom v egregore, ktorý by im umožnil voľačo zmeniť v «zdieľaných oblastiach»¹⁶.

¹³ V technike existujú metódy extrakcie signálu, ktorého výkon je výrazne nižší než výkon šumov. No v technike človek používa len to, čo už existuje v Živote a môže byť realizované a aj sa realizuje na civilizáciou umelo vytvorených nosičoch. Práve na tomto poli (*skúmania možnosti prenosu javov vyskytujúcich sa v biosfére do technosféry*) vznikol vedný obor s názvom «bionika».

¹⁴ Napríklad v programovacom jazyku «Fortran» sú oblasti «COMMON» («SPOLOČNÉ») jedným z prostriedkov realizácie informačnej výmeny medzi jednotlivými funkčne špecializovanými podprogramami v rámci nadradenej spoločnej algoritmiky riešenia úlohy.

¹⁵ Môže k tomu dochádzať, keď sa ľuďom podarí vygenerovať spoločné poľové štruktúry, vďaka čomu sa úloha rozlíšenia ľudí podľa «zdieľaných oblastí» môže stať ešte náročnejšou (mnohovariantnejšou), než je rozdelenie tiel „siamských dvojčiat“. (*Nová poznámka, 2003*).

¹⁶ V živote spoločnosti, v ktorej prevládajú neľudské typy režimov psychiky, sa v rodových egregoroch v úlohe tých, ktorí dokážu niečo zmeniť v «zdieľaných oblastiach», štatisticky najčastejšie ocitajú — **najstarší** vo vzostupných rodových líniiach. Táto objektívna egregoriálno-magická moc najstarších v rode vytvára v mnohých prípadoch normu bezpodmienečného a poslušného podriadenia si mladších staršími. Určité špecifiká dodávajú charakteru egregoriálnej rodovej mágie a adresácii podriaďovania si mladších staršími aj viditeľné prejavy príznakov matriarchátu a patriarchátu v kultúre, a tiež ich kombinácie v určitých vekových skupinách.

→→→

V dôsledku menovaných príčin je najvzdialenejšou hranicou oblasti lokalizácie osoby, ktorú možno odhaliť na základe nevedomých úrovni psychiky — celý Vesmír. No v každom časovom okamihu môže byť hranica vytýčená aj nejako ináč, v závislosti od subjektívne zvolených prahových energetických a informačných ukazovateľov prejavovania sa tejto osoby vo Vesmíre svojou prítomnosťou a činnosťou.

Vedomie sa pri takomto pohľade na vec javí ako oblasť stotožnenia vlastného «Ja» danej osoby a Vesmíru¹⁷. A táto oblasť stotožnenia predstavuje oblasť vedomej lokalizácie subjektu a môže sa rozprestierať v širokom mnohorozmernom rozsahu: od vedomého vnímania seba samého ako určitý fragment svojho fyzického tela až *po celý Vesmír*.¹⁸ (avšak s výnimkou skrytých hlbín duše druhých subjektov, v ktorých je informácia dostupná výhradne Bohu).

Možnosti ľudského vedomia, okrem stavov tranzu, sú ohraničené nasledujúcimi ukazovateľmi: jednotlivec dokáže udržiavať vedomú pozornosť a operovať súčasne so 7 až 9 rozdielnymi objektmi (*rozdielnymi informačnými prúdmi*); pritom dokáže rozlišovať nie viac ako 15 zmyslových jednotiek za sekundu (*ináč povedané, rýchlosť vedomia predstavuje 15 bitov/sek*).

Štatisticky zriedkavé výnimky v hierarchii rodovej egregoriálno-magickej moci tradičnej davo-„elitárnej“ spoločnosti sú spôsobené tým, že niekto z mladších príslušníkov rodu dosiahne vo svojom osobnom psychickom rozvoji v určitom období svojho života ukazovatele, typické pre efektívnejšie režimy psychiky, než je ten, ktorého nositeľom je najstarší v rode: režim psychiky zombi je efektívnejším, než zvierací; démonický režim psychiky je efektívnejší, než zombi a zvierací; Ľudský režim psychiky je najefektívnejší zo všetkých.

O príčinách, ktoré spôsobujú rozdielnu efektivitu každého z menovaných typov režimu psychiky, si možno prečítať v knihách VP ZSSR „*Princípy kádrovej politiky: štátu, «antištátu», spoločenskej iniciatívy*“, začlenenej aj do samostatného vydania „*Dostatočne všeobecnej teórie riadenia*“ v redakciách od r. 2000.

No najstarší v rode, to je tiež jeden z príkladov typu egregoriálneho líderstva, t.j. pozície najvyššej autority ohraničenej hranicami určitého egregoru alebo súboru viacerých egregorov, nie nevyhnutne rodových: môžu to byť rôzne egregory, podporované spoločnosťou.

¹⁷ Stotožnenie osoby človeka s Bohom vylučujeme, aj keď Boh sa môže prejavovať aj cez osobu človeka.

¹⁸ Človek môže svoje vedomie roziahnuť až tam, kam je schopný svojim vnútorným zrakom (jasnozrivosťou, ak ňou disponuje) dosiahnuť. – pozn. prekl.

Kým to prvé je viac-menej jasné, to druhé je treba objasniť. Každý obrázok na filmovom páse predstavuje zmyslovú jednotku (*odlišnú od ostatných zmyslových jednotiek*). Vedomie, ak nie je v stave tranzu, tak pri rýchlosti premietania 16 obrázkov za sekundu a rýchlejšie, vníma projekciu ako súvislý pohyb; pri rýchlosti premietania pod 16 obrázkov za sekundu, vedomie vníma projekciu nie ako pohyb, ale ako postupnosť rôznych statických obrazov (stavov), ktorých nadväznosť zobrazuje rôzne fázy pohybu.

Avšak nevedomé úrovne psychiky, chápané ako systém spracovania informácií, disponujú oveľa vyššou produktivitou a pracujú s oveľa širším rozsahom frekvencií a súborom fyzických polí nesúcich informačné toky, v porovnaní s možnosťami vedomia mimo stav tranzu¹⁹.

Úryvok z analytickej správy (r. 2000) „Zrkadielko, zrkadielko, povedz že mi...“

Algoritmika každého myslenia (*a v podstate — psychickej činnosti ako takej*) zahŕňa vedomie jednotlivca, nevedomé úrovne jeho individuálnej psychiky a určité fragmenty kolektívnej psychiky, ktorej sa zúčastňuje (*egregory, ktorých fragmenty sú rozmiestnené v psychike jednotlivca*). Pritom algoritmika myslenia predstavuje dialóg vedomia s nevedomými úrovňami psychiky. A v tomto dialógu vedomie väčšinou schvaľuje alebo zakazuje používanie výsledkov spracovania informácie nevedomými úrovňami psychiky, hoci u mnohých je to tak, že vedomie je pri tomto procese iba prítomné, a nijako doň nezasahuje.

¹⁹ V tranzových stavoch sa vedomie presúva do iných frekvenčných rozsahov a dokáže vnímať „*spomalene*“ aj taký rýchly jav, akým je výbuch delostreleckého granátu, a nie iba vyloviť z filmu povestný 25-ty snímok (*Mimochodom, ako ukázal výskum, ani cez neho nemožno v psychike aktivovať to, čo odporuje jeho mravnosti*) alebo priložený fonogram posunutý do infrazvukového rozsahu (*prostriedky na programovanie podvedomého správania*). Ako ukázal výskum, tak nevedomé úrovne psychiky dokážu pri sledovaní premietaného filmu zostrojiť aj tie fázy pohybu, ktoré by sa mali nachádzať v intervaloch medzi fázami zaznamenanými na obrázkoch filmu.

V «zmenených» stavoch vedomie registruje aj tie druhy fyzických polí, ktorých informačné prúdy vo všednom stave vedomia väčšina ľudí — okrem «senzibilov» — nevníma. Okrem toho, ak sa vedomie nachádza v «zmenených» stavoch, tak sa mení aj algoritmika jeho súčinnosti s nevedomými úrovňami psychiky, ktoré sú tiež určitým spôsobom zmenené.

V podstate vedomie takýchto jednotlivcov sa iba «vezie životom» v tele, ktoré je neustále riadené vo svojom vonkajšom i vnútornom správaní nevedomými úrovňami psychiky, v dôsledku čoho sa jednotlivec v priebehu dlhých časových intervalov stáva rukojemníkom informácie, ktorú si nie vždy uvedomuje, a algoritmov jej spracovania, ktoré nie vždy dokáže vedome predvídať a ktoré sa nachádzajú v nevedomých úrovniach jeho psychiky alebo ich čerpá z nejakej kolektívnej psychiky.

A vždy, keď sa v tomto kontexte vyskytne termín «nevedomé úrovne psychiky», treba si spomenúť, že prostredníctvom nich môžu na osobu vplývať egregory (*kolektívna psychika, ktorej sa jednotlivec zúčastňuje*), a tiež subjekty, ktoré zneužívajú svoje extrasenzorické schopnosti a zručnosti manipulácie inými ľuďmi pomocou informačných prúdov, ktoré prechádzajú cez štandardné zmyslové orgány človeka, avšak podvedome²⁰.

Takže, ak je osoba rukojemníkom svojho nevedomia, nemusí ani sama postrehnúť, že sa stáva posadnutou (*t.j. riadenou zvonka mimo svojej cieľavedomej vôle, či dokonca napriek nej*) nejakým iným subjektom alebo objektom, od ktorého jej nevedomé úrovne psychiky dostávajú informáciu, ktorá určuje jeho konanie.

Psychika drvivej väčšiny ľudí je nastavená tak, že keď jej nevedomé úrovne riešia nejakú konkrétnu úlohu, tak počas tohto procesu nie je možná vedomá sebakontrola správnosti riešenia tejto úlohy.

Pre uskutočnenie vedomej sebakontroly je nutné prerušiť proces riešenia tejto úlohy a prehodnotiť nielen dosiahnuté priebežné a konečné výsledky, ale aj informáciu a algoritmus jej spracovania, ktoré viedli práve k týmto výsledkom. Tie sa pri „Ja-centricom“ videní sveta nemusia vždy zhodovať s túžbami a očakávaniami, aké mala osoba pred začiatkom tejto činnosti.

Táto zvláštnosť psychiky vedie k tomu, že jednotlivec si skutočne neuveďomuje počas samotnej činnosti, čo robí, pretože udalosti ho pohlcujú v tom zmysle, že nevedomé úrovne psychiky neprestajne reagujú na vstupný tok informácie, odstavujú pritom vedomie²¹,

²⁰ Kúzelníci, iluzionisti a mentalisti sú nositeľmi takejto zručnosti podvedomej manipulácie divákov.

²¹ V situáciách keď podvedomie preberá kontrolu, rozum je úplne vypnutý a vedomie je IBA divákom. Napríklad pri monotónnej stereotypnej práci, inštinktívnych reakciách, alebo →→→

a tým zároveň aj vôľu subjektu (*ktorá vždy koná z úrovne vedomia; z podvedomej úrovne konajú len rôzne automatizmy správania a sugescie od subjektov zvonka*) od účasti na riadení priebehu udalostí.

Analyzovať môže jednotlivec až po završení určitých etáp svojej činnosti, keď spätne vedome prehodnocuje výsledky svojej činnosti; alebo ešte pred začiatkom činnosti, keď si formuje plány (*ciele a spôsoby ich dosiahnutia*):

- minulosť prehodnocuje na základe toho, čo sa už odohralo. Táto skutočnosť sa odráža aj v porekadle «Po boji je každý generál»;
- a svoje budúce plány formuje na základe toho, do akej miery sa jeho subjektívne hodnotenia stability priebehu udalostí (*v zmysle ich predvídateľnosti*), ktorých sa chce zúčastniť alebo sa ich už zúčastňuje, zhodujú s objektívnymi možnosťami priebehu týchto udalostí pri jeho účasti.

Vďaka tomuto môže jednotlivec vo väčšine prípadov (*okrem prípadov, keď zomrie alebo má definitívne poškodený rozum*) porovnať svoje pôvodné plány s reálnym výsledkom, popremýšľať o algoritmike svojho myslenia a celkovej psychickej činnosti, ktoré spôsobili to, že výsledky činnosti nezodpovedajú počiatočným plánom a túžbam v takej miere, ako sa predpokladalo. Problémom spoločnosti je však to, že väčšina jednotlivcov tvoriacich túto spoločnosť to nerobí a nevie robiť; a dokonca určité množstvo jednotlivcov začína činnosť (*alebo je priebežne vťahovaná do činnosti*) bez toho, aby si vopred vytvorilo určité konkrétne plány a spôsoby ich realizácie²².

A okrem nich existujú aj takí, ktorých vedomie robí poskoka svojim nevedomým úrovniam psychiky, zameriavajúc svoju vôľu na včasné uspokojovanie zvrátených podvedomých „automatizmov“, čím devastujú svoju mravnosť.

v davovej psychóze: človek koná podľa podvedomých vzorcov, a iba tupo pozoruje svoju činnosť a emócie. – pozn. prekl.

²² Táto neurčitosť v plánoch a spôsoboch ich realizácie vyjadruje nemravnosť.

Mravnosť je v prácach VP ZSSR definovaná ako *hierarchicky definovaný súbor mravných kritérií*. A **nemravnosť**, to sú rôzne druhy neurčitostí (*vrátane principiálneho odmietania čokoľvek*) v mravných kritériách a v ich hierarchickej usporiadanosti.

Takéto posluhovanie je ešte horšie a zvrátenejšie, než obyčajné nevoľníctvo, strata vôle v určitých situáciách alebo slaboštvu.

Ak zaujmeme rozumný postoj nielen k vonkajším životným okolnostiam, ale aj k algoritmike vlastnej psychickej činnosti, tak nevyhnutne dospejeme k záveru, že:

Pre bezchybné správanie v duchu určitej koncepcie (*a tiež pre objektívne bezchybnú voľbu samotnej koncepcie — koncepcie života v súbornosti*) v podmienkach, keď nevedomé úrovne psychiky odstavujú vedomie jednotlivca (*a spolu s ním aj jeho vôľu*) od účasti na riadení priebehu udalostí, — je nevyhnutné nastavovať algoritmiku nevedomých úrovní psychiky na bezchybné spracovanie všetkej prichádzajúcej informácie a na bezchybnú účasť v kolektívnej psychike; — a tú kvalitu vlastného nastavenia je nutné pravidelne obnovovať (*alebo udržiavať*) počas celého života. V takomto prípade bude „autopilot“ nevedomých úrovní psychiky spracovávať informáciu bezchybne a v problémových situáciách bude sám žiadať vedomie o ďalšie pokyny, a nie odstavovať vedomie (*a spolu s ním aj vôľu*) jednotlivca od riadenia.

Osobná kultúra psychickej činnosti má v podstate zabezpečovať dôveru jedinca v to, že algoritmika jeho nevedomých úrovní pracuje bezchybne. Tento druh vnútornej dôvery je tým, čomu sa hovorí „sebadôvera“, no sebadôvera nie je možná bez osobného vzťahu človeka s Bohom skrze Život. Ak takejto sebadôvery niet, ale stále tu existuje niečo, čo jedinec nazýva „sebadôverou“, potom sa v skutočnosti jedná iba o namyslenosť.

Dosiahnutie takejto bezchybnej sebadôvery a v podstate včasného získania hodnovernej znalosti o schopnosti alebo neschopnosti bezchybne riešiť tú či onú úlohu, je jedna z otázok, ktorými by sa mala vecne zaoberať psychológia osobnosti vo svojich praktických aplikáciách.

Avšak táto úloha nastavenia algoritmiky „autopilota“ nevedomých úrovní psychiky nemá riešenie v medziach „Ja-centrickeho“ a kaleidoskopického videnia sveta. Napriek tomu túto úlohu možno garantovane vyriešiť v medziach iného — Bohocentrického videnia sveta a od neho odvodeného chápania sveta trojjednoty matérie-informácie-

miery²³. No aj v tomto prípade, ak chceme nájsť riešenie úlohy nastavenia „autopilota“ nevedomých úrovní psychiky²⁴, musíme najprv identifikovať to, čo je v algoritmike psychiky objektívne spoločné aj pre vedomie, aj pre nevedomé úrovne, a dokáže ich zjednotiť do jedného celku. Kvôli tomu si musíme v psychike sformovať predstavu o tom, čo sú to vlastne algoritmy a algoritmika.

Algoritmus je súvislá postupnosť činov, ktorých realizácia umožňuje dosiahnuť určitý cieľ. Algoritmom sa nazýva aj opis takejto postupnosti činov. **Algoritmika**, je systém jednotlivých špecializovaných algoritmov v ich funkčnej vzájomnej prepojenosti.

Algoritmus ako opis predstavuje súbor:

1. *informácií* opisujúcich charakter transformácie vstupného toku informácie v každom bloku algoritmu;
2. mier (*kritérií*) riadiacich prenos tokov transformovanej informácie od každého bloku k ďalším.

Formálne navonok môžu byť algoritmy a ich fragmenty priradené k niektorému z nasledovných typov, resp. predstavovať ich kombináciu:

- Lineárne — v nich sa informácia prenáša postupne od bloku k bloku.
- Cyklické — v nich niekoľko blokov tvorí kruh, po ktorom sa prenáša informácia v procese jej transformácie.
- Rozvetvujúce sa — v nich posun informácie od jedného bloku k druhému nie je jednoznačne určený štruktúrou samotného algoritmu, ale závisí od výsledkov spracovania informácie.
- „Paralelizujúce sa“ (mnohovláknové) — v nich sa informácia z jedného bloku odovzdáva naraz niekoľkým blokom-potomkom procesu.

Všetky typy algoritmov, okrem lineárneho, si vyžadujú isté riadenie toku informácie pri jej odovzdávaní od bloku k bloku (*vstup a výstup z cyklu*,

²³ Podrobnejšie sa o tom možno dočítať v knihách VP ZSSR „Mŕtva voda“, „Dialektika a ateizmus“, „Príď na pomoc mojej neviere“, „O imitačno-provokačnej činnosti“.

²⁴ Pokus uzavrieť sa vo vlastnom vedomí, izolovať ho od nevedomých úrovní psychiky, by vlastne predstavovalo popieranie a likvidáciu seba samého. Po prvé, možnosti ľudského vedomia mimo stavov tranzu sú veľmi malé: 7 až 9 objektov súčasne a 15 bitov za sekundu. Po druhé, a to je hlavné, Vesmír je celistvý, a preto človek nemá objektívnu možnosť izolovať sa od Sveta vo vlastnom vedomí.

výber bloku-potomka, nastavenie parametrov „paralelizácie“ procesu, atď.). Riadenie informácie v algoritmoch pri jej prenose od bloku k bloku je založené na porovnávaní získaných výsledkov s určitým porovnávacím štandardom. Takýto štandard môže byť buď «vyrátaný» v samotnom algoritme, alebo to môže byť aj pevný atribút samotného algoritmu (konštanta*). Vo videní sveta trojjednoty matérie-informácie-miery je takýmto porovnávacím štandardom, ktorý riadi informačné toky v algoritme, jeden zo životných prejavov miery, t.j. je to kritérium.

Uvedenú definíciu algoritmu i všetko povedané o riadení informačných tokov v algoritmoch možno plne aplikovať aj na psychickú činnosť jednotlivcov a kolektívov (*na účasť jednotlivcov v egregoroch*); t.j. možno to aplikovať na algoritmiku psychiky všeobecne ako na súbor jednotlivých algoritmov, ktoré algoritmika psychiky obsahuje, a v ktorej prebieha prenos riadenia od jedného konkrétneho algoritmu k ďalším. Pritom aj keď sa algoritmika psychiky môže v priebehu života meniť či už tematickým zložením svojich algoritmov, alebo kvalitou svojich funkčne špecializovaných algoritmov, no vo vzťahu k rýchlosti plynutia udalostí (*vstupnému toku informácií*) je rýchlosť jej zmeny vo väčšine situácií takmer nulová.

Ako možno z tohto opisu pochopiť, tak v dvoch exemplároch toho istého dostatočne rozvetveného algoritmu s určitým počtom cyklov spracovania informácie sa bude rovnaký vstupný prúd informácie transformovať do rôznych výsledkov, ak v jednom exemplári zmeníme hodnotu mier (*kritérií*), pevne nastavených v algoritme (*ale nie vypočítaných v ňom*²⁵), s ktorými sa porovnávajú priebežné výsledky spracovania informácie a kde na základe tohto porovnania sa informačný potok posúva na ďalšie spracovanie do ďalšieho bloku.

Vo vzťahu k psychike jednotlivca však problém spočíva v tom, že väčšia časť blokov-*(transformátorov prechádzajúcej informácie)* je skrytá v nevedomých úrovniach psychiky, v dôsledku čoho bdelé vedomie nedokáže uskutočniť ich revíziu, pokiaľ jedinec neovláda psychotechniky svojvoľného vstupu do tranzových stavov, v ktorých sa vedomiu pri určitých zručnostiach sprístupňujú aj tie informácie obsiahnuté v psychike, ktoré sú v jeho bežnom stave nedostupné.

Avšak v algoritmike psychiky každého človeka existuje jedna zložka, ktorá je spoločná aj pre vedomú, aj pre nevedomé úrovne psychiky, a spája

²⁵ Pre zmenu týchto kritérií treba prerobiť určité bloky algoritmu.

vedomú aj nevedomé úrovne do uceleného systému spracovania informácií tým bezchybnejšie, čím menej je v ňom vzájomne sa vylučujúcich názorov na konkrétne otázky a ich súvislosti. **Touto zložkou je mravnosť**, ktorú (*hoci zriedka, ale predsa len*) nazývajú «mravné kritérium».

Mravnosť jednotlivca predstavuje z informačného hľadiska súhrn popisov rôznych reálnych a potenciálnych životných situácií s hodnotením každej z nich: «dobré», «zle», «nepodstatné» alebo «neviem» alebo «závisí od sprievodných okolností», ktoré sú okrem toho ešte aj hierarchicky usporiadané podľa preferencií.

A preto:

Nemravnosť je defektom mravnosti ako takej. Nemravnosť vlastne znamená, **po prvé**, neurčitosť mravných kritérií, ktorá je spôsobená absenciou jedného alebo viacerých mravných kritérií, ktoré sa dajú použiť v tej istej situácii, **po druhé**, neurčitosť v hierarchickom usporiadaní mravných kritérií v psychike podľa ich dôležitosti.

S týmto súborom opisov-kritérií a ich vzájomných prepojení tvoriacich mravnosť subjektu sa porovnáva celá algoritmika psychiky v procese spracovania informácie pri hodnotení priebehu udalostí, a tiež pri tvorbe plánov a línií správania v meniacich sa životných situáciách. Práve ony — mravné kritériá — plnia funkciu „porovnávacích štandardov“ s priebežnými a konečnými výsledkami pri spracovávaní informácie v osobnej psychike, riadia jej ďalšie spracovávanie a tým pádom aj správanie jedinca v Živote.

Aj keď nie všetko zo svojej mravnosti si jedinec uvedomuje počas svojej činnosti, ako sme spomínali už skôr, no mravné kritériá v súvislosti s rôznymi činmi a líniami správania môžu byť ľahko rozpoznané aj MIMO STAVOV TRANZU vďaka prehodnoteniu svojho minulého správania a plánov do budúcnosti po získaní informácie, ktorú sme vyššie nazvali «odvetnou»; dá sa to urobiť buď samostatne, alebo za pomoci ostatných, ak sa vzdáme predsudku, že prijať pomoc od druhých je ponižujúce (*ak to nebude považovať za ponižujúce, tak aj reálna snaha okolia ho ponížiť sa zmení na objektívnu pomoc pri prekonávaní nejakej vlastnej necnosti*). Takže zmena odhalených mravných kritérií na nové hodnoty «dobré» alebo «zlé» v spojení s jednotlivými konkrétnymi situáciami-scenármi zároveň predefinuje aj celý charakter algoritmiky vedomej a nevedomých úrovní psychiky, zmeniac pritom celú množinu cieľov, o dosiahnutie ktorých sa v živote človek snaží, a celé to množstvo spôsobov a prostriedkov, ktoré považuje za prípustné. To isté sa týka aj doplnenia vlastnej mravnosti

o nejaké nové mravné kritériá, ktoré predtým jediniec v psychike nemal, ako aj zmeny v hierarchii usporiadania mravných kritérií.

Prítom, ak sú nové hodnoty mravných kritérií menej chybné vo vzťahu k Božiemu predurčeniu pre človeka, než boli tie staré, tak aj „autopilot“ nevedomých úrovní psychiky sám „automaticky“ generuje lepšiu líniu správania, než v minulosti; ak sú ale zadané chybnejšie hodnoty, tak chyby „autopilota“ nevedomých úrovní psychiky budú oveľa závažnejšie.

*
* *

Takýto prístup k skúmaniu algoritmiky osobnej psychiky vedie k otázkam: existujú (*svojim charakterom*) najlepšie možné mravné kritériá, ktoré by boli pre všetkých ľudí jednotné? alebo pre jedného človeka sú *objektívne najlepšie* jedny mravné kritériá, a pre niekoho iného sú *objektívne najlepšie* celkom iné mravné kritériá? A tým pádom, môže sa stať, že pre jedného jedinca je Zhora predurčená (*ako tá najlepšia možná*) jedna mravnosť²⁶, a pre iného človeka je (*ako tá najlepšia možná*) Zhora predurčená iná mravnosť, ktorá je odlišná od tej prvej? Inými slovami, je pre ľudskú spoločnosť Zhora predurčený neopakovateľný mravný svojráz každého jej člena, t.j. mravná jedinečnosť každého — mravný ideál predurčený Zhora? alebo je mravný svojráz predurčený jednotlivým sociálnym skupinám? alebo aspoň niektorým výnimočným jedincom, ktorých by táto špecifická mravnosť odlišovala od ostatných členov spoločnosti, ktorí majú ako ideál predurčenú iná spoločnú mravnosť?

Odpoveď na tieto otázky už poskytol sám Život: Staroveký Rím, z ktorého sa nám zachovalo príslovie: „Čo je dovolené bohovi, nie je dovolené volovi“ (*vyjadrujúce ideu rozdielných mravných štandardov ľudí v závislosti od ich postavenia*) — odišiel do historického nebytia.

Stavovsko-kastové systémy všetkých spoločností sa v minulosti rozpadávali, pretože nedokázali adekvátne reagovať na vznikajúce historické výzvy. A tie spoločnosti, ktoré si zachovali stavovsko-kastové a klanové tradície alebo sa ich snažia obnoviť, dnes prežívajú krízy.

A spoločnosti tieto krízy nedokážu prekonať, kým ich občania sú verní princípu: „*pre každého človeka (klan, sociálnu skupinu, spoločenskú triedu, kastu, rasu) je najlepšia jeho vlastná mravnosť, ktorá ho odlišuje od iných*“. Tento princíp vlastne hovorí, že ak v takejto spoločnosti aj vznikajú

²⁶ Ako usporiadaný súbor mravných kritérií.

neš'astia, tak výlučne v dôsledku odpadlícva od tohto princípu a snahy vnútiť ľuďom jednotné mravné štandardy.

V konkrétnej sociálnej podobe tento zákon znamená, že otrok má zostať otrokom, má sa zmieriť so svojim osudom, byť nadšený zo svojho pána a nezištne mu slúžiť, a na žiadne sťažnosti by nemal ani pomyslieť; a jeho pán má vo svojej samoľúbosti právo si robiť so svojim otrokom, čo chce. Kultúra davo-„elitárnej“ spoločnosti je ateistická a počas celej histórie si vytvára stále nové a nové civilizačné obaly, aby mohla tento princíp realizovať.

Pritom kultúra všetkých národov vyčlenila zo všetkých existujúcich typov mravnosti jeden spoločný mravný ideál, ktorý v ruskom jazyku dostal názov „pravdovernosť“²⁷.

Úryvok z knihy (r. 2001) „Dialektika a ateizmus: dve nezlučiteľné podstaty“

A sám Boh nám súhrou životných okolností ukazuje, že:

V Živote sú normy Pravdovernosti jednotné a spoločné: aj pre ľudí, aj pre anjelov Božích, aj pre Boha. Jediný rozdiel je v tom, že pre Boha sú to Jeho subjektívne normy: Ním zvolené a vložené do Predurčenia existencie Vesmíru ako OBJEKTÍVNA PRAVDOVERNOSŤ; a pre všetkých ostatných, Ním stvorených, sú tieto normy objektívnu nevyhnutnosťou, ak si želajú byť pravdovernými.

A Satan nie je zlý preto, že je konkrétnou osobou, ktorá je odlišná od druhých ešte niečím ďalším okrem svojich mravov, ale preto, lebo je nepravdoverný a vytrvalý vo svojej nepravdovernosti. A Ježiš nie je dobrý preto, že je konkrétnou osobou, ktorá je odlišná od druhých ešte niečím ďalším okrem svojich mravov; a už vôbec nie preto, že by bol počatý z Ducha Svätého alebo že ho povýšili na úroveň «Boha Syna», ale preto, lebo je pravdoverný a nezlomný vo svojej pravdovernosti, úprimne zverujúci Bohu svoj Život pri realizácii prijatej misie v Božom Zámere.

No podľa cirkvi, podľa apoštolov, podľa starozákonných prorokov-(biblických postáv)²⁸, kedysi povýšených na úroveň

²⁷ „Праведност“ (bohobojnosť, spravodlivosť, svätosť). – pozn. prekl.

pravých Božích prorokov a akceptovaných rôznymi davmi v tejto úlohe, ak bolo ohlásené vykonanie alebo vykonateľnosť nejakej ohavnosti z vôle *pravého Boha, ktorý existuje*, a je to v nejakej vierouke prijaté bez dôkazov ako pravda, tak táto ohavnosť sa vždy logicky zdôvodňuje alebo sa pripíše «nevyspytateľnosti Božieho Zámeru»; ved' viera musí byť nespochybniteľná, avšak toto nie je viera Bohu skrze Život, ale je to viera v tradíciu, ktorá bola vytvorená zblúdlcami a zlomyseľnými odpadlíkmi od Boha.

A tých, čo sa v spoločnosti týmto kultovým názorom nepodriaďujú (*každá vierouka idealistického ateizmu má vlastné kultové názory*), tých pohlavári korporácie „*podriaďujúc sa — podriaďuj*“ obviňujú zo satanizmu a odpadlícva od Boha.

Popieranie jednotnosti a životnej univerzálnosti noriem pravdovernosti, realizované v živote a ohlasované priamo alebo medzi riadkami — predstavuje mravný základ ateizmu, ktorý rozbíja reliгию (vnútorné spojenie*) človeka a Boha, ktorý existuje; v prípade idealistického ateizmu dokáže vytvoriť egregor boha, ktorý neexistuje, ktorý potláča svedomie aj rozum²⁹. Potom už zostáva len slúžiť hierarchii pozemských aj nevtelených pohlavárov tohto egregoru, ktorý zabláňa Boha, a viesť úbohý život biorobotov, kde jedinec nie je ani plnohodnotným zvierat'om v pozemskej faune, ani Človekom — námestníkom Boha na Zemi.

*

*

*

A preto, ak je pravdovernosť (*ako špecifický typ mravnosti*) Zhora predurčeným mravným ideálom pre všetkých ľudí, potom je lepšie, ak

²⁸ Skutoční ľudia — prototypy starozákonných postáv prorokov z písem — sa líšili od obrazov vykresľovaných v starozákonných písmach jak v lepšom, tak aj horšom smere. „Múdry“ tohto sveta zliepali kánon biblických textov cielene v súlade s doktrínou zotročenia všetkých ľudí, a preto aj prekrúcali opis reálnych faktov podľa toho, ako sa im to hodilo.

²⁹ „Svedomie v medziach Biblie, Biblia v medziach znalostí“ je výrok „humoristu“ a zabávača M. Žvaneckého. A keďže znalosti sú v medziach mravne podmieneného „svedomia“, tak M. Žvaneckij svojim aforizmom vlastne opísal špirálovú dráhu degradácie ľudí pod vplyvom biblickej kultúry.

človek zmení svoju aktuálnu životom sformovanú mravnosť na pravdovernosť.

K tomu je potrebné:

- Odhaliť v sebe všetky nepravdoverné mravné kritériá a následne zmeniť ich hodnotenie alebo zablokovať. Vďaka tomu sa z psychiky odstráni pluralita mravných kritérií (*jedna zo zložiek amorálnosti*) voči rovnakým situáciám, ktorá sa prejavuje v mravnej neurčitosti výberu línie správania, čo spôsobuje: absenciu vôle, egregoriálnu alebo subjektívnu posadnutosť a vnútornú konfliktnosť algoritmiky psychiky (*všetko vymenované ma na človeka deštruktívny vplyv*).
- Sformovať v sebe chýbajúce pravdoverné mravné kritériá. Vďaka čomu sa z psychiky odstráni ďalšia zložka amorálnosti, ktorou je neúplnosť súboru mravných kritérií, čo odsudzuje človeka k neschopnosti konať v určitých situáciách alebo k tupému (*automatickému*) plneniu vôle iných subjektov, k egregoriálnej alebo subjektívnej posadnutosti.
- Mravné kritériá je potrebné aj hierarchicky usporiadať, odhaľujú pravdovernosť na základe Bohocentrického videnia a chápania sveta.

Avšak drvivá väčšina ľudí si plne a detailne neuvedomuje tú mravnosť, ktorá reálne riadi priebeh ich života. Hlavným dôvodom je to, že samotná mravnosť (*ako jedna z funkčne špecializovaných zložiek psychiky*) predstavuje obrovský objem informácie, ktorý sa začína formovať už dokonca pred narodením človeka, počnúc okamihom psychického naladenia jeho budúcich rodičov na pohlavný akt vedúci k počatiu³⁰. Kostrový základ mravnosti sa formuje v ranom detstve ešte v tom období,

³⁰ Viac si o tom možno prečítať v knihách VP ZSSR „*Dialektika a ateizmus: dve nezlučiteľné podstaty*“, „*O rasových doktrínach: nepoužiteľné, no pravdepodobné*“ a „*Od antropoidnosti k ľudskosti*“.

Tu len stručne zhrieme, že nálada rodičov pred počatím a v procese počatia predurčuje naladenie parametrov biopolí budúceho dieťaťa na egregory (*rodové a iné sociálne podmienené druhy*), z ktorých môže počas svojho vývoja nekriticky čerpať informáciu a algoritmiku správania, vrátane mravnosti minulých pokolení, ktorá je v týchto egregoroch zaznamenaná.

A kto nesúhlasí s myšlienkou, že nálada rodičov (*ich emočno-významový režim psychiky*) pred pohlavným aktom, na ktorý sa emočne naladili, má vplyv na formovanie genetiky, a konkrétne na duchovné dedičstvo dieťaťa počatého v tomto akte, tak nech súhlasí aspoň s tým, že formovanie osobnej mravnosti človeka začína okamihom narodenia.

keď sa vôľa človeka neprebudila a osobný rozvoj prebieha automaticky pod taktovkou genetických programov rozvoja organizmu a tiež pod vplyvom rodičov, pod jednotným vplyvom spoločenskej kultúry, jej egregorov a priebehu udalostí. Preto z väčšej časti mravnosť spadá pod nevedomé úrovne psychiky, hoci určité jej fragmenty si človek dokáže uvedomiť a opísať jazykom, ktorý je dostupný jeho vedomiu v stave mimo tranzu.

Napriek tomu človekom opísaná mravnosť sa môže značne odlišovať od tej objektívnej mravnosti, na základe ktorej sa riadi vo svojom živote. V takýchto opisoch sa môže prejavovať deklaratívna mravnosť, ktorej úlohou je presvedčiť druhých ľudí o tom, akým je dobrým človekom. Nesúlad medzi objektívnou a deklaratívnou mravnosťou, ktorého si je sám človek vedomý, keď jeho deklarácie nezodpovedajú reálnemu správaniu a výsledkom jeho činnosti, sa nazýva pokrytectvom, dvojtvárnosťou atď. No ani nevedomý rozpor medzi deklarovanou a objektívnou mravnosťou nerobí človeka lepším. Na túto skutočnosť už dávno poukazujú nasledovné výroky:

- „Najlepší z vás sú tí, od ktorých ostatní čakajú dobro, a ktorých zla sú ušetrení“.
- „Najhorší z vás sú tí, od ktorých ostatní čakajú dobro, a ktorých zla nie sú ušetrení“. (*Z poučných rád proroka Mohameda. Zapísané z vysielania „Rádía Rossia“*).

V druhom výroku sa nerobí rozdiel medzi vedomým pokrytectvom a tým, keď si niekto neuvedomuje svoju chybnú mravnosť, ktorá sa prejavuje v tom, že druhým ľuďom spôsobuje zlo napriek svojim deklaráciám a ich očakávaniu.

Treba si pritom jasne uvedomovať, že obrovská prevaha nevedomých úrovní psychiky (*ako systému spravovania a uchovávanía informácie*) nad úrovňou vedomia je u človeka (*mimo stavov tranzu*) spôsobená tým, že nevedomé úrovne psychiky spracovávajú informáciu v rozsahu vyšších frekvencií a majú svoje jazyky³¹, z ktorých nie všetky sú dostupné vedomiu v bežnom bdelom stave.

Vzhľadom na to, ak sa človek nenachádza v stavoch tranzu (*keď má jeho vedomie prístup k rozsahom vyšších frekvencií, umožňujúcim vyššiu operatívnu rýchlosť*), ale v obyčajnom bdelom stave, tak informácia z jeho nevedomých úrovní sa prenáša na úroveň vedomia v podobe emócií

³¹ V tom najvšeobecnejšom zmysle slova „jazyk“ ako prostriedok kódovania informácie.

(celková nálada, emócie na pozadí psychickej a fyzickej činnosti človeka) alebo symbolicko-alegorických obrazov a melódií, ktoré vychádzajú z jeho „vnútorného sveta“ (v mnohom nezávisle od priebežne vnímaného prúdu udalostí zo spoločného „vonkajšieho sveta“).

Podmienenosť emócií a symbolicko-alegorických obrazných predstáv od reálnej mravnosti je potrebné vedome odhaliť; odhalené potom treba vyjadriť jazykovými prostriedkami, ktoré sú vedomej úrovni dostupné mimo stav tranzu; ďalej to treba dať do súvisu s plynutím Života, zhodnotiť alebo prehodnotiť, dajúc tomu mravné hodnotenia „dobré“, „zlé“, „neviem“, „dobré alebo zlé: podľa sprievodných okolností, ktoré tiež treba mravne zhodnotiť“ a pod.

Takáto práca so sebou samým si vyžaduje vôľu, zručnosti a znalosť toho, ako môže a reálne funguje osobná psychika, a prečo to neprebíha „samo od seba“ automaticky (v podvedomí bez nutnosti zapojiť vôľu).

* * *

O psychike ako o „uzavretom systéme“

Aby sme mohli so sebou pracovať, treba si najprv uvedomiť, že dvojzložková štruktúra psychiky (*vedomie a nevedomé úrovne*), pri pohľade na ňu z hľadiska Dostatočne všeobecnej teórie riadenia, predstavuje uzavretý systém: t.j. objekt riadenia a systém riadenia týmto objektom, medzi ktorými prebieha informačná výmena cez obvody priamych a spätných väzieb³². Tým pádom existuje aj vektor cieľov a príslušný vektor chyby.

Priame väzby sú tie, cez ktoré sa šíri riadiaca informácia v nejakej zakódovanej forme od systému riadenia do objektu riadenia. Spätné väzby sú tie, cez ktoré sa šíri informácia z objektu riadenia a prostredia do systému riadenia.

Spätné väzby môžu byť kladné alebo záporné. Pod „kladnými“ a „zápornými“ spätnými väzbami sa nemyslia „dobré“ a „zlé“ spätné väzby, ale je to svojho druhu „znamienko polarity“ informácie prichádzajúcej cez

³² Preto ovládať *Dostatočne všeobecnú teóriu riadenia* je užitočné aj pre praktických psychológov, „sám sebe psychológov“ aj psychiatrov.

spätne väzby; a toto „znamienko“ sa môže zmeniť na opačné pri zmene algoritmy riadenia v uzavretom systéme.

Spätná väzba je záporná, keď signál pri odklone uzavretého systému od nastaveného režimu fungovania zoslabuje (neguje) riadiaci vplyv, aby sa systém mohol vrátiť do nastaveného režimu. T.j. záporná spätá väzba zoslabuje riadiaci signál kvôli stabilizácii systému (*alebo aj kvôli ukončeniu kladnej spätnej väzby*)³³.

Spätá väzba je kladná, keď signál pri odklone uzavretého systému od nastaveného režimu fungovania zosilňuje riadiaci vplyv, aby sa systém ešte viac odklonil od nastaveného režimu fungovania. T.j. kladná spätá väzba zosilňuje riadiaci signál kvôli tomu, aby podporil systém v nejakej činnosti, alebo ho preklopil do iného režimu³⁴.

Pritom v ľudskej psychike v závislosti od charakteru jej fungovania (*od prítomnosti alebo neprítomnosti vôle; od emočno-významového režimu v daných okamihoch; od aktívnych zložiek rozvetveného videnia a chápania sveta a pod.*) môžu tie isté späté väzby meniť svoj znak polarity („kladný“ alebo „záporný“) na opačný.

Posledná veta má priamy vzťah k fungovaniu algoritmy ľudskej psychiky. V ľudskej psychike môžu byť tie isté väzby medzi vedomím a nevedomými úrovňami psychiky jak priame, tak aj späté, pretože vedomie aj nevedomé úrovne psychiky si môžu v určitých momentoch vymieňať role (*preberať riadenie*), odovzdávajúc si navzájom funkciu hierarchicky vyššieho systému riadenia v psychike. A preto pri každej takejto výmene rolí sa môže zmeniť aj vektor cieľov a vektor chyby, s ktorými je spojené aj aktuálne správanie subjektu a jeho plány (*ak sa*

³³ Napr. ak sa nám nejaká situácia **nepáči**, tak naše vedomie dostáva *zápornú spätú väzbu*, aby sme sa začali danej situácii aktívne brániť. Alebo v elektronike: ak sa výťah dostane na zadané poschodie, tak riadiaca jednotka dostane zápornú spätú väzbu o tom, že už je v cieľi a treba zastaviť motor (*plynule znížiť obrátky motora na nulu*). – pozn. prekl.

³⁴ Napr. ak sa nám nejaká situácia **páči**, tak naše vedomie dostáva *kladnú spätú väzbu*, že treba situáciu ešte viacej podporiť. V elektronike: odporové prepojenie medzi kolektorom a bázou tranzistoru je formou kladnej spätnej väzby. To isté v audiotechnike, keď priblížime mikrofón k reproduktoru a ozve sa piskľavý tón. Alebo stojíme autom na svetelnej križovatke, motor beží v neutrále na voľnobehu, a keď zasvieti zelená na semafore, tak dostávame *kladnú spätú väzbu* o tom, že môžeme zaradiť rýchlosť a pridať plyn (*zvýšiť rýchlosť z nulu na X*). – pozn. prekl.

v takomto prípade plány vôbec vyskytujú, pretože plánovanie patrí do úrovne vedomia):

- ak sa človek vezie životom na „autopilote“ nevedomých úrovni svojej psychiky, vedome sa nezamýšľajúc nad prebiehajúcimi udalosťami, tak vôľa nie je aktívna, a teda systémom riadenia sú nevedomé úrovne jeho psychiky, v ktorej informácia cirkuluje tak, že:
 - priamymi väzbami sú tie, ktorými prúdi informácia od nevedomých úrovni psychiky (*aj od egregorov, ku ktorým je osoba pripojená*) do vedomia;
 - spätnými väzbami sú tie, ktorými prúdi informácia od vedomia (*s deaktivovanou vôľou*) do nevedomých úrovni psychiky (*aj do egregorov, ku ktorým je osoba pripojená*).

Pritom vedomie v procese „autopilotovania“ plní iba funkciu prepájača rôznych komponentov podvedomia a prepínača informačných prúdov medzi týmito komponentmi, a hierarchicky najvyšším centrom psychiky ako systému riadenia sú nevedomé úrovne psychiky (*t.j. nevylučuje sa tu ani možnosť riadenia jedinca zvonka cez jeho nevedomé úrovne psychiky*).

- ak je vôľa človeka sústredená na to, aby život plynul zmysluplne, tak hoci „autopilot“ nevedomých úrovni psychiky stále riadi „autopilotovanie“³⁵, no:
 - priamymi väzbami sú tie, ktorými prúdi informácia odrážajúca zmysluplný postoj k prebiehajúcim udalostiam z úrovne vedomia do nevedomých úrovni psychiky (*aj do egregorov, ku ktorým je osoba pripojená*) na ďalšie spracovanie, a hierarchicky najvyšším centrom psychiky ako systému riadenia je vedomie;
 - spätnými väzbami sú tie, ktorými prúdi informácia z nevedomých úrovni psychiky (*aj do egregorov, ku ktorým je osoba pripojená*) na vedomú úroveň.

A hoci v tomto variante psychickej činnosti vedomie v procese „autopilotovania“ tiež plní funkciu prepájača rôznych komponentov

³⁵ Čo je normálne, pretože poslaním „autopilota“ je prevziať riadenie nad časťou procesov nevedomých úrovni psychiky a umožniť tak človeku zmysluplne riadiť iné procesy.

podvedomia (*vrátane rôznych egregorov, ku ktorým je osoba pripojená*) a prepínača informačných prúdov medzi týmito komponentmi, no plní túto funkciu kvalitatívne odlišným spôsobom:

V tomto variante psychickej činnosti sa procesov prepájania a prepínania³⁶ informačných prúdov zúčastňuje aj vôľa človeka, ktorá odráža jeho zmysluplný postoj k Životu.

Nevedomé úrovne psychiky (*podriadené vôli človeka*) sú v tomto prípade prostredníkom medzi vedomím a Životom, a v režime naprogramovaného „automatu“ (*vrátane egregorov*) vyjadrujú vôľu človeka tým lepšie (*vzhľadom na dosiahnutú kvalitu osobného rozvoja*), čím menej vzájomne konfliktných fragmentov obsahuje algoritmika jeho psychiky (*vrátane zmyslov ako zdrojov informácie*).

Pri širšom pohľade na súčinnosť psychiky jedinca so Životom platí, že:

- väzby, cez ktoré sa šíri informácia (v podobe činov) z psychiky do „vonkajšieho sveta“, sú:
 - priame, ak človek reaguje na priebeh udalostí premyslene a zámerne, t.j. používa rozum a vôľu;
 - spätné, ak človek reaguje podvedome, automaticky;
- väzby, cez ktoré sa šíri informácia z „vonkajšieho sveta“ do psychiky, sú:
 - spätné, ak človek reaguje na tieto informácie vedome a zmysluplne;
 - priame, ak človek reaguje na tieto informácie podvedome, automaticky (*v tomto prípade sa človek stáva obeťou okolností, hračkou v rukách prírodných a sociálnych živlov, alebo nástrojom uskutočňovania vôle iných subjektov, prípadne algoritmov „automatického“ správania prenikajúcich zvonka do jeho psychiky*).

S funkčnou odlišnosťou a vzájomnou reverzibilitou priamych a spätných väzieb (*vrátane reverzibility polarity spätných väzieb*) súvisí aj jeden veľmi rozšírený jav v živote spoločnosti:

³⁶ T.j. v okamihoch medzi spustením jednotlivých podprogramov podvedomia, keď sa na chvíľu zase dostane k slovu vedomie a rozum môže vyhodnotiť situáciu a tendencie jej rozvoja. – pozn. prekl.

Jedným z druhov vnútornej konfliktnosti ľudskej psychiky je aj prípad, keď informácia prichádzajúca z „vonkajšieho sveta“ a informácia (*v podobe činov, správania*) odosielaná psychikou do „vonkajšieho sveta“ sa porovnáva s navzájom sa vylučujúcimi mravnými kritériami tvoriacimi osobnú mravnosť jedinca.

Väčšinou pritom človek pácha (*v rámci toho, čo je mu dopustené zo strany Boha a iných ľudí*) voči iným ľuďom a Prírode to, čo sám voči sebe považuje za neprípustné; čo toleruje zo strany druhých len vtedy, keď sa nedokáže brániť alebo sa tomu nevie vyhnúť. Takýto defekt mravnosti sa zvyčajne nazýva *dvojakosť mravných štandardov (alebo cynizmus, ak si subjekt uvedomuje svoj „dvojaký meter“ a napriek tomu trvá na svojom práve konať takto)*.

Okrem tohto výrazne sa prejavujúceho nesúladu mravnosti disponujú mnohí ľudia typom mravnosti, ktorú možno nazvať „situačne podmienenou“. V tomto prípade používajú k jedným ľuďom v určitých situáciách jedny mravné kritériá, a k iným ľuďom v rovnakých situáciách používajú iné mravné kritériá³⁷ (*v existujúcej davo-, „elitárnej“ kultúre sa tento typ správania nazýva „konformizmus“³⁸*).

Situačne podmienená mravnosť môže byť samostatným mravným defektom, no v určitých situáciách sa v nej môže prejavovať aj vzájomne sa vylučujúca dvojitosť mravných štandardov voči sebe a ostatným.

Ďalším poddruhom situačne podmienenej mravnosti a prejavom psychických problémov jedinca je aj to, keď jeho aktuálna mravnosť (*aktívna v danej chvíli*) závisí od jeho aktuálnej nálady (emócií), ktorú nevie ovládať.

Okrem toho, situačne podmienená mravnosť môže byť prejavom chybnej osobnej mravnosti, následkom ktorej sú chýbajúce mravné štandardy a neurčitosť v ich hierarchickom usporiadaní v psychike nahrádzané mravnými štandardmi podvedome sťahovanými z egregorov (*aktívnych v danej situácii*) alebo z psychiky druhých ľudí prítomných v danej situácii.

³⁷ Jedným z prejavov tohto druhu mravnosti je rasizmus (*vrátane toho, ktorý je judaizmom predpísaný pre Židov dodržiavajúcich náboženské zákony*).

³⁸ Konformizmus alebo konformita je prispôsobovanie sa prevažujúcim alebo dominantným názorom, požiadavkám, normám skupiny či spoločnosti, v ktorej sa jedinec aktuálne nachádza, a potlačovanie vlastných prejavov. Často neuvážené a bezzásadové. – pozn. prekl.

* *
*

Zo všetkého vyššie uvedeného je jasné, že človek sa nemôže vzdávať moci nad sebou samým: *mať moc nad sebou samým je jeho prvotný etický záväzok pred druhými ľuďmi a Bohom*. Inými slovami, ak človek nezískal zručnosť sebaovládania alebo stráca kontrolu nad sebou, tak v takých okamihoch svojho života nedosahuje kvalitu Človeka.

Úryvok z knihy (r. 2001) „Dialektika a ateizmus: dve nezlučiteľné podstaty“

Už na začiatku pohlavného dozrievania (*v zmysle završenia rozvoja reprodukčných orgánov a sprievodného prebúdzania pohlavných inštinktov*) by mal tínedžer chápať, čo sa deje s jeho telom a psychikou, vedome *v sebe rozlišujúc* nielen psychickú činnosť na základe Bohocentrického videnia sveta pri Ľudskom režime psychiky, ale aj odchýlky od tohto ideálu jak v sebe samom, tak aj v okolitých ľuďoch: jednak tie čo sa už stali, ale aj výstražné predzvesti blížiacej sa deštrukcie psychickej činnosti pri Ľudskom režime psychiky a pod vplyvom vnútorných príčin a vonkajších faktorov³⁹.

³⁹ V historicky sformovanej kultúre ľudstva, *v masovo rozšírených exoterických nábožensko-filozofických systémoch* sa otázka vytvorenia určitého emočno-významového režimu samotným človekom pred začiatkom činnosti predkladá ako kľúčová asi len v budhizme:

«*Niet vecí, ktorá nás zvonka môže donútiť trpieť; všetko závisí od výkladu našej skúsenosti. Tu je viditeľná veľká úloha rozumu v tom, či zažívame trápenie alebo radosť*».

«*Neschopnosť vykonať nejakú vec nie je dôvodom pre nepokoj. Schopnosť vykonať nejakú vec tiež nie je dôvodom pre znepokojenie. Tak načo sa znepokojovať? Budte šťastní*».

«*Jediným zdrojom vašich trápení sú vaše vlastné činy. Vždy si všimajte, ako postupujete*».

«*Naučte sa vždy byť pokojným a múdrom. Keď ste pokojný a múdry, vaše činy budú zodpovedať situácii a nebudú pokazené negatívnymi emóciami*».

«*Múdrosť bez súcitu je suchá a škodlivá. Súciť bez múdrosti je slepý a nevládný. Nepohrdajte ani múdrosťou, ani súcitom*».

«*Prvým krokom k múdrosti je uvidieť vlastné chyby. A tak, najprv, napravte svoje chyby*».

«*Činy vnuknuté hnevom svedčia o tom, že ste stratili moc nad sebou a viac nie ste schopný jasne vidieť a myslieť. Je to dosť nebezpečná cesta*».

→→→

Práve na tomto všetkom sa zakladá ľudská schopnosť sebaovládania, najmä ako včasného použitia vhodných prostriedkov k tomu, aby sme v Živote trvale zostávali Ľuďmi, ktorých život a konanie plynie neustále v harmónii s Božím Zámerom.

A všetko, čo má normálne prebehnúť v procese formovania psychiky vo veku od 7 do 13 – 14 rokov⁴⁰, si žiada dialógovú koordinovanosť:

- Rozlíšenia, dávaného Bohom priamo každému človeku,
- a vedomej pozornosti samotného subjektu, ktorá je viac či menej podriadená vôli každého človeka, počnúc od určitého veku.

Aby sme objasnili vzťah medzi Rozlíšením a pozornosťou, uvedieme taký príklad. Motor auta môže bežať na plné obrátky, no ak disky spojky nie sú pritisnuté k sebe (*v dôsledku úmyselného stlačenia spojky vodičom alebo zlého nastavenia*), tak výkon motora sa neprenesie do kolies, automobil bude stáť na mieste alebo sa pohne dolu svahom, ak je odbrzdený.

A v podobnom vzájomnom vzťahu sa nachádza aj Rozlíšenie od Boha a pozornosť subjektu — jak v procese osobného rozvoja človeka, tak aj v procese jeho činnosti v súlade s Božím Zámerom.

To, čo sa Bohom dáva v Rozlíšení, je pre človeka *prvotným* vonkajším faktorom, ktorý by mal postrkovať jeho vôľu k osobnému rozvoju, a tiež k nejakej zmysluplnej činnosti. Človek však môže byť nepozorný k tomu, čo vzniká v jeho vedomí v okamihoch osvietenia Rozlíšením, pretože jeho pozornosť je zaujatá niečím iným a nepodriaďuje sa jeho vôli, alebo aj preto, že on sám vedome sústredil svoju pozornosť na čosi iné a nič viac už nevníma. Takže pri takejto nespolupráci Rozlíšenia a pozornosti nemôže existovať žiadny osobný rozvoj, ani činnosť v duchu Božieho Zámeru. Navyše:

Od čias objavenia sa vedomej zložky intelektu u človeka predstavuje jeho nevšímavý postoj k Rozlíšeniu (*a k tomu, čo mu Boh dáva v Rozlíšení*) nebezpečenstvo pre neho samého⁴¹.

Tieto budhistické pravidlá sú prevzaté z internetového článku na adrese (z apríla 2005, citáty sú vybrané tematicky: <http://buddhism.buryatia.ru/doc/nast.shtml>).

⁴⁰ Avšak davo-„elitárna“ kultúra tento normálny proces potláča a deformuje, preto v dospelosti sa o tomto väčšinou nezamýšľajú ani profesionálni psychológovia, nieto ešte takzvaní „obyčajní ľudia“.

Nejde len o to, že takáto dvojaká nepozornosť ničí relígiu (*vedomé a zmysluplné spojenie každého človeka s Bohom*) a že nepozornosť k Rozlíšeniu je prejavom neúcty daného človeka k bezprostrednej Božej starostlivosti o neho osobne; ale ide najmä o to, že následkom takejto nepozornosti sa vo videní sveta daného človeka hromadia neusporiadané, izolované dvojice «to — nie to», ktorých zložky nie sú patrične prepojené so zložkami ostatných dvojíc «to — nie to», zaradených do mozaiky vtedajšieho videnia sveta. Takže, ak Boh v Rozlíšení ponúka prístup k tej či onej objektívnej informácii, a človek tomuto procesu nevenuje pozornosť, potom narastá kaleidoskopickosť jeho videnia a chápania sveta. Úmerne tomu, ako narastá miera kaleidoskopickosti, tak videnie a chápanie daného človeka sa stáva čoraz neschopnejšie k tomu, aby sa na jeho základe dal modelovať mnohovariantný priebeh Života a bolo možné si vedome voliť ten najlepší variant (*v jeho mravne podmienenom chápaní sveta*) svojej spoluúčasti na bežiacich udalostiach Života⁴².

⁴¹ «*My sme stvorili duchov i ľudí, z ktorých mnohí sú dedičstvom geenny*, lebo majú srdcia, ktorými nechápu; oči, ktorými nevidia; uši, ktorými nepočujú. Sú ako dobytok, dokonca ešte zblúdilejší. Sú lahostajní.*» — Korán 7:178; preklad je upravený podľa chápania zmyslu predstaviteľmi VP ZSSR, mierne odlišný od prekladov I. J. Kračkovského a G. S. Sablukova.

* Geenna – (arabsky foneticky „žahannam“ - جحيم), v prekladoch Koránu sa prekladá aj ako peklo (biblický termín!). V etymologických výkladoch býva tento výraz spájaný s hebrejským slovom „Gehinnam“ (גהנום), čo je názov doliny na juhu Jeruzalemu spomínanej aj v Tóre ako „Gai-ben-hinnom“, teda dolina synov Hennoma, vraj tam kedysi neustále horel oheň, lebo sa tam spaľoval odpad a mŕtvolý zvierat. Čiže tu sa spoločnosť zbavovala všetkého neužitočného a škodlivého.

Dedičstvo geenny – môže to byť aj metafora opisujúca správanie sa tých, čo nevyužívajú potenciál v sebe ukrytý v súlade s prostredím, čo žijú ako slepí a hluchí iba pre seba, a nie sú ničím užitoční svojmu prostrediu, len mu škodia. Preto ak je situácia s „odpadom“ neúnosná, a je ohrozený normálny život, dochádza v biosfére k samočinnému čisteniu „smetiska“. Stačilo by pritom učiť sa od prírody, ktorá neprodukuje žiaden odpad, ale iba recyklovateľné, do budúca užitočné veci. Geenna je možno tiež miestom recyklácie odpadu.

<http://wikikoran.kz/index.php/%D0%93%D0%B5%D0%B5%D0%BD%D0%BD%D0%B0>
– dopl. prekl.

⁴² Výsledkom toto sa človek v tomto Sveta stráca, stáva sa v ňom bezmocným, a iné subjekty, zneužívajúc jeho nedorozvitosť alebo zvrátenosť videnia a chápania sveta, sa môžu pokúsiť urobiť ho na sebe závislým, vyjadrujúc vo svojom správaní životnú stratégiu «*hlupáci boli stvorení na to, aby sa dali neobmedzene využívať*». No stúpenci takýchto stratégií, prameniach z «Ja-centrickeho» videnia sveta, nechápu, že: *každý jeden z nich mierou svojho chápania pracuje na seba, a mierou svojho nechápania pracuje na tých, ktorí chápu v Živote viac*. V konečnom dôsledku sa tak či onak stávajú sami využitými, pretože →→→

No možný je aj iný, nemenej smutný variant zvráteného postoja k Rozlíšeniu. Vedomie človeka napríklad môže registrovať to, čo dostáva Zhora cez Rozlíšenie, avšak mravne podmienená neochota prehodnotiť svoju skutočnú mravnosť — *občas dokonca pod veľkým tlakom «odvetnej» informácie, prichádzajúcej po spätných väzbách a pri narastaní „myšlienkového stromu“⁴³ na základe «Ja-centrickeho» videnia sveta* — ho môže nakoniec priviesť aj k predčasnej smrti alebo do blázince.

To je zároveň odpoveď na otázku, prečo tak múdry F. Nietzsche a niektorí ďalší znamenití intelektuáli skončili svoj život ako duševne chorí, a mnohí vynikajúci vedci a umelci, a ich najbližší príbuzní jak v minulosti, tak aj v súčasnosti sa obracali a obracajú k pomoci neuropatológov a psychiatrov⁴⁴, hoc aj sporadicky. Okrem toho, mnohí v snahe zbaviť sa nepríjemných mravných problémov, pri neochote zmeniť svoju mravnosť, sa snažili a snažia „zotrieť“ «prvotnú» a «operatívnu» informáciu, ktorú dostali Zhora cez Rozlíšenie, a uchylujú sa k narkotikám, vrátane toho najrozšírenejšieho a jedného z najškodlivejších — k alkoholu. Následkom toho mnohí z nich skončili svoju životnú púť predčasne (*vzhladom na prirodzené možnosti organizmu*), a v momente smrti *následkom narkotík trpeli takmer úplným rozkladom osobnosti a identity*.

A preto aby sa v živote človeka nič podobné nedialo, musí byť preňho už od ranného detstva prirodzené venovať svoju pozornosť tomu, čo dostáva v Rozlíšení, premýšľať nad tým, hľadať v tom zmysel a zaraďovať to do svojho videnia a chápania sveta.

Táto prirodzená súčinnosť trojice zložiek «Rozlíšenie od Boha ⇒ pozornosť samotného človeka ⇒ intelekt» sa dá zaistiť «automaticky»

v Živote zo všetkých najlepšie chápe a rozumie Všedržiteľ, nastavujúc spätné väzby tak, aby každý vo svojom živote mohol pocítiť to, čo spôsobil druhým.

Neefektívnosť tejto iluzórnej, no mnohým sympatickej stratégie *«brať všetko, čo sa núka»*, je známa oddávna: *«... človeku, dobrému pred Jeho tvárou, On dáva múdrosť i vedomosti i radosť; a hriešnikovi dáva ustarostenosť hromadiť a kopíť, aby to potom všetko splatil dobrému pred tvárou Božou. A to je márnosť a mučenie ducha!»* (Kazateľ, 2:26).

Mučenie ducha pokračuje dovtedy, kým sa človek nezamyslí nad mravno-etickými príčinami svojho neutešeného mučenia a kým nezmení svoju mravnosť; po tomto príde radosť Života, v ktorej sa Všedržiteľ nemýli, a to prinesie vedomosti a nevýslovnú (*jazykmi kultúry spoločnosti*) múdrosť.

⁴³ Štruktúrované rozrastanie sa reťaze myšlienok buď smerom od seba k okolitému svetu (ja-centrické videnie sveta), alebo smerom od Boha k sebe samému (bohocentrické videnie sveta). – pozn. prekl.

⁴⁴ A niektorí aj k pomoci narkológov, v davo-„elitárnej“ kultúre od polovice 20. storočia stabilne usadených na rozhraní medzi psychiatriou a fyziológiou látkovej výmeny.

vďaka sformovanej algoritmike dialógových vzťahov vedomia a nevedomých úrovní psychiky *pri jej normálnom vývoji*. Túto súčinnosť, ak sa sformuje, si človek môže uvedomiť už v detstve alebo v oveľa staršom veku. No prirodzene a nenútene sa môže sformovať len v rámci dialógu dieťaťa s dospelými pri uspokojovaní jeho záujmu o „nadpozemské“⁴⁵ témy filozoficko-teologického charakteru. Toho sa však väčšine detí v našej dobe nedostáva.

Ak sa z nejakých dôvodov normálna súčinnosť trojice zložiek «*Rozlíšenie od Boha* \Rightarrow *pozornosť samotného človeka* \Rightarrow *intelekt*» nevytvára «automaticky, tak nikdy nie je príliš neskoro zamerať vedomú pozornosť a rozum dieťaťa alebo dospelého⁴⁶ k tejto trojici, čo umožní podporiť zvonku prirodzený proces formovania v jeho psychike adekvátneho a funkčného spojenia vedomej a nevedomých úrovní. No predsa len, vek od 4 do 7 rokov je obdobím, keď je dieťa v najväčšej miere súce k objaveniu v sebe tejto trojice «*Rozlíšenie od Boha* \Rightarrow *pozornosť samotného človeka* \Rightarrow *intelekt*» a k obnoveniu v sebe normálnej súčinnosti jej zložiek. Pre dospelých, ktorí to počas detstva prepásli, tiež nie je neskoro začať kultivovať v sebe stabilnú súčinnosť trojice zložiek, čo je zároveň vnútorným zdrojom vedomého a zmysluplného ľudského života v religii Boha, ktorý je.

*
* *

Takto, prechádzajúc prirodzenou cestou osobného rozvoja, sa človek začleňuje do súbornosti automaticky aj bez falošného pátosu a efektov, majúcich len predvádzací charakter s cieľom „urobiť na druhých nezabudnuteľný dojem“⁴⁷.

Pritom v dôsledku rovnakého postavenia ľudí vo vzťahu k Rozlíšeniu (*a rovnakej postupnosti spracovania informácie v normálnej algoritmike psychiky: «Rozlíšenie od Boha \Rightarrow pozornosť samotného človeka \Rightarrow intelekt*») sú osobné vôle rôznych

⁴⁵ Čo sa týka úrovne rozvoja vedy v spoločnosti, tak deti by mnohými svojimi otázkami dokázali zamestnať výskumom ne jeden akademický ústav na mnohé desaťročia.

⁴⁶ A taktiež aj svoju vlastnú pozornosť a rozum.

⁴⁷ „Urobiť nezabudnuteľný dojem“ je to, čo v davo-„elitárnej“ spoločnosti zvyčajne generuje podriadenosť a závislosť tých, na ktorých bol urobený dojem, od tých, kto ten dojem urobil. Je to jeden zo spôsobov realizácie princípu „podriaďujúc sa — podriaďuj“, ktorý nemá miesto v algoritmike súbornosti.

Ľudí v súbornosti rovnocenné, a preto do súbornosti nepatrí ani osobná hierarchia⁴⁸, ani princíp „*podriaďujúc sa — podriaďuj*“, hoci vo vzťahu k jednotlivým etapám plnej funkcie riadenia rôznych vecí majú ľudia v spoločnosti rôzne pozície a funkcie.

Povedané znamená, že rovnocennosť osobných vôlí rôznych ľudí nevyklučuje v bežnom živote aj vzťahy typu „organizátor vs podriadený“, hoci v iných situáciách (*plných funkciách riadenia iných konkrétnych vecí*) sa môžu úlohy týchto ľudí vymeniť, vďaka čomu sa šéfovia stanú podriadenými a podriadení šéfmi v závislosti od toho, ako si to vyžaduje daná vec, a nie v závislosti od Ja-centrických ambícií uchádzačov⁴⁹.

Človek je pripojený k súbornosti, pokiaľ si zachováva Ľudský režim psychiky. Ak ho na nejakú dobu stratí pod tlakom prebiehajúcich okolností alebo v dôsledku vnútorných príčin mravno-psychologického charakteru, tak človek zo súbornosti vypadáva. No opäť sa k súbornosti pripája, akonáhle sa znova začne ovládať a vráti sa k Ľudskému režimu psychiky.

Ako sme už neraz spomínali v prácach VP ZSSR, tak dosiahnutie Ľudského režimu psychiky u človeka nie je konečným cieľom, je to len vytvorenie spoľahlivého vnútorného základu pre ďalší osobný rozvoj a tvorenie v súlade s Božím Zámerom. Vzhľadom na to ani súbornosť nepredstavuje skupinu „dokonalých ľudí“, osprostených od praktizovania psychologických praktík, zdanlivo pracujúc na sebe. Členovia súbornosti môžu byť zaťažení množstvom osobných a spoločenských problémov, hoc aj prebývajú v Ľudskom režime psychiky. Tieto problémy môžu byť jednak zdedené z minulosti (*tvoriace súčasť kultúry a duchovného dedičstva nezodpovedajúceho súbornosti energetického a informačno-algoritmického obsahu egregorov noosféry*), ale môže ísť aj o problémy, ktoré stihli spôsobiť oni sami, keď v minulosti ešte neboli pripojení k súbornosti alebo v okamihoch, keď zo súbornosti vypadli (*t.j. keď stratili sebakontrolu a vypadli z Ľudského režimu psychiky*).

Úryvok z knihy (r. 2001)

„Dialektika a ateizmus: dve nezlučiteľné podstaty“

⁴⁸ Ako to vidíme v cirkvách, ktoré majú celú škálu prostredníkov medzi Bohom a ľuďmi, učiteľov viery a pod. – pozn. prekl.

⁴⁹ Je však dôležité, že ani v pracovnej hierarchii nesmie byť nikto nútený robiť veci proti svojej intuícii alebo svedomiu, pretože by sa jednalo o korporatívne potlačovanie vôle daného jedinca podľa princípu „*podriaďujúc sa podriaďuj*“. – pozn. prekl.

Božie dopustenie — to je keď Boh umožní jedným nepravdivým subjektom priamo alebo nepriamo utláčať iné subjekty, ktoré sa odklonili od objektívnej pravdivosti⁵⁰.

V závislosti od toho, ako a do akej miery sa subjekt vyháňa Zhora mu predostretým normám pravdivosti⁵¹ — v rovnakej miere ani Boh nebráni nepravdivým skutkom voči tomuto subjektu, ani nepodporuje jeho nepravdivý odpor voči tým, ktorí konajú proti nemu v medziach dopustenia. Pritom Božie dopustenie voči každému je podmienené jeho osobným rozvojom, ktorý dosiahol: čím viac bolo Zhora človeku dané, čím bližšie má jeho mravnosť k pravdivosti, čím väčší rozvoj schopností dosiahol pri osvojovaní svojho potenciálu — tým prísnejšie je posudzovaný Zhora a tým prísnejšia by mala byť jeho vlastná sebadisciplína.

Avšak v závislosti od toho, do akej miery je človek (*dokonca aj nepravdivý*) vnímavý k osloveniam Boha v jeho vnútornom svete a zvonka skrze Jazyk Životných znamení a kultivuje v sebe pravdivosť — dopustenie voči nemu sa môže rozprestierať v rozsahu od «demonštratívno-poučného» charakteru náhlejšej hrozby, ktorá svojim potencionálnym obetiam nespôsobí žiadnu škodu, až po likvidačný charakter situácie voči nim, ak vyčerpali mieru dopustenia voči sebe; pričom tieto udalosti môžu zároveň niesť aj demonštratívno-poučný charakter pre niekoho iného. Toto sa deje jak vo vzťahu k jednotlivým osobám, tak aj vo vzťahu k spoločenstvám aj ľudstvu v celku⁵².

⁵⁰ Starozákonní proroci by tú situáciu opísali asi takto: „*Boh nás vydal do rúk našich nepriateľov, lebo sme sa spreneverili Jeho prikázaniam*“. – pozn. prekl.

⁵¹ Férovosť je v tom, že tie normy nie sú Zhora určené len pre človeka, ale sú spoločné pre celý Vesmír, vrátane Boha, ktorý ich tiež prijal za Svoje. – pozn. prekl.

⁵² Napríklad náraz kométy Shoemaker-Levy-9 do planéty Jupiter v r. 1994 mal demonštratívno-poučný charakter vo vzťahu k ľudstvu Zeme. V prírodných a technogénnych katastrofách, vo vojnách a iných vnútrospoločenských neporiadkoch už nesie Božie dopustenie nielen demonštratívno-poučný, ale aj likvidačný charakter.

Avšak pre tých, čo neveria Bohu, sú znamenia k ničomu. Pragmatická veda ateistov, uvidiac stopy-škvrny v atmosfére Jupitera, ktoré sa vytvorili v dôsledku nárazu kométy (**z ktorých každá rozmerom prevyšuje priemer planéty Zem**), zintenzívnila výskum v oblasti včasnej detekcie (potenciálne nebezpečných) astronomických objektov a vypracovania prostriedkov na ich deštrukciu a presun na nové orbity. *Vzniká otázka: možno sa pred Božím dopustením ochrániť pomocou technických prostriedkov, nemajúc moc nad Rozlíšením a súc malinkou čiastočkou Vesmíru?*

Božie dopustenie je vo všetkých svojich prípadoch predvídavo účelové, pretože v ňom Boh dáva nepravdovným pod vplyvom okolností možnosť spamätať sa, nenarúšajúc tak svojou vôľou slobodu ich voľby a ani nepotláča ich vôľu. A spamätanie je plne dostupné, ak v ľudskej psychike stabilne pracuje väzba *«Rozlíšenie od Boha ⇒ pozornosť samotného človeka ⇒ intelekt, zameraný na prehodnotenie udalostí v Živote a vlastnej mravnosti»*.

Pritom, jedny a tie isté okolnosti — v závislosti od toho, v akom režime psychiky a emočno-významovom naladení psychickej činnosti je subjekt schopný zotrvať, keď sa ocitne pod vplyvom týchto udalostí — môžu byť vyriešené jak v medziach Božieho dopustenia, tak aj v rámci Zámeru, a to buď úplne alebo čiastočne. A ak človek, určitým spôsobom, túto nejasnú predurčenosť riešenia situácie (vznikajúcej akoby Božím dopustením) vníma a chápe, tak je plne schopný ju aktom svojej vôle absolvovať v súlade so Zámerom, vyhnúť sa tak vplyvu dopustenia na seba a okolie.

Samotné dopustenie je svojráznym prepájačom spätných väzieb na človeka: čo zaseješ, to aj zožneš; v mnohých prípadoch zožneš stonásobne⁵³. Preto by sa mal človek uvážene stavať k tomu, čo prichádza cez spätné väzby, zistiť ich polaritu (*kladná alebo záporná väzba*) a zmeniť ju na opačnú, ak je to potrebné.

A tak vedomosť o Božom dopustení (*ako o objektívnom jave v živote spoločnosti i každého človeka jednotlivo*) umožňuje odhaliť štyri základné druhy etiky:

- Využitie Božieho dopustenia (*takého aké sa sformovalo vo vzťahu k druhým*) vo svojich zámeroch.
- Subjektívny odhad hraníc Božieho dopustenia a následné zlomyseľné vťahovanie okolia na základe tohto odhadu do oblasti Božieho dopustenia (*voči nim*) s cieľom ich vypočítavého zneužívania v tomto stave (*takto sú vybudované všetky biblické kulty ich majiteľmi, a na tomto stojí aj mnohotvárnny satanizmus*).
- Konanie v hraniciach Božieho dopustenia s cieľom prekazenia nepravdovných činov niekoho, *kto už bol oboznámený s podstatou jeho nepravdovnosti, no naďalej trvá na svojom, a ignoruje ďalšie upozornenia, že treba žiť a konať ináč*. Takto vyzerá ideálne zdôvodnenie práva na „svätú“ — spravodlivú — vojnu (*napr. takéto je*

⁵³ T.j. «úroda» : «sejba» je v pomere 100 : 1.

zdôvodnenie islamského džihádu) a na činnosť rôznych druhov «inkvizície».

Avšak v reálnej praxi dejín pod heslami „svätej vojny“, prehlasovanej oboma znepriatelenými stranami, dochádzalo väčšinou iba k tomu, že jedni bezbožníci zažívali krutosť iných bezbožníkov v rámci Božieho dopustenia voči obom stranám. A preto beda tomu, kto v ilúzií svojej pravdivosti začne „svätú“ vojnu voči tým, ktorí sú pravdivejší alebo skutočne pravdiví: nevyhnutne budú musieť čeliť priamej (a pre nepravdivých aj nepredvídanej) Božej podpore tých, ktorí sú pravdivejší. A to isté sa týka aj všemožných „svätých“ inkvizícií.

- Principiálne odmietanie vplývať na druhých spôsobom, ktorý nezodpovedá normám pravdivých vzájomných vzťahov. Pritom takýto jedinec berie na seba povinnosť upozorňovať potenciálne obeť dopustenia na to, že konajú nepravdivo, ukazujúc im cestu von, a nechávajú úlohu vysporiadania sa s tými, čo tvrdohlavo páchajú zlo, Bohu. *Presne tomuto učil ľudí Ježiš a tento princíp aj sám dodržiaval, kým medzi nimi fyzicky žil. Toto je podľa nás základom kresťanskej etiky: «Podťe a naučte sa, čo to znamená: „Milosrdenstvo Chcem, a nie obeť» (Matúš, 9:13)⁵⁴.*

V spoločnosti je prevaha kresťanskej (a v podstate normálnej Ľudskej) etiky v uvedenom zmysle možná, je však žiaduce, aby človek bol mravne pripravený a ochotný úprimne považovať aj nad opačnými názormi zo strany okolia o jeho vlastnej nepravdivosti, aby mohol takto s pomocou okolitých ľudí zmeniť samého seba.

V tom aj spočíva podstata algoritmiky súbornosti ako podpory pre osobný rozvoj.

Pri neochote považovať nad upozoreniami ohľadom vlastnej nepravdivosti, pri neschopnosti urobiť to alebo neochote zmeniť samého seba, a zbaviť sa tak vlastnej nepravdivosti, sa „odmietač“ nevyhnutne presúva do samoizolácie alebo prechádza k „svätej“ vojne proti všetkým, čo s ním nesúhlasia, aby sa tak mohol ešte viac utvrdiť vo svojich omyloch, ktoré vyhovujú jeho morálke, a vštepiť ich okoliu ako normu.

⁵⁴ A tiež: «4. Čo urobím tebe, Efraim? Čo urobím tebe, Júda? Vaša zbožnosť je ako ranná hmla, ako rosa, hneď sa rozplynie. 5. Preto Som ich ničil cez prorokov a drvil slovami Mojich úst, a Môj rozsudok ako svetlo vyjde. 6. Lebo Ja milosrdenstvo chcem, a nie obeť, a poznanie Boha je viac, než zápalné obeť» (Ozeáš 6. kapitola).

A v tejto vojne nevyhnutne zahynie, ak nebude nejakým spôsobom zastavený a nebude mu Zhora ponúknutá možnosť spamätať sa, ktorú aj využije.

*
* *

Pre účastníkov súbornosti je normálnym práve štvrtý typ etiky — etiky kresťanskej: Principiálne odmietanie vplývať na druhých spôsobom, ktorý nezodpovedá normám pravdivých vzájomných vzťahov, avšak je možný v medziach Božieho dopustenia voči nim.

Neúmyselné využitie Božieho dopustenia sa môže v súbornosti vyskytnúť ako historicky sformovaná objektívna danosť (*nie však ako mravno-etický schvaľovací princíp*), pretože psychika ľudí formovaná v davo-„elitárnej“ kultúre môže byť vždy v niečom nepravdivá. Avšak takéto neúmyselné využívanie Božieho dopustenia treba vždy odhaľovať, a ľudia by mali sami cielene pracovať na tom, aby takúto etiku v spoločnosti vykorenili. Týka sa to jak využívania dopustenia jednotlivými osobami, tak aj celou súbornosťou ako celkom.

Druhý typ etiky — zlomyseľné vťahovanie ľudí do oblasti Božieho dopustenia s cieľom ich zneužívania — je v súbornosti neprípustný, dokonca aj ako historicky sformovaná danosť.

Prechod od kresťanskej etiky ku konaniu v medziach Božieho dopustenia voči nepravdivým s cieľom zaistenia ochrany spoločnosti smerom k pravdivosti — môže byť pre existujúcu súbornosť ako celok len krátkodobým a mimoriadnym; a pre konkrétneho jedinca otázkou jeho svedomia a konania podľa konkrétnych okolností, pretože:

- na jednej strane:
 - **normálne sa vyvíjajúca súbornosť** (*t.j. zahŕňajúca čoraz viac populácie*) nepotrebuje žiadnu „svätú“ inkvizíciu ani „svätú“ vojnu ako permanentne aktívne faktory v živote spoločnosti, pretože nimi vyvolávané emócie nenávisť, strachu a päťolizachstva nie sú tým, čo by mal človek vyvolávať vo vzťahu k Bohu a Jeho Zámeru;
 - navyše, ľudia sa môžu mýliť pri hodnotení jak svojej vlastnej pravdivosti, tak aj nepravdivosti iných, hodnotiac cudziu nepravdivosť nie na základe priameho čítania algoritmičky psychiky druhého človeka (*touto*

schopnosťou nedisponuje vždy a vo všetkých prípadoch každý; a ak ju aj niekto má, nefunguje rovnako na úplne všetkých ľuďoch bez výnimky), ale na základe nepriamych príznakov, t.j. na základe nie vždy jediných možných interpretácií konania hodnotenej osoby;

- na druhej strane, pre rôzne korporácie typu *«podriaďujú sa — podriaďuj»* je „svätá“ inkvizícia a „svätá“ vojna výhodná ako systémový faktor vytvárajúci psychologický tlak na ľudí nútiaci ich podriaďiť sa, a preto sa tieto korporácie (*s etikou prvého alebo druhého typu*) budú snažiť zapájať do takýchto spoločenských procesov, prekrútiac ich zmysel a zameranie (*ako sa to už neraz v histórii stalo, napr. v období „ježovščiny“ v ZSSR*), v prípade ak súbornosť, ktorá ich spustila pod tlakom nejakých okolností, stratí nad nimi kontrolu (*počas riešenia mimoriadnej situácie*) a nedokáže ich zastaviť (*akonáhle dôvody mimoriadnej situácie pominú*).

Vždy ale treba chápať, že:

Prechod k tretiemu typu etiky, dokonca aj pri správnom vyhodnotení pravdivosti a nepravdivosti jednotlivých strán, je prejavom určitých chýb z minulosti tých, ktorí takýto prechod vykonávajú, alebo nejakých iných ľudí⁵⁵.

A preto:

Aby človek nebol nútený k takémuto prechodu od normálnej etiky k mimoriadnej, tak:

- na jednej strane — práca na sebe samom, na svojej mravnosti, videní a chápaní sveta, na svojej psychike ako celku — musí mať preň vyššiu prioritu než činnosť v spoločnom „vonkajšom svete“. Toto však nie je žiadna výzva k egoizmu v rafinovane zahmlenej forme, pretože:
- na druhej strane — ak toto človek chápe a aplikuje vo vzťahu k sebe, tak je povinný sa nielen starať o to, aby druhí ľudia mali možnosť (*volný čas a silu*) takto na sebe pracovať, ale je aj povinný im v tomto pomáhať, nakoľko mu to len umožňuje vlastná vnímavosť k problémom druhých a chápanie ich mravno-psychologickej podstaty.

⁵⁵ Vysvetlenie tejto poučky na konkrétnom historickom príklade sme uviedli v Prílohe 1.

Neschopnosť vykonávať túto dvojakú činnosť je prejavom vlastnej slabosti a osobnej nerozvinutosti v niečom⁵⁶: « *Múdrosť bez súcitu je suchá a škodlivá. Súcit bez múdrosti je slepý a nevládný. Nepohrdajte ani múdrosťou, ani súcitom* » — ako vraví jedno z už vyššie uvedených budhistických prikázaní.

Okrem toho, treba si uvedomiť, že ak niekto uvažuje, rozhoduje sa a vykonáva prechod od normálnej (*pre súbornosť*) k mimoriadnej etike, tak:

v prípade, že sa tak deje pri emočno-významovom režime psychiky, ktorý nezodpovedá vyššie spomenutej „ladičke“: « *Všedržiťel' je vo svojich činoch neomylný, všemohúci a Jeho milosrdenstvo nemá hraníc; všetko, čo sa deje, sa deje najlepším možným spôsobom vzhľadom na aktuálnu mravnosť a etiku ľudí. A uvedomenie si tohto faktu by malo vyvolávať radostný pokoj a želanie pomáhať Svetu, plodiace otvorenosť duše Životu — dobrú náladu, predurčujúcu charakter aj výsledky psychickej činnosti* »,

— potom takéto rozhodnutie môže byť chybné, chybné vymyslené alebo chybné realizované.

Preto si bude vyžadovať revíziu vo všetkých etapách plnej funkcie riadenia pri emočno-významovom režime psychiky, zodpovedajúcom spomenutej „ladičke“: « *Všedržiťel' sa nemýli (...) A uvedomenie si tohto faktu by malo vyvolávať radostný pokoj a želanie pomáhať Svetu, plodiace otvorenosť duše Životu* ».

Toto sa týka aj všetkých ostatných rozhodnutí, ktoré sa rodia pri emočno-zmyslovom režime nezodpovedajúcom „ladičke“: « *Všedržiťel' je vo svojich činoch neomylný, všemohúci a Jeho milosrdenstvo nemá hraníc; všetko, čo sa deje, sa deje najlepším možným spôsobom vzhľadom na aktuálnu mravnosť a etiku ľudí. A uvedomenie si tohto faktu by malo vyvolávať radostný pokoj a želanie pomáhať Svetu, plodiace otvorenosť duše Životu — dobrú náladu, predurčujúcu charakter aj výsledky psychickej činnosti* » — pretože emočno-významový režim psychiky, ktorý v týchto slovách vyjadrujeme (*možno nie najlepším spôsobom*), je podľa nášho názoru normálnym pre vstup človeka do súbornosti, pre život a konanie v nej.

⁵⁶ Preto postoj k druhým podľa hesla „kto nie je s nami, ten je proti nám“ je jedným zo sloganov psychotrockizmu: vyjadruje slabosť a osobnú nerozvinutosť jeho vedomých (*a tým skôr podvedomých*) stúpencom.

Úryvok z knihy (r. 2001) „Dialektika a ateizmus: dve nezlučiteľné podstaty“

Aj na základe životných faktov jednotlivých osôb, rodín, rodov, celých národov a regionálnych civilizácií — *v závislosti od toho, ako u nich prebieha priamy dialóg s Bohom v Jazyku Života aj nepriamy v komunikácii s druhými ľuďmi* — možno odhaliť tri druhy „mystiky“⁵⁷, objektívne prepojených s vyššie opísanými štyrmi druhmi etiky. A v tejto „mystike“, ktorá je evidentným „tajomstvom“ Života, sa prejavuje Vyšší Zámer:

- Akákoľvek činnosť priamo zameraná na premenu antropoidnosti na Ľudskosť nachádza jasne citeľnú a tiež skrytú priamu i nepriamu podporu Zhora až do tej miery, že ona sama prenáša Životom tých, ktorí sa jej *svedomito a nezištne* venujú, a odstraňuje z ich cesty všetky prekážky v ich činnosti: hľadajte len Pravdu Božiu, pracujte na jej realizácii v Živote, a všetko ostatné sa vám pridá.
- Činnosť, ktorá nie je bezprostredne zameraná proti prvému typu činnosti, ale aj tak sa zameriava na deformáciu cesty ľudstva alebo na jeho zafixovanie v stave antropoidnosti, sa Zhora nepretína, ak spoločnosť už dozrela do stavu, že si dokáže uvedomiť a pochopiť jej škodlivosť.

V takomto prípade beží v medziach dopustenia až dovtedy, kým nebude jej škodlivosť rozpoznaná, pochopená, a kým nebude mať životu adekvátnu alternatívu. Ak spoločnosť odmieta navrhnutú funkčnú alternatívu, ktorá sa zhoduje so smerovaním Zámeru, tak Zhora bude tejto spoločnosti daná možnosť presvedčiť sa o tom, že navrhnutá alternatíva znamená *dobro*, a jej odmietanie *problémy*⁵⁸.

⁵⁷ Šťastia alebo smoly, zdanlivo ničím neodôvodnenej, no reálne odôvodnenej rozdielmi v mravnosti, ktorá v človeku určuje: videnie sveta, výber cieľov činnosti, jej charakter a výsledky; a tiež odôvodnenej eticky, jak vnútrospoločensky, tak aj nábožensky.

⁵⁸ Tak aj my teraz, počas perestrojky a reforiem sa presvedčame, že minulý súhlas s uzneseniami XX. zjazdu KSSZ, ktorý očiernil J. V. Stalina a celú jeho epochu, a ľahostajnosť k rozhodnutiam tohto zjazdu — sú plodmi judášovho hriechu, ktorého následky teraz žneme. V tejto súvislosti odporúčame porovnať politiku trockistov 2. pokolenia v KSSZ čias N. S. Chruščova a formálnych imitátorov J. V. Stalina z čias L. I. Brežneva s tým, čo bolo napísané samotným J. V. Stalinom v jeho závete — „*Ekonomických problémoch socializmu v ZSSR*“ (september r. 1952).

Menovaná práca J. V. Stalina je podrobne preskúmaná v knihe „Ford a Stalin: O tom, ako žiť Ľudsky“.

Ak spoločnosť nedozrela do stavu, aby si dokázala uvedomiť a pochopiť škodlivosť nejakej činnosti, tak Zhora sú marené už samotné možnosti venovať sa jej alebo sa o ňu pokúšať.

A hoci v tomto odseku bola reč o spoločnosti, no spoločnosť tvoria ľudia, a dopustenie vo vzťahu k spoločnosti predstavuje súhrnné spektrum dopustenia voči *každému človeku osobne*, ktorí túto spoločnosť tvoria.

- Činnosť, ktorá je zameraná proti tým, ktorí *svedomite a nezištne pracujú na realizácii cieľov Vyššieho Zámery*, je Zhora odkláňaná do slepých uličiek alebo je marená iným spôsobom, občas aj s životmi jej aktérov.

Pritom môže sa stať, že jedni odporcovia Zámery zakúšajú zúrivosť iných, ničiac sa tak navzájom. Takže nečestní v tomto procese môžu byť použítí aj ako nástroj vykonania rozsudkov Zhora⁵⁹.

Iní odporcovia sa môžu zaoberať nezmyselnými zbytočnosťami ktoré neškodia realizácii Zámery.

Činnosť tretích bude zahrnutá do Zámery, a to aj napriek ich démonickej vôli z jednoduchého dôvodu, lebo každý v miere svojho chápania problematiky pracuje na seba a svoje záujmy, a zároveň v miere svojho nechápania môže pracovať na tých, ktorí poznajú a chápu viac než on. A Boh — Tvorca a Všetrdžiteľ — nemá konkurenciu v poznaní a chápaní všetkého a všetkých.

*

*

*

Vzťah medzi etikou a „mystikou“ v živote ľudí a spoločnosti sa dá názornejšie vysvetliť cez algoritmiku osobnej psychiky a algoritmiku súbornosti v živote spoločnosti. V postupnosti *«Rozlíšenie od Boha ⇒ pozornosť samotného človeka ⇒ intelekt»* rieši intelekt (um-rozum) rôzne úlohy:

- tvorba plánov a línie správania na základe aktuálneho vlastného videnia a chápania sveta;
- tvorba a rozvoj videnia a chápania sveta na základe aktuálnej mravnosti;

⁵⁹ Príkladom čoho sa stal aj osud Jána Krstiteľa, popraveného na žiadosť nemravnej Salome. Zdôvodnenie tohto tvrdenia nájdete v práci VP ZSSR „«Majster a Margaréta»: hymnus démonizmu? alebo Evanjelium bezhraničnej viery“.

- prehodnotenie minulosti a konkrétne svojho správania, plánov do budúcnosti v súlade s „odvetnou“ informáciou za účelom odhalenia chýb svojej aktuálnej mravnosti a následnej korekcie svojej psychiky a jej algoritmiky.

V závislosti od toho, nakoľko riešenie uvedených (*ale aj neuvedených*) úloh zapadá do Božieho Zámeru, človek sa stretá s rečou životných okolností, ktorá sa prejavuje v niektorom z typov „mystiky“.

Pritom, ak sa snaží žiť v súlade s Božím Zámerom, ale v niečom sa mylí, tak bezprostredne dostáva vo „vonkajšom“ alebo „vnútornom“ svete cez Rozlíšenie „odvetnú“ informáciu, ktorá mu pomôže odhaliť každú jeho chybu, a „operatívnu“ informáciu, ktorá mu umožní nájsť spôsob a prostriedky na jej prekonanie. Ak človek na tieto informácie reaguje, tak má šancu chybu odstrániť skôr, než ublíži sebe, druhým ľuďom, Prírode a Vesmíru ako celku.

V prípade ak v postupnosti *«Rozlíšenie od Boha ⇒ pozornosť samotného človeka ⇒ intelekt»* dochádza k poruchám a človek chybu neodstraňuje, tak cez Rozlíšenie dostáva predtuchu blížiaceho sa problému. Ak jeho vedomie túto predtuchu zachytí a intelekt ju vyhodnotí správne, tak jeho vôľa by sa mala prejaviť v tom, že (*aj bez racionálneho zdôvodnenia*) sa vzdá svojich aktuálnych plánov, zastaví svoju činnosť a začne prehodnocovať všetko, aby odhalil mravno-psychologické príčiny toho, kvôli čomu dostal túto predtuchu blížiaceho sa problému.

No výstraha Zhora môže prísť nielen vo forme nejasných predtúch blížiaceho sa problému. Môže byť daná aj formou zreteľného upozornenia cez druhých ľudí, cez výtvary umenia, vedy. V takom prípade by tomu mal človek venovať pozornosť a brať to ako jasné upozornenie adresované jemu osobne, a nie niekomu inému; hoci cez neho môže byť toto upozornenie adresované aj ďalším ľuďom, s ktorými je v kontakte a spolupracuje s nimi na nejakom druhu kolektívnej činnosti. Takéto zreteľné výstrahy môžu byť sprevádzané alebo predchádzané predtuchami, alebo prichádzať samostatne (*aj bez predtúch*).

V súbornosti nie je miesto pre princíp „podriaďujúc sa — podriaďuj“, pre žiadnu z jeho modifikácií a prejavov, preto:

Algoritmika súbornosti sa od „bežnej“ algoritmiky davo- „elitárnych“ spoločností odlišuje tým, že neobsahuje stupňovanie ľudí na základe sociálne podmieneného hierarchického „práva“ poukazovať druhému na jeho reálne alebo domnelé chyby, na úmyselné zneužitia právomocí (*prípadne na nečinnosť, keď bolo*

treba konať). V súbornosti je upozorňovanie druhého na jeho chybu alebo zneužitie — mravno-etickou povinnosťou každého, kto takúto chybu vidí⁶⁰. To isté sa týka aj diagnostiky problémov, ktoré neumožňujú ostatným ľuďom sa normálne rozvíjať.

Čo sa týka chýb, kvôli ktorým človek vypadáva z Božieho Zámeru do oblasti dopustenia, tak ich diagnostika v sebe i ostatných ľuďoch je pre stabilné zotrvanie v súbornosti najdôležitejšie. A hoci charakter vzťahu jednotlivca a Zámeru má mnoho aspektov a nedá sa vtesnať do určitých *formálno-algoritmických kritérií* — *akejsi etikety* — tak podľa nášho názoru sa v súvislosti s väčšinou dnes žijúcich ľudí dá povedať, že majú problém s Božím Zámerom:

⁶⁰ Na tomto nie je absolútne nič nové. V tejto súvislosti zacitujeme z Biblie:

Ezechiel, 3. kapitola: «16. Po siedmich dňoch zaznelo mi slovo Hospodinovo: 17. Človeče, urobil som ťa strážcom domu Izraela. Budeš počuť slovo z mojich úst a dohovárať mu v mojom mene. 18. Keď poviem bezbožnému: „Určite zomrieš!“ a nebudeš ho varovať, ani neprehovoriš, aby si varoval bezbožného pred jeho bezbožnou cestou, aby sa zachoval nažive, ten bezbožný zomrie pre svoju nepravosť, ale jeho krv budem hľadať v твоjich rukách. 19. Ak napomenieš bezbožného a on sa neodvráti od svojej bezbožnosti a od svojej bezbožnej cesty, zahynie pre svoju nepravosť, a ty si zachrániš život. 20. Keď sa však spravodlivý odvráti od svojej spravodlivosti a dopustí sa nepravosti, a ja mu spôsobím pád, takže zomrie, ak si ho nevaroval, zomrie pre svoj hriech, a nebudú sa pripomínať jeho spravodlivé skutky, ktoré robil, ale jeho krv budem hľadať v твоjich rukách. 21. Ak napomenieš spravodlivého, aby nehrešil, a on nebude hrešiť, určite bude žiť, pretože si dal povedať, a ty si zachrániš život».

Ezechiel bol kňaz a keďže nekarhal samotnú tradičnú vierouku judaizmu tých rokov, tak je to ukazovateľom toho, že sám nie vždy rozlišoval, čo do jeho vnútra prichádzalo priamo od Boha a čo z kultového egregora judaizmu. Preto niektoré tvrdenia uvedené v danom citáte ponecháme bez komentára len na svedomí redaktorov a cenzorov Biblie, ako aj samotného Ezechiela.

Avšak to, čo hovoril Ezechiel o zodpovednosti pred Bohom tých, ktorí vidia chyby a zneužívania druhých ľudí, no nechcú dohovoriť páchatel'om — je dôležité, pretože túto povinnosť každého človeka pred každým človekom si oddávna uzurpujú rôzne korporácie typu „poslúchajúc — rad, radiac — podriadiuj“ ako niččo, na čo majú právo len oni. No mravno-etická povinnosť (*rozprestierajúca sa na celú spoločnosť*) napomínať tých, ktorí sa dopúšťajú chýb a zneužívania, je životu adekvátnou v prostredí ľudí svedomito veriacich Bohu, čo ju odlišuje od rozdeľujúceho novozákonného pravidla, ktoré je ľživo pripisované Kristovi:

«3. Prečo vidíš smietku v oku svojho brata a brvno vo vlastnom oku nebadáš? 4. Alebo ako môžeš povedať svojmu bratovi: „Dovoľ, vyberiem ti smietku z oka!“ — a pozri, v oku máš brvno? 5. Pokrytec, vyber najprv brvno z vlastného oka a potom uvidíš, ako vybrať smietku z oka svojho brata» (Matúš, 7. kapitola). Na tejto poučke sa súbornosť nevybuduje... ale ani samotnému s „brvnom v oku“ sa nie vždy podarí „brvna“ zbaviť.

- ak ich svedomie mlčí pri myšlienke, že sú veci, ktoré by mohli v sebe zlepšiť;
- ak človek pod vplyvom rôznych životných okolností nedokáže stabilne udržať emočno-významový režim svojej psychiky na základe spomínanej „ladičky“: *«Všedržiteľ je vo svojich činoch neomylný, všemohúci a Jeho milosrdenstvo nemá hraníc; všetko, čo sa deje, sa deje najlepším možným spôsobom vzhľadom na aktuálnu mravnosť a etiku ľudí. A uvedenie si tohto faktu by malo vyvolávať radostný pokoj a želanie pomáhať Svetu, plodiace otvorenosť duše Životu — dobrú náladu, predurčujúcu charakter aj výsledky psychickej činnosti»*⁶¹;
- ak nezačína svoju činnosť (alebo novú aktivitu vo svojej práci) kontrolou svojho emočno-zmyslového režimu a ak je to potrebné, tak aj za použitia „ladičky“: *«Všedržiteľ sa nemýli...»*;
- ak pri komunikácii s druhými ľuďmi nie je schopný obnoviť normálny emočno-významový režim svojej psychiky, keď mu

⁶¹ Dôležitosť tohto tvrdenia vysvetlíme na príklade, ktorý ukazuje, ako samotní stúpenці Koncepcie spoločenskej bezpečnosti (KSB) môžu svojimi činmi vytvárať okolo seba korporatívnosť.

Ak si stúpenec KSB v diskusii s ostatnými ale aj celkovo pri svojej činnosti neudržiava normálny emočno-významový režim, tak okrem toho, že tento odklon od mnohokrát v KSB ohlasovanej normy skresľuje jeho psychickú činnosť, tak je vnímaný aj okolitými ľuďmi. A ak sú títo okolití ľudia oboznámení s materiálmi KSB, tak algoritmika ich psychiky, minimálne podvedome, hľadá odpovede na otázky:

- Je KSB len ďalší propagandistický mýtus, za ktorým sa skrývajú nejaké korporatívne záujmy? Aký mám k nej zaujať postoj: pridať sa k nej a pomáhať jej ovládnuť štátnosť, biznis a spoločnosť, utíziac pri tom pre seba nejaké dividendy? alebo sa jej vyhnúť? alebo začať bojovať proti jej činnosti?
- Ak teda KSB nie je mýtus a udržiavanie normálneho (*pre súbornosť*) emočno-významového režimu je naozaj efektívnym základom osobnostného rozvoja a ľudskej činnosti (*toto mnohí UŽ DOKÁZALI precítiť vo svojom živote*), tak prečo tento stúpenec KSB si normálny emočno-významový režim v sebe neudržiava: čo sa nevie ovládať? alebo sa len tvári ako stúpenec KSB a je predstaviteľom alebo nástrojom nejakej korporácie, ktorá sa snaží osedlať KSB a prispôsobiť si ju podľa svojich záujmov?

A určitá časť oboznámených s KSB, vidiac, ako mnohí jej stúpenці neudržiujú svoju psychiku v normálnom emočno-významovom režime (*a niektorí si ešte aj bránia svoje právo dať voľný priebeh emóciám formujúcim sa pod tlakom okolností — t.j. „operatívnej“ a najmä „odvetnej“ informácie, ktorá sa im nepáči*), skutočne začínajú vedome alebo nevedomky budovať korporáciu, orientujúc sa na svoje osobné Ja-centrické záujmy a zneužívajúc KSB len ako vznešenú ideovú zásterku ich osobnej alebo korporatívnej vypočítavosti, nezodpovednosti a všetko-si-dovoľovania k Životu.

vnútorný monológ a výbuchy emócií bránia si vypočúť názory iných ľudí, ktoré sú v rozpore s jeho vlastnými názormi.

Pri hodnotení situácie z nadhľadu sa takýto človek dostáva do bezvýchodiskovej pozície „*aj tak mám vždy pravdu!*“ Podľa nášho názoru, aj keby mal v danom prípade pravdu, tak ak počúva vnútorný monológ alebo je unášaný emóciami miesto toho, aby si pozorne vypočul spolubesedníka (*a miesto toho chrlí svoje emócie a vnútorný monológ na spolubesedníka*), tak má určite nejaké problémy so Zámerom, pretože nezadržateľný vnútorný monológ a neovládateľné emócie obyčajne skresľujú emočno-významový režim, čo takmer vždy blokuje prístup istej informácie do vedomia, pretože to odvádza pozornosť človeka od toho, čo dostáva cez Rozlíšenie počas besedy. Následkom toho sa pozornosť nezameriava na to, čo je lepšie; niektoré veci sa chápu inak, než to bolo žiaduce v Zámere; nakoniec stráca slobodu voľby a môže vypadnúť z Božieho Zámeru, pretože človek konajúci v súlade so Zámerom je vždy slobodný v chápaní a prehodnocovaní prichádzajúcej k nemu informácie.

Jeden z prejavov tejto problematiky je neschopnosť k dialógu. Dialóg sa buduje na dvoch princípoch, ktorému musia vyhovovať obaja jeho účastníci:

1. Človek začínajúci svoju reč vie, čo a v akej forme sa chystá povedať behom ohraničeného času (*aby ho bolo možné vypočúť*), a dokáže sa sám zastaviť, keď stručne a zrozumiteľne (*pre spolubesedníka*) povie k danej veci všetko potrebné.
 2. Je schopný si vypočúť reč svojho spolubesedníka (*obmedzenú v čase*), riadiaceho sa prvým princípom, a venovať mu pozornosť bez toho, aby mu pozornosť odlietala k vnútornému monológovi, emočným prejavom alebo okolitým ruchom;
- ak napriek tomu, že si uvedomuje a cíti, že spolubesedníkovu psychiku nie je v náležitom emočno-významovom režime, tak s ním beseduje ďalej akoby nič, hoci vtedy treba besedu prerušiť a pomôcť svojmu spolubesedníkovi vrátiť sa do normálneho emočno-významového režimu, minimálne ho na to upozorniť;

- ak nedokáže prijať druhých ľudí takých, akí sú, so všetkými ich kladmi, záporami, problémami.

To neznamená, že by sa pri komunikácii s každým z nich mal vytratiť svojráz, ale to, že emočný režim (*nesúci zamlčania*) by pri komunikácii s každým z nich mal zodpovedať „ladičke“, a zmysel povedaného by mal zodpovedať tým kladom, záporom a problémom, ktoré v osobe druhého človeka vníma. K tomuto človeka zaväzuje akceptovanie princípu: *«Všetci ľudia sú spočiatku dobrí a prichádzajú na svet zosúladení s Bohom, no časom vypadávajú z osobnej vnútornej relígie pod vplyvom prevládajúcej kultúry a okolností, ktoré nie sú schopní prekonať, bezducho žijúc podľa rôznych princípov kultúry a jej informačno-algortimického obsahu, v dôsledku čoho prepadávajú hriechom a stávajú sa zlými»* — vyjadreného v rôznych dobách a zachyteného v rôznych zdrojoch.

Avšak toto nie je návrh byť totálne ľahostajným a arogantným pri rozhovore s druhými ľuďmi, ale je to ponuka zjednotenia mravno-etických štandardov pri komunikácii so všetkými bez výnimky, ktoré by sa malo v algortimike psychiky normálne prejavovať tak, že každému bude adresované to, čo je v súlade so Zámerom potrebné;

Vyššie povedané, podľa nášho názoru, sedí na väčšinu ľudí a situácie, pred ktoré nás stavia Život. No vždy bude existovať niečo, čo do tejto „testovacej sady“ nezapadne, a **preto osobná relígia, pozornosť k dávanému cez Rozlíšenie, a svedomie je tým hlavným univerzálnym kritériom.**

Keďže táto oblasť je skrytá pred zrakmi druhých, tak nám zostáva (žijúc v osobnej relíгии a vo viere Bohu podľa svedomia) len zverovať druhých ľudí a ich život do rúk Boha a Jeho Zámeru. Ak sú v niečom nepravdoverní, tak Život je najlepší indikátor, a tí najviac hluchí k Životu začnú najprv na sebe cítiť neschopnosť prežívať radostný a optimistický emočno-významový režim svojej psychiky pri otvorenosti duše, a neskôr budú narážať na nečakané situácie, ktoré budú v rôznej miere mariť ich plány a robiť ich nesplniteľnými.

A keďže nám všetkým sa stáva, že sa v určitých situáciách stávame posadnutými, nevšímavými, tak nám zostáva držať sa ešte jedného princípu:

Nikdy neodmietat' hľadanie zrnka Pravdy-Istiny aj v tých navonok najodpornejších a najnespravodlivejších výčitkách zo strany okolia.

Práve v tomto bývajú najužitočnejší takzvaní „nepriatelia“: neboja sa zhoršenia vzťahov a keď sa naštvú, tak hovoria priamo, čo si myslia; zatiaľ čo mnohí „priatelia“ a „kolegovia“, ktorých osobnosť sa formovala v davo-„elitarizme“, sú v tomto ohľade horší ako takzvaní „nepriatelia“, pretože o problémoch vo vzťahu sa väčšinou nebavia s dotyčnou osobou, ale s niekým tretím, s osobami s podobným mravno-psychologickým profilom (*vrátane s podobnou „kvalitou“ osobnej vôle*). Medzi sebou dosahujú čoraz väčšie porozumenie, a čoraz menej si rozumejú s dotyčnou osobou, čím ju buď degradujú v osobnej vnútrokorporatívnej hierarchii, alebo z nej robia hierarchu: svojho idola a pána.

Väčšinou to ľudia robia automaticky, bez premýšľania, pretože algoritmika Ja-centrizmu ich pod zámenkou „nepokaziť si dobré vzťahy“ núti vo vzájomnom rozhovore mlčať ak nie o všetkom, tak minimálne o mnohých veciach, ktoré by *podľa ich názoru* mohli vyvolať nepriazeň voči nim zo strany daného človeka, ktorého si úprimne vážia, ale nesúhlasia so všetkým, čo robí. Ak v sebe nájdú dost' rozhodnosti a vôle, aby prediskutovali tieto problémy s treťou osobou v úprimnom a dobrosrdečnom duchu, tak sa ukáže — že väčšina ich strachov a obáv bola zbytočná, a boli väzňami svojich mylných predsudkov; alebo dôjde k odhaleniu skutočných problémov, ktoré si obaja uvedomia a nájdú riešenie prospešné pre všetkých.

Všetky tieto okolnosti smerujú k tomu, že súbornosť nie je možná bez tandemového a polytandemového režimu⁶² ľudskej činnosti pri riešení individuálnych alebo kolektívnych problémov. Pritom treba poukázať aj na to, že polytandemový režim si vyžaduje diagnostiku jak svojich vlastných problémov, na ktoré poukazuje partner (*oprávnené, čiastočne chybné alebo úplne chybné*), tak aj diagnostiku algoritmiky psychiky partnera v tom zmysle, či ním poukazované javy a zneužitia skutočne zodpovedajú reálnemu priebehu vecí. A vo vzťahu k takejto diagnostike samotnej algoritmiky a psychiky nemôžu platiť žiadne rozdiely, ktoré by boli podmienené sebahodnotením partnera, a najmä hodnotením toho, v akom

⁶² Tandemový a polytandemový princíp činnosti je podrobne vysvetlený v prácach VP ZSSR: „Mŕtva voda“, „Od antropoidnosti k Ľudskosti“, „Dialektika a ateizmus: dve nezlučiteľné podstaty“.

režime psychiky a jej emočno-zmyslovom nastavení sa nachádza ten, kto poukazuje na chyby a zneužitia.

* * *

Je to tak preto, lebo:

- po prvé, Boh vie najlepšie, ako a cez koho je najvhodnejšie poukázať človeku na jeho chyby a zneužitia, ak tieto tvrdenia zodpovedajú realite; a tiež vie najlepšie, koho, ku komu a ako priviesť za tým účelom, aby mu tento človek pomohol pri riešení mravno-psychologických problémov, ak jeho tvrdenia o chybách a zneužitíach nezodpovedali realite;
- po druhé, ten režim psychiky a jej emočno-zmyslové nastavenie, ktoré sa u druhého človeka diagnostikujú pri komunikácii s ním, môžu byť reálne vyvolané práve ich vzájomnou komunikáciou. T.j. druhý človek môže byť nositeľom situačne podmienenej mravnosti, a to je problém, ktorý musí prekonať. A nie je vylúčené, že objektívne najľahšie bude prekonaný práve počas veľmi horúcej komunikácie týchto dvoch ľudí. A preto netreba inému človeku v tejto možnosti brániť svojim, možno aj správnym hodnotením jeho režimu psychiky, jej emočno-zmyslového nastavenia alebo nejakých iných problémov v algoritmike jeho psychiky.

Pritom treba jasne vidieť rozdiel medzi diagnostikou a hodnotením. A hoci hodnotenie nie je možné bez diagnostiky, avšak ich rozdiel je situačne podmienený v každom konkrétnom prípade, a spočíva v tom, že diagnostika je nástrojom na zjednocovanie ľudí pri riešení problémov; a hodnotenie je nástrojom rozdeľovania ľudí, konzervovania a prehlbovania problémov.

Napríklad hodnotenia, ktoré sú dávané v davo-, „elitárnej“ spoločnosti, mnohí ľudia slepo preberajú a vzniká v nich ilúzia, že pri rozhovore s „hodnoteným“ človekom už nemajú povinnosť diagnostikovať jeho i vlastnú problematiku, následkom čoho sa pred nimi (ako aj pred „hodnotiteľmi“) otvára možnosť vstúpiť do oblasti Božieho dopustenia a zožať plody svojho predpojatého postoja k Životu.

Ak nejaká konkrétna skupina ľudí zotrúva dostatočne dlhý čas v Ľudskom type režimu psychiky a teda v súbornosti, potom zakaždým, keď nejaká konkrétna dvojica ľudí nie je schopná realizovať tandemový princíp činnosti, vzniká v súbornosti prasklina v ich vzájomných vzťahoch: buď kvôli odmietaniu vzájomných

vzťahov u jedného z dvojice alebo u oboch, alebo kvôli tomu, že ich vzájomné vzťahy (*v živote spoločnosti nerozlučne spojené s plnou funkciou riadenia rôznych vecí*)⁶³ naberajú mechanistický „elitárny“ charakter. Ak spomedzi všetkých účastníkov súbornosti funguje v takomto režime jeden človek, tak svojim odmietaním nadviazať vzťah s inými ľuďmi, blokuje týmto ľuďom cestu do súbornosti, keď pri komunikácii s ním by mohli objaviť zmysel života (*inak im nedostupný*), čím bráni ich osobnému rozvoju. **A pokiaľ to nie je jeho chybné životné pravidlo, potom je to prejav jeho osobnej slabosti a nepripravenosti komunikovať s niektorými ľuďmi.**

Dokonca aj v prípade neodbytného démona alebo zombi, ktorý obťažuje človeka výčitkami, tak aj takýto subjekt odíde sám, pokiaľ si človek úspešne vyrieši alebo prekoná reálne problémy vo svojej psychike.

Jediné, čo je možné a oplatí sa prerušiť, tak to sú nekonečné a opakujúce sa monológy na rovnakú tému, ktoré sa stali nástrojom energetického „vyciciavania“ toho, komu sú adresované; alebo sú prostriedkom na odvedenie pozornosti v rámci nejakej psychotechnológie. Toto sa týka jak vlastných monológov, tak aj cudzích. Pritom aj v takýchto monógoch sa prejavujú určité problémy ľudí, ktorí ich vedú, a tieto problémy je žiaduce odhaliť a diagnostikovať.

* *
*

No ak človek ignoruje aj svoje predtuchy, ktorých význam môže byť dosť neurčitý, aj priame upozornenia, aj jasné výstrahy, ktoré je možné jednoznačne pochopiť (*počas formovania pravdovernej mravnosti*), tak bude nútený pocítiť to isté v Božom dopustení: najprv vo forme náhleho nebezpečenstva, ktoré bude mať «demonštratívno-výstražný» charakter; a ak bude ignorovať aj toto, tak reálnu škodu zažije jak on sám, tak v určitých prípadoch aj jeho *blízki a okolie (tí, ktorí sa tiež nachádzajú v oblasti Božieho dopustenia voči sebe, ignorujúc všetky varovné signály): v tomto sa odzrkadľuje celistvosť Sveta a prepojenosť jeho fragmentov*

⁶³ Mechanizmus – filozofický smer odmietajúci dialektiku, popierajúci náhodu, a vysvetľujúci všetky javy vo svete iba zákonmi mechaniky (nevyhnutnosťou). – pozn. prekl.

príčinno-následkovými väzbami. Situácie, v ktorých sa prejavujú problémy, ktorých riešeniu sa človek úmyselne alebo neúmyselne vyhýba (*kvôli určitým defektom vo svojej mravnosti*), sa budú opakovať, a tlak okolností v nich bude čoraz silnejší. A ak človek aj naďalej ignoruje všetko a všetkých, tvrdošijne zotrvávajúc vo svojom pôvodnom mravno-psychologickom stave, tak vyčerpá dopustenie voči sebe a jeho životná cesta sa predčasne ukončí.

A hoci budovaniu pravdovej mravnosti v dialógu s Bohom skrze Život sa v tejto knihe venuje veľa pozornosti, no ani ona nie je samocieľom. Pravdivé mravné kritériá sú len prostriedkom k odhaleniu tých smerov osobného rozvoja (*a cez osobný rozvoj aj spoločenského rozvoja, pretože spoločnosť sa rozvíja úmerne rozvoju jednotlivcov, ktorí ju tvoria*), ktoré ležia v riečisku Božieho Zámeru. Preto aj keď v osobnej psychike stabilne pracuje postupnosť *«Rozlíšenie od Boha ⇒ pozornosť samotného človeka ⇒ intelekt»*, tak osobné problémy psychologického charakteru nemiznú okamžite po tom, ako človek prehodnotil vo svojom živote udalosti, ktoré viedli k ich vzniku, a pravdivo zmenil príslušné mravné kritériá (*vrátane ich poradia*) vo svojej mravnosti alebo v príslušných „zdieľaných oblastiach“ nejakých egregorov. Osobné psychologické problémy si od človeka vyžadujú vypestovanie v sebe určitých kvalít, a na to je treba cieľavedomá snaha a čas. Dokonca aj okamžitá transformácia osobnosti si vyžaduje viac-menej zdĺhavú prácu nad problematikou prijímanou Zhora cez Rozlíšenie: jak vlastnou osobnou problematikou, tak aj problematikou ostatných ľudí a celej spoločnosti.

Preto opakovane pripomenieme, že:

„Normálna algoritmika osobnej psychiky, zjednocujúca jej vedomú a nevedomé úrovne, nevyhnutne zahŕňa:

- dôveru k Bohu, prejavujúcu sa v základnom mravnom kritériu človeka: *«Všedržiteľ je vo svojich činoch neomylný, všemohúci a Jeho milosrdenstvo nemá hraníc; všetko, čo sa deje, sa deje najlepším možným spôsobom vzhľadom na aktuálnu mravnosť a etiku ľudí. A uvedomenie si tohto faktu by malo vyvolávať radostný pokoj a želanie pomáhať Svetu, plodiace otvorenosť duše Životu — dobrú náladu, predurčujúcu charakter aj výsledky psychickej činnosti»* — **a to zaist'uje so Životom ladiacu jednotu emočného a významového naladenia duše VŠETKÝCH LUDÍ BEZ VÝNIMKY;**
- **Ľudský režim psychiky;**

- **stabilnú postupnosť v prenose informácie** «Rozlíšenie od Boha ⇒ pozornosť samotného človeka ⇒ intelekt»;
- **oporu o mozaikové Bohocentrické videnie sveta cez trojjednotu** matérie-infomácie-miery **a z neho vyplývajúce chápanie sveta“**,

— no každú z uvedených kvalít treba v sebe najprv precítiť, a potom sa naučiť ich cielene vyvolávať a stabilne v sebe udržiavať celú ich množinu: jak v bdelom stave, tak aj vo sne, neprestávať v sebarozvoji na tomto mravno-psychologickom základe, realizujúc prijatú misiu v Božom Zámere.

Ak to človek nebude robiť, tak KSB bude pre neho (*objektívne*) len ďalším propagandistickým mýtom, ktorú pochopil len útržkovito a selektívne v súlade so svojou Ja-centrickou mravnosťou, oddelene od kontextu Života, čím sa stal otrokom mýtu, ktorým sa (*možno nevedomky*) snaží zotročiť ďalších. Pritom ideály Koncepcie sa pre neho nemôžu stať realitou Života najmä kvôli tomu, že on sám pre to nerobí potrebné veci, keďže je zaujatý niečím iným.

Avšak súbornosť predpokladá nielen určitú egregoriálnu algoritmiku, v ktorej sa prejavuje Ľudský typ režimu psychiky, ale aj priamy vzájomný kontakt ľudí navzájom. T.j. vyžaduje si od svojich účastníkov aj určitú kultúru komunikácie, ktorá je odlišná od kultúry komunikácie v davo-„elitárnych“ spoločnostiach.

13. január — 5. jún 2003

Spresnenia a doplnenia: 20. — 22. august 2003

Preklad: jeseň 2021

10. O osobnej kultúre jednaní¹

10.1. Podstata problému

Dnes už materiály Koncepcie spoločenskej bezpečnosti (KSB) tvoria celú knižnicu. V Rusku sa s nimi v rôzne miere zoznámilo niekoľko stoviek tisíc ľudí, z ktorých mnohí dospeli k záveru, že KSB vo svojom rozvoji je presne tým, čo naša spoločnosť i ľudstvo potrebuje na prekonanie súčasnej krízy a na zaistenie ďalšieho bezkrízového rozvoja. Vďaka ich politickej a podnikateľskej aktivite KSB začína vstupovať do každodenného života ako reálny politický program transformácie spoločenských vzťahov. Netreba zabúdať, že za slovami „spoločenské vzťahy“ stoja práve osobné vzájomné vzťahy množstva ľudí tvoriacich spoločnosť.

V spoločenských vzťahoch sa odráža mravnosť: nie tá, ktorú ľudia navonok deklarujú, ale tá, ktorá im je objektívne vlastná. Pritom spoločenské vzťahy (*pôsobiacie na formovanie mravnosti nových pokolení*) sa menia aj sami pod vplyvom zmien v mravnosti žijúcich ľudí. Takéto zmeny môžu prebiehať postupne a dlhodobo (t.j. evolučne), alebo môžu prebehnúť za relatívne krátky čas behom života jedného pokolenia revolučným spôsobom aj s početnými obeťami a rôznymi škodami, alebo mať *charakter transformácie, v ktorej sa všetky konflikty riešia ideálnym spôsobom bez škody a obetí, a s prechodom všetkých na novú úroveň kvality života.*

A keďže nikto z ľudí nedokáže svojou osobou nahradiť celú spoločnosť, tak jedným z faktorov, ktorý priamo vytvára spoločenské vzťahy, je osobná kultúra (zručnosť) jednaní každého človeka. Preto v etape, keď KSB prestáva byť prevažne knižnou znalosťou, ktorá bola zaujímavá v 1990-tych rokoch pre nepatrnú časť populácie Ruska, ale razí si cestu do reálnej štátnej politiky a do biznisu s perspektívou stať sa všeobecne známou, mal by sa každý jej stúpenec zamyslieť nad vlastnou kultúrou jednaní, pretože ideály KSB sa môžu zmeniť na zlo (*v horšom prípade*) alebo ostať ideálmi odtrhnutými od života (*v menej zlom variante*), ak sa nedokážu pretaviť do osobnej kultúry jednaní tých, ktorí sa považujú za prívržencov KSB. Preto si treba urobiť jasno v tom:

- aká osobná kultúra jednaní zodpovedá KSB?

¹ Táto kapitola predstavuje trochu upravený text rovnomennej správy VP ZSSR (napísanej v júli 2003) s pridanou tabuľkou č. 4 aj s vysvetlivkami k nej.

- čo a ako musí človek v sebe zmeniť, aby sa stal jej nositeľom?

Ak sa to neurobí, tak perspektívu života spoločnosti pod ideologickou prikrývkou KSB bude možné charakterizovať rovnakými slovami, akými V. O. Kľučevský ešte v 19. storočí opísal projekty transformácie (*vtedy ešte len budúcej*) spoločnosti na princípoch socializmu, ktorými sa v tej dobe opájala inteligencia ľavičiarov ruského impéria: „*Spravodlivá spoločnosť zložená z darebákov*“.

Tento aforizmus dáva zároveň aj odpoveď na otázku, prečo antisocialistické reformy (*rozbehnuté demokratmi-idealistami v 1980-tych rokoch pod nejednoznačným názvom „Prestavba“*) priviedli začiatkom 1990-tych rokov na území štátov ZSSR k vzniku banditsko-podvodníckeho oligarchického kapitalizmu, ktorý sa stal samovražedným pre všetky národy ZSSR v prípade zachovania tohto „spoločenského zriadenia“.

Pričom treba špeciálne zdôrazniť, že sa tu ne bavíme o vypracovaní nejakej novej etikety či oficiálneho protokolu jednania alebo o osvojení si nejakých manierov (*typických pre kultúry rôznych národov v minulých časoch*). Reč pôjde o *informačnej výmene počas jednania*. No predbežne aj tak budeme musieť obrátiť pozornosť na niektoré aspekty etikety a z nej vyplývajúceho protokolu.

Etiketa (*a z nej vyplývajúci protokol*) je v procese jednania len jedným z prostriedkov, ktorý zaisťuje v každej kultúre hlavne nevedomé stereotypy jednania tých, ktorí si osvojili etiketu určitej sociálnej skupiny; je prostriedkom, ktorý ich zbavuje nutnosti vnímať to, čo prebieha v procese jednania, a čiastočne ich zbavuje aj nutnosti premýšľať na tým, ako „nadviazať kontakt“, t.j. vytvoriť kanály informačnej výmeny a zaistiť jazykovú jednotu² strán.

Okrem toho etiketa a oficiálny protokol, vypracované rôznymi davo-„elitárnymi“ spoločnosťami, riešili a riešia celý rad ďalších špecifických úloh. Keďže davo-„elitárna“ kultúra má pomerne efektívnu subkultúru riadenia iných ľudí, ako nástrojov nepriameho riadenia priebehu udalostí alebo nástrojov na dosahovanie určitých cieľov, tak medzi hlavné z takýchto úloh, riešených na základe etikety, patria:

- ukázať každému jeho miesto v hierarchii davo-„elitarizmu“ (*odtiaľto pramení škála oslovení od „hej, ty tam...“ až do „vaše veličenstvo“*,

² V tom najširšom zmysle slova „jazyk“ ako nástroj kódovania subjektívnej informácie. Pritom reč, mimika, gestá, emočno-významový režim (nálada), oblečenie, situácia a pod. môžu v rôznych situáciách byť súčasťou pojmu „jazyk jednania“.

„vaša svätosť“ a zrkadlová škála hodnotení svojej osoby od „pán“ až do „najpokornejši sluha vášho veličenstva“);

- zabrániť nepovolenému prístupu k informácii, ktorej nositeľmi sú „hierarchicky vyšší“, a zaistiť bezproblémový prístup „hierarchicky vyšších“ (podľa schopností každého z nich) k informácii, ktorej nositeľmi sú „hierarchicky nižší“ (patrí sem, napríklad, zákaz pre „hierarchicky nižších“, aby znesväcovali „hierarchicky vyšších“ svojim pohľadom do očí bez vyzvania alebo zadávali im akékoľvek otázky; alebo zvyk „hierarchicky vyšších“: hľadiť „hierarchicky nižším“ ponad hlavu a pohľadať ich názormi, ktoré „hierarchicky nižší“ vyslovujú z vlastnej iniciatívy).

Každá etiketa však vzniká s tým, že vyjadruje určitý účel, ktorého chápanie sa postupom času môže stratiť, následkom čoho začnú byť normy etikety vnímané v ľudských predstavách ako nezmyselné a zbytočné formality, hoci to tak nie je; pričom v iných prípadoch sa tradičné normy etikety na pozadí zmenenej kultúry naozaj môžu stať prázdnu formalitou. Nakoniec sa tak spoločnosť zrieka tých noriem etikety, ktorých chápanie účelu sa stratilo, alebo ktoré naozaj prestali zodpovedať novej ére.

Takto v súlade s prastarými normami etikety mnohých národov nebolo správne prejsť k debate o jadre problému hneď na začiatku stretnutia, na začiatku komunikácie. Ešte pred samotnou debatou, kvôli ktorej došlo k stretnutiu, museli prebehnúť zdvorilostné formality: privítanie, zhodnotenie počasia, spýtanie sa na príbuzných a známych, a absolvovanie ďalších rozhovorov na „všeobecné témy“. V najvýraznejšej podobe sa táto tradícia prejavuje v kultúrach, kde hosťovi po dlhej ceste treba ponechať dostatočný čas na oddych a prejaviť mu pohostinnosť (v ruských rozprávkach je pravidlom, že hostiteľ pre hosťa zakúri v saune, nechá ho najesť, oddýchnuť, a až potom prichádza na rad debata o životných problémoch).

V našej dobe takéto „zdvorilostné formality“ mnohým pripadajú ako zbytočná strata času. No v skutočnosti takéto požiadavky etikety nevymysleli naši prastarí predkovia z prebytku času a pomalého plynutia života. Takéto zdvorilostné normy mali svoj účel, pretože boli zamerané hlavne na to, aby uviedli účastníkov nadchádzajúcej debaty do toho duševného rozpoloženia, v ktorom je možná najplnšia, a teda aj najhodnovernejšia výmena informácií medzi nimi.

Psychika človeka, kým bol na ceste, riešila iné úlohy (v staroveku to boli predovšetkým obranné úlohy počestného), preto etiketou predpísaná

výmena zdvorilostných formalít a *zákaz začínať pracovný rozhovor pred ukončením víťacieho ceremonálu* boli zamerané predovšetkým na to, aby sa účastníci mohli preladiť z cestovnej nálady (*pripravenosti reagovať na hrozby a nebezpečenstvá*) alebo nálady očakávania stretnutia k nálade adekvátnej pre výmenu informácií. Pritom počas úvodnej výmeny „zdvorilostných formalít“ a rozhovorov na „všeobecné témy“ si účastníci rozhovoru, cítiac jeden druhého, ladili vzájomný kontakt — kanál informačnej výmeny (*pripájajúc si svoje biopolia jeden na druhého a na spoločné egregory*), nachádzali spoločný jazyk a prispôbovali sa mu, čo je potrebné pre najefektívnejšiu výmenu informácií počas rozhovoru na hlavné témy.

Prípustnými výnimkami z tohto pravidla boli len oznamy o vypuknutí vojen, živelných pohrôm a iných mimoriadnych situáciách, na ktoré bolo potrebné reagovať veľmi rýchlo, takže strácanie času na etiketu a uvítací protokol tu bolo nemysliteľné.

Preto každá existujúca etiketa (*a z nej vyplývajúci protokol*) predstavuje dvojaký jav:

- na jednej strane je v nej vyjadrená (*hoc aj nie vždy pravdoverná — taká je história*) múdrosť ľudí mnohých pokolení, zameraná na zaistenie efektívnej informačnej výmeny počas jednaní ľudí;
- a na druhej strane, etiketa bez chápania účastníkmi rozhovoru toho, čo a odkiaľ v etikete pramení a na aké ciele je zameraná (*zameranie etikety nemusí zodpovedať cieľom konkrétneho jednaní*), sa stáva nástrojom rozdeľovania ľudí v ich kolektívnej činnosti a živote, následkom čoho sa jednanie na základe etikety stáva automatickým-strojeným — bez citu a ducha, a ľudia sa čoraz viac stávajú osamelými³.

Druhá možnosť je proti prírode a nezodpovedá podstate človeka. Preto jedným z prostriedkov na prekonanie necitlivosti a bezduchosti jednaní, (*vznikajúcich nechápaním účelu noriem etikety*), ktorý je súčasťou mnohých etikiet, je komunikácia počas stolovania, ktoré sprevádza požívanie alkoholických nápojov, fajčenie a iné narkotiká.

³ V davo-„elitárnej“ spoločnosti sú normy etikety také, že čím vyšší je status jedinca vo vnútrospoločenskej hierarchii, tým užší je okruh jeho rovnocenných spolubesedníkov, a tým sa stáva osamelejší. Vďaka tomu je história plná nešťastných princov, princezien, kráľov, veľkých inkvizítorov a iných hierarchov.

Pritom sa skutočne vytvára duchovná jednota účastníkov rozhovoru, ktorá je podporená spoločnou fyziológiou trávenia jedla a reakcie organizmu na narkotiká. Takže toto všetko, čo etiketa umožňuje a k čomu v mnohých prípadoch aj priamo a nedvojzmyselne zaväzuje — je degradáciou jednania z úrovne ľudskej duchovnosti v jej vyšších prejavoch na úroveň tráviaceho traktu, a v mnohých prípadoch aj ešte nižšie. Odtiaľto pramení požiadavka požívania jedla, alkoholu a iných narkotík v tej miere, ktorá neznemožňuje účasť intelektu komunikujúcich strán.

Srdečná a dôverná komunikácia pri plných zmysloch a sile ducha (*vrátane umu-rozumu*) v jeho nefyziologických prejavoch nie je možná, ak sa ľudia bezpodmienečne podriaďujú akejkoľvek etikete. No práve takáto srdečná komunikácia (*keď sa rozpráva duša s dušou priamo bez prostredníkov „nadpozemskými jazykmi“*) sa nedostáva ľuďom v ich každodennom živote a práve ona je potrebná na sformovanie Ľudského spôsobu života globálnej civilizácie.

Okrem toho, od polovice 20. storočia žije ľudstvo v ére po zmene pomeru etalónových frekvencií biologického a sociálneho času⁴. Následkom toho etikety zdedené z minulosti, ako prostriedky na zaistenie adekvátnej informačnej výmeny v ľudskom jednaní, strácajú svoju efektívnosť⁵.

A keďže hlavným cieľom nadviazania komunikácie je získanie od druhých alebo odovzдание druhým nejakej informácie, tak sa teraz zameriame na to, čo sa deje počas ľudskej komunikácie nezávisle od toho, akú etiketu účastníci rozhovoru uznávajú alebo neuznávajú.

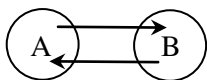
10.2 Informačné toky a scenáre jednania

Ak by sme niekoho poprosili, aby nám nakreslil schému informačných tokov počas komunikácie dvoch ľudí označených písmenami „A“ a „B“, tak

⁴ Problematika zmien pomeru etalónových frekvencií biologického a sociálneho času je podrobne vysvetlená v prácach VP ZSSR: „Mŕtva voda“, „Dostatočne všeobecná teória riadenia“, „Od antropoidnosti k Ľudskosti“, „Ruslan a Ľudmila“ atď.

⁵ Práve kvôli tomuto sa (*zhruba od 1990-tych rokov*) „stretnutia bez kravát“ a „bez protokolu“ stávajú čoraz bežnejšou súčasťou medzinárodných vzťahov, naberajú stále viac na význame. Väčšina ľudí vníma zmenu pomeru etalónových frekvencií biologického a sociálneho času, hoci nie všetci ju chápu ako objektívny jav.

väčšina by nám nakreslila čosi podobné, ako je na nižšie uvedenom obrázku.

No uvedený obrázok a jemu podobné majú právo na existenciu len ako ilustrácia ilúzie plodenej Ja-centrickým videním sveta a Ja-centrických spôsobom chápania sveta zo strany subjektu, ktorý svojimi zmyslovými orgánmi vedome vníma len hmotnú časť Vesmíru a nezamýšľa sa nad poľovými (*duchovnými*) nosičmi informácie, ako jednej zo zložiek Života. Obrázok jednoznačne vyjadruje nasledovné: krúžky s označením „A“ a „B“ sú symbolickými hranicami „Ja“ jednotlivých osôb, čo si väčšina ľudí spojí s ich fyzickými telami, a šípky označujú informačné toky prechádzajúce vodivým prostredím.

T.j. schéma na uvedenom obrázku poskytuje len veľmi hrubú predstavu o tom, ako v realite prebieha informačná výmena pri komunikácii osôb „A“ a „B“, a neumožňuje preskúmať problematiku informačnej výmeny v komunikácii medzi ľuďmi. No ešte skôr, než začneme kresliť iné schémy informačných tokov pri ľudskej komunikácii, tak ešte raz stručne zopakujeme naše predstavy o štruktúre osobnej psychiky, aby nasledovné schémy nepôsobili len ako od Života odtrhnuté abstrakcie.

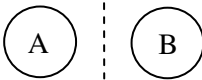
Vo všetkých knihách týkajúcich sa osobnej a kolektívnej psychiky sa (*autorský tím*) VP ZSSR obmedzuje na dvojúrovňový model psychiky jedinca. T.j. psychiku delíme na:

1. Vedomú úroveň, ako oblasť stotožnenia vlastného „Ja“ so Životom ako takým;
2. Nevedomo-egregoriálnu úroveň psychiky, ktorá patrí jak danej osobe, tak aj zvyšnému Vesmíru, vrátane ostatných ľudí (*obsahuje to, čo sa v danej chvíli nachádza mimo vedomia*).

Hranica medzi vedomou a nevedomo-egregoriálnou úrovňou je v tomto modeli pohyblivá; no hranica medzi dvomi osobami je pomerne nezmyselným pojmom, pretože oblasť lokalizácie osoby vo Vesmíre sa určuje prahom vnímania jej biopolí (*ktoré vyžaruje každý živý človek*), a na jeden a ten istý egregor sa svojimi biopolami pripájajú rôzne osoby na základe spoločnej informácie a algoritmiky, ktorými je egregor charakterizovaný, a na základe (*pre egregor*) správneho naladenia parametrov vyžarovania biopolí (*u jednotlivých osôb*).

Pritom ľudská vôľa sa definuje ako schopnosť jednotlivca využívať rôzne zdroje, okolnosti a priebeh udalostí *k dosahovaniu vedomých cieľov*⁶ (inými slovami: *vôľa je využívanie rôznych svojich schopností na vedomé ciele*). Pritom ľudská vôľa vždy koná z úrovne vedomia v psychike (t.j. *o vôli možno hovoriť len vtedy, ak človek koná vedome*). A keďže nevedomo-egregoriálna úroveň je neoddeliteľnou súčasťou osobnej psychiky každého človeka, tak každý človek sa svojimi nevedomými úrovňami vždy pripája do nejakej kolektívnej psychiky, do nejakého egregoru. Pritom do niektorých egregorov sa môže pripojiť aj vedome, t.j. cez vedomú úroveň svojej psychiky.

V súlade s týmto modelom osobnej psychiky môže situácia pred začiatkom informačnej výmeny medzi osobami „A“ a „B“ vyzeráť tak, ako je to znázornené na nižšie uvedenom obrázku.

 Kruhy s označením „A“ a „B“ (*ich vnútorná oblasť*) označujú jednotlivé vedomé úrovne osôb „A“ a „B“. Oblasť mimo kruhov „A“ a „B“ zodpovedá nevedomo-egregoriálnym úrovňam psychík oboch osôb (*ich povestnému „alter egu“ — „druhému ja“*). Prerušovaná vertikálna čiara je pomyselnou hranicou oddeľujúcou obe osoby na základe nevedomo-egregoriálnych úrovní ich psychík. Prerušovaná je preto, lebo ide o pomyselnú hranicu medzi osobami „A“ a „B“, pretože z celého množstva egregorov existujú také, ku ktorým je pripojená iba osoba „A“; také, ku ktorým je pripojená iba osoba „B“; a také, ku ktorým sú pripojené obe osoby. Egregory, ku ktorým je pripojená iba osoba „A“, sú od egregorov, ku ktorým je pripojená iba osoba „B“, pomyselné oddelené zvislými čiarami. A egregory, ku ktorým sú pripojení obaja, sú naopak pomyselné spojené medzerami medzi čiarami, t.j. pre nich tam žiadna hranica nie je.

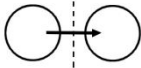
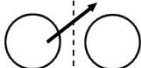

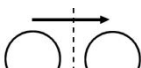
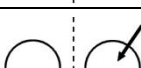

Situácie, v ktorých vedomie jednej osoby je úplným fragmentom vedomia druhej osoby (t.j. *kruh „A“ sa nachádza vo vnútri kruhu „B“*) alebo je len čiastočným fragmentom vedomia druhej osoby (t.j. *oba kruhy sa pretínajú, vytvárajúc v prieniku zdieľanú oblasť*), sa v živote môžu vyskytovať, ale v davo-„elitarizme“ sú netypické, preto ich nebudeme skúmať. Okrem toho, táto schéma nijako neodráža fakt, že osoby „A“ aj „B“ môžu plniť v spoločných egregoroch rozdielne úlohy, a ich spoločné egregory môžu v štruktúre noosféry Zeme zaujímať rozdielne postavenie

⁶ T.j. vôľa sa nemusí nutne prejavovať len v podriaďovaní si niekoho alebo niečoho, hoci takého „podriaďovanie si“ môže byť tiež jedným z osobných cieľov.

v poradí ich vzájomnej vloženosti, čo sa nutne prejaví aj v charaktere ich komunikácie.

A teraz môžeme prejsť k analýze informačných tokov v ľudskej komunikácii. Začneme tými najjednoduchšími informačnými tokmi, v ktorých sa prejavuje aktivita strany „A“ ako šíriteľa informácie („A“ je vľavo od hranice, „B“ je vpravo). Výsledky zhrnieme v tabuľke 1.

Tabuľka 1. Prvotné základné varianty informačnej aktivity „A“ voči „B“

1		Monológ osoby „A“ vnímaný osobou „B“. Egregory mlčia.
2		Monológ osoby „A“ odchádzajúci do egregorov osoby „B“.
3		Monológ egregoru osoby „A“ vnímaný osobou „B“.
4		Monológ egregoru osoby „A“ odchádzajúci do egregoru osoby „B“.
5		Monológ egregoru osoby „B“ vyvolaný prítomnosťou osoby „A“.
6		Monológ vedomia osoby „A“ odchádzajúci do jeho vlastných egregorov.
7		Posadnutosť osoby „A“ jeho vlastným egregorom. Šípka znázorňujúca informačný tok je vlnitá, aby sme odlíšili variantu 7 od varianty 5: posadnutosť je stav osoby „A“, ktorý nie je spôsobený prítomnosťou osoby „B“.

V tabuľke 1 nie je uvedený variant, v ktorých informácia odchádza do spoločných egregorov osôb „A“ a „B“. Dajú sa však zobraziť zlúčením variantov 2 a 6.

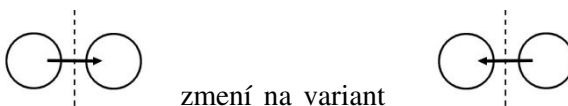
Tabuľka 1 obsahuje prvotné základné varianty, v ktorých sa vyskytuje iba jeden informačný tok. No v skutočnosti môže existovať viacej informačných tokov, v ktorých sa prejavuje aktivita strany „A“. Preto môžeme vytvoriť ešte veľa variantov informačnej aktivity strany „A“ so stranou „B“ pomocou zlúčenia vyššie uvedených variantov, najprv ich budeme zlučovať po dvoch (zo siedmich), potom po troch, po štyroch, až nakoniec zlúčime všetkých sedem základných variantov. Ak je dané, že počet prvotných základných variantov sa rovná 7, tak celkový počet kombinácií⁷ (*premenná N*) informačného vplyvu strany „A“ na stranu „B“ môžeme vypočítať podľa vzorca (1), prevzatého z matematického oboru s názvom kombinatorika:

$$N = C_7^1 + C_7^2 + C_7^3 + C_7^4 + C_7^5 + C_7^6 + C_7^7 \quad (1),$$

kde $C_n^m = \frac{n!}{m!(n-m)!}$ (2),

kde $n! = 1 \times 2 \times 3 \dots \times n$ (zároveň platí $0! = 1$).

Ak všetky takto získané základné varianty informačnej aktivity strany „A“ voči strane „B“ otočíme zrkadlovo voči zvislej prerušovanej čiare, potom získame rovnaké množstvo variantov informačnej aktivity strany „B“ voči strane „A“.

Takto sa variant a rovnako aj všetky ostatné varianty sa zrkadlovo otočia okolo svojej vertikálnej symetrickej osy.

Ak všetky varianty informačnej aktivity strany „A“ voči strane „B“ rozmiestnime do stĺpca, a všetky varianty informačnej aktivity strany „B“ voči strane „A“ do riadku v rovnakej postupnosti, môžeme tak získať tabuľku 2, ktorá je maticou možných variantov informačných tokov pri komunikácii strán „A“ a „B“. Na priesečníku každého stĺpca a riadku sa nám zlučujú príslušné základné varianty aktivity oboch strán a dostávame

⁷ Kombinácie sú matematický termín z odboru kombinatoriky. Tento pojem je definovaný nasledovne: ak máme množinu n predmetov, tak koľkými spôsobmi z nej môžeme vybrať podmnožinu m predmetov (ak nezáleží na poradí vyberania jednotlivých predmetov). Výpočet množstva kombinácií m objektov z celkového počtu n objektov sa ráta podľa vzorca (2).

tak výslednú schému informačných tokov, ktoré medzi nimi počas komunikácie prebiehajú.

Tabuľka 2. Matica možných informačných tokov medzi „A“ a „B“

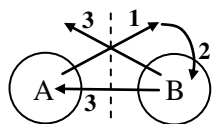
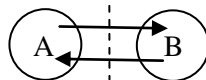
\ „A“	„B“		N
			
...
			
...
N

Ak použijeme vyššie uvedené vzorce (1) a (2) a do premennej **n** dosadíme číslo 7, tak výsledný počet kombinácií (*informačných tokov v komunikácii dvoch ľudí*) bude rovný 127, t.j. aj naša matica bude mať 127 riadkov a stĺpcov a dohromady 16129 buniek. To ale znamená, že bežné ľudské vedomie nebude schopné vnímať tak rozmernú maticu (*mimo zmenených stavov vedomia*), pretože človek v bdelom stave je schopný vnímať maximálne 7 až 9 objektov súčasne a rozlišovať maximálne 15 nespojitých obrazov (situácií) za sekundu. A reálna ľudská komunikácia (*pri jej zobrazení do našej matice*) nemusí byť vôbec statická (*zodpovedajúca jednému prvku matice*), ale môže zodpovedať prechodom od jedného prvku matice k iným.

To znamená, že nakresliť a nabiff'ovať sa túto maticu v celej jej plnosti a detailnosti prvkov je vyložený nezmysel a zbytočnosť. No uvedomiť si a pochopiť algoritmus jej tvorby, počnúc od zvolenia prvotných základných variantov informačnej aktivity jednej zo strán voči tej druhej, vrátane zostavenia samotnej matice s rozmernosťou $N \times N$ — užitočné je. Je to nevyhnutný základ k tomu, aby sme algoritmiku svojej psychiky viedli k vytvoreniu takej obrazovej matice, s ktorou by psychika počas reálnej komunikácie mohla spájať reálny tok informácií, vrátane prechodu komunikácie od jednej bunky matice (*t.j. od jednej schémy*) k druhej. Bez

takejto kontroly nad adresáciou a charakterom informačných tokov nie je možné riadiť komunikáciu ako proces adekvátnej informačnej výmeny.

Pri opore na nami zvolený 2-úrovňový model psychiky (*vedomá úroveň v spolupráci s nevedomo-egregoriálnymi úrovňami*) sa nám práve v tabuľke 2 zobrazuje nami spomínaná ilúzia, o ktorej sme hovorili v tejto kapitole pred začiatkom skúmania procesu informačnej výmeny v ľudskej komunikácii. Alebo inými slovami: v Ja-centricom chápaní sveta sa celá matrica s rozmerom 127×127 redukuje na primitívnu a iluzórnu schému vpravo.

A podľa tejto iluzórnej schémy sú popisované aj všetky dialógy typu: *«Povedal som mu: "...", a on mi na to odvetil: "...»*. Hoci v skutočnosti mohlo všetko prebiehať celkom ináč, napríklad tak, ako je to zobrazené na obrázku vľavo. Šípky, symbolizujúce informačné toky, sú označené číslami, čo zodpovedá poradiu vzniku týchto informačných prúdov počas komunikácie.

To jest, v skutočnosti „A“ povedal niečo „B“, čomu však „B“ nevenoval pozornosť, ale cez jeho podvedomie to prešlo do egregorov „B“ (*informačný tok č. 1*). Egregory „B“ sa pod vplyvom tejto informácie aktivovali a poslali nejakú informáciu do vedomia „B“ (*informačný tok č. 2*). V reakcii na tento informačný tok č. 2 „B“ dáva svoju odpoveď „A“, ktorá vstupuje do vedomia „A“, ale prechádza aj do egregorov „A“ (*informačné toky č. 3*). A takýto opis sa zásadne líši od opisu daného osobou „A“: *«Povedal som mu: "...", a on mi na to odvetil: "...»* — pretože informačný tok č. 1 do vedomia osoby „B“ vôbec nevstúpil, a zdanlivá odpoveď na túto otázku v podobe informačného toku č. 3 vôbec nepredstavuje vedomú odpoveď „B“ na otázku „A“. Takéto situácie sa dajú opísať aj vetou:

Komunikácia prebehla, ale vedomý dialóg a zmysluplná výmena názorov medzi osobami „A“ a „B“ sa nekonala.

A v súčasnosti je, žiaľ, kultúra jednania v spoločnosti taká, že podobné dialógy bez chápania veci či vzájomné ohlupovanie sa prázdnymi rečami — nie sú žiadnou zriedkavosťou.

A tak aj keď nebudeme hlbšie skúmať, o čom debatujú obe strany; a presnejšie algoritmiky spracovania informácií, ovplyvnené pohlavím, režimom psychiky, vzdelaním (*v zmysle informovanosti a ovládania určitých zručností*), náladou oboch strán — tak aj v takejto zjednodušenej

podobe sa nám komunikácia (*ako výmena informácií s predvídateľnými následkami*) bude javiť ako nie práve najľahšie umenie, ktorému súčasná kultúra nielenže neučí, ale ho aj potláča. Robí to preto, lebo proces riadenia davo-„elitárnej“ spoločnosti zahŕňa aj vonkajšie pretínanie nepovolených vzťahov medzi ľuďmi, a jeden zo spôsobov predchádzania vzniku takýchto vzťahov je formovanie systému výchovy tak, aby ľudia pred vstupom do dospelosti stratili zručnosť nadväzovania dialógu s cudzími ľuďmi, ktorá je typická pre väčšinu detí. A osvojenie si davo-„elitárnej“ etikety v tom hrá zďaleka nie poslednú úlohu.

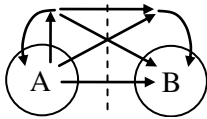
A podstata umenia jednat' (*v zmysle adekvátneho odovzdania informácie a získania odpovede počas jednania*) spočíva v cieľavedomom riadení nevedomo-egregoriálnej „fatamorgány“, ktorá disponuje vlastnou dynamikou a algoritmikou svojej aktivity.

Nevedomo-egregoriálna zložka psychiky je v danom prípade nazvaná „fatamorgánou“, pretože vďaka jej aktivite dojmy strany „B“ z jednania so stranou „A“ sa nemusia zhodovať s tým, čo sa strana „A“ snažila strane „B“ povedať. T.j. charakter hovoreného stranou „A“ je v očiach „B“ skresľovaný podobným spôsobom, ako vlnenie horúceho vzduchu v púšti skresľuje obrazy predmetov a vytvára fatamorgánu. To isté sa týka aj dojmov vytváraných rozprávaním strany „B“ na stranu „A“. Bolo by chybou si myslieť, že nevedomo-egregoriálna fatamorgána je problémom iba jednej zo strán.

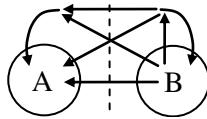
Fatamorgána je ich spoločný problém, a charakter jeho dynamiky a algoritmiky v mnohom závisí od osobnostných kvalít oboch diskutujúcich strán.

V dôsledku toho sa nevedomo-egregoriálna fatamorgána môže chovať inak pri komunikácii „A“ a „B“, a inak pri komunikácii „A“ a „C“. Preto „C“ nemusí poznať „A“ v takých polohách, v akých ho pozná „B“ na základe vlastných rozhovorov s ním. Nevedomo-egregoriálna fatamorgána, ktorá má vlastnú dynamiku a algoritmiku, dokáže vo svojom automatickom (*alebo riadenom treťou stranou*) režime správania jak zjednocovať ľudí v srdečnom bezproblémovom dialógu, tak ich aj rozdeľovať, privádzajúc ich vzťahy do konfliktu napriek ich plánom, želaniam a prejavenej vôli.

Pri takomto chápaní informačno-algoritmického charakteru komunikácie je prvoradou úlohou zaistiť v rámci jednania adekvátnu výmenu informácie.

Informačná
aktivita „A“

Odvetná
aktivita „B“

Ak sa obrátime na maticu variantov informačných tokov v ľudskej komunikácii, ktorú sme si zostrojili v tabuľke 2, tak najplnšiu a najadekvátnejšiu informačnú výmenu v dialógu

zaisťuje vľavo zobrazený variant priameho aj odvetného (*s analogickou štruktúrou tokov*) informačného vplyvu za podmienky, že aj v priamom, aj v odvetnom informačnom vplyve sa všetky toky navzájom dopĺňajú a neobsahujú žiadne antagonizmy. Preto absencia ktoréhokolvek z kanálov nesúceho uvedené informačné toky v komunikácii alebo narušenie princípu ich vzájomného dopĺňania robí celú komunikáciu čoraz menej adekvátnou a úbohejšou.

Samozrejme, musí byť zaistená aj jazyková jednota strán „A“ a „B“.

Tiež sa predpokladá, že **iniciátorom všetkých informačných tokov v priamom aj odvetnom smere pri adekvátnej informačnej výmene má byť vôľa subjektov „A“ i „B“** (*t.j. nič, čo vychádza z nevedomej úrovne psychiky*) vo vyššie uvedenom zmysle slova „vôľa“ ako: schopnosť jednotlivca začleňovať rôzne zdroje, okolnosti a situácie do procesu dosahovania vedomých cieľov (*Inými slovami, vôľa je cieľavedomé aplikovanie svojich schopností*).

A zmysel informácie vo všetkých informačných tokoch musí zodpovedať zmyslu toho, čo vychádza z vedomia „A“ a „B“ a dopĺňať ho. Pritom algoritmika psychiky človeka sa musí automaticky snažiť naladiť do režimu zaisťujúceho najplnšiu a najadekvátnejšiu informačnú výmenu pri nadviazaní dialógu a jej podporu počas dialógu.

Zmysel termínu „adekvátnosť odovzdania informácie“ v aktuálnom kontexte vysvetlíme na nasledovnom príklade: ak „A“ uskutočňuje prostredníctvom svojej vôle zámer odovzdať vedomiu „B“ informáciu o tom, že $2 \times 2 = 4$, tak od „B“ dostáva reakciu, ktorá svedčí o tom, že „B“ pochopil, že podľa „A“ sa $2 \times 2 = 4$, a teda nebude presvedčený, že „A“ mu rozprával o tom, že „voda je mokrá“ alebo $2 \times 2 = 3 \div 5$ (*v závislosti od potrieb a vôle „aritmetika“*). A keďže pozná názor „A“ v otázke „ $2 \times 2 = \dots$ “, tak „B“ sa z rôznych dôvodov nebude môcť v tejto otázke pridrižovať iných názorov presne tak isto, ako keby ho „A“ informoval o svojom názore, že $2 \times 2 = 5$ alebo $2 \times 2 = 3 \div 5$ (*v závislosti od potrieb a vôle „aritmetika“*).

Takže v tomto prípade nejde reč o pravdivosti alebo nepravdivosti danej informácie, ktorú „A“ odovzdáva „B“ alebo naopak, ale o korektnom sprostredkovaní určitej myšlienky od jedného človeka k druhému, t.j. reč je

o otázke kultúry dialógu. Samotná pravdivosť alebo nepravdivosť danej informácie už môže byť predmetom samotného dialógu, je to otázka kultúry priameho alebo nepriameho (*cez druhých ľudí, artefakty, texty*) vnímania Života a analýzy týchto vnemov⁸. Nebavíme sa tu ani o pokusoch riadiť cudzie správanie (*z jednej alebo z oboch strán*) pomocou programovania psychiky alebo na úkor potlačania či deformovania vôle toho druhého. Takéto úmyselné pokusy nie sú v súlade s ideálmi KSB a odporujú jej mravno-etickým princípom.

Napriek tomu, vyššie uvedená otázka riadenia správania druhého človeka na úkor potlačenia alebo deformácie jeho vôle patrí do problematiky zaoberajúcej sa analýzou kultúry jednania a následného vypracovania takej kultúry jednania, ktorá bude vyjadrovať ideály KSB. Je to totiž jeden z množstva možných variantov jednania. Jeho analýza vo vzťahu k ľuďom žijúcim podľa KSB v jej rozvoji je aktuálna, pretože okrem vedomých a úmyselných pokusov riadiť správanie druhých ľudí sa v jednaní môžu aktivovať aj algoritmy podobného charakteru, ktoré kompletne alebo len niektorými svojimi fragmentmi patria nevedomogregoriálnym zložkám psychiky zúčastnených strán.

Keďže medzi variantmi matice informačných tokov v komunikácii dvoch ľudí (*tabuľka 2*) nie je táto problematika zobrazená, tak sa k nej vrátíme. Jej analýzu začneme tým, že znova zopakujeme:

Tie najťažšie úlohy implementácie KSB do života sa netýkajú života spoločnosti ako celku (*jej vnútornej sociálnej štruktúry a organizácie*) ani jej politickej ideologizácie či „deideologizácie“, netýkajú sa ani ekonomiky, umenia a pod., ale týkajú sa duchovného života každého jednotlivca tvoriaceho spoločnosť (*života v jeho „vnútornom svete“*). Je to naozaj tak, pretože práve *život človeka v jeho „vnútornom svete“ priamo a najplnšie odráža organizáciu jeho psychiky*, a organizácia psychiky množstva ľudí jednoznačne určuje vnútornú štruktúru a organizáciu života spoločnosti ako celku, organizáciu spoločnosťou generovaných egregorov a charakter ich vzájomnej vloženosti (hierarchie).

⁸ Teóriu a praxou poznávania Života a metodológiou odhaľovania pravdy sa zaoberá kniha VP ZSSR „Dialektika a ateizmus: dve nezlučiteľné podstaty“. V nej je opísaný tandemový režim činnosti, ako jeden z najefektívnejších prostriedkov na odhalenie a prekonanie chybného subjektivismu prostredníctvom uvedenej kultúry jednania.

Zatiaľ sa šírenie informácie KSB v spoločnosti podobá „štepeniu“ (v ovocinárskom zmysle)⁹. **Štepia sa ušľachtilé znalosti do menej ušľachtilých mravno-psychologických podpníkov tých, ktorí sa oboznamujú s materiálmi KSB.**

Čo sa týka nesúlady medzi Znalosťami a mravno-psychologickým pozadím čitateľov, tak tu nie je principiálny rozdiel medzi tými, ktorí sa radia medzi prívržencov uskutočňovania ideálov KSB v živote, a tými, ktorí sú odporcami KSB, lebo ju vnímajú ako nezmysel alebo zákernosť s cieľom ďalšieho zotročovania ľudstva.

Osobná duchovnosť jedných aj druhých vo všetkých jej aspektoch (biopol'ovom, energetickom, informačno-algoritmickom, vrátane mravných kritérií osobnosti) je v značnej miere produktom davo-„elitárnej“ kultúry. Je viac nastavená k tomu, aby z pokolenia na pokolenie automaticky reprodukovala davo-„elitarizmus“, než aby kolektívnym úsilím cieľavedome splodila počas historicky krátkeho obdobia iný spôsob života globálnej civilizácie, v ktorej by medzi ľuďmi panovala Láska od Boha a ľudstvo by stabilne žilo v súlade s biosférou — čo je ideál, o ktorý sa usiluje KSB.

Preto nevedomo-egregoriálne sklony (prevzaté z minulej kultúry v priebehu formovania osobnosti) reprodukovat' davo-„elitárne“ vzťahy sú vlastné aj skutočným stúpencom¹⁰ KSB a nevyhnutne sa prejavujú v algoritmike nevedomo-egregoriálnej fatamorgány pri ich jednaní jak s inými stúpenkami KSB, tak aj s ľuďmi nemajúcimi žiadnu predstavu o KSB. A keďže sa to deje pod pláštikom KSB, tak v žiadnom z prípadov to neprináša nič dobré ani samotným stúpencom KSB, ani zvyšnej spoločnosti, pretože:

- objektívne ide len o imitáciu života na základe KSB;
- ak druhí ľudia odhalia takéto davo-„elitárne“ prejavy a nebudú schopní komunikovať v duchu kvalitatívne inej algoritmiky, tak to bude:
 - vyvolávať nezhody a konflikty medzi skutočnými stúpenkami KSB, narúšať ich kolektívnu činnosť

⁹ Prenesenie mladého výhonku s púčikmi ušľachtilej odrody na podpník menej ušľachtilej odrody drevín. – pozn. prekl.

¹⁰ O pokrytcoch tu hovoriť nebudeme, pretože od pokrytectva ich neočistí nik iný, len oni sami, a to skutočným úsilím po prehodnotení svojho doterajšieho života a budúcich plánov.

v spoločnom vonkajšom svete, čo vytvorí ilúziu neefektívnosti KSB a jej nepoužitelnosti v živote;

- vyvolávať negatívny postoj k celej KSB zo strany ľudí, ktorí si o nej prvý dojem vytvorili práve z jednaní s takými stúpecami, ktorí v ňom prejavujú svoju podriadenosť davo-„elitizmu“. A keďže nie sú schopní rozlíšiť, čo v tomto jednaní bolo v súlade s KSB, a čo zdedené z davo-„elitárnej“ kultúry, tak všetkých stúpeňcov KSB budú „hádzat“ do jedného vreca“ a hodnotiť ich ako nebezpečnú totalitnú sektu.

A v takomto hodnotení budú mať pravdu, pokiaľ si stúpenci KSB (*každý sám v sebe*) nevypracujú a neosvoja takú osobnú kultúru jednaní, v ktorej sa nebudú prejavovať prvky davo-„elitizmu“ v jednaní s inými ľuďmi: **pätolizačstvo a líškane** sa rôznym ľuďom, nadriadeným a pod.; **pohrdanie a povýšenectvo** voči zdanlivo nezaujímavým ľuďom, ktorí sa snažia nadviazať kontakt s nejakým stúpeňcom KSB, a tým skôr, ak je to niekto, kto sa na základe KSB stal „autoritou“; **vytváranie psychologického tlaku alebo tlaku okolností** (*ich súhry, pomocou štruktúrneho alebo eggregoriálneho riadenia*), stavajúc tak druhého človeka do závislosti (*možno bezvýhodiskovej*) s cieľom podriaďiť ho korporatívnej činnosti, lebo je nositeľom určitých kvalít alebo má prístup k určitým zdrojom a môže ich riadiť; rafinovaný **prienik do cudzej psychiky a podriadenie si cudzej vôle** alebo jej deformovanie¹¹, a pod.

Špeciálne si všimnite, že v predchádzajúcich odsekoch nehovoríme o úmysloch stúpeňa KSB pred tým, ako začne s niekým jednať; nehovoríme ani o jeho vlastnom zhodnotení rozhovoru po jeho skončení, ale reč je o dojme, ktorý počas rozhovoru vyvolá v inom človeku; reč je o tom, ako daný človek tieto dojmy vyhodnotí alebo ako ich bude tlmočiť ľuďom, ktorým dôveruje. A tých variantov vyhodnotenia dojmov z rozhovoru (*najmä prvého*) so stúpeňcom KSB nie je veľa:

- Je to dobrý človek a rozumie veciam, ktoré môžu byť užitočné pri riešení mojich osobných problémov, problémov mojich blízkych alebo aj celého ľudstva. S KSB sa musím zoznámiť dôkladnejšie.

¹¹ „Ja chcem...“ — to je vedomý prejav vôle; ale „zachcelo sa mi...“ — to je konštatovanie faktu aktivácie podvedomého sklonu k čomusi, čo môže byť aj následkom prejavu vôle iného človeka cez nevedomé úrovne toho, komu sa náhle čosi „zachcelo“.

- Sú to zaujímavé myšlienky a bolo by dobré, ak by spoločnosť žila tak, ako to hovoria, ale celé je to len „romantizmus-idealizmus“, moc patrí stúpencom iných pohľadov na svet a zmeniť sa to nedá.
- Ja to nepotrebujem. Som realista a v živote mám iné ciele: venovať sa svojej práci, zarábať peniaze, budovať kariéru, starať sa o dom, zachraňovať Vlasť, ... (*zbytočné vyškrtnúť, potrebné dopísať*).
- Je to zombi — obeť totalitnej sekty a propagátor totalitnej ideológie:
 - KSB-ovciam sa treba zďaleka vyhýbať;
 - Treba preniknúť medzi KSB-ovce, dostať sa v ich hierarchii na vysoké miesto a vytážiť z toho dividendy, keď sa dostanú k moci;
 - S KSB-ovcami, s ich ideológiou a činnosťou treba nekompromisne bojovať, aby sa títo ťažkí zástancovia totality nedostali k moci.
- Šok!!! ... A prebratie sa zo šoku bez prehodnotenia svojej mravnosti, videnia a chápania sveta, ale konanie podľa vzoru „počúvam a som celý váš, odteraz som stúpencom KSB, využite ma, povedzte, čo treba, aby som robil...“ (*podobne, ako sa Šavol, prenasledovateľ prvých kresťanov, stal na ceste do Damasku nielen „kresťanom“, ale aj apoštolom Pavlom*);
- Všetko je mi v podstate jasné, no budeme s tým bojovať, pretože sme stúpenci iného modelu toho, čo nazývate davo-„elitizmus“, vám ho ale vysvetľovať nebudeme¹². Je nám jedno, či zvesť o KSB priniesol človek alebo zombi, ale vašich „zombi“ využijeme proti KSB i vám. A aby bol efekt diskreditácie KSB v dave ešte silnejší, tak infiltrujeme do KSB aj našich zombi, a tí už privedú vaše dielo úspešne ku krachu.
- Teoreticky je KSB fajn, no prečo je medzi jej stúpenkami tak veľa tých, ktorých etika a činy sa nezhodujú s ideami, ktoré sú jednoznačne popísané v materiáloch KSB? Spravodlivú spoločnosť nie je možné vybudovať z darebákov. Čo teda s darebákmi robiť? Žeby mal predsa len pravdu ten malý chlapec Soso Džugašvili?

Posledná otázka je v danom kontexte nutná, treba ju však vysvetliť, preto urobíme malú odbočku od hlavnej témy.

¹² Snáď len po upadnutí do hystérie. A takéto záchvaty hystérie boli vidieť.

Odbočenie od témy:

*O tom, ako E. Radzinský nepochopil seba,
Stalina a jeho epochu*

Edvard Radzinský (*spisovateľ, no v minulosti známejší ako dramaturg, scenárista, dnes sa venuje písaniu životopisov a historicko-analytických diel*) v roku 1997 napísal knihu „Stalin“, ktorá do dnešného dňa mala niekoľko reedícií a je o ňu stále záujem spolu s ďalšími jeho akoby historicko-analytickými dielami. Je v nej takáto pasáž:

«Skúsime teda pochopiť nášho inteligenta (*v predchádzajúcom texte šla reč o historických listoch Bucharina Stalinovi z väzenia — naše spresnenie v citáte*) — pravdivého klamára, slabého siláka, ušľachtilého podliaka, smelého zbabelca a pritom nesmierne talentovaného, dokonca aj vo svojom ponižovaní. On nikdy nepovie: „Mám strach z hnevu týchto príšerných ukrutných ľudí“, ale určite si vymyslí nejakú veľkú ideu, zdôvodnenie. Ako ho len chápem a ... milujem! Veď ja som tiež dieťa strachu. Celý môj vedomý život prebehol v krajine Strachu. „Zľutujte sa. Ty ma dobre poznáš, pochopíš...“ (*táto veta, ako možno pochopiť z citovaného fragmentu, je z listu Bucharina Stalinovi — naše spresnenie v citáte*).

Áno, Stalin ich poznal dobre. A preto si vymyslel procesy». (E. Radzinský, „Stalin“, Moskva, «Vagrius», 1997, str. 408, 409).

Radzinský tak priznáva, že mravnosť a etika jednej z najuctievanejších (*domácou liberálnou inteligenciou*) „nevinných obetí stalinizmu“ nebola práve najlepšia. A hoci tento fakt priznáva, tak nechápe, že človek s takouto mravnosťou a etikou nemôže byť nevinný¹³.

¹³ Napríklad v súkromnom liste Stalinovi z väzenia (*po vynesení rozsudku smrti*) N. I. Bucharin píše, že sa v minulosti pretvaroval, t.j. že podryval štátnosť ZSSR, a snaží sa J. V. Stalina presvedčiť o tom, že teraz sa už definitívne uistil o Stalinovej pravde a ten sa môže na neho plne spoľahnúť. Avšak Stalin potreboval Bucharinovu pomoc práve vtedy, keď sa pretvaroval — rovnako ako „apoštol“ Judáš.

Úryvky akéhosi predsmerného listu N. I. Bucharina (*údajne nájdeneho v zásuvke stola J. V. Stalina v jeho kremel'skej kancelárii po jeho smrti*) boli čítane 5. marca 1993 v rádiu „Sloboda“ v jednej z jeho relácií. Prepis listu z odvysielanej relácie uvádzame v Prílohe 2. Stojí za to si všimnúť, že E. Radzinský vo svojej knihe spomína nejaké predsmerné listy N. I. Bucharina, no neuvádza ich ani v plnom znení, ani úryvky citátov. Robí tak podľa nás

A nepochopil to hlavné, tentokrát vo vzťahu k sebe: o tejto epoche nemôže písať niekto, kto je „dieraťom strachu“¹⁴.

Popri svojich historicky neadekvátnych výrokoch na tému „Stalinov pád a Stalinove činy“ uvádza E. Radzinský aj svedectvo o príhode zo Stalinovho raného detstva, o jeho postoji k darebáctvu a pravdivernosti:

«Jeho kamarát Darišvili raz spomínal, ako im babka čítala Evanjelium, príbeh o Judášovom zradnom bozku. Maličký Soso, celý nespokojný, sa spýtal:

— A prečo Ježiš nevytasil šablú?

— To nebolo treba, — odvetila babka. — Bolo treba, aby sa obetoval pre našu spásu.

To však maličký Soso nevedel pochopiť: celé detstvo ho učili odpovedať úderom za úder. Tak sa teda rozhodol pre tú najpochopiteľnejšiu vec — pomstiť sa Židom! Už vtedy vedel organizovať veci a zostať pritom stranou, aby sa vyhol pred ťažkou rukou svojej matky. Sosov plán zrealizovali jeho malí kamaráti, vpustili do synagógy sviňu. A hoci ich odhalili, tak Sosa neprezradili. Čoskoro nato pravoslávny kňaz v kostole hovorí svojim veriacim: „Medzi vami sú zblúdilé ovečky, ktoré pred pár dňami spáchali bohorúhačstvo v jednom z Božích domov“. Toto Sosovi nešlo do hlavy. Ako možno obhajovať ľudí inej viery?» (tá istá kniha, str. 32)

Už v detstve bol postoj J. V. Stalina k udalostiam v Getsemanskej záhrade jedným z ukazovateľov mravno-svetonázorovej „kostry“ („piliera“) jeho osobnosti. Avšak E. Radzinský situáciu prekrúca. Malý Soso pri udalostiach v Getsemanskej záhrade nedokázal pochopiť to, ako možno tolerovať darebákov. No aby E. Radzinský nemusel skúmať túto pre neho (*a pre mnohých*) mrzutú otázku o podstate darebáctva ako takého, a konkrétne jeho vlastného, tak sem pridol aj epizódu so sviňou vpustenou deťmi do synagógy.

Babka, ktorá čítala deťom Nový zákon, nemala možnosť si prečítať aj Korán, na rozdiel od našich dnešných spoluobčanov, vrátane

preto, lebo N. I. Bucharin sa v nich prejavil tak... že nevzbudzuje sympatie ani ako osoba, ani ako politik či štátny činiteľ.

¹⁴ «... a zbabelosť je nepochybne jedna z najhorších ľudských chýb. Tak hovoril Ješua Ha-Nocri. Nie, filozof, nesúhlasím s tebou: je to tá najhoršia ľudská chyba!» (*M. A. Bulgakov, „Majster a Margaréta“ — jeden z monológov v Pilátových snoch*).

E. Radzinského, a preto nepoznala iné názory na Ježišov osud a nemala možnosť porozmýšľať nad tým, čo sa naozaj stalo. Korán poskytuje inú verziu toho, čo si želal Boh, odlišnú od cirkevnej, ktorou sa riadila babka:

«Oni ho (*Ježiša*) nezabili a neukrižovali, len sa im to zdalo; a, **vskutku**, tí, ktorí sa o tom dohadujú (*t.j. nesúhlasia s koranickým svedectvom*), — sú na pochybách a **nič o tom nevedia**, len predpokladajú (*Sablukov: «riadia sa len dohadmi*). **Pravdaže** ho (*Krista*) nezabili (*Sablukov: «— je to dobre známe»*), nie, Boh ho pozdvihol k Sebe: veď Boh je mocný (*Kračkovský: «veľký»*) a múdry! **A vskutku**, z ľudí Písma niet nikoho, kto by mu neuveril pred svojou smrťou, a v deň vzkriesenia on bude proti nim svedkom!» (*súra 4:156, 157, všetky zvýraznenia a poznámky v zátvorkách sú naše*)¹⁵.

Rovnako aj epizóda so „znesvätením“ synagógy ako domu Božieho je mimo tému, ak sa na to pozrieme nie cez hodnotenie E. Radzinského, ale cez Život. Nebolo to bohorúhačstvo, ale tiež to malo priamy súvis s otázkou darebáctva a postoja k darebákovi. Jak v synagóge, ktorú mali znesvätiť deti vpustením svine, tak aj v kostole učia tomu, že Boží Zámer sa odráža v nasledovnej sociologickej doktríne:

«**Nedávaj na úrok svojmu bratovi** (*podľa kontextu súkmeňovcovi-židovi*) **ani striebra, ani chleba, ani hocičo iné, čo je možné dávať na úrok; cudzincovi** (*t.j. nie-židovi*) **dávaj na úrok, aby ťa pán boh tvoj** (*t.j. diabol, ak sa skrz svedomie pozrieme na podstatu úrokového parazitizmu*) **požehnal vo všetkom, čo sa robí rukami tvojimi na zemi, do ktorej ideš, aby si v nej vládol**» (*posledné sa týka nielen staroveku a nielen Palestíny obetovanej starovekým židom, pretože toto je prevzaté nie zo správy o rozširovaní jediného zvitku dajakého chorobopisu, nájdeného v ruinách starovekej psychiatrickej liečebne, ale zo súčasnej, masovo publikovanej knihy, propagovanej všetkými cirkvami a častou „inteligencie“ ako večnej pravdy, danej akoby Zhora*) — *Deuteronómium, 23:19, 20. «A budeš vládnuť nad mnohými národmi, a oni nad tebou vládnuť nebudú»* — *Deuteronómium, 28:12. «Vtedy synovia cudzincov* (*t.j. nasledovné pokolenia nie-židov, ktorých predkovia vliezli do zámerne nesplateľných*

¹⁵ O adekvátnosti tohto koranického svedectva a nemožnosti jeho vyvrátenia pomocou biblických textov viď práce VP ZSSR: „*Otázky pre Jána, metropolitu Petrohradského a Ladožského, a hierarchiu Ruskej pravoslávnej cirkvi*“, „*K Božiemu kráľovstvu...*“, „*«Majster a Margaréta»: hymna démonizmu alebo Evanjelium oddanej viery?*“.

dlhov voči plemenu úžerníkov-spoluveriacich) budú stavať tvoje múry (takto teraz mnohé rodiny arabov-Palestíncov vo svojom živote závisia od možnosti pracovných ciest do Izraela) a ich králi ti budú slúžiť („Ja som žid kráľov – vyjadrenie jedného z Rothschildov na nevydarený kompliment na jeho adresu: „Vy ste kráľ židov“); lebo vo svojom hneve som ťa ničil, ale vo svojej priazni budem k tebe milostivý. I budú tvoje brány otvorené, nebudú sa zatvárať ani vo dne, ani v noci, aby bolo k tebe prinášané bohatstvo národov a boli privádzaní ich králi. Lebo národy a kráľovstvá, ktoré ti nebudú chcieť slúžiť, zahynú, a také národy budú úplne vykorenené», — *Izaiáš, 60:10-12*.

E. Radzinský sa odvoláva na autoritu predstaviteľa cirkvi, ktorý detské (*zd'aleka nie*) šibalstvo označil za bohorúhačstvo¹⁶, nepovediac ani slovko o vyššie uvedenej doktríne, o jej mravnosti. Avšak existuje názor, že táto doktrína je hanebná a za Bohom inšpirovanú ju označujú práve odpadlíci od Boha. Preto Biblia ako celok je bohorúhačská kniha, a bezducho-tradičný súhlas veriacich s ňou je darebáctvo¹⁷.

¹⁶ Aj keď predstava, že by si pravoslávny kňaz pred rokom 1917 dovolil synagógu verejne nazývať „Božím domom“, vyvoláva hlboké pochybnosti.

¹⁷ Ak niekto nemá dosť duchovnej sily, aby na základe svedomia súhlasil s vyjadreným názorom a preskočil ohradu tradičnej kultúry, tak by mal vedieť, že existujú aj iné tradície a zišlo by sa mu porozmýšľať o svojom priamom vzťahu s Bohom, ktorý je, mimo tradície. O podstate biblickej doktríny hovorí priamo a jednoznačne napríklad Korán, kapitola 2:

«276(275). Tí čo požierajú úroky, znovuvstanú iba takými, akým znovuvstane ten, koho zráža satan svojim dotykcom. To preto, že hovorili: „Veď obchod a úrok je to isté“ (*v preklade Sablukova: „lichva je to isté, čo zisk pri obchode“*). Ale Boh povolil obchod a zakázal úrok. Ku komu príde napomenutie od jeho Pána a ovládne sa, tomu sa odpustí, čo bolo predtým: o jeho skutkoch rozhodne Boh; a kto sa neovládne, tí sú obyvateľmi ohňa, oni v ňom večne žijú!

277(276). Boh ničí úrok a pestuje milodar (*Sablukov: Boh stahuje z užívania lichvu, no prebytočnú silu <lepšie: silu lichvy> odovzdáva milodaram*). V pravde, Boh nemá rád žiadneho neverného hriešnika. (277). A tí čo uverili, a konali dobro, modlili sa a dávali očistenie — im patrí ich odmena u Pána; nemusia mať strach, a nebudú zarmútení!»

V Koráne dané objasnenia ohľadom Kristovho osudu po jeho modlitbe v Getsemanskej záhrade a ohľadom práva na úžerníctvo sú hlavnou príčinou toho, prečo sa v euroamerickej civilizácii cielene pestuje predpojatý a pohrdavý vzťah ku Koránu a islamu. Jedným z prejavov takéhoto vzťahu je aj neprekladanie arabského slova „Alah“ (*v preklade „Boh“*) do miestnych jazykov v rôznych prekladoch Koránu, aby tak v ľuďoch vznikol dojem, že Alah nie je Boh, tvorca a všedržitel', ale celkom iný subjekt neznámeho či vyložené démonického pôvodu.

Vzhľadom na tento názor, zdanlivo chuligánsky výstrelok detí so sviňou a synagógou nie je tak jednoznačným činom, ako ho hodnotí E. Radzinský: v tomto detskom čine sa objektívne prejavilo intuitívno-podvedomé odmietnutie cirkevno-pravoslávnej tolerancie darebáctva, ktorej ľudí učili a učia synagóga s cirkvou.

Tento čin nie je tak jednoznačný aj preto, lebo E. Radzinský ho doplnil o epizódu, v ktorej malý Soso úmerne svojmu detskému chápaniu nastoľuje otázku ochrany spravodlivosti pred darebáctvom všetkými možnými prostriedkami (*vrátane zbraní*), teda otázku ktorej sa E. Radzinský vyhýba ako čert krížu vo všetkých svojich písomných aj ústnych prejavoch. A kým deti svojimi znalosťami a rozumom nemali na viac, než aby takto v kultúre dospelých prejavili svoj odpor k tolerancii darebáctva (*maskovaného mýtom o tom, že Biblia v jej „svetovom zákulisím“ sformovanej podobe, je inšpirovaná Bohom*), tak dospelý Stalin mal už iné výsledky¹⁸. No Radzinský sa pridržiaval názoru, že ohavná biblická doktrína skúpenia celého sveta na základe rasového židovského monopolu na úžerníctvo je inšpirovaná Bohom¹⁹, a preto bol preňho Stalin nepolepšiteľným darebákom už od detstva, ktorý po príchode k moci zlikvidoval množstvo pravdivých klamárov, ušľachtilých podliakov, smelých zbabelcov, nesmierne talentovaných vo svojom ponižovaní. No spravodlivá spoločnosť nemôže byť vybudovaná z darebákov. Čo teda robiť s darebákmi? Možno predsa len mal pravdu malý Soso Džugašvili, keď sa pýtal „*prečo Ježiš nedostal šabľu?*“.

¹⁸ Vid' práce VP ZSSR: „Obzri sa v hneve“, „Je čas o Stalinovi pohovoriť...“, „Ford a Stalin: O tom, ako žiť ľudsky“.

¹⁹ Svoju knihu o Stalinovi končí slovami:

«Po troch týždňoch nastal august 1991. Dav plienil pamätníky Boholeninovi a rozbíjal okná v posvätnej budove Ústredného výboru jeho strany...»

Veľké impérium ZSSR, vybudované Pánom na večné časy, sa s prekvapujúcou rýchlosťou rozšpalo na prach.

Babylonská veža a Veľký sen prestali existovať.

„Beda, beda, veľké mesto Babylon, mesto tak mocné, lebo v jedinu hodinu prišlo tvoje odsúdenie“ (Zjv. 18:10).

„Ja som prvý a posledný, okrem Mňa nieta Boha“ (Izaiáš 44:6).

Tieto slová Svätej knihy musel dobre poznať žiak Duchovného seminára, malý Soso Džugašvili, ktorý vstúpil do histórie pod menom Stalin».

Soso túto knihu poznal, mal však na Boha lepší názor, než E. Radzinský, a nepripisoval Bohu ohavnosti, ktorých je Biblia plná vo svojej Starej aj Novej klobete. Stalin to dokázal celým svojím životom.

Presne o tomto bola naša otázka v poslednom odseku pred odbočením od hlavnej témy. A toto nebola ojedinelá príhoda v živote Sosa Džugašviliho ešte predtým, než sa nestal Kobom a Stalinom, stále hľadal spôsoby a metódy vykorenenia darebáctva zo života spoločnosti:

*Chodil od domu k domu,
klopúc na cudzích dverách,
So starou dubovou lutnou,
prostou piesňou na perách.*

*V jeho nápeve i piesni,
Čistá ako slnečný deň,
Zvučala veľká pravda —
Vznešený sen.*

*ON SKAMENENÉ SRDCIA,
DOKÁZAL PRIMÄŤ BIŤ.
ROZUM SPIACI V TEMNOTÁCH,
VEDEL MNOHÝM PREBUDIŤ.*

*No ľudia, strativší Boha,
Nosiaci v srdci tmu,
Kalich plný jedu
Nachystali mu.*

*Povedali: „Prekliaty bud’!
Vezmi a pi do dna ...
Tvoja pieseň je nám cudzia,
Tvoja pravda nepotrebná!“*

Darebáci ani pokrytci vo veku 18 až 19 rokov básne s takouto tematikou nepíšu. Jednu zo strof básne sme zvýraznili veľkými písmenami, pretože obsahuje odpoveď na otázku, čo je vyššou alternatívou k šabli ako symbolu ochrany spravodlivosti pred darebáctvom silovým spôsobom. Jediné, o čom

sa v básni nepíše je to, že človek nie je len živým rozochveným srdcom, reagujúcim na Život a vplývajúcim na jeho priebeh²⁰, človek nie je len rozumom a dôverou k Bohu a v ideály, ale ešte je aj vôľou, ktorá dokáže tieto ideály v živote zrealizovať a ochrániť — ak treba, tak aj so zbraňou v ruke.

A prečo J.V.Stalin držal vo svojom pracovnom stole v Kremli predsmrtný list N. I. Bucharina? — možno preto, že nemal znalosti a zručnosti, ktoré by mu včas umožnili pomôcť N. I. Bucharinovi získať moc nad svojou vlastnou psychikou, čo by mu umožnilo vyhnúť sa potupnej smrti pokrytca a odpadlíka od ideálov budovania spravodlivej spoločnosti pre všetkých...

Ďalej budeme pokračovať v základnom texte.

* *
*
*

Lenže otázka ohľadom darebáctva a jeho prejavov v živote spoločnosti má jedno špecifikum, skúmaniu ktorého sa publicisti väčšinou vyhýbajú:

- Takých darebákov, ktorí pri plánovaní svojich činov si uvedomujú, že sa v nich objektívne odráža zlý úmysel, a následne vytrvalo a cieľavedome realizujú tieto plány v živote, takých je v celej spoločnosti len malé percento.
- Drvivá väčšina prejavov objektívneho darebáctva v Živote vzniká následkom toho, že zdanlivo obyčajní ľudia (*vd'aka charakteru ich výchovy v davo-„elitárnej“ kultúre*) žijú prevažnú časť svojho vedomého života pod vplyvom algoritmiky nevedomo-egregoriálnej fatamorgány, nepremýšľajúc nad mravnými určitosťami „Dobro — Zlo“, ale žijúc ako subjekty bez vôle alebo v podriadenosti rôznym existujúcim egregarom noosféry.

Neschopnosť skoncovať s nevedomo-egregoriálnou fatamorgánou počas komunikácie je len jedným z prejavov podriadenosti jedinca jeho vlastnej nevedomo-egregoriálnej zložke psychiky, čo je typické pre drvivú väčšinu obyvateľov našej planéty a obzvlášť pre obyvateľstvo takzvaných „vyspelých krajín“.

²⁰ Dokonca aj materialistická veda začiatkom 1970-tych rokov dospela k názoru, že srdce funguje v organizme nielen ako jedna z púmp na prečerpávanie krvi, ale aj ako anténa (*prijímač a vysielateľ vibrácií*).

A keďže noosféra a ňou generovaná nevedomo-egregoriálna fatamorgána je naše spoločné dedičstvo, tak tí, čo chápajú, že človek nesmie žiť bez vôle ani byť podriadený nevedomo-egregoriálnej fatamorgáne, sa musia podľa toho aj správať: — cieľavedome a priamo vplývať na egregory noosféry, meniac ich algoritmiky a informačný obsah, a nadväzovaním komunikácie s druhými ľuďmi pomáhať prebúdzat' ich rozum, vieru a vôľu, pretože nikto nedokáže svojou osobou nahradiť celé ľudstvo.

Ak takéto správanie v spoločnosti chýba, potom v nej nutne vznikajú rôzne formy inkvizície ako systémového prostriedku na ochranu koncepcie riadenia života spoločnosti pred jej protivníkmi a pred tými, ktorých chyby v interakcii s nevedomo-egregoriálnou fatamorgánou sú príliš časté a majú závažné následky pre okolitých ľudí. Vzhľadom na našu situáciu existujú dve možnosti vzniku inkvizície: buď vo vzťahu k stúpencom KSB, alebo vo vzťahu k odporcom KSB.

Avšak ani jeden z inkvizitórskych variantov nezodpovedá ideálom KSB²¹. No keďže princíp „*vyberaj si z dvoch možností, tretej niet*“ sa v živote moc nedodržiava, tak stúpenci inkvizitórskych variantov a ľahostajný dav môžu utŕžiť mystickú reakciu za svoju snahu o inkvizitórsky davo-„elitarizmus“ a ľahostajnosť k prebiehajúcim udalostiam. Podstatu tejto reakcie môže vystihovať shakespearovská fráza: „*mor na oba vaše rody!*“ — t.j. následkom aktivácie určitých katastrofických geofyzikálnych a biosférických faktorov sa početnosť človeku sa podobajúcich jedincov prudko zníži na úroveň, pri ktorej dosiahnutá efektívnosť kultúry jednania a riadenia matrično-egregoriálnych procesov umožní preživším a ich potomkom rozvíjať sa smerom k Ľudskosti. Možnosti lekárskej vedy a „MČS²²“ nebudú dostatočné vzhľadom na rozsah novej pohromy.

Alternatívou k jednému aj druhému variantu je vypracovanie a šírenie v spoločnosti takej osobnej kultúry jednania, ktorá je bližšia k normám Ľudskosti než osobné kultúry jednania sformované v davo-„elitarizme“, pretože znalosti a zručnosti sa lepšie šíria v rámci komunikácie, než pri tajupnej uzavretosti pokročilých individualistov. Vzhľadom na túto životnú potrebu, komunikácia v duchu KSB nesmie mať davo-„elitárny“ charakter

²¹ A nezodpovedá ani ideálom Kresťanstva, pretože ak by bola inkvizícia potrebná na realizáciu Zámeru, tak Kristus by ju ustanovil sám ešte počas svojho prvého príchodu.

²² Záchranne služby Ministerstva pre mimoriadne situácie.

ani na základe vedomej a zámernej snahy pokrytco, ani na základe nevedomo-egregoriálnych automatizmov, ktoré sú dnes charakteristické pre psychiku väčšiny ľudí, vrátane úprimných stúpenčov KSB.

Po týchto slovách sa znova vrátime k skúmaniu párovej komunikácie, teraz však nebudeme zameriavať pozornosť na štruktúru informačných tokov a ich obsah, ale na charakter komunikácie. Keďže základ osobnej hierarchie davo-„elitarizmu“ tvorí bezvýhradné podriadenie sa jednej osobe druhej (bez ohľadu na sprievodné okolnosti), a rovnako aj ochota podriaďiť sa, tak prítomnosť alebo neprítomnosť takýchto prejavov v párovej komunikácii bude zaujímať aj nás. Za uvedených predpokladov existujú v komunikácii tri varianty vplyvu **konkrétnej** osoby „A“ na **konkrétnu** osobu „B“:

1. Osoba „A“ nevyvoláva v osobe „B“ nič typické pre davo-„elitarizmus“, komunikácia teda prebieha ako „**rovný s rovným**“.

Ak sa obe osoby nachádzajú ešte aj v ľudskom režime psychiky²³, tak sa jedná o normálnu ľudskú komunikáciu. Avšak komunikácia „rovný s rovným“ sa môže vyskytnúť aj pri iných režimoch psychiky jednotlivých strán. Môže to byť spôsobené vonkajšími okolnosťami tlačiacimi na obe strany, a nie typom režimov ich psychiky.

2. Osoba „A“ vysiela osobe „B“ signál na aktiváciu v sebe algoritmiky „**podriaď sa!**“, t.j. „A“ sa chová pánsky a objektívne sa snaží podriaďiť si „B“.

Tento fakt môže prebiehať podvedome a nemusí to zaregistrovať ani jedna zo strán, no môže si to všimnúť niekto tretí.

3. Osoba „A“ vysiela osobe „B“ signál na aktiváciu v sebe algoritmiky „**podriaď si ma!**“, „A“ sa chová lokajsky a objektívne sa snaží podriaďiť sa osobe „B“. Vyzýva „B“, aby nad ním vládol.

Tento fakt môže prebiehať podvedome a nemusí to zaregistrovať ani jedna zo strán, no môže si to všimnúť niekto tretí.

No keďže skúmame párovú komunikáciu, tak tie isté možnosti sa môžu vzťahovať aj k druhej osobe. Preto kvalitu komunikácie opisuje matica znázornená v podobe tabuľky 3. Aby sme ju zbytočne nepreplňovali

²³ O typoch režimu psychiky sa možno dočítať viac v prácach VP ZSSR „Dialektika a ateizmus: dve nezlučiteľné podstaty“, „Od antropoidnosti k ľudskosti“, „Dostatočne všeobecná teória riadenia“, „Smutné dedičstvo Atlantídy“ a v ďalších.

textom, tak jednotlivé jej prvky označíme tak, ako sa to zvykne robiť u matic v matematike: písmenom s dvomi indexmi, z ktorých prvý znamená číslo riadku a druhý číslo stĺpca. Potešujúce je, že matica má 9 buniek, t.j. obyčajný človek si môže uvedomovať celú maticu v bežnom bdelom stave.

Tabuľka 3. Matica možnej kvality párovej komunikácie

«B» sa chová k «A»:	ako rovný k rovnému	pánsky	lokajsky
«A» sa chová k «B»:			
ako rovný k rovnému	C_{11}	C_{12}	C_{13}
pánsky	C_{21}	C_{22}	C_{23}
lokajsky	C_{31}	C_{32}	C_{33}

Maticu máme vytvorenú, takže môžeme popísať význam každého z jej prvkov. No skôr než to spravíme, musíme ešte poukázať na dva faktory, ktoré ovplyvňujú komunikáciu a nie sú v našej matici priamo zobrazené.

Po prvé, každá zo strán sa môže nachádzať v jednom zo štyroch typov režimu psychiky. Takže ak mám skúmať párovú komunikáciu s ohľadom na túto skutočnosť, tak budeme musieť skúmať 16 variantov matice kvality komunikácie osoby „A“ s osobou „B“. Inými slovami, prvky matice kvality komunikácie (*tabuľka 3*) dostanú ešte tretí index, ktorý bude mať hodnoty 1 až 16.

Po druhé, možnosť komunikácie môže závisieť aj od koncepcie organizácie života spoločnosti, podľa algoritmiky ktorej žije každá zo strán jednania, možno si to ani neuvedomujú. Inými slovami, závislosť možnosti komunikácie od koncepcie organizácie života spoločnosti znamená, že témy rozhovoru, o ktorých sa debatuje v rámci jednej koncepcie, sú nielenže tabuizované v rámci inej koncepcie, ale zdanlivo akoby v nej ani neexistovali. Preto rozhovory na tieto témy sú buď absolútne nemožné, alebo veľmi problematické.

Preto ak tieto dva faktory (kvôli stručnosti) ponecháme stranou a nebudeme ich skúmať, tak v matici (*tabuľka 3*) môžeme objaviť skupinu prvkov, v ktorých je zaistený stabilný súlad medzi algoritmikami psychiky „A“ a „B“, a tiež skupinu prvkov, v ktorých takýto stabilný súlad nie je.

Do skupiny prvkov zaist'ujúcich vzájomný súlad oboch strán patria:

C₁₁ — normálna činnosť oboch strán z iniciatívy oboch a za vzájomnej podpory bez pokusov o podriadenie si jeden druhého. **Takáto kvalita je potrebná pri jednaní každej zo strán v duchu KSB. Vyjadruje KSB pri stabilnom zotrvávaní oboch strán v ľudskom režime psychiky.**

C₂₂ — konflikt na tému „kto z nás dvoch je tu šéf?“, ktorý prebieha vo forme otvoreného súperenia alebo intríg v režimoch psychiky typu *zviaera, zombi alebo démon u oboch strán*. **Takáto kvalita komunikácie sa nenesie v duchu KSB, ale ju len diskredituje v očiach tých, ktorí sa s ňou ešte neoboznámili.**

C₃₃ — obojstranná lokajská snaha podriadiť sa tomu druhému vedie obe strany k nerozhodnosti a nečinnosti, ktorých následky môžu byť v lepšom prípade neplodné, a v horšom deštruktívne. **Táto kvalita komunikácie nie je v duchu KSB.**

C₂₃ — „A“ sa snaží podriadiť si „B“, a „B“ má snahu podriadiť sa „A“. Takáto činnosť je základom pre vzájomnú spokojnosť oboch strán (*pán našiel svojho lokaja*), **ale nie je v súlade s KSB, len ju imituje. V KSB nemá strana „B“ právo stavať kohokoľvek (okrem Boha) do pozície pána. A hoci činnosť „A“ môže navonok pôsobiť v súlade s KSB, no aj ona má len imitačný charakter, pokiaľ „A“ v sebe neodhalí a nezablokuje „pánsku“ algoritmiku (podriadiť si „B“).**

V druhom prípade, ak „B“ navonok koná v súlade s KSB (*no vnútorne je lokaj*), a „A“ je vnútorne vedome agresívna voči KSB (*no navonok sa chová ako stúpenec KSB*), tak „B“ sa stáva nástrojom protivníka KSB.

C₃₂ — analógia C₂₃, len „A“ a „B“ si vymenili role.

Do skupiny prvkov s nezlučiteľnou algoritmikou psychiky patria:

C₁₂ — „A“ sa snaží o komunikáciu „rovného s rovným“, ale naráža na snahu „B“ dominovať nad „A“. **Pritom navonok môže činnosť „B“ pôsobiť ako v súlade s KSB, no prebiehať buď v režime psychiky zombi, alebo podriadeného démona (t.j. ide o imitáciu KSB zo strany „B“). „A“ je však schopný konať v duchu KSB v závislosti od toho, do akej miery vníma, pozná a chápe KSB a charakter vzájomných vzťahov s „B“.**

C₂₁ — analógia C₁₂, len „A“ a „B“ si vymenili role.

C₁₃ — „A“ sa snaží o komunikáciu „rovného s rovným“, ale naráža na lokajské podriaďovanie sa zo strany „B“. Ak „A“ koná v duchu KSB, tak navonok môže aj konanie „B“ pôsobiť ako v duchu KSB, a obe strany môžu zotrvať v ilúzii, že spolu zladene konajú v duchu KSB. Kým „A“ koná v duchu KSB, tak „B“ imituje činnosť v duchu KSB.

V inom prípade, ak „B“ navonok koná v duchu KSB (*no vnútorne je lokaj*), a „A“ je vnútorne protivníkom KSB v režime psychiky zvierat, zombi alebo démon (*a navonok predstiera stúpenca KSB*), tak „B“ sa stáva nástrojom agresie proti KSB.

C₃₁ — analógia C₁₃, len „A“ a „B“ si vymenili role.

Na všetko povedané o matici kvality komunikácie sa treba pozrieť ešte z jedného hľadiska. Treba si uvedomiť, že:

Zotršťvanie jednej alebo oboch strán v Ľudskom režime psychiky nezaručuje, že v ich nevedomo-egregoriálnych zložkách psychiky sa nebudú nachádzať komponenty, ktoré ak sa pod vplyvom nejakých okolností aktivujú, tak komunikácia nebude prebiehať v režime C₁₁, ale v nejakom inom. Avšak pri Ľudskom režime psychiky to prebieha tak, že ak jeho nositeľ objaví takýto nesúlad plynutia udalostí voči ideálu, tak reaguje na neho ináč, než nositelia neľudských typov režimu psychiky. Preto ešte raz pripomínáme, že dosiahnutie Ľudského režimu psychiky nie je konečným cieľom, ale iba nevyhnutným základom pre život, činnosť a ďalší osobný rozvoj.

Ak v nejakých situáciách vzájomný nesúlad algoritmiky psychiky diskutujúcich strán vedie k tomu, že jedna zo strán (alebo obe) reaguje naň tak, že začína hľadať varianty naladenia svojej psychiky na zaistenie vzájomne sa doplňajúceho súladu algoritmiky komponentov generovaných oboma stranami pri komunikácii kolektívnej psychiky (*ľudia v párovej komunikácii sú v danom prípade kolektívom*), tak pri variantoch, ktoré sme zaradili do skupiny prvkov s nezlučiteľnou algoritmikou psychiky, sa komunikácia stáva nemožnou alebo prejde do inej kvality.

To, že sme vyššie hovorili o jednaní **konkrétnej** osoby „A“ s **konkrétnou** osobou „B“ je dôležité v tom zmysle, že kým komunikácia určitého páru môže byť v našej matici (tabuľka 3) charakterizovaná, napríklad, prvkom C₁₁, tak komunikácia jednej z osôb tohto páru s iným človekom môže byť už charakterizovaná inými prvkami matice kvality

komunikácie. Je to spôsobené tým, že nevedomo-egregoriálna fatamorgána má svoju vlastnú algoritmiku, ktorá je citlivá na prejavy vôle oboch diskusných partnerov; a reakcia tejto fatamorgány na prejavy vôle nie je vždy a pre každého predvídateľná. Vzhľadom na to:

Fráza „byť sám sebou“ označuje v duchu KSB schopnosť komunikovať so všetkými tak, aby toto jednanie bolo možné v matici kvality komunikácie (*tabuľka 3*) charakterizovať prvkom C₁₁, zotrúvajúc pritom v Ľudskom režime psychiky a napomáhajúc aj svojmu diskusnému partnerovi k prechodu na Ľudský režim psychiky.

Výnimku z tohto pravidla tvoria presvedčení stúpenci davo-„elitizmu“, ktorých nezájem o komunikáciu charakterizovanú prvkom C₁₁ (*v tabuľke 3*), nie je spôsobený osobnými špecifikami algoritmiky nevedomo-egregoriálnej fatamorgány (*skresľujúcej komunikáciu a informačnú výmenu*), ale ich osobnými ambíciami zaujať nejaké konkrétne (významné) miesto v davo-„elitárnej“ hierarchii spoločnosti a tiež túžbou ukázať „miesto“ všetkým ostatným, ktorých vnímajú ako „hierarchicky nižších“. Kým sú posadnutí takýmito túžbami a ideami, nie je možné s nimi nadviazať ľudský vzťah. A fráza „byť sám sebou“ vo vzťahu k nim znamená vedieť si zachovať nezávislosť od ich vôle a vedieť im adekvátne odovzdať informáciu a vedieť adekvátne od nich informáciu aj prijať: — ak sa raz ocitnú v situácii, že už nebudú vedieť existovať spôsobom, na aký boli zvyknutí, tak táto adekvátna informácia sa môže vynoriť z ich pamäti a pomôcť im v prehodnotení minulosti a svojich budúcich plánov, a pomôcť im stať sa inými.

Avšak drvivá väčšina problémov ľudí, nepatriacich do tejto relatívne málopočetnej kategórie cieľavedomých darebákov trvajúcich na svojom „práve robiť darebáctva“, pramení z toho, že ľudia nevedia byť sami sebou v každej situácii, vrátane situácií jednania s druhými ľuďmi. Avšak univerzálny manuál, ako sa naučiť byť sám sebou, sa napísať nedá: každý človek je jedinečný a neopakovateľný, preto by bolo treba napísať manuál pre každého človeka. A keby aj taký manuál existoval a bol daný každému, tak na jeho čítanie by nemusel stačiť život nášho tela, a samotný manuál by suploval život človeka.

No ľudia tvoriaci spoločnosť nemajú právo žiť v režime bezduchého automatu, ktorý na popud určitých situácií vykonáva algoritmiku nevedomo-egregoriálnej fatamorgány. Preto každý by sa mal venovať sebazoznaniu, aby si sformoval také zručnosti komunikácie so všetkými ľuďmi, v ktorej je informačná výmena adekvátna.

Pre začiatok sa pozrite na to, čo sa deje v okruhu ľudí, s ktorými komunikujete neustále. Toto dianie (v zmysle štatisticky prevládajúceho charakteru komunikácie v potenciálnych aj reálnych pároch) môžeme zobrazit' v matici, ktorá bude charakterizovať tento náš diskusný kruh ľudí (tabuľka 4).

Tabuľka 4. Matica – charakteristika diskusného kruhu

Účastníci diskusného kruhu: Účastníci diskusného kruhu:	A ₁	...	A _K	...	A _N
A ₁	N	?	?	?	?
...	?	N	?	?	?
A _K	?	?	N	?	?
...	?	?	?	N	?
A _N	?	?	?	?	N

V tejto tabuľke sú v riadkoch aj stĺpcoch a v rovnakom poradí uvedení účastníci (reálni aj potenciálni), ktorí spolu dostatočne často komunikujú. Elementom na hlavnej diagonále, ktoré zodpovedajú dialógu „samého so sebou“ sme označili skratkou „N“, predstavujúcou neurčitosť diagonálnych prvkov tejto matice v uvedenom zmysle. Vo všetkých ostatných bunkách v mieste križovania riadkov a stĺpcov (*reprezentujúcich komunikáciu rôznych účastníkov z diskusného kruhu*) treba namiesto otáznikov doplnit' charakteristiku komunikácie, ako reálne prevláda v príslušnom páre. Možno na to použiť prvky matice kvality komunikácie (tabuľka 3): t.j. vložit' do buniek hodnotenie z množiny C₁₁ až C₃₃; prípadne číslo 0, ak v danom páre reálna komunikácia neprebíha alebo nie je možná kvôli mravno-psychologickým špecifikám daných osôb.

Ak v diskusnom kruhu prebieha všetko normálne v duchu KSB a súbornosti, potom všetky otázky by mali byť nahradené prvkami C₁₁. Ak je však v niektorých pároch komunikácia charakterizovaná inými prvkami matice kvality komunikácie (tabuľka 3) alebo komunikácia nie je možná, tak do týchto párov preniká nejakými svojimi prejavmi davo- „elitizmus“, a tým pádom účastníci takéhoto diskusného kruhu a najmä účastníci takýchto „nesúborných dvojíc“ sa majú nad čím zamyslieť, a majú

čo v sebe meníť, aby sa celý diskusný kruh stabilne nachádzal v stave súbornosti.

Pritom treba okomentovať ešte jeden pomerne často sa vyskytujúci a životne dôležitý prípad. V diskusnom kruhu naplnenom konkrétnymi osobami môže vzniknúť situácia, keď komunikácia v pároch „ $A_1 — A_2$ “ a „ $A_2 — A_3$ “ je bezproblémová, a komunikácia v páre „ $A_1 — A_3$ “ je veľmi problematická až nemožná. No situácia si môže vyžadovať informačnú výmenu práve v dvojici „ $A_1 — A_3$ “. Môže sa ukázať, že najjednoduchším spôsobom ako zabezpečiť túto informačnú výmenu bude schéma „ $A_1 — A_2 — A_3$ “.

Lenže, **po prvé**, pri prechode na túto schému sa A_2 objektívne ocitá v roli „poskoka“ bez ohľadu na to, či túto rolu chce plniť alebo nie. Preto táto schéma informačnej výmeny, ak nepomáha A_1 a A_3 harmonizovať ich vzájomné vzťahy a naberá formu trvalého faktora v konkrétnom diskusnom kruhu, tak je voči A_2 neetická.

Po druhé, v priamom aj spätnom smere komunikácie tu neprebíha iba jeden akt dynamiky nevedomo-egregoriálnej fatamorgány (*ako v prípade priamej komunikácie „ $A_1 — A_3$ “*), ale prebiehajú tu dva akty dynamiky fatamorgány „ $A_1 — A_2$ “ a „ $A_2 — A_3$ “. Keďže fatamorgánu zdieľajú všetci účastníci kruhu, tak v určitých situáciách sa efektívnosť schémy informačnej výmeny „ $A_1 — A_2 — A_3$ “ môže ukázať ako iluzórna.

To znamená, že pre A_1 a A_3 bude lepšie posnažiť sa previesť svoje vzťahy do režimu C_{11} , než si robiť z A_2 „poskoka“.

* *
*

Je možné, že aktuálna kapitola sa niekomu mohla zdať nudnou, otravnou a preplnenou formálnymi schémami, zdanlivo odtrhnutými od života. Nie je však menej otravné sledovať, ako väčšina ľudí, keď príde k tomu, že treba nejakú ideu, myšlienku, o ktorej diskusný partner nevie, doručiť jeho vedomiu, tak všetky informačné toky a energia odchádzajú do fatamorgány, ktorá ich deformuje; a keď príde k tomu, že sa treba niečo nové dozvedieť od diskusného partnera, tak väčšina načúva svojej fatamorgáne, a nie diskusnému partnerovi, ktorý zo svojej strany nemá možnosť ukladiť skresľujúcu aktivitu fatamorgány ani „prepáliť“ fatamorgánu svojou vôľou a doručiť svoje myšlienky vedomiu druhej strany.

A vyriešenie problému neadekvátnosti informačnej výmeny v komunikácii je povinnosťou každého, kto je presvedčený o tom, že je

stúpencom KSB alebo o tom, že KSB je blud, pretože dosiahnutie názorovej zhody medzi rôznymi slobodnými ľuďmi v otázkach tvoriacich ich spoločný záujem nie je možné v podmienkach neadekvátnej výmeny informácií počas komunikácie.

Preto ak:

- získame aspoň všeobecnú predstavu o organizácii osobnej psychiky a o vytváraní ľuďmi kolektívnej psychiky,
- budeme si to pripomínať v rôznych situáciách svojho života,
- budeme vnímať svoje telo a ducha,
- budeme vnímať stav iných ľudí,
- budeme vnímať celkový vývin situácie,
- budeme vnímavý k tomu, čo dáva Boh každému priamo v Rozlíšení,
- budeme vnímať a premýšľať nad tým, čo nám hovorí Život,

— tak každý bude schopný v sebe nájsť zárodky dobrosrdečnosti, rozumu, viery a vôle.

A vtedy sa v dialógu s Bohom cez posvätný Jazyk Života naučí udržiavať Ľudský režim psychiky vo všetkých situáciách bez výnimky; na tomto základe sa bude ďalej rozvíjať a pomáhať v osobnom rozvoji aj ostatným. No ľudia to musia urobiť sami, a kvôli tomu sa treba meniť z vlastnej vôle, postrkujúc tým civilizácie na Zemi smerom k Ľudskosti...

15. — 27. júl 2003

Spresnenia a doplnenia: 20. — 23. august 2003

Preklad: jeseň a zima 2021

PRÍLOHY

1. Úryvky z analytickej správy r. 1999 *„Prečo Vnútorný Prediktor, vzývajúci k Božiemu kráľovstvu, neprijme Posledný Zákon?“*

Občas sa stretávame s názormi ako sú tieto:

- «53. Pravoslávie žehná armáde... Do armády ľudia vstupujú kvôli tomu, aby zabíjali, aby sa naučili zabíjať.
- 54. Ten, kto ľúbi, nedokáže zabíjať.
- 55. Tu sa nebudete môcť obhájiť tým, že bojujete za spravodlivosť, zabíjajúc druhých akoby „z lásky“ k ľuďom. To je veľká lož.
- 56. Ten, kto ľúbi, nedokáže druhému ublížiť.
- 57. Ak teda pravoslávie žehná armáde, nie je to otročenie tme?! Priamo to protirečí istinám Lásky»¹.

Toto sú úryvky z prikázaní Sergeja Anatolieviča Toropa, známejšieho pod menom Vissarion, zakladateľa a hlavy tzv. Cirkvi Posledného Zákona, ktorý o sebe tvrdí, že je Kristom, ktorý druhý raz prišiel na svet.

No slová Sergeja Anatolieviča sú len abstraktným, nehistorickým „humanizmom“ — „láskou“ ku všetkým, ktorá sa nevylijeva na nikoho konkrétneho, a tento abstraktný „humanizmus“ predstavuje v histórii veľmi krvavý jav. A jeden z príkladov je opísaný v slovách tejto básne:

*Dietky s matkami oni hnali
I hrob hlboký kopat' im dali,
Pokial' oni sami stáli, tlupa divochov,
So smiechom chrapľavých hrdiel ich zvukov.
U kraja jamy do radu ich dali,
Ženy bezbranné, i chúdence malé.*

¹ Tu aj v ďalšom texte citujeme z tretieho doplneného vydania „Posledného Zákona“ S. A. Toropa, publikovaného Vydavateľstvom Védickej Kultúry v r. 1997.

*Očí ohnivých schmelený major,
V tom tupo na odsúdených zhliahol...
Dážd' mútny s hukotom
Na všetko to strašné padol,
V listoch okolných hájov
A na poliach odetých mlhou
Mraky spustili sa nad Zemou,
Jeden cez druhého v besnom hone...*

*Nie, nikdy nezabudnem na deň ten,
Nezabudnem na veky moje!
Ja videl som plakať rieky sťa dietky
A hrôzou plakala i Matka Zem,
Ja očami svojimi videl strašné tie hriechy,
Ako slnko slz plné hrôzou žialilo zrak,
Keď na polia vyšlo cez temný mrak,
Posledný krát bozkajúc dietky,
Posledný krát..*

*Šumel les jesenný tak,
Že zdalo sa, zbláznil sa jak,
V hneve búšilo jeho lístie
A hmla vôkol temno hustla.*

*I čul som ja mocne zrazu,
Ako dub silný poddal sa pádu,
Preťažkým klesajúc vzdychom.
Dietky náhle chvátilo strachom –
Túliac sa, šiat matiek sa držiac
A výstrelu ostrý zvuk počuť bol,
Čo narušil prekliatie slov,
Skríknuť ženou jednou, tou.*

Tu dieťa malé, chlapček chorý,

*Hlávku schoval si do šiat devy,
Do záhybu tej nie starej ženy.
I dumala ona, hrôzy plná,
Akože pri ume zostať tuná!
Všetko pochopil, pochopil malinký,
A schoval sa u svojej maminky.
Umrieť tu nesmieme dnes!
Plače on, i ako list
Nevie prestať sa triasť.*

.....

Je to fragment z básne „Barbarstvo“ od Musy Džalila². Takže **absencia Lásky u mnohých obyvateľov Sovietskeho Zväzu sa vôbec neprejavila v tom, že tomuto barbarstvu urobili koniec vojenskou silou**, ale v tom, že pokus o zotročenie národov ZSSR sa stal možným vďaka mravným defektom a chybám v živote Ruského impéria a predvojnového ZSSR; v tom, že 1,5 milióna ľudí počas prvých dní vojny prešlo na stranu nacizmu aj so zbraňou v ruke; 2 milióny ľudí sa dobrovoľne nechalo zajat', odhodiac zbrane; 1 milión ľudí dezertovalo (z nich 657 354 bolo chytených a 10 200 popravených, aby ostatných prešla chuť...). Vďaka tomu, že týchto 4,5 milióna vojakov sa zachovalo ako nezodpovedný dobytok, tak približne 1 milión vojakov nedokázalo udržať bojové pozície, rozprchli sa po lesoch, a tí z nich, ktorí sa zachránili, sa nakoniec pripojili k partizánskemu hnutiu; 500 000 ľudí bolo počas bojov zajatých wehrmachtom; a okolo milióna bolo súčasťou jednotiek, ktoré zachovali bojové pozície a ustupovali na Východ.

² Toto je pokračovanie básne „Barbarstvo“ od Musy Džalila (1943):

Dietko jej, zo všetkého najdrahšie / Nahla sa a oboma rukami zdvihla mať, / K srdcu privinula, presne naopak. / — Ja mamí žiť chcem, nerob tak! / Pusti ma pust! Čo čakáš? — Chce vyrvať sa dieťa z jej rúk, / I strašný je chlapčeka hlasu plač, / Ostrý, až v srdci pichá sťa bodlač. / — Neboj sa chlapček môj, / Hneď vydýchneš ty voľne. / Oči zatvor, no hlávku neschovaj, / Aby ťa za živa kat do zeme nevkopal. / Drž synček drž. Nebude to bolieť. / Tak zavrel on očka, i krv ho zaliala, / Po krku sa červená stuha vinula, Dva životy a jedna láska! / Hrom zahučal a vietor zasvišťal / Tam v temných mračnách. / Smútkom hluchým splakala zem, / Koľko len slz horúcich padalo sem! / Zem moja, povedz mi, čo s tebou je! / Ty často žiaľ ľudský si videla - nie? / Ty milióny rokov si kvitla pre nás? / No zažila si barbarstvo takéto - čo i len raz? / Krajina moja, vrahovia ti hrozia, Zdvihni však vyššie pravdy veľkej znak, / Slzami krvi zeme ho obmy / A líciami jeho prebodni, / Nech neľútostne zničia / Divochov tých, barbarov chlad, / Čo krv detí hltajú smädne / A telá našich matí-dievčat...

V pohraničných bojoch boli straty ZSSR (*zranení a mŕtvi*) okolo 800 tisíc vojakov. A to všetko v podmienkach, že na odrazenie potenciálnej agresie Nemecka bolo v západných vojenských okruhoch sústredené vojenské zoskupenie, v ktorom len najnovších tankov T-34 bolo (*podľa niektorých publikácií*) viac, než tankov v celom hitlerovskom wehrmachte, a to tam ešte boli aj ťažké tanky KV, na boj s ktorými wehrmacht v r. 1941 nemal žiadne efektívne zbrane; toto zoskupenie prevyšovalo wehrmacht aj počtom aj technicky. K jeho rozbitiu došlo následkom straty velenia nad vojskami, ktorá bola spôsobená sabotážou (*zo strany najvyšších generálov ZSSR: niekto z hlúposti a niekto zo zlého úmyslu*) opatrení zameraných na nasýtenie vojsk efektívnymi prostriedkami rádiového spojenia, a táto organizovaná sabotáž pokračovala dokonca aj po tom, čo koncom 1930-tych rokov boli odsúdení „maršáli“, ktorí prepadli politikárčeniu a tiež majú svoj podiel viny na neschopnosti vojsk efektívne čeliť nepriateľovi 22. júna 1941³. Podľa nemeckých zdrojov vo februári 1942 slúžilo vo wehrmachte 1,1 milióna Rusov (*všetky údaje v tomto odseku o počte strát podľa rôznych kategórií, vrátane slúžiacich vo wehrmachte, sme čerpali z knihy I. L. Buniča „Operácia «Búrka»“, 2. zv.*).

Práve vďaka tomuto nezodpovednému, paraziticko-konzumnému postoju k udalostiam na Planéte bolo umožnené toto barbarstvo na nacistami okupovaných územiach. Musa Džalil sám padol do zajatia ako zranený vojak počas bojov v roku 1942 a zahynul v nacistických mučiarňach, pretože slúžil Sovietskemu zväzu, chrániac budúcnosť ľudstva pred barbarstvom, a to aj napriek službe v tatarskej légii, za čo ho v ZSSR spočiatku zaraďovali medzi zradcov, až kým nebol doručený do Vlasti jeho „Moabitský zošit“ a nebola odhalená pravda o jeho skutočnej odbojovej činnosti v zajatí.

³ Podrobnosti v novinách „Duel“, № 24 (115), článok „Porada“. B ňom je analýza Porady z 21. — 31. decembra 1940, počas ktorej najvyššie vojenské šarže oznamovali vedeniu štátu svoje chápanie nevyhnutných opatrení na ďalší rozvoj Ozbroyených síl so zohľadnením bojových skúseností z minulých konfliktov, ktorých sa zúčastnil ZSSR. Materiály Porady, ako sa píše v „Dueli“, boli zverejnené v 12. zväzku zborníka „Ruský archív. Veľká Vlastenecká“, Moskva, vyd. «Terra», r. 1993.

J. I. Muchin pri analýze tejto Porady odhalil ciele a služobne organizované zamlčovanie jednými a nechápanie druhými *neriešeného problému zabezpečenia riadenia vojsk vo všetkých zložkách Ozbroyených síl uprostred bojových operácií*, k čomu sú potrebné mobilné komunikačné prostriedky a príslušné informačné zabezpečenie (*prostriedky na ochranu pred neoprávnených prístupom a smernice*).

Vid' aj neskôr vydané dvojzväzkové dielo J. I. Muchina „Vojna a my“.

Udalosti Veľkej Vlasteneckej vojny nepatria do sféry abstraktnej „lásky“ alebo „nelásky“ ruských duší k nemeckým dušiam. Pre duše tých Nemcov, ktorí zahynuli na sovietsko-nemeckom fronte, by bolo lepšie, ak by svojho času aktívne bránili rozvoju nacizmu v Nemecku a nedovolili mu dostať sa k štátnej moci aj za cenu vlastnej smrti pri boji s nacizmom. „Nevtedeli, čo činia“: *spočiatku nechceli vedieť, aké činy ich čakajú*, a potom ich už konali — niekto ako zbabelec alebo stroj (*v podriadenosti vojenskej a stranícko-štátnej disciplíny*), a niekto dokonca s pôžitkom; a tí z nich, ktorí boli deťmi a dospeli práve v čase odvelenia na Východný front, tých „milujúci“ rodičia vychovávali v duchu vernosti režimu, nestarajúc sa o to, aby ich mravnosť a svetonázor neboli prekrútené týmto zlým úmyslom. To, čo sa dialo v Nemecku, nebola cesta rozvoja, vedúca k Ľudskosti, a tí, čo si to uvedomovali boli nielenže v práve, ale mali aj povinnosť zastaviť rozvoj po tejto ceste všetkými dostupnými prostriedkami: od myšlienok až po zbrane.

No väčšine ľudí bola ich vlastná koža v danej chvíli oveľa cennejšia, než tá istá koža o niekoľko rokov neskôr; na svoju dušu ani len nepomysleli.

Netreba sa vyhovárať, odkazujúc sa na nevyspytateľnosť Božej Prozreteľnosti a na to, že všetko sa udialo, deje a bude diať tak, ako má. Človek dostal Zhora mnohé k tomu, aby sám pochopil, čo treba a čo sa nesmie, a choval sa v živote práve podľa toho, čo treba. A k tomu, že všetko sa Zhora plní tak ako má — tak to je v konkrétnych historických okolnostiach vždy podmienené tým, čo ľudia nosia v sebe (*t.j. ich mravnosťou a etikou*): Boh nemení to, čo sa deje s ľuďmi, pokiaľ ľudia sami nezmenia svoje úmysly, ktorými sa v živote riadia. Práve táto vzájomná súvislosť vysvetľuje zmysel tézy, že všetko sa deje tak, ako má.

Ak je teda poslaním človeka stať sa zástupcom Božím na Zemi, potom predchádzanie a bránenie podobným udalostiam je jeho povinnosťou: jak z Lásky k potenciálnym obetiam zlého úmyslu, tak aj z lásky k dušiam tých nešťastníkov, ktorí môžu byť zatiahnutí do realizácie takéhoto zlého úmyslu, hoci zatiaľ netušia, aké činy sa od nich budú žiadať a čím za to zaplatia na Zemi a vo večnosti.

Napriek tomu Sergej Anatolievič Torop (Vissarion) v knihe „Povestvovanie ot Vadima“ v 6. časti, v 12. kapitole odporúča v takýchto situáciách držať sa stratégie podriadenia sa agresorovi:

- «143. „V Rusku bolo veľmi veľa vojen. Kto všetko len k nám nechodil! A ľudia bránili svoju vlasť. Nevieť pochopiť tento rozpor“, — povedal mladý človek.
144. Zabíjať s láskou sa nedá.
145. Ak zabíjaš, tak ničíš seba aj svoje budúce deti. T.j. spoločnosť sa stáva odsúdenou, žiadne víťazstvo sa teda nekoná. Zabíjaním sám zabíjaš seba a svojich potomkov.
146. „Ale oni predsa zastavovali násilie — nielen voči sebe, ale aj voči svojim ženám a deťom“, — pokračoval mladý človek.
147. Je to zložitá situácia. A teraz vďaka ideológii, v ktorej ste boli dlho vychovávaní, nie je ľahké uvidieť nový stav vecí.
148. Tak sa pozrime na ten problém inak. Napríklad, nejaký národ sa rozhodol dobiť celý svet, a nikto sa dobyvateľom nestaval na odpor.
149. Je pochopiteľné, že dobyvatelia nebudú zabíjať všetkých do radu, pretože človek zvyčajne zabíja len vtedy, keď mu niekto odporuje.
150. Ak nielo odporu, nie je dôvod zabíjať⁴. Dobyvatelia môžu ľuďom sťažiť život, zotročiť ich.
151. No zoberme si horší variant: idú a vraždia všetkých do radu, a šíria sa po celom svete ako jeden národ.
152. Kam sa podeli tí, ktorých zavraždili? No zostali tu, blízko Zeme. A kde sa budú rodiť? Budú sa rodiť práve v tomto národe, chváliť ho, chváliť svojich otcov, ktorí zotročili svet.
153. A keďže v národe dobyvateľov existovala veľká agresia, tak tí, ktorí zavraždili pri dobývaní sveta a rodia nové telá, odsudzujú svoje deti na vymieranie.
154. To znamená, že novonarodené duše, ktoré predtým žili vo vyhynutých národoch a nesú potenciál veľkej milosti, nakoniec začínajú v tejto spoločnosti prevládať.
155. A tak za určitý počet rokov vymrie celé agresívne prostredie a začne prevládať progresívne. A vďaka svojmu prevládaniu začnú meniť zákony a všetci títo istí ľudia, kedysi zavraždení, naďalej žijú.

⁴ A možnosť vraždiť obyvateľstvo kvôli „nepotrebnosti“, kvôli „vrodenej alebo nenapraviteľnej škodlivosti“ S. A. Torop nespomína, hoci takéto motivácie vraždenia a genocíd sú historicky známe. (Poznámka r. 2003)

A je úplne jedno, ako sa teraz volajú, sú to tí istí ľudia na tej istej Zemi, nikto nikam neodišiel.

156. Tak vidíš, čo dosiahne človek, keď vraždí...»

Vôbec to nie je zložitá situácia, ak sa vzdáme abstraktného humanizmu. Začneme koranickým Písmom, v ktorom je dobro vždy konkrétne, konané jednými pre dobro iných:

«Povedz (*je to oslovenie Mohameda Zhora*): „Ó, majitelia Písma! Poďme dospieť k slovu zhodnému pre nás i pre vás, aby sme sa neklaňali nikomu, okrem Boha, a nepridávali Mu žiadne ďalšie osoby, a aby jedni ľudia nerobili z iných ľudí Pánov, iba z Boha“. A ak sa odvrátia, tak povedzte: „Vydajte svedectvo, že sme oddaní (*Bohu*)“» (kapitola 3:57(64)).

Z tohto jednoznačne vyplýva, že všetci ľudia by mali normálne spolunažívať ako bratia, nevyvyšovať sa jedni nad druhými, a Pánom (*vladárom*) pre každého má byť jedine Boh, ktorý je Tvorcom a Všedržiteľom. A človek je spriaznený s Bohom, pretože Boh do neho vložil pri stvorení zo Svojho Ducha.

Takže ak sa objaví adept na vybudovanie akejkoľvek formy otrokárstva, potom ide proti Božiemu Zámeru. A ak potenciálne obeť jeho intríg ho prijímu za svojho pána (*a neodporujú jeho činnosti, pretože ten, čo sa snaží o ustanovenie otroctva sa neskôr bude venovať aj ľuďom s neutrálnym postojom, keď na nich príde rad, pokiaľ ho nezastavia iní*), potom sa stávajú odpadlíkmi od Boha; pričom podľa uvedeného koranického textu je hriech tých, čo sa neprotivia zlu, oveľa ťažší, pretože v Koráne sa hovorí „*nerobiť z ľudí Pánov*“, a nie „*nerobiť z ľudí otrokov*“: takýmto spôsobom sa väčšia zodpovednosť za následky kladie na plecia tých, ktorí neodporujú pokusom o zriadenie otrokárstva, než na tých, ktorí sa ho pokúšajú ustanoviť. Preto stratégiu Sergeja Anatolieviča — podriaďiť sa agresorovi-zotročiteľovi — možno z hľadiska Koránu hodnotiť ako ťažšie odpadlictvo od Boha, než samotná agresia.

Ak sa ľudia nebránia agresii a prijímajú zotročiteľov za svojich pánov, tak o žiadnej Láске z ich strany nemôže byť ani reč: Láska je slobodný a štedrý Boží dar, a ak jednotlivец alebo skupina prijíma za svojho pána ešte niekoho iného okrem Boha (*a nebráni takej činnosti*), tak pri takomto zjavnom alebo skrytom zrieknutí sa Boha v nich vyhasína schopnosť Lúbiť. O žiadnych prejavoch Lásky zo strany odpadlíkov od Boha nemôže byť ani reč.

Ak potenciálne obeť agresora odmietajú prijať jeho nadvládu a sami sa nesnažia nikoho zotročiť, tak plnia Boží Zámer. Ak sa obeť agresie zotročiteľa poskytuje pomoc a robí sa to bez postranných úmyslov niekoho zotročiť, tak je to tiež plnenie Božieho Zámeru.

Či si želáte niekoho zotročiť alebo nie, to vám najlepšie prezradí vlastné svedomie. Možno to niekoho prekvapí, ale slovo „svedomie“ sme v Poslednom zákone nenašli (*alebo sme drobnú zmienku o ňom možno niekde prehliadli*). V tomto ani Boha, ani svoje svedomie neoklamete, nech už by ste volili akékoľvek slová na obhajobu svojej túžby niekoho zotročiť alebo sa stať zotročeným.

Otázka je len v tom, akú formu môže mať brzdenie a potlačanie agresie. Ak je potenciálna obeť dostatočne pravdivá, tak potenciálny agresor sa od nej už v predstihu dozvie, že plánovaním agresie sa postavil na cestu svojej záhuby, ale ešte sa mu dá pomôcť pri riešení jeho problémov, ktorých chybnou analýzou sa rozhodol pre zlo. Ak sa nespamätá a nezmení svoje plány, tak zdochne ešte pred realizáciou agresie následkom vnútorného konfliktu jeho vlastných samovražedných myšlienok a jemu známych správnych definícií; alebo sa agresia (*vďaka Božiemu milosrdenstvu*) neuskutoční z nejakých iných príčin, nezávislých od agresora.

Ak potenciálna obeť agresie vďaka svojej minulej skazenosti nedosiahla takú úroveň rozvoja, aby agresiu pohltila týmto spôsobom, tak ju bude treba potláčať hrubšími prejavmi: ideologickou vojnou, ekonomickým bojom, priamou ozbrojenou zrážkou. Bohužiaľ, v roku 1941 bol ZSSR schopný len poslednej z možností a chvála Bohu, že zvíťazil. A tí, ktorí neskôr ľahkovážne odovzdávali zotročiteľom všetko dosiahnuté národmi ZSSR počas stalinského obdobia, sú hriešnikmi, a Sergej Anatolievič je jedným z nich.

Takýto pohľad nám ukazuje, že vojna proti Božiemu Zámeru sa vedie počas celej dohľadnej histórie a len v čase na čas sklzne do svojich najhrubších silových prejavov: ozbrojených konfliktov, ktoré sa volajú vojnami.

Vojny na Zemi môžu byť považované za detské pochabosti ľudstva, ktoré ešte nedozrelo do dospelosti, a preto tieto vojny nemôžu mať vinných a nevinných okrem jedného prípadu: *ak vo Svete neexistuje Boží Zámer, proti realizácii ktorého sa vedie*

úmyselná vojna. Takéto tvrdenie je však na úrovni ateizmu. A úmyselná vojna proti Božiemu Zámeru je satanizmus.

História pozná aj také vojny, v ktorých jedni darebáci pociťovali na vlastnej koži besnenie iných darebákov, čím prinášali úľavu menej zblúdilým ľuďom v ich živote. No v Poslednom zákone nie je o oddávna prebiehajúcej vojne proti Božiemu Zámeru (*o úmyselnej vojne, a nie o neúmyselnej zrážke dajakých slepcov s Božím Zámerom*) napísané ani slovo. Má to jediný dôvod: odsudzovaním akejkoľvek vojenskej chrabrosti bez rozlišovania jej cieľov a mlčaním o prebiehajúcej vojne proti Božiemu Zámeru inými spôsobmi, Sergej Anatolievič chráni monopol určitých síl na vedenie „studenej vojny“ proti uskutočneniu Božieho Zámeru. Tradičné konvenčné zbrane sú v tejto vojne najmenej preferovanými prostriedkami na dosahovanie cieľov⁵, pretože iniciátori tejto vojny dávajú prednosť iným, efektívnejším prostriedkom, a to, že odsudzujú menej efektívne prostriedky, je z ich strany pokryteckým prejavom ich vlastnej „mierumilovnosti“ a maskovaním samotnej vojny, ktorú vedú inými prostriedkami. V Koráne sa hovorí aj o cieľoch Božieho Zámeru, aj o vojne proti nemu.

A práve na pozadí tejto vojny démonizmu a satanizmu proti Božiemu Zámeru došlo k zoslaniu Koránu⁶ a sformovaniu moslimskej kultúry. Preto treba zabudnúť na abstraktný humanizmus, karhajúc islam za svoj vznik silovou cestou. Skôr než došlo k silovému formovaniu, prorok 12 rokov pokojne kázal medzi svojimi krajanmi. A vládcovia Mekky si počas týchto 12-tich rokov našli čas na všetko možné, len nie na to, aby sa zamysleli nad zmyslom zvestovaného cez Mohameda, započúvali sa do jeho slov a zosúladiли svoje správanie so Zvestovaním. Pritom, ako je známe, tak cez Mohameda bolo možné zadať otázky a dostať na ne vyčerpávajúce odpovede.

No vládcovia Mekky túto možnosť nevyužili, zato sa im podarilo zorganizovať množstvo hostín a orgií, rôznych obchodov; na proroka zorganizovali niekoľko neúspešných atentátov; zorganizovali ekonomický bojkot prvých moslimov, následkom čoho mnohí zomreli od hladu, ale s neporušenou vierou; žiadali vydanie Mohamedových stúpcov z Etiópie,

⁵ O šiestich prioritách zovšeobecnených prostriedkov riadenia si podrobne môžete prečítať v prácach VP ZSSR „Mŕtva voda“, „Dostatočne všeobecná teória riadenia“, „Krátky kurz“ a ďalších.

⁶ O našom neskoršom (než citovaná analytická správa) chápaní Koránu a charaktere jeho zoslania si môžete prečítať v knihe VP ZSSR „*«Majster a Margaréta: hymna démonizmu? alebo Evanjelium oddanej viery»*“.

ktorí sa tam skrývali, no etiópsky kráľ Negus, ktorý bol kresťanom a vypočul si 19. kapitolu Koránu (volá sa „Mária“), v ktorej sa hovorí aj o narodení Ježiša, to odmietol spraviť. Až po tomto všetkom sa moslimovia pod tlakom vládcov Mekky začali sťahovať do Mediny (*10 rokov po zoslaní prvých kapitol Koránu v r. 610 od narodenia Krista*).

Po sfornovaní moslimskej občiny v Medine bolo Mohamedovi prikázané (*podľa jeho chápania Jazyka Života a zjavení v jeho „vnútornom svete“*), aby začal vojnu proti mnohobožcom z Mekky s cieľom vykoreniť náboženský a kmeňový rozkol v arabskej spoločnosti, a položiť neprekrútený základ bezprekážkovému rozvoju koranickej kultúry ku blahu všetkých ľudí na Zemi.

2. Úryvky z predsmrtného listu N. I. Bucharina J. V. Stalinovi

Prepis z vysielania rádia „Sloboda“ 5. marca 1993 (je možné, že ide o druhotný preklad z taliančiny, lebo pred čítaním samotného listu boli uvedené odkazy na publikáciu v jednom z talianskych časopisov)

10. december 1938

Prísne tajné, osobné, prosím, aby to nečítal nikto bez dovolenia Josifa Vissarionoviča Stalina.

J. V. Stalinovi 7 strán + 7 strán písomné hlásenie

Josif Vissarionovič, píšem ti tento list, ako svoj možno posledný list pred smrťou. Prosím preto o dovoľenie písať ho bez ohľadu na to, že som väzeň, bez akýchkoľvek oficiálnych, tým skôr, že ho píšem iba tebe, a samotný fakt jeho existencie alebo neexistencie leží plne v твоjich rukách. Aby neprišlo k žiadnemu nedorozumeniu, hovorím ti to od samého začiatku: po prvé — čo sa týka sveta, spoločnosti, nechystám sa odvolať nič z toho, čo som napísal; po druhé — v tomto zmysle a v súvislosti s týmto nehodlám za nič u teba prosieť, nechcem orodovať za nič, čo by túto záležitosť odklonilo z koľají, po ktorých sa rúti. No len pre tvoju informáciu: nemôžem skončiť bez toho, aby som napísal tieto posledné riadky, lebo ma trápia muky, o ktorých musíš vedieť.

1. Stojac na kraji priepasti, z ktorej niet návratu, dávam ti čestné predsmrtné slovo, že nie som vinný z tých zločinov, ktoré som potvrdil na vyšetrovaní.

2. Prehrávajúc si všetko v hlave, ako len viem, môžem na doplnenie k tomu, čo som hovoril v pléne, iba dodať, že v roku 1932 som sa pretvaroval, aj vo vzťahu k žiakom, úprimne veriac, že ich všetkých privediem do strany, inak ich odradím. A to je celé. Týmto si očist'ujem svedomie do najmenších podrobností. Všetko ostatné sa buď nestalo, alebo ak sa aj stalo, tak som o tom nevedel.

Preboha, len nepochop tieto moje vnútorné úvahy ako skrytú výčitku. Už som vyrástol z detských plienok, aby mi bolo jasné, že veľké plány, veľké idey a veľké záujmy stoja nad všetkým, a bolo by malicherné riešiť

otázku mojej osoby spolu s celosvetovými historickými úlohami, ktoré ležia predovšetkým na твоjich pleciach. No tu je moje najväčšie trápenie, hlavný mučivý paradox.

(Text, ktorý mal byť v týchto úvodzovkách, rádio „Sloboda“ neuviedlo)

5. Ak by som mal absolútnu istotu, že uvažuješ práve takto, bol by som oveľa pokojnejší. No čo už: ak musíš, tak musíš. Ale ver mi, moje srdce krváca, ak si pomyslím, že by si mohol veriť tým zločinom, z ktorých som obvinený, a v hĺbke duše si myslieť, že som zo všetkých tých hrôz naozaj vinný. Ved', čo by to znamenalo? — že sa sám pomáham zbaviť celého radu ľudí, počnúc sebou samým, t.j. pácham vyložené zlo? — To by nedávalo žiadny zmysel. Všetko sa mi v hlave motá a chce sa mi kričať a búchať hlavou o stenu: ved' sa stávam príčinou záhuby iných. Čo mám robiť? Čo robiť? Bože, aký som bol naivný a hlúpy, a teraz za to platím svojou cťou a celým životom. Prepáč mi za to, Koba. Píšem a plačem. Nič nepotrebujem. Aj ty sám vidíš, že si skôr zhoršujem svoju situáciu, keď toto všetko píšem. Ale nemôžem inak, nemôžem iba mlčať bez toho, aby som ti naposledy povedal „Prepáč!“. Preto sa na nikoho nehnevám, počnúc vedením a končiac vyšetrovateľmi. A teba prosím o odpustenie, hoci už teraz som potrebaný tak, že všetko mi vyhaslo a na moje oči padla temnota. Josif Vissarionovič, stratil si vo mne jedného zo svojich najschopnejších generálov, ktorý ti bol naozaj verný. No, to je už minulosť. Spomínam si, ako Marx písal o Barclay de Tolly, že Alexander I. v ňom zbytočne stratil veľkého pomocníka. Je smutné nad tým všetkým premýšľať. Ale duševne sa pripravujem k odchodu z pozemského údolia. A necítim k vám, k celej strane a celému dielu nič iné, len veľkú a bezhraničnú lásku. Robím všetko ľudsky možné aj nemožné. O všetkom som ti napísal. Urobíme si vo všetkom jasno. Robím to dopredu, lebo nie som si istý, ako na tom budem zajtra, pozajtra atď. Možno ako neurotik prepadnem takej univerzálnej apatii, že nebudem schopný ani palcom pohnúť. No zatiaľ, hoc aj s bolesťou hlavy a so slzami v očiach, stále ešte píšem. Moje vnútorné svedomie je teraz pred tebou čisté, Koba. Prosím ťa o posledné odpustenie: úprimné, žiadne iné. V myšlienkach ťa objímam. Maj sa navždy a nespomínaj v zlom na svojho nešťastného...

Nikolaj Bucharin

* *

*

Ako vidíte, je to dosť tragický list, bilancujúci život. Obsahovo sa značne odlišuje od Bucharinovho závetného listu, ktorý bol zverejnený v rokoch „perestrojky“ v časopise „Ogoňok“ spolu s rozprávaním o tom, ako ho N. I. Bucharin napísal pred zatknutím; ako sa jeho druhá žena Anna Michailovna Lurie-Larina-Bucharinová¹ naučila tento list naspamäť; ako po zatknutí do vyšetrovacej väzby a v táboroch si denno-denne opakovala tento list v hlave, aby ho tak skryla pred NKVD, a ak prežije a zmení sa v ZSSR režim, aby zverejnila tento príhovor N. I. Bucharina k sovietskemu ľudu.

No ak sa pozrieme na podstatu, tak v osobnej rovine sa v ňom prejavili nenaplnené ambície N. I. Bucharina na niečo „politicky veľké“; priznanie k pretváрке — jak vo vzťahu k „súdrohom“ z vedenia strany a štátu, tak aj vo vzťahu k radovým členom strany — žiakom; priznanie, že nechápe čo a prečo sa udialo.

Jedná sa teda o hysterickú schizofréniu. Možno je následkom toho, že list iba budí dojem kajúcnika, no v skutočnosti to tak nie je, pretože N. I. Bucharina ani nenapadlo, že platí svojim životom za svoju pretváрку. Miesto toho, aby oľutoval svoju pretváрку, iba fantazíruje na tému: *V akej globálnej intrige to len „uviazol“ — podobne ako German z Puškinovej „Pikovej dámy“ — vytiahol si „zlú kartu“ a ocitol sa tak v roli exemplárnej obete.* Ale aj tu, N. I. Bucharin, uveriac v intrigu a jej globálny význam, sa zachoval ako hráč, komediant a pozér — snažil sa zahrať rolu „obetujúceho sa za veľkú ideu“ do samého konca a čo najviac pateticky.

A k Stalinovi sa obracia ako k rovnakému (*ako on sám*) hráčovi-intrigánovi, len úspešnejšiemu, ktorý „neuviazol“ a vytiahol si kartu, ktorá mu umožnila hrať hlavnú rolu v tej istej globálnej intrige.

Lenže Stalin nebol intrigán, ako ani žiaden zo *skutočných bolševikov*. Ak by to však N. I. Bucharin pripustil, musel by uznať aj to, že v jeho živote sa prejavovala hrubá mravno-etická chyba, ktorá nemala žiadne opodstatnenie...

20. — 24. august 2003,
preklad: január 2022

¹ Jej otec sa v skutočnosti volal Michail Zalmanovič Lurie. J. Larin bol jeho stranícky pseudonym. M. Lurie (J. Larin) bol marxistom internacismom, čo sa výrazne prejavilo v jeho knihe (*prekrúcajúcej podstatu otázky*) „Židia a antisemitizmus v ZSSR“, vydané v roku 1929 v Moskve a Leningrade. Po Veľkej októbrovej socialistickej revolúcii pracoval vo výboroch a komisiách Najvyššieho sovietu národného hospodárstva pre správu financií, pre zoštatnenie obchodu, pre zakladanie sovchozov a iných. Zomrel v r. 1932 na zápal pľúc.